

GOZBA ZA VRANE

Deo drugi

DŽORDŽ R.R. MARTIN

GOZBA ZA VRANE

DRUGI DEO

**ČETVRTA KNJIGA SERIJALA
„PESMA LEDA I VATRE“**

DŽORDŽ R. R. MARTIN

*Posvećeno Stivenu Boučeru,
volšebniku za Windows i demonu za DOS,
bez koga bi ova knjiga bila napisana
voštanim bojicama.*

ALEJNA

Kada jutarnje sunce linu kroz prozore, Alejna se pridiže u krevetu, pa se protegnu. Grečel to ču i smesta ustade da joj donese kućni ogrtač. Odaje su preko noći postale ledene. *Biće i gore kada nas zima potpuno zgrabi*, pomisli ona. *Na zimu će ovo mesto postati hladno kao grob*. Alejna se ogrnu, pa sveza pojas oko struka. „Vatra je skoro zgasla“, primeti ona. „Stavi još jednu cepanicu, molim te.“ „Ako moja gospa tako želi“, reče starica.

Alejnine odaje u Devičinoj kuli behu veće i raskošnije od sobička u kome je spavala dok je ledi Liza bila živa. Imala je garderobu i nužnik samo za sebe, kao i balkon od belog kamena s reljefima, koji je gledao na Dol. Dok se Grečel bavila vatrom, Alejna je bosonoga izašla na balkon. Kamen joj beše hladan pod nogama, a vetar je duvao žestoko, kao i uvek tu gore, ali od pogleda koji puče pred njom, ona sve to na tren zaboravi. Devičina beše najistočnija od sedam vitkih kula Gnezda sokolovog, tako da se pod njom prostirao čitav Dol, sa šumama, rekama i poljima maglovitim na jutarnjem svetlu. Sunce je obasjavalo planine, pa su izgledale kao da su od zlata.

Kako je samo lepo. Snežni vrh Džinovog koplja dizao se iznad nje, čudovišna gromada kamena i leda pod kojom je zamak šćučuren na njenom obronku, delovao patuljasto. Dvadeset stopa dugačke ledenjače resile su rub ponora u koji su leti padale Alisine suze. Iznad zamrznutog vodopada kružio je soko, plavih krila raširenih naspram jutarnjeg neba. *Kad bih samo i ja imala krila*.

Oslonila je šake na kamenu balustradu i naterala se da virne preko ivice. Videla je Nebo šest stotina stopa niže i kamene stepenice uklesane u planinu, vijugavi puteljak koji je vodio pored Snega i i Kamena, pa dalje u dolinu. Videla je kule i utvrde Mesečeve kapije, male kao dečje igračke. Oko zidova su vrvele vojske lordova Objavnika, ljudi su izlazili iz šatora poput mrava iz mravinjaka. *Da su zaista obični mravi*, pomisli ona, *moгли bismo da ih zgazimo*.

Mladi lord Hanter i njegovi regruti pridružili su se ostalima pre dva dana. Nestor Rojs je zatvorio Kapiju pred njima, ali mu je posada brojala manje od tri stotine ljudi. Svaki lord Objavnik ih je poveo po hiljadu, a njih je bilo šestoro. Alejna im je imena i predobro znala. Benedar Belmor, gospodar Silnopoja. Simond Templton, vitez od Devet zvezda. Horton Redfort, gospodar Crvenkule. Anja Vejnvd, gospa od Gvozdenhrasta. Džilvd Hanter, koga svi zovu Mladi

Lord Hanter, gospodar Strelčevog dvora. I Jon Rojs, najmoćniji među njima, silni Bronzani Jon, gospodar Kamena runa, Nestorov rođak i glava starijeg ogranka kuće Rojsa.

Njih šestero se okupilo u Kamenu runa posle pada Lize Erin, i tamo su sklopili sporazum, zakleši se da će braniti lorda Roberta, Dol i jedni druge. U njihovoj Objavi lord zaštitnik nije spomenut, ali se u njoj govorilo o „rđavoj vladavini“ koja mora da se okonča kao i o „lažnim prijateljima i zlim savetnicima“.

Hladan nalet vetra joj dunu uz noge. Ona uđe da odabere haljinu u kojoj će doručkovati. Petir joj je dao garderobu svoje pokojne žene, pravo bogatstvo svile, satena, somota i krzna, raskošniju nego što je ikada sanjala, mada je dobar deo odeće bio prevelik za nju; leđi Liza se veoma ugojila za vreme brojnih trudnoća i pobačaja. Nekoliko najstarijih haljina, međutim, beše skrojeno za mladu Lizu Tuli iz Brzorečja, a druge je Grečel uspela da prepravi za Alejnu, koja je u trinaestoj godini bila dugonoga gotovo kao njena tetka u dvadesetoj.

Tog jutra joj se pogled zaustavio na tulijevskoj crveno-plavoj haljini, obrubljenoj veвериčjim krznom. Grečel joj pomože da gurne ruke u zvonaste rukave pa sveza haljinu otpozadi, a potom joj iščetka i pokupi kosu. Alejna ju je prošle noći ponovo potamnila pre spavanja. Boja koju joj je tetka davala promenila je njenu jarku kestenjastu nijansu u zagasitosmeđu, ali su se ridi koreni ubrzo pojavili. *A šta da radim kada boje ponestane?* Nabavljena je iz Tiroša, s druge strane Uzanog mora.

Dok je silazila na doručak, Alejna ponovo shvati koliko je tiho u Gnezdu sokolovom. U čitavih Sedam kraljevstava nije bilo tišeg zamka. Sluge su ovde bile malobrojne i stare i govorile su ispod glasa, da ne uznemire mladog lorda. Na planini nije bilo konja, niti pasa da laju i reže, nije bilo vitezova koji vežbaju u dvorištu. Čak su i koraci gardista zvučali čudno prigušeni dok su ovi stupali bledim kamenim dvoranama. Čula je vetar kako jeca i uzdiše oko kula, ali je to bilo sve. Kada je prvi put došla u Gnezdo sokolovo, tu je bio i huk Alisinih suza, ali se vodopad sada zaledio. Grečel je rekla da će tako ostati sve do proleća.

Lorda Roberta je zatekla samog u Jutarnjoj dvorani iznad kuhinje, kako bezvoljno vrti drvenom kašikom po velikoj zdeli ovsene kaše s medom. „Hteo sam jaja“, požali se on kada je ugleda. „Hteo sam *tri* rovitajajeta i prženu slaninu.“

Nisu imali jaja, baš kao što nisu imali ni slaninu. U žitnicama Gnezda sokolovog bilo je dovoljno ovsu, žita i ječma da ih prehrani godinu dana, ali su zavisili od male kopljanke Mie Kamene jer im je ona donosila sveže namirnice iz

doline. Pošto su se lordovi Objavnici ulogorili u podnožju, Mia više nije mogla da se probije. Lord Belmor, prvi od šestoro koji je stigao do Kapije, poslao je gavrana da kaže Maloprstiću kako u Gnezdo sokolovo hrana više neće stizati sve dok on ne pošalje lorda Roberta dole. To nije bila opsada, još ne, ali je bilo nešto veoma slično.

„Kada Mia dođe, dobićeš jaja koliko poželiš“, obeća Alejna malom lordu. „Doneće jaja i maslaca i lubenica, raznorazne đakonije.“

Dečak se nije smirio. „Hteo sam jaja *danas*.“

„Vrapčiću, znaš da nema jaja. Molim te, pojed i kašu, baš je lepa.“ Ona pojedje zalogaj svoje kaše.

Robert promeša kašikom po zdeli, ali je ne prinese usnama. „Nisam gladan“, reče. „Hoću nazad u krevet. Sinoć uopšte nisam spavao. Čuo sam *pevanje*. Meštar Kolmon mi je dao snovino, ali sam ga opet čuo.“

Alejna odloži kašiku. „Da je bilo pevanja, i ja bih ga čula. Samo si ružno sanjao, to je sve.“

„Ne, *nisam* sanjao.“ Suze mu navreše na oči. „Marilion je ponovo pevao. Tvoj otac kaže da je mrtav, ali *nije*.“

„Jeste.“ Plašila se kada on tako govori. *Dovoljno je već što je sitan i bolešljiv, šta ako je uz to i lud?* „Vrapčiću, jeste mrtav. Marilion je previše voleo tvoju majku i nije mogao da živi sa onim što joj je uradio, pa je zakoračio u nebo.“ Alejna nije videla telo, baš kao ni Robert, ali nije sumnjala da je pevač mrtav. „Nema ga više, stvarno.“

„Ali ja ga čujem svake noći. Čak i kada zatvorim kapke i stavim *jastuk* na glavu. Tvoj otac je trebalo da mu odseče jezik *Rekao* sam mu da to uradi, ali nije.“

Jezik mu je trebao da prizna. „Budi dobar dečko i pojed i kašu“, zamoli Alejna. „Molim te? Meni za ljubav?“

„Neću kašu.“ Robert baci kašiku preko dvorane. Ona se odbi od jedne tapiserije i ostavi mrlju na belom svilenom mesecu. „*Lord hoće jaja!*“

„Lord će jesti kašu i biti zahvalan što je ima“, reče Petirov glas iza njih.

Alejna se okrenu i vide ga na vratima, zajedno s mešтром Kolmonom. „Trebalo da poslušаш lorda zaštitnika, moj gospodar“, reče meštar. „Tvoji vazali se penju uz planinu da ti odaju počast, trebaće ti snage.“

Robert protrlja levo oko pesnicom. „Oteraj ih. *Neću* ih. Ako dođu, nateraću ih da lete.“

„Ta tvoja ideja je veoma primamljiva, moj gospodaru, ali bojim se da sam im obećao bezbednost“, reče Petir. „Bilo kako bilo, prekasno je da ih pošaljemo nazad. Sada su se verovatno popeli već do Kamena.“

„Zašto nas ne ostave na miru?“, zavapi Alejna. „Ničim im nismo naudili. Šta oni *hoće* od nas?“

„Samo lorda Roberta. Njega, i Dol.“ Petir se osmehnu. „Biće ih osmoro. Predvodi ih lord Nestor, a s njima je i Lin Korbrej. Ser Lin nije čovek koji će stajati po strani kada ima izgleda da padne krv.“

Njegove reči joj nisu nimalo ublažile strah. Lin Korbrej je u dvobojima pobio skoro jednak broj ljudi kao u bitkama. Mamuze je stekao u Robertovoj buni, znala je, tako što se prvo borio protiv lorda Džona Erina na kapijama Galebova, a kasnije pod njegovim barjakom na Trozupcu, gde je posekao princa Leuina od Dorne, belog viteza Kraljevske garde. Petir je rekao da je princ Leuin bio već teško ranjen kada ga je tok bitke doveo do poslednjeg plesa s Neutešnom gospom, ali je dodao: „Međutim, nije ti nužda da to spominješ Korbreju. Ko to učini, ubrzo dobije priliku da pita i Martela šta je istina, dole u dvoranama pakla.“ Ako je tačno čak i pola onoga što je čula od gardista lorda Roberta, Lin Korbrej je opasniji od svih šestoro lordova Objavnika zajedno. „Zašto *on* dolazi?“, upita ona. „Mislila sam da su Korbreji za tebe.“

„Lord Lionel Korbrej jeste naklonjen mojoj vladavini“, reče Petir, „ali je njegov brat svoj čovek. Na Trozupcu, kada im je otac pao ranjen, Lin je zgrabio Neutešnu gospu i ubio čoveka koji ga je ranio. Dok je Lionel nosio starca meštrima u pozadinu, Lin je poveo juriš na Dornjane koji su pretili Robertovom levom krilu, razbio im redove u paramparčad i posekao Leuina Martela. Zato je lord Korbrej na samrti zaveštao Gospu mlađem sinu. Lionel je dobio zemlje, titulu, zamak, sav njegov novac, a ipak smatra da mu je na prevaru izmaklo ono što mu po rođenju pripada, dok ser Lin... pa, on voli Lionela isto koliko voli i mene. Želeo je Lizinu ruku za sebe.“

„Ja ne volim ser Lina“, bio je uporan Robert. „Neću da dođe ovamo. Pošalji ga nazad dole. Nikad nisam rekao da može da dođe. Ne *ovamo*. Gnezdo sokolovo je neosvojivo, rekla je majka.“

„Tvoja majka je mrtva, moj gospodaru. Do tvog šesnaestog imendana; ja vladam Gnezdom sokolovim.“ Petir se okrenu pogrbljenoj služavki koja je čekala pored stepeništa za kuhinju. „Mela, donesi lordu novu kašiku. Hoće da jede kašu.“

„*Neću!* Hoću da kaša *leti!*“ Ovog puta Robert zavitla zdelu, sa sve kašom i

medom. Petir Beliš se spretno izmaknu, ali meštar Kolmon nije bio tako hitar. Drvena zdela ga udari posred grudi, a njena sadržina mu se razlete po licu i ramenima. On veoma nemeštarski ciknu, a Alejna se okrenu da umiri malog lorda, ali prekasno. Napad ga je spopao. Bokal mleka polete pošto ga on udari mlatarajući rukom. Kada pokuša da ustane, obori stolicu unazad i pade preko nje. Jedna noga dohvati Alejnu u trbuh, tako snažno da joj izbi vazduh. „O, smilujte se bogovi“, ču kako Petir zgađeno kaže.

Grudve kaše su se slivale s lica i kose meštra Kolmona kada je kleknuo iznad svog šticićenika, šapućući utešne reči. Jedna mu je sporo klizila niz desni obraz, poput gromuljaste sivosmeđe suze. *Nije tako težak napad kao poslednji*, pomisli Alejna pokušavajući da se ohrabri. Kada se drhtanje okončalo, dvojica gardista u nebeskoplavim plaštovima i srebrnastim verižnjačama stigla su na Petirov poziv. „Odnosite ga nazad u krevet i stavite mu pijavice“, reče lord zaštitnik, i viši gardista uze dečaka u naručje. *I sama bih mogla da ga nosim*, pomisli Alejna. *Nije teži od lutke*.

Kolmon se zadržu tren duže. „Moj gospodar, možda je ovaj skup bolje odložiti za neki drugi dan. Napadi našeg lorda postali su još gori otkako je ledi Liza ubijena. Češći i žešći. Puštam detetu krv onoliko koliko se često usudujem, i mešam mu snovino i makovo mleko da lakše zaspi, ali...“

„On već spava dvanaest sati dnevno“, reče Petir. „S vremena na vreme mi je potreban i budan.“

Meštar prođe prstima kroz kosu, a grudve kaše padoše na pod. „Ledi Liza je lordu davala da sisa uvek kada bi se uznemirio. Arhimeštar Ebrouz tvrdi da majčino mleko ima mnoga lekovita svojstva.“

„To je tvoj savet, meštre? Da nađemo dovilju za gospodara Gnezda sokolovog i branioca Dola? A kada ćemo ga odbiti od sise, na dan venčanja? Tako može da pređe pravo s doviljinih sisa na ženine.“ Smeh lorda Petira je jasno govorio šta o tome misli. „Ne, rekao bih da nećemo. Predlažem da nađeš drugi način. Dečak voli slatkiše, zar ne?“

„Slatkiše?“, upita Kolmon.

„Slatkiše. Kolače i pite, džemove i pekmeze, med iz sača. Jesi li možda probao da mu staviš kap slatkisana u mleko? Tek kap, da ga smiri i ublaži to nesrečno drhtanje.“

„Kap?“ Jabučica u meštrovom grlu se pokrenu gore-dole dok je gutao. „Jedna kapljica... možda, možda. Ne previše, i ne prečesto, da, možda ču to da

probam...“

„Kap“, reče lord Petir, „pre nego što ga izvedeš da primi lordove.“

„Biće tvoja volja, moj gospodar.“ Meštar požuri napolje, a lanac mu je tiho zveckao pri svakom koraku.

„Oče“, upita Alejna kada ovaj ode, „želiš li ovsenu kašu za doručak?“

„Kaša mi je odvratna.“ On je pogleda Maloprstićevim očima. „Radije bih dan započeo poljupcem.“

Prava kći ne bi odbila svom ocu poljubac i zato mu Alejna pride i poljubi ga u obraz, hitro i suvo, pa i jednako hitro ustuknu.

„Vrlo... poslušno.“ Maloprstić se osmehnu usnama, ali ne i očima. „Pa, treba da me poslušаш u još ponečemu. Reci kuvaru da skuva crnog vina s medom i suvim grožđem. Naši gosti će hteti da se zgreju i utole žeđ posle dugog uspona. Sačekaćeš ih kada stignu i ponudićeš im osveženje. Vina, hleba i sira. Kakav nam je sir ostao?“

„Onaj jaki beli i smrdljivi plavi.“

„Belog, onda. I bolje da se presvučeš.“

Alejna pogleda svoju haljinu u bojama Brzorečja, tamnoplavoj i raskošno zagasitocrvenoj. „Da nije previše...“

„Previše je *tuljjevska*. Lordovima Objavnicima neće biti po volji da vide moju nezakonitu kći kako skakuće naokolo u haljinama moje pokojne žene. Odaberi nešto drugo. Moram li da napomenem da izbegneš nebeskoplavu i bledožutu?“

„Ne.“ Nebeskoplava i bledožuta bile su boje kuće Erina. „Osam, rekao si... Bronzani Jon je jedan od njih?“

„Jedini bitan.“

„Bronzani Jon *me poznaje*“, podseti ga ona. „Bio je gost u Zimovrelu kada je njegov sin putovao na sever da obuče crno.“ Ona se do ušiju bila zaljubila u ser Vejmara, prisećala se kroz maglu, ali to beše u nekom drugom životu, kada je bila samo glupa mala devojčica. „A to nije bilo jedini put. Lord Rojs je video... video je Sansu Stark ponovo i u Kraljevoj luci, na desničinom turniru.“

Petir joj stavi prst pod bradu. „Ne sumnjam da je Rojs na tren ugledao ovo lepo lice, ali je ono bilo tek jedno lice među hiljadama drugih. Čovek koji se bori na turniru ima prećih briga od nekog deteta u publici. A u Zimovrelu je Sansa bila devojčica kestenjaste kose. Moja kći je devica, visoka i lepa, a kosa joj je tamnosmeda. Ljudi vide samo ono što očekuju da će videti, Alejna.“ On je

poljubi u nos. „Neka Medi založi vatru u mojoj radnoj odaji. Tamo ću primiti naše lordove Objavnike.“

„Ne u Visokoj dvorani?“

„Ne. Sačuvajte bogovi da me ugledaju blizu visokog sedišta Erina, pomislili bi da želim da na njega sednem. Stražnjica tako niskog porekla kao što je moja ne sme nikada da stremi ka takvim visinama.“

„Radna soba.“ Tu je trebalo da stane, ali joj reči same izleteše. „Ako im daš Roberta...“

„...i Dol?“

„Oni *imaju* Dol.“

„O, imaju dobar njegov deo, to je tačno. Međutim, ne i sve. Mene veoma vole u Galebovu, a imam i neke svoje plemenite prijatelje. Graftona, Linderlija, Lionela Korbreja... mada, priznajem, oni ne mogu da se mere s lordovima Objavnicima. A opet, kuda bi želela da pođemo, Alejna? Nazad u moj moćni zamak na Prstim?“

Ona je već bila razmišljala o tome. „Džofri ti je dao Harendvor. Tamo bi gospodario po sopstvenom pravu.“

„Ali samo na papiru. Trebao mi je neki veliki posed da bih se oženio Lizom, a Lanisteri baš nisu bili spremni da mi dodele Livačku stenu.“

„Da, ali taj zamak *jeste* tvoj.“

„Ah, a kakav je to samo zamak! Ogromne mračne dvorane i ruševne kule, utvare i promaja, padneš na prosjački štap samo dok ga zagreješ, nikad nemaš dovoljno veliku posadu da ga odbraniš... a postoji i ona sitnica u vezi s prokletstvom.“

„Prokletstva postoje samo u pesmama i pričama.“

To kao da ga je zabavilo. „Da li je neko spevao pesmu o Gregoru Kleganiju kako umire od otrovanog koplja? Ili o onom najamniku pre njega, koga je ser Gregor živog sekao na komade? Taj je preoteo zamak od ser Ejmori Lorča, koji ga je dobio od lorda Tivina. Medved je ubio prvog, tvoj kepec drugog. Čujem da je i ledi Vent umrla. Lotstoni, Strongovi, Haroveji, Strongovi... Svaka ruka koja se pružila ka Harendvoru usahla je.“

„Onda ga daj lordu Freju.“

Petir se nasmeja. „Možda i hoću. Ili još bolje, našoj miloj Sersei. Mada ne bi trebalo da o njoj ružno zborim, šalje mi neke izvrsne tapiserije. Zar to nije lepo od nje?“

Ukočila se na samo spominjanje kraljičinog imena. „Ništa njeno nije lepo. Bojim je se. Ako sazna gde sam...“

„...Možda ću morati da je uklonim iz igre ranije nego što sam smerao. Pod uslovom da prethodno sama sebe ne ukloni.“ Petir ju je zadirkivao osmejkom. „U igri prestola, čak i najslabije figure mogu imati svoju volju. Ponekad odbijaju da načine potez koji si im namenio. Dobro to zapamti, Alejna. To Sersei Lanister tek treba da nauči. A sada, zar te ne čekaju dužnosti?“

Zaista su je čekale. Prvo se postarala da vino bude skuvano, našla prikladan kotur starog belog sira i naredila kuvaru da ispeče dovoljno hleba za dvadesetoro, za slučaj da lordovi Objavnici dovedu više ljudi nego što se očekuje. *Kada jednom probaju naš hleb i so, postaće naši gosti i neće smeti da nam naude.* Freji su prekršili sve zakone gostoprimstva kada su ubili njenu gospu majku i njenog brata u Blizancima, ali nije mogla da poveruje da će lord plemenit poput Jona Rojsa pasti tako nisko.

Zatim, radna soba. Pod joj je prekrivao mirski sag, tako da nije morala da razbaca rogozinu. Alejna zamoli dvojicu slugu da sastave dugački sto i unesu osam teških stolica od hrastovine i kože. Za gozbu bi namestila jednu u čelo, jednu u dno i po tri sa svake strane, ali ovo neće biti gozba. Rekla je slugama da postave šest stolica na jednu stranu stola, a dve na drugu. Do sada su se lordovi Objavnici možda popeli čak do Snega. Za uspon je bio potreban čitav dan, čak i na mazgama. Peške je većini ljudi trebalo nekoliko dana.

Možda će lordovi razgovarati do kasno u noć. Trebaće im nove sveće. Pošto je Madi založila vatru, poslala ju je dole da nađe mirišljave voštane sveće koje je lord Vaksli dao leđi Lizi dok joj se udvarao. Onda je ponovo otišla u kuhinju, da proveri šta je s vinom i hlebom. Činilo se da je sve u redu, i preostalo je još vremena da se okupa, opere kosu i presvuče.

Zastala je pred jednom haljinom od purpurne svile i jednom od tamnoplavog somota kroz čije se ukrasne proreze videlo srebro, i koja bi snažno istakla boju njenih očiju, ali se na kraju prisetila da je Alejna ipak kopile, i da ne sme da se oblači raskošnije nego što joj dolikuje. Haljina za koju se odlučila bila je od jagnjeće vune, tamnosmeđa i jednostavno krojena, s liščem i lozom izvezenim zlatnom niti oko prslučića, rukava i poruba. Bila je skromna i lepo joj je stajala, ali je jedva raskošnija od nečega što bi nosila neka služavka. Petir joj je dao i sve dragulje leđi Lize, pa je probala nekoliko ogrlica, ali su sve delovale previše razmetljivo. Na kraju je odabrala jednostavnu somotsku traku boje jesenjeg zlata.

Kada Grečel donese Lizino srebrno ogledalo, učinilo se da boja savršeno pristaje uz Alejinu gustu tamnosmeđu kosu. *Lord Rojs me neće prepoznati*, pomisli ona. *Jedva i sama sebe prepoznajem.*

Osećajući se smelo skoro kao Petir Beliš, Alejna Kamena se na silu osmehnu i side da dočeka goste.

Gnezdo sokolovo beše jedini zamak u Sedam kraljevstava u kome se glavni ulaz nalazio ispod tamnica. Strmo kameno stepenište puzalo je uz obronak planine pored usputnih kula zvanih Kamen i Sneg, ali se završavalo kod Neba. Poslednjih šest stotina stopa uspona bile su potpuno okomite i gost je morao da sjaše s mazge i odluči. Mogao je da se preveze u klimavoj drvenoj korpi koja je podizala namirnice, ili da se uspentra okomitim tunelom uz pomoć useka za hvatanje u steni.

Lord Redfort i leđi Vejnvd, najstariji od lordova Objavnika, odlučili su da budu podignuti čekrkom, nakon čega je korpa spuštana još jednom za debelog lorda Belmora. Ostali lordovi su se popeli. Alejna ih je dočekala u Odaji polumeseca, pored razbuktale vatre, gde im je poželela dobrodošlicu u ime lorda Roberta i poslužila ih hlebom, sirom i kuvanim vinom u srebrnim peharima.

Petir joj je dao svitak s grbovima da ga prouči, tako da je znala njihove simbole, ako već nije znala njihova lica. Crveni zamak je, jasno, pripadao Redfortu; niskom čoveku uredne sive brade i blagih očiju. Leđi Anja je bila jedina žena među lordovima Objavnicima i na sebi je imala tamnozeleni ogrtač sa slomljenim točkom Vejnvuda izrađenim od ahata. Šest srebrnih zvona na ljubičastom, to je bio Belmor, trbušast i pogrbljen. Brada mu je bila narandžasto i sedo čudo koje je nicalo s brojnih podvoljaka. Brada Simonda Templtona je, nasuprot tome, bila crna i šiljasta. Zbog nosa nalik na kljun i ledenoplavih očiju, vitez od Devet zvezda je podsećao na neku otmenu pticu grabljivicu. Na dubletu je imao devet crnih zvezda u dvema zlatnim unakrsnim prugama. Plašt od hermeline Mladog Lorda Hantera ju je zburnio, ali je onda primetila broš koji ga je držao, pet raširenih srebrnih strela. Alejni se činilo da je bliži pedesetoj nego četrdesetoj. Njegov otac je vladao u Strelčevom dvoru skoro šezdeset godina, ali je onda tako naglo umro da su neki šaputali kako je novom lordu ponestalo strpljenja da čeka na svoje nasleđstvo. Hanterovi obrazi i nos behu rumeni kao jabuke, što je govorilo o izvesnoj sklonosti ka proizvodima od grožđa. Zapamtila je da mu napuni pehar čim ga on isprazni.

Najmlađi među gostima je na grudima imao tri gavrana, a svaki je u

kandžama stezao krvavocrveno srce. Smeđa kosa mu je padala do ramena; jedan nestašan pramen mu se uvijao preko čela. *Ser Lin Korbrej*, pomisli Alejna, oprezno osmotrivši njegova surova usta i nemirne oči.

Poslednji su bili Rojsi, lord Nestor i bronzani Jon. Gospodar Kamena runa stajao je visok kao Pseto. Mada mu kosa beše seda a lice izborano, lord Jon je i dalje izgledao kao da bi većinu mladih ljudi mogao svojim čvornovatim ručerdama slomiti poput grančice. To izbrazdano i ozbiljno lice probudilo je sve Sansine uspomene na njegov boravak u Zimovrelu. Sećala ga se kako sedi za stolom i tiho razgovara s njenom majkom. Čula je njegov glas kako odjekuje između zidina kada se vratio iz lova s jelenom prebačenim preko sedla. Videla ga je u dvorištu, s mačem za vežbu u ruci, kako silovitim udarcima baca njenog oca na zemlju pa se okreće da savlada i ser Rodrika. *Prepoznaće me. Kako i ne bi? Pomislila je da mu se baci pred noge i zamoli za njegovu zaštitu. Nije se borio za Roba, zašto bi se onda borio za mene? Rat je gotov, a Zimovrel je pao.* „Lorde Rojse“, upita ona stidljivo, „želiš li čašu vina, da se zgreješ?“

Bronzani Jon je imao oči sive poput škrljca, napola skrivene ispod najčupavijih obrva koje je u životu videla. U njihovim uglovima se pojavile boriće kada je pogleda. „Poznajem li te, dete?“

Alejni se učini da je progutala jezik, ali je lord Nestor izbavi. „Alejna je vanbračna kći lorda zaštitnika“, reče kratko svom rodaku.

„Maloprstičev prstić je bio nestašan“, reče Lin Korbrej uz opak osmeh. Belmor se nasmeja, a Alejna oseti kako joj rumenilo nadire u obraze.

„Koliko ti je godina, dete?“, upita leđi Vejnvud.

„Četr-četnaest, moja gospo.“ Na tren je zaboravila koliko godina Alejna treba da ima. „I nisam dete, već procvala devica.“

„Ali taj cvet još niko nije ubrao, nadajmo se.“ Mladom Lordu Hanteru je čupavi brk potpuno pokrивao usta.

„Možda nije“, reče Lin Korbrej kao da ona uopšte nije tu. „Ali mi se čini da će uskoro biti spreman za branje.“

„Zar se takve reči smatraju za učtivost u Srcedomu?“ Kosa Anje Vejnvud beše počela da sedi; uglovi očiju bili su joj prošarani mrežom borića, a podbradak mlitav, ali svako je morao osetiti otmenost koja je iz nje izbijala. „Devojka je mlada i lepo vaspitana, a već je preživela dovoljno užasa. Pazi na jezik, ser.“

„Moj jezik je moja briga“, odgovori Korbrej. „Neka gospa pazi na svoj. Prekori mi nikada nisu prijali, što ti može reći povelik broj mrtvac.“

Ledi Vejnvd mu okrenu leđa. „Najbolje da nas odvedeš ocu, Alejna. Što pre s ovim završimo, tim bolje.“

„Lord zaštitnik vas čeka u svojoj radnoj sobi. Molim vas da pođete za mnom.“ Iz Odaje polumeseca popeli su se uz strmo mermerno stepenište koje je vodilo pored spremišta i tamnica i prolazilo ispod tri rupe za sipanje vrelog ulja, koje su se lordovi Objavnici pravili da ne primećuju. „Ovamo, ako je po volji mojim gospodarima.“ Alejna ih povede duž niza stubova, pored desetak divnih tapiserija. Ser Lotor Brun je stajao ispred radne odaje. Otvorio im je vrata pa ušao za njima.

Petir je sedeo za dugačkim stolom s čašom vina, gledajući čist beli pergament. Digao je pogled kada lordovi Objavnici udoše. „Moji gospodari, dobro došli. I ti, moja gospo. Uspom je zamoran, znam. Sedite, molim vas. Alejna, dušo, donesi još vina za naše plemenite goste.“

„Odmah, oče.“ Bilo joj je drago što vidi da su sveće već upaljene; odaja je mirisala na oraščić i druge skupe začine. Ona ode po vrč dok su se posetioći smeštali jedno pored drugog... svi sem Nestora Rojsa, koji je oklevao pre nego što je obišao sto i seo na praznu stolicu pored lorda Petira, i sem Lina Korbreja, koji je stao pored kamina. Sročoliki rubin u jabuci njegovog mača crveno je blistao dok je on grejao ruke. Alejna ga vide kako se osmehuje ser Lotoru Brunu. *Ser Lin je veoma naočit za starijeg čoveka*, pomisli ona, *ali mi se ne dopada kako se osmehuje*.

„Čitao sam ovu vašu hvale vrednu Objavu“, počeo Petir. „Veličanstveno. Meštar koji ju je napisao ima dara za reči. Jedino žalim što i mene niste pozvali da je potpišem.“

To ih je zateklo. „Tebe?“, reče Belmor. „Da potpišeš?“

„Baratam perom jednako kao i drugi, a niko ne voli lorda Roberta više od mene. Što se tih lažnih prijatelja i zlih savetnika tiče, moramo da ih nađemo po svaku cenu. Moja gospodo, ja sam s vama, srcem i dušom. Pokažite mi gde da potpišem, prekinjem vas.“

Alejna ču Lina Korbreja kako se tiho smeje dok je sipala. Ostali su delovali zbuñeno sve dok Bronzani Jon Rojs ne zapucketa zglobovima i reče: „Nismo ovamo došli zbog tvog potpisa. Niti da bi smo se s tobom igrali, Maloprstiću.“

„Prava šteta. Ja tako volim dobro odigranu igru!“ Petir odloži pergament. „Kako hoćete. Da budemo otvoreni. Šta želite od mene, moji gospodari i moja gospo?“

„Od tebe ne želimo ništa.“ Simond Templton prostreli lorda zaštitnika svojim hladnim plavim pogledom. „Hoćemo da odeš.“

„Da odem?“ Petir odglumi iznenađenje. „Kuda to da odem?“

„Kruna te je postavila za gospodara Harendvora“, primeti Mladi Lord Hanter. „To bi trebalo da bude dovoljno svakom čoveku.“

„Rečnim zemljama treba gospodar“, reče Horton Redfort. „Brzorečje je opsednuto, Brekeni i Blekvudi su otvoreno zaratili, a razbojnici slobodno haraju na obe obale Trozupca, pljačkaju i ubijaju kako im je volja. Nepokopana tela leže po zemlji kuda god da pođeš.“

„Stvarno si se potrudio da to zvuči neodoljivo privlačno, lorde Redforte“, odgovori Petir, „ali igrom slučaja, ovde imam neodložne dužnosti. A treba misliti i o lordu Robertu. Zar želite da odvedem bolešljivo dete usred takvog krvoprolića?“

„Lord će ostati u Dolu“, reče Jon Rojs. „Nameravam da dečaka povedem sa sobom u Kamen runa i podignem ga da bude vitez kakvim bi se Džon Erin ponosio.“

„Zašto Kamen runa?“, razmišljao je Petir naglas. „Zašto ne u Gvozdenhrast ili Crvenu kulu? Zašto ne u Strelčev dvor?“

„Sva ta mesta su jednako dobra“, kaza lord Belmor, „a lord će ih s vremenom sve posetiti.“

„Stvarno?“ Petirov glas je zvučao pomalo sumnjičavo.

Ledi Vejnvd uzdahnu. „Lorde Petire, ako misliš da nas zavadiš, bolje ne gubi vreme. Ovde govorimo jednim glasom. Kamen runa nam svima odgovara. Lord Jon je sam podigao tri dobra sina i nema boljeg čoveka da odgaji našeg mladog lorda. Meštar Heliveg je mnogo stariji i iskusniji od tvog meštra Kolmona, i prikladniji da leči slabosti lorda Roberta. U Kamenu runa dečak će se naučiti ratnim veštinama od Snažnog Sema Kamenog. Od njega boljeg kaštelana nema. Obrednik Lukos će ga podučavati duhovnim pitanjima. U Kamenu runa će takođe naći i vršnjake, bolje društvo od starica i najamnika koji ga trenutno okružuju.“

Petir Beliš pogladi bradicu. „Lordu treba društvo, slažem se. Alejna, međutim, nikako nije starica. Lord Robert iskreno voli moju kćer, to će vam i sam rado reći. Uzgred, zamolio sam lorda Graftona i lorda Linderlija da mi pošalju po jednog sina za štice. Obojica imaju sinove koji su Robertovi vršnjaci.“

Lin Korbrej se nasmeja. „Dva šteneta dve pudlice.“

„Robert uz sebe treba da ima i nekog starijeg momka. Recimo nekog štitonošu koji obećava. Nekoga kome će se diviti i koga će pokušavati da oponaša.“ Petir se

okrenu leđi Vejnvd. „Ti imaš takvog momka u Gvozdenhrastu, moja gospo. Možda ćeš se složiti da mi pošalješ Harolda Hardinga.“

Anji Vejnvd to kao da je bilo smešno. „Lorde Petire, nadam se da u životu neću sresti drskijeg lopova od tebe.“

„Ne želim da ukradem momka“, reče Petir, „ali on i lord Robert treba da budu prijatelji.“

Bronzani Jon Rojs se nagnu napred. „Prikladno je i ispravno da se lord Robert sprijatelji s mladim Harijem, i tako će i biti... u Kamenu runa, pod mojim starateljstvom, kao moj štićenik i štitonoša.“

„Daj nam dečaka“, reče lord Belmor, „i možeš slobodno otići iz Dola u svoje pravo sedište u Harendvoru.“

Petir mu uputi blago prekoran pogled. „Nagoveštavaš li to da će me u suprotnom zadesiti neko zlo, moj gospodar? Nije mi jasno zašto bi bilo tako. Činilo mi se da moja pokojna supruga smatra kako je *ovo* moje pravo sedište.“

„Lorde Beliše“, reče leđi Vejnvd, „Liza Tuli je bila udovica Džona Erina i majka njegovog deteta, i vladala je ovde kao njegova namesnica. Ti... budimo iskreni, ti nisi Erin, a lord Robert nije tvoja krv. Po kom to pravu zamišljaš da nam budeš vladar?“

„Liza me je imenovala za lorda zaštitnika, koliko se sećam.“

Mladi Lord Hanter reče: „Liza Tuli nikada nije istinski bila iz Dola, niti je imala prava da odlučuje o našoj sudbini.“

„A lord Robert?“, upita Petir. „Tvrđi li moj gospodar da leđi Liza nije imala prava da odlučuje ni o sudbini svog sina?“

Nestor Rojs je sve vreme ćutao, ali sada glasno progovori. „Nekada sam se nadao da ću se sam venčati s leđi Lizom. Isto kao i otac lorda Hantera i sin leđi Anje. Korbrej se skoro pola godine nije odvajao od nje. Da je odabrala jednoga od nas, niko mu ovde ne bi osporavao pravo da bude lord zaštitnik. Jednostavno, odabrala je lorda Maloprstića, i njemu poverila svog sina.“

„On je bio i sin Džona Erina, rođače“, reče Bronzani Jon mršteći se na Nestora. „Mesto mu je u Dolu.“

Petir je glumio zbunjenost. „Gnezdo sokolovo je jednako deo Dola kao i Kamen runa. Osim ako ga neko nije premestio?“

„Glupiraj se koliko ti je volja, Maloprstiću“, razbesne se lord Belmor. „Dečak polazi s nama.“

„Žao mi je što ću te razočarati, lorde Belmore, ali moj pastarak ostaje ovde sa

mnom. Slabog je zdravlja, što svi dobro znate. Putovanje bi bilo previše naporno za njega. Kao njegov očuh i lord zaštitnik, ne mogu da ga odobrim.“

Simond Templton se nakašlja pa reče: „Svako od nas ima hiljadu ljudi u podnožju planine, Maloprstiću.“

„Baš divno mesto za njih.“

„Bude li ustrebalo, možemo da ih pozovemo još mnogo više.“

„Pretiš li mi to ratom, ser?“ Petir nije zvučao ni najmanje uplašeno.

Bronzani Jon reče: „*Dobićemo* lorda Roberta.“

Na tren se učinilo da su zašli u slepu ulicu, ali se onda Lin Korbrej okrenu od vatre. „Muka mi je od tolike priče. Maloprstić će vam pričom i gaće skinuti ako ga dovoljno dugo slušate. Takve kao što je on, pameti je moguće naučiti samo čelikom.“ On isuka svoj dugački mač.

Petir raširi ruke. „Ja ne nosim mač, ser.“

„To ćemo lako ispraviti.“ Svetlost sveća je igrala na kao dim sivom čeliku Korbrejeve oštrice, tako tamnom da se Sansa priseti Leda, dvoručnog mača svoga oca. „Tvoj jabukožder ima oružje. Reci mu da ti ga da, ili isuči taj bodež.“

Ona vide Lotora Bruna kako se maša svog mača, ali pre nego što sečiva stigoše da se dodirnu, Bronzani Jon gnevno ustade. „*Sklanjaj svoj čelik, ser!* Jesi li ti Korbrej ili Frej? Ovde smo gosti.“

Ledi Vejnvd napući usne i reče: „Ovo je neprilično.“

„Vrati mač u korice, Korbreju“, ponovi Mladi Lord Hanter. „Sve nas sramotiš.“

„Hajde, Line“, prekore ga Redfort blažim gasom. „To ničemu ne vodi. Vrati Neutešnu Gospu u postelju.“

„Moja gospa je ožednela“, nije se dao ser Lin. „Kad god izađe da zapleše, voli da popije nešto rumeno.“

„Tvoja gospa onda mora da trpi žeđ.“ Bronzani Jon stade ispred Korbreja.

„Lordovi Objavnici.“ Lin Korbrej prezrivo frknu. „Trebalo je da se nazovete Šest matorih baba.“ On vrati tamni mač nazad u korice pa ih ostavi, gurnuvši ramenom Bruna u stranu kao da ovaj i ne postoji. Alejna je slušala kako mu se koraci stišavaju.

Anja Vejnvd i Horton Redfort razmeniše poglede. Hanter iskapi vinski pehar pa ga pruži da bude dopunjen. „Lorde Beliše“, reče ser Simond, „moraš nam oprostiti na ovom izgredu.“

„Moram li?“ Maloprstićev glas je zahladneo. „Vi ste ga ovamo doveli, moji

gospodari.“

Bronzani Jon reče: „Nije nam bila namera...“

„*Vi ste ga ovamo doveli*. Mogao bih s punim pravom da pozovem svoje gardiste i sve vas pohapsim.“

Hanter skoči na noge tako naglo da izbi vrč iz Alejninih ruku. „Obećao si nam bezbednost!“

„Jesam. Budite zahvalni što imam više časti od nekih.“ Nikada ranije nije videla Petira tako besnog. „Pročitao sam vašu *objavu* i čuo vaše zahteve. Sada vi poslušajte moje. Uklonite vaše vojske sa ove planine. Vratite se kućama i ostavite mog sina na miru. Rđave vladavine je bilo, to neću poreći, ali je ona bila Lizino delo, ne moje. Dajte mi samo godinu dana, i obećavam vam da uz pomoć lorda Nestora neću ostaviti nijedan razlog za žalbu.“

„To ti kažeš“, reče Belmor. „Ali kako da ti poverujemo?“

„Usuduješ se *mene* da nazoveš nedostojnim poverenja? Nisam ja ogolio čelik na pregovorima. Pišeš od obrani lorda Roberta, a istovremeno mu uskrađuješ hranu. To mora da se okonča. Ja nisam ratnik, ali ću se *boriti* ako ne budete digli ovu opsadu. U Dolu ima i drugih lordova sem vas, a i Kraljeva luka će poslati ljude. Ako rat hoćete, recite to sada, pa nek Dol prokrvari.“

Alejna vide kako u očima lordova Objavnika cveta sumnja. „Godina i nije tako dugo vreme“, reče lord Redfort nesigurno. „Možda... ako nam pružiš jemstva...“

„Niko od nas ne želi rat“, priznade leđi Vejnvd. „Jesen je na izmaku i moramo se spremati za zimu.“

Belmor se nakašlja. „Po isteku ove godine...“

„...svojevoljno ću se odreći zvanja lorda zaštitnika ako ne popravim stanje u Dolu“, obeća im Petir.

„Po mom mišljenju je to sasvim pošteno“, ubaci lord Nestor Rojs.

„Ne sme biti odmazde“, zahtevao je Templton. „Nikakvih priča o veleizdaji i pobuni. Moraš i to da obećaš.“

„Rado“, reče Petir. „Prijatelje ja hoću, a ne neprijatelje. Sve ću vas pomilovati, i napismeno ako želite. Čak i Lina Korbreja. Njegov brat je dobar čovek nema potrebe sramotiti jednu plemenitu kuću.“

Leđi Vejnvd se okrenu drugim lordovima Objavnicima. „Moji gospodari, da se možda posavetujemo?“

„Nema potrebe. Očigledno je da je pobedio.“ Sive oči Bronzanog Jona osmotriše Petira Beliša. „Ne dopada mi se to, ali mi se čini da si dobio svoju

godinu. Bolje bi ti bilo da je dobro upotrebiš, moj gospodaru. Nisi prevario sve među nama.“ Tako je silovito otvorio vrata da ih je skoro istrkao sa šarki.

Kasnije je došla na red kakva-takva gozba, mada je Petir bio primoran da se izvinjava zbog skromnog poslužjenja. Robert je izveden u plavo-bledožutom dubletu, i sasvim je lepo odigrao ulogu malog lorda. Bronzani Jon nije bio prisutan da to vidi; već je krenuo iz Gnezda sokolovog na dugački put dole, kao i ser Lin Korbrej pre njega. Ostali lordovi su prenoćili.

Prevario ih je, mislila je Alejna dok je te noći ležala u postelji osluškujući kako joj vetar zavija pred prozorima. Nije mogla da odredi odakle potiče ta sumnja, ali kada joj je jednom ušla u glavu, nije joj dala da zaspi. Okretala se i vrtela, gledala je kao pas neku staru kost. Napokon je ustala i obukla se, ostavivši Grečel njenim snovima.

Petir je još bio budan i pisao je pismo. „Alejna“, reče on. „Dušo moja. Otkud ti ovde u ovaj kasni čas?“

„Moram da znam. Šta će se dogoditi u sledećih godinu dana?“

Odložio je pero. „Redfort i Vejnvdica su stari. Jedno ili oboje možda će umreti. Džilvuda Hantera će ubiti braća. Najverovatnije mladi Harlan, koji je odgovoran i za smrt lorda Iona. Kad si u kolu, valja da igraš, uvek to govorim.

Belmor je pokvaren i može se kupiti. S Templonom ću se sprijateljiti. Bojim se da će Bronzani Jon ostati neprijateljski nastrojen, ali dokle god je sam, ne predstavlja preveliku opasnost.“

„A ser Lin Korbrej?“

Svetlost sveća mu je igrala u očima. „Ser Lin će ostati moj nepomirljivi neprijatelj. Govoriće o meni s prezirom i gađenjem svakom čoveku koga sretno i prikoniće svoj mač svakoj zaveri protiv mene.“

Tada se njena sumnja pretvori u ubedenost. „A kako ćeš ga nagraditi za tu službu?“

Maloprstić se glasno nasmeja. „Zlatom, dečacima i obećanjima, naravno. Ser Lin je čovek jednostavnih prohteva, mila moja. On voli samo zlato, dečake i ubijanje.“

SERSEI

Kralj se durio. „Hoću da sedim na Gvozdenom prestolu“, reče joj on. „Džofrija si uvek puštala da sedi tamo gore.“

„Džofriju je bilo dvanaest godina.“

„Ali ja sam *kralj*. Presto je *moj*.“

„Ko ti je to rekao?“ Sersei duboko udahnu, da bi Dorkas mogla čvršće da je utegne. Ona je bila krupna devojka, mnogo jača od Senele, mada i nespretnija.

Tomen porumene. „Niko.“

„*Niko*? Zar se tvoja gospa žena tako zove?“ Kraljica je lako nanjušila da iza ove pobune stoji Margeri Tirel. „Budeš li me slagao, neću imati izbora sem da naredim da Pejta išibaju do krvi.“ Pejt je bio Tomenov dečak za batine, isto kao i Džofrijevi. „Da li to hoćeš?“

„Ne“, promrmlja kralj mračno.

„Ko ti je rekao?“

Zastrugao je nogama po podu. „Ledi Margeri.“ Znao je da mu nije nimalo pametno da je u majčinom prisustvu zove *kraljica*.

„Tako je bolje. Tomene, moram da odlučujem o teškim pitanjima, pitanjima za koja si ti premali da shvatiš. Ne treba mi neko šašavo dete da se migolji na prestolu iza mene i ometa me detinjastim zapitkivanjima. Pretpostavljam da Margeri smatra kako bi trebalo da sediš i na zasedanjima mog Veća?“

„Da“, priznade on. „Kaže da moram da naučim da budem kralj.“

„Kad odrasteš, moći ćeš da prisustvuješ zasedanjima Veća koliko ti je volja“, reče mu Sersei. „Obećavam ti, ubrzo će ti presesti. Robert je imao običaj da na njima drema.“ *Kada bi se uopšte udostojio da se pojavi.* „Više je voleo da lovi i sokolari, a sve što mu je dosadno prepusti starom Džonu Erinu. Sećaš se njega?“

„Umro je od trbobolje.“

„Jeste, siromah čovek. Pošto si tako željan učenja, možda bi mogao da naučiš imena svih kraljeva Vesterosa i desnica koje su ih služile. Sutra ćeš da mi ih izdeklamuješ.“

„Da, majko“, reče on pokorno.

„To je moj dobri dečko.“ Vlast je bila njena; Sersei nije nameravala da je se odrekne sve dok Tomen ne stasa. *Ja sam čekala, neka čeka i on. Pola života sam čekala.* Igrala je ulogu poslušne kćeri, stidljive neveste, pokorne žene. Trpela je

Robertove pijane nasrtaje, Džejmijevu ljubomoru, Renlijeve poruge, Varisa i njegovo kikitanje, Stanisovo beskonačno škrgutanje zubima. Nosila se s Džonom Erinom, Nedom Starkom i svojim poganim i podmuklim bratom kepecom, sve vreme obećavajući sebi da će jednog dana doći i njen čas. *Ako Margeri Tirel misli da će mi preoteti taj čas pod suncem, valjalo bi joj da razmisli malo bolje.*

Ipak, to je bio loš početak dana, a onda je sve nastavilo da ide nizbrdo. Ostatak jutra je provela s lordom Džajlzom i njegovim računskim knjigama, slušajući ga kako kašlje o zvezdicama, jelenima i zmajevima. Posle njega je stigao lord Vodeni, da izvesti kako su prva tri dromona skoro gotova i da moli za još zlata da ih dovrši u velikom stilu, kao što zaslužuju. Kraljica mu je rado udovoljila. Mesečev Dečak se ludirao dok je u podne jela s članovima trgovačkih esnafa i slušala njihove žalbe na vrapce koji lutaju ulicama i spavaju po trgovima. *Možda ću morati da naredim zlatnim plaštovima da isteraju te vrapce iz grada,* mislila je kada ju je Piseli prekinuo.

Velemeštar je u onedavno bio posebno džangrizav. Na poslednjem zasedanju se žestoko žalio na ljude koje je Oran Vodeni odabrao za kapetane njenih novih dromona. Vodeni je nameravao da brodove poveri mladim ljudima, dok se Piseli zalagao za iskustvo, tvrdeći da zapovedništvo treba da pripadne kapetanima koji su preživeli vatre na Crnobujici. „Prekaljeni ljudi dokazane odanosti“, tako ih je opisao. Sersei ih je nazvala starcima i stala na stranu lorda Vodenog. „Jedino što su ti kapetani dokazali jeste da umeju da plivaju“, rekla je. „Nijedna majka ne treba da nadživi svoju decu, a nijedan kapetan ne treba da nadživi svoj brod.“ Piseli je to veoma loše podneo.

Danas je delovao manje svadljivo, pa je čak uspeo i da se drhtavo nasmeši. „Veličanstvo, lepe vesti“, najavi on. „Vimen Menderli je uradio šta si zahtevala i odsekao glavu Stanisovom Vitezu od Praziluka.“

„Sigurni smo da je to istina?“

„Njegove šake i glava su istaknuti iznad zidina Belih sidrišta. Lord Vimene kune, a Freji potvrđuju. Videli su glavu tamo, s prazilukom u ustima. A i šake, od kojih jedna ima kraće prste.“

„Vrlo dobro“, reče Sersei. „Pošalji pticu Menderliju i obavesti ga da će mu sin biti brzo vraćen, sada kada nam je dokazao svoju vernost.“ Bela sidrišta će se uskoro vratiti u okrilje kraljevog mira, a Ruz Bolton i njegovo kopile se približavaju Kejlinovom šancu sa severa i juga. Pošto jednom Šanac bude njihov, spojiće svoje vojske i isteraće gvozdenljude i iz Torenovog trga i Čardaka

šumskog. Time bi trebalo da steknu naklonost preostalih vazala Neda Starka kada dođe vreme da se krene na lorda Stanisa.

Na jugu je, u međuvremenu, Mejs Tirel pred Krajolujem podigao pravi grad od šatora i postavio dvadesetak katapulta da bacaju kamenje na debele zidine zamka, zasada bez ikakvog dejstva. *Veliki ratnik lord Tirel*, razmišljala je kraljica. *Njegov grb bi trebalo da prikazuje debelog čoveka kako sedi i čačka nos.*

Tog popodneva je stigao i kiseli bravoski izaslanik Sersei je dve nedelje odlagala taj susret, i rado bi ga odlagala još godinu dana, ali je lord Džajlz tvrdio da više ne zna šta će s njim... mada je kraljica počela da se pita da li je Džajlz sposoban za *bilo šta* sem kašljanja.

Noho Dimitis, tako se Bravošanin zvao. *Neprijatno ime za neprijatnog čoveka.* I glas mu je bio neprijatan. Sersei se promeškolji na sedištu dok je on mleo, pitajući se koliko dugo mora da trpi njegove pridike. Iza nje se dizao Gvozdeni presto, čiji su šiljci i sečiva bacali na pod izuvijane senke. Samo su kralj ili desnica smeli da sednu na sam presto. Sersei je sedela u podnožju, na stolici od pozlaćenog drveta s brdom grimiznih jastuka.

Kada Bravošanin zastade da dođe do daha, ona ugrabi priliku. „Ovo je više stvar za našeg rizničara.“

Taj odgovor, izgleda, nije prijao plemenitom Nohu. „Razgovarao sam s lordom Džajlzom šest puta. On kašlje na mene i nudi mi izgovore, veličanstvo, ali zlata nema.“

„Porazgovaraj s njim i sedmi put“, predloži Sersei prijatno. „Broj sedam je svet našim bogovima.“

„Vidim da je veličanstvu po volji da se šali.“

„Kad se šalim, onda se i osmehujem. Vidiš li da se osmehujem? Čuješ li smeh? Uveravam te, kada se ja našalim, ljudi se smeju.“

„Kralj Robert je...“

„...mrtav“, reče ona oštro. „Gvozdena banka će dobiti svoje zlato kada ova buna bude ugušena.“

Bio je dovoljno drzak da se namršti na nju. „Veličanstvo...“

„Ova audijencija je gotova.“ Sersei je dovoljno trpela za jedan dan. „Ser Merine, izvedi plemenitog Noha Dimitisa. Ser Ozmunde, možeš me otpratiti do mojih odaja.“ Njeni gosti će uskoro stići, i mora da se okupa i presvuče. I večera je obećavala dosadu. Težak je posao upravljati kraljevstvom, a kamoli kad ih je sedam.

Ser Ozmund Kettleb je hodao pored nje, visok i suv u belom Kraljevskoj garde. Kada se Sersei uverila da su sasvim sami, uhvati ga pod ruku. „Kako je tvoj mali brat, moliću?“

Ser Ozmund je delovao kao da mu je neprijatno. „Ah... nije loše, samo...“

„*Samo?*“ Kraljica pripusti u glas oštricu besa. „Moram da priznam, ponestaje mi strpljenja s dragim Oznijem. Krajnje je vreme da ukroti tu malu ždrebicu. Imenovala sam ga za Tomenovog zakletog štita da bi dobar deo svakog dana provodio u Margerinom društvu. Do sada je već trebalo da ubere ružu. Zar je mala kraljica slepa za njegove čari?“

„Ništa ne fali njegovim čarima. On je Kettleb je li tako? S oprostjenjem.“ Ser Ozmund prođe prstima kroz masnu crnu kosu. „Nevolja je s njom.“

„A zašto je to tako?“ Kraljica je počinjala da sumnja u ser Ozniya. Možda bi neki drugi muškarac bio više po Margerinolj volji. *Oran Vodeni, s onom srebrnom kosom, ili krupan i snažan momak kao ser Talad.* „Da ne bi devica radije nekog drugog? Možda joj se lice tvog brata ne dopada?“

„Dopada se njoj njegovo lice. Rekao mi je da mu je pre dva dana dodirnula ožiljke. 'Koja ti je žena ovo napravila?', upitala je. Ozni nikada nije rekao da je to učinila žena, ali je ona znala. Možda joj je neko ispričao. On mi kaže da ga uvek dodiruje dok pričaju. Popravlja mu kopču na plaštu, začješljava mu kosu i tako to. Jednom ga je na strelištu zamolila da joj pokaže kako se drži dugački luk, pa je morao da je obrli. Ozni joj priča svoje prostačke šale, a ona se smeje i uzvraća još prostačkijim. Ne, želi ona njega, to je jasno, ali...“

„Ali?“, upita Sersei.

„Nikada nisu sami. Kralj je skoro uvek u njihovom društvu, a kada nije, tu je neko drugi. Dve njene gospe dele s njom postelju, svake večeri se menjaju. Druge dve joj donose doručak i pomažu oko oblačenja. Moli se sa svojom obrednicom, čita s rođakom Elinorom, peva s rođakom Alom, veze s rođakom Megom. Kada ne sokolari s Džanom Fosovej i Meri Krejn, igra se dodi-u-moj-zamak sa onom malom Balverovom. Nikada ne ide na jahanje bez četvoropetoro pratilaca i bar deset gardista. A oko nje uvek ima i muškaraca, čak i u Devojačkoj kuli.“

„Muškaraca.“ To je već bilo nešto. Pružalo je nove mogućnosti. „Kakvi su to muškarci, moliću?“

Ser Ozmund slegnu ramenima. „Pevači. Luda je za pevačima, žonglerima i tim sojem. Vitezovi dolaze da uzdišu za njenim rođakama. Ser Talad je najgori,

kaže Ozni. Ta volina, izgleda, ne zna da li želi Elinor ili Alu, ali je želi strašno. Redvinovi blizanci takođe dolaze. Slinavi donosi voće i cveće, a Užasni je počeo da svira lautu. Po Oznijevim rečima, proizvodio bi lepše zvuke da davi mačku. I Letnjeostrvljanin se uvek mota naokolo.“

„Džalabar Kso?“ Sersei prezrivo frknu. „Najverovatnije je prekinje za zlato i mačeve da povrati svoju domovinu.“ Ispod dragulja i perja, Kso je bio tek nešto više od visokorodenog prosjaka. Robert je mogao da okonča njegovo moljakanje jednim odlučnim „Ne“, ali je pomisao na osvajanje Letnjih ostrva prijala tom neotesanom pijancu. Bez sumnje je sanjario o tamnopusim curama koje ispod plaštova od perja nemaju ništa, i kojima su bradavice crne kao ugalj. Zato je umesto „Ne“ Robert Ksou uvek govorio: „Dogodine“, mada ta godina nikako nije stizala.

„Ne znam da li moli, veličanstvo“, odgovori ser Ozmund. „Ozni kaže da ih uči letnjem jeziku. Ne Ozniya, već kra... ždrebicu i njene rođake.“

„Konj koji govori Letnji jezik bio bi istinsko čudo“, reče kraljica suvo. „Reći svom bratu nek pazi da mu mamuze ne otupe. Naći ću neki način da uskoro uzjaše tu ždrebicu, to ti jamčim.“

„Reći ću mu, veličanstvo. On čezne za tim jahanjem, nemoj da misliš da ne čezne. Lepo je to stvorenjce, ta ždrebica.“

Čezne za mnom, budalo, pomisli kraljica. Od Margeri samo hoće lordovsku titulu koja ga čeka između njenih nogu. Koliko god joj Ozmund bio drag, ponekad je delovao glup kao Robert. *Nadam se da mu je mač brži od pameti. Možda će doći dan kada će Tomenu i on ustrebati.*

Prolazili su kroz senku slomljene Desničine kule kada ih preplaviše zvuci klicanja. Na drugom kraju dvorišta, neki štitonoša je naleteo na obrtnu metu i pogodio je pravo u središte. Klicanje su predvodile Margeri Tirel i njene kokoške. *Mnogo buke ni oko čega. Kao da je momak osvojio turnir.* A onda se prenerazila kada je videla da je to u sedlu viteškog konja Tomen, od glave do pete u pozlaćenom oklopu.

Kraljica nije imala izbora do da se prisili na osmeh i ode do svog sina. Stigla je do njega kada mu je Vitez od Cveća pomagao da sjaše. Dečak je bio bez daha od uzbuđenja. „Jeste li videli?“, pitao je sve oko sebe. „Uradio sam baš onako kao što mi je ser Loras rekao. Jesi li video, ser Ozni?“

„Jesam“, reče Ozni Kettleblack. „Lep prizor.“

„Bolje jašeš od mene, gospodar“, ubaci ser Dermot.

„I koplje sam slomio. Ser Lorase, jesi li čuo?“

„Puklo je kao grom.“ Beli plašt ser Lorasa je na ramenu držala ruža od žada i zlata, a vetar mu je vešto prolazio kroz smeđe uvojke. „Divno si odjahao, ali jednom nije dovoljno. Sutra moraš ponovo. Moraš da jašeš svakoga dana, sve dok baš svaki udarac ne bude pogađao tačno u metu, a koplje ne postane deo tebe, produžetak tvoje ruke.“

„Hoću.“

„Bio si čudesan.“ Margeri kleknu na jedno koleno, poljubi kralja u obraz pa ga obgrli preko ramena. „Brate, čuvaj se“, upozori ona Lorasa. „Rekla bih da će te za koju godinu moj odvažni muž izbacivati iz sedla.“ Njene tri rođake su se sve slagale, a mala Balverova je počela da cupka naokolo vičući: „Tomen će biti *velik* junak, *velik* junak, *velik* junak“

„Kada odraste“, reče Sersei.

Osmesi im uvenuše kao ruže poljubljene mrazom. Rošava stara obrednica prva kleknu. Ostali se povedoše za njenim primerom, sem male kraljice i njenog brata.

Tomen kao da nije primećivao iznenadnu hladnoću. „Majko, jesi li me videla?“ brbljao je veselo. „Slomio sam koplje o metu, a džak me nije udario!“

„Posmatrala sam s druge strane dvorišta. Veoma si to dobro izveo, Tomene. Drugo od tebe nisam ni očekivala. Viteške borbe su ti u krvi. Jednog dana ćeš vladati turnirima, baš kao tvoj otac.“

„Nema tog čoveka koji će mu se odupreti.“ Margeri Tirel uputi kraljici smeran osmeh. „Ali nisam znala da je kralj Robert bio tako vešt u turnirskoj borbi kopljem. Molim te, veličanstvo, reci nam, na kojim je to turnirima pobedio? Koje je velike vitezove izbacio iz sedla? Znam da bi kralj rado čuo o pobedama svog oca.“

Uz Sersein vrat poče da se penje rumenilo. Devojka ju je uhvatila. Robert Barateon je zapravo bio osrednje vešt s kopljem. Na turnirima je mnogo više voleo borbu do poslednjeg, gde je mogao da mlati ljude do krvi otupljenom sekiram ili topuzom. Na Džejmija je mislila kada je progovorila. *Nije nalik na mene da se tako izlanem.* „Robert je pobedio na turniru na Trozupcu“, morala je da kaže. „Zbacio je princa Regara i proglasio me za svoju kraljicu ljubavi i lepote. Čudi me da ne znaš tu priču, snaho.“ Nije dala Margeri vremena za odgovor. „Ser Oznunde, pomoz mi sinu da skine oklop, najlepše te molim. Ser Lorase, pidi sa mnom. Treba da porazgovaramo.“

Vitez od Cveća nije imao izbora sem da pođe za njom kao kuće, što i jeste bio. Sersei je čekala sve dok se nisu našli na zavojitom stepeništu, da bi onda upitala: „Čija je to bila ideja, moliću?“

„Moje sestre“, prizna on. „Ser Talad, ser Dermot i ser Portifer su jahali na obrtnu metu i kraljica je predložila da se i veličanstvo oproba.“

Tako je zove samo da bi me izazivao. „A tvoj udeo?“

„Pomogao sam veličanstvu da obuče oklop i pokazao mu kako se drži koplje“, odgovori on.

„Taj konj je bio prevelik za njega. Šta bi bilo da je pao? Šta bi bilo da mu je džak s peskom smrskao glavu?“

„Nema viteza bez modrica i razbijenih usana.“

„Počinjem da shvatam zašto ti je brat bogalj.“ Bilo joj je drago što vidi da mu je to zbrisalo osmeh s lepog lica. „Možda je moj brat propustio da ti objasni koje su ti dužnosti, ser. Ovdje si da zaštićiš mog sina od njegovih neprijatelja. Za vitešku obuku je zadužen kaštelan.“

„Crvena tvrđava nema kaštelana još otkako je Aron Santagar ubijen“, reče ser Loras s trunkom prekora u glasu. „Veličanstvu je skoro devet godina, i željan je učenja. U tom uzrastu bi trebalo da postane štitonoša. Neko mora da ga obučava.“

Neko, ali to sigurno nećeš biti ti. „Moliću, kome si ti bio štitonoša?“, upita ona umilno. „Lordu Renliju, zar ne?“

„Imao sam tu čast.“

„Da, baš sam tako i mislila.“ Sersei je vidala koliko čvrste umeju da postanu veze između štitonoša i vitezova kojima su služili. Nije želela da se Tomen zbliži s Lorasom Tirelom. Vitez od Cveća nije bio čovek na koga dečaci treba da se ugledaju. „Nisam stigla time da se pozabavim. Imala sam kraljevstvo da njime vladam, rat da vodim, oca da ožalim, pa sam nekako previdela izuzetno bitno pitanje imenovanja novog kaštelana. Tu ću grešku smesta ispraviti.“

Ser Loras skloni smeđi uvojak koji mu je pao na čelo. „Veličanstvo neće naći nijednog čoveka upola tako veštog s mačem i kopljem kao što sam ja.“

Baš smo skromni. „Tomen je tvoj kralj, a ne štitonoša. Borićeš se za njega, i za njega ćeš poginuti, ako zatreba. Ništa više.“

Ostavila ga je na pokretnom mostu preko suvog šanca s gvozdanim šiljcima i sama ušla u Megorovu utvrdu. *Gde da nađem kaštelana?*, pitala se dok se penjala u svoje odaje. Pošto je odbila ser Lorasu, nije se usuđivala da se opredeli za nekog drugog viteza iz Kraljeve garde; to bi bila so na ranu, Visoki Sad bi se

sigurno razbesneo. *Ser Tald?* *Ser Dermot?* *Mora da neko postoji.* Tomen je zavoleo svog novog zakletog štita, ali se Ozni u vezi s Devicom Margeri pokazao manje sposoban nego što se nadala, a za njegovog brata Ozfrida je na umu imala jedno drugo mesto. Zapravo, prava je šteta što je Pseto pobesneo. Tomen se oduvek plašio grubog glasa i opečenog lica Sendora Kleganija, a Kleganijev prezir bi bio savršen protivotrov za Lorasovo viteško prenemaganje.

Aron Santagar je bio Dornjanin, priseti se Sersei. Trebalo bi da pozovem nekoga iz Dorne. Vekovi krvi i rata stajali su između Sunčevog koplja i Visokog Sada. Da, neki Dornjanin bi savršeno odgovarao mojim potrebama. U Dorni sigurno postoji neki dobar mačevalac.

Kada uđe u svoju radnu sobu, Sersei zateče lorda Kiburna kako čita kraj prozora. „Ako je po volji veličanstvu, imam izveštaje.“

„Još urota i izdajstava?“, upita Sersei. „Imala sam dugačak i naporan dan. Budi brz.“

On se saosećajno osmehnu. „Biće tvoja volja. Priča se da je arhont od Tiroša ponudio uslove Lisu, da okončaju svoj trenutni trgovinski rat. Govorka se da je Mir bio spreman da stupi u rat na strani Tiroša, ali bez Zlatne čete Mirani nisu smatrali da...“

„Ne tiče me se šta su Mirani smatrali.“ Slobodni gradovi su se većito borili jedni protiv drugih. Njihova beskrajna izdajstva i savezi su za Vesteros bili potpuno nebitni. „Imaš li neke važnije vesti?“

„Izgleda da se ustanak robova u Astaporu proširio i na Mirin. Mornari s desetina brodova pričaju o znajevima...“

„Harpijama. U Mirinu su harpije.“ To je odnekud zapamtila. Mirin se nalazio na kraju sveta, istočno, iza Valirije. „Neka se robovi bune. Šta mene briga? Mi u Vesterosu nemamo robova. To je sve što imaš za mene?“

„Ima i nekih vesti iz Dorne koje će možda više zanimati veličanstvo. Princ Doran je utamničio ser Demona Peščanog, kopile koje je nekada kao štitonoša služilo Crvenu Kobru.“

„Sećam ga se.“ Ser Demon je bio među dornskim vitezovima koji su došli u Kraljevu luku u pratnji princa Oberina. „Šta je skrivio?“

„Zahtevao je da se oslobode kćeri princa Oberina.“

„Ko mu je kriv.“

„Takođe“, reče lord Kiburn, „kći viteza od Šarenluga je prilično neočekivano verena s lordom Estermontom, javljaju nam naši prijatelji iz Dorne. Iste večeri

je poslata u Zelenkamen, i priča se da je njen brak sa Estermontom već sklopljen.“

„Verovatan razlog je kopile u truhu.“ Sersei se poigravala uvojkom kose. „Koliko je godina toj čednoj nevesti?“

„Tri i dvadeset, veličanstvo. Dok lordu Estermontu...“

„... mora biti sedamdeset. Toga sam svesna.“ Estermonti su joj bili svojta, Robertov otac se oženio jednom od njih, u napadu ludila ili požude. Kada se Sersei udala za kralja, Robertova gospa mati je odavno bila mrtva, mada su se oba njena brata pojavila na svadbi i ostala još pola godine. Robert je kasnije hteo da uzvрати ljubaznost tako što će posetiti Estermont, brdovito ostrvce blizu Besnog rta. Dve vlažne i jadne sedmice koje je Sersei provela u Zelenkamentu, sedištu kuće Estermonta, bile su joj do tada najduže u životu. Džejmi je zamak prozvao *Zelengovno* čim ga je video, i taj naziv je Sersei ubrzo prihvatila. Dane je provodila gledajući svog kraljevskog muža kako sokolari, lovi i pije sa svojim ujacima i do besvesti mlati razne rođake u dvorištu za vežbu Zelengovna.

Bila je tu i jedna rođaka, mesnata mala udovica s grudima poput lubenica, kojoj su i muž i otac poginuli u opsadi Krajoluja. „Njen otac je bio dobar prema meni“, rekao joj je Robert, „i nekada smo se igrali zajedno, kad smo bili deca.“ Nije bilo potrebno mnogo vremena pa da počne ponovo s njom da se igra. Čim bi Sersei sklopila oči, kralj bi se odšunjao da teši siroto usamljeno stvorenje. Jedne noći je poslala Džejmija da ga prati, da potvrdi njene sumnje. Kada joj se brat vratio, upitao je želi li Robertovu smrt. „Ne“, odgovorila je, „hoću da mu nabijem rogove.“ Rado je zamišljala kako su baš te noći napravili Džofrija.

„Eldon Estermont je uzeo ženu pedeset godina mlađu od sebe“, reče ona Kiburnu. „Zašto bi me to brinulo?“

On slegnu ramenima. „Ne kažem da bi trebalo... ali su oboje, i Demon Peščani i ta mala Santagarova, bili bliski sa Arijanom, kćerkom princa Dorana, ili bar tako Dornjani žele da poverujemo. Možda sve to skupa ne znači baš ništa, ali sam mislio da veličanstvo treba da zna.“

„Sada znam.“ Gubila je strpljenje. „Imaš li još nešto.“

„Samo još jedno. Sitnicu.“ Uputio joj je osmeh pun izvinjenja i ispričao za lutkarsku predstavu koja je odnedavno postala omiljena među narodom u gradu; lutkarsku predstavu u kojoj životinjskim kraljevstvom vlada čopor oholih lavova. „Kako se ta izdajnička priča razvija, tako lavovi lutke postaju pohlepni i osioni, sve dok ne počnu da proždiru sopstvene podanike. Kada se plemeniti jelen pobuni,

lavovi i njega proždru, i riču kako je to njihovo pravo, jer su najsilniji među životinjama.“

„I tu je kraj?“, upita Sersei, kojoj je to zvučalo zabavno. Ako se posmatra pod pravim svetlom, može se tumačiti kao hvale vredna pouka.

„Nije, veličanstvo. Na kraju se iz jaja izlegne zmaj i proguta sve lavove.“

Kraj je pretvorio lutkarsku predstavu iz obične drskosti u veleizdaju. „Beslovesne budale. Samo bi se maloumnici igrali glavom zbog drvenog zmaja.“ Na tren se zamislila. „Pošalji neke svoje šaptače na te predstave, da zabeleže ko ih gleda. Ako bude viđenijih ljudi, hoću da znam njihova imena.“

„Šta će s njima biti, ako smem sebi da dozvolim pitanje?“

„Imućniji će biti novčano kažnjeni. Pola imetka će biti dovoljno da ih nauči pameti i ispuni naše kovčege a da ih ne upropasti sasvim. Oni previše siromašni da plate izgubiće oko, zato što su gledali veleizdaju. Za lutkare, sekira.“

„Ima ih četvoro. Možda bi veličanstvo moglo da ih meni da? Žena bi bila posebno...“

„Dala sam ti Senelu“, reče kraljica oštro.

„Avaj. Sirota devojka je veoma... iscrpljena.“

Sersei nije volela da o tome razmišlja. Devojka joj je došla ništa ne sumnjajući, misleći da će samo da služi i sipa vino. Čak i kada joj je Kiburn stavio lanac na ruku, kao da nije shvatila. Od te uspomene još ju je hvatala mučnina. *Čelije su bile ledene. Čak su i baklje drhtale. A ono ogavno stvorenje je urlalo u tami...* „Da, možeš da uzmeš ženu. I dve ako hoćeš. Ali prvo imena.“

„Biće tvoja volja.“ Kiburn se povuče.

Sunce je napolju zalazilo. Dorkas joj je pripremila kadu. Kraljica je upravo uživala u toploj vodi i razmišljala šta da kaže gostima na večeri kada je Džejmi uleteo na vrata i naredio Džoselin i Dorkas da izađu. Njen brat nije izgledao baš najurednije, a smrdeo je na konje. Sa sobom je vodio Tomena. „Mila sestro“, reče, „kralj hoće da porazgovarate.“

Serseini dugački zlatni uvojci plutali su po vodi. Soba beše puna pare. Kap znoja joj kliznu niz obraz. „Tomene?“, reče ona opasno tihim glasom. „Šta je sada?“

Dečak je znao taj ton. Ustuknuo je.

„Veličanstvo za sutra hoće belog viteškog ata“, reče Džejmi. „Za časove borbe s kopljem.“

Ona ustade u kadi. „Neće biti časova.“

„Hoće, biće ih.“ Tomen isturi donju usnu. „Moram da jašem svakog dana.“

„I jahaćeš“, objavi kraljica, „kada jednom budemo imali propisnog kaštelana da nadgleda tvoju obuku.“

„Neću propisnog kaštelana. Hoću ser Lorasu.“

„Previše ceniš tog momka. Tvoja ženica ti je napunila glavu glupostima o njegovoj veštini, znam, ali Ozmund Kettleblek je triput bolji vitez od Lorasu.“

Džejmi se nasmeja. „Ne onaj Ozmund Kettleblekoga ja znam.“

Došlo joj je da ga zadavi. Možda ću morati da naredim ser Lorasu da pusti ser Ozmunda da ga izbací iz sedla. Tako će možda Tomenovo oduševljenje splasnuti. Čušni puža i obrukaj junaka, pa će obojica uvući rogove. „Pozvaću jednog Dornjanina da te obučava“, reče ona. „Dornjani su najvešćiji vitezovi s kopljem u kraljevstvu.“

„Nisu“, reče Tomen. „A ja i neću nekog glupog Dornjanina, hoću ser Lorasu. Naredujem.“

Džejmi se nasmeja. *On mi nimalo ne pomaže. Misli li to da je zabavan?* Kraljica besno pljusnu po vodi. „Moram li da pozovem Pejta? Ti ne nareduješ meni. Ja sam ti majka.“

„Da, ali ja sam kralj. Margeri kaže da kralja svi moraju da slušaju. Hoću da mi sutra beli konj bude osedlan, da me ser Loras uči borbi s kopljem. A hoću i mače, i neću da jedem cveku.“ Prekrstio je ruke.

Džejmi se još smejaó. Kraljica se nije obazírala na njega. „Tomene, dođi ovamo.“ Pošto se nije približio, ona uzdahnu. „Bojiš se? Kralj ne bi smeó da zna za strah. Dečak se približi kadi, oborenog pogleda. Ona pruži ruku i pogladi mu zlatne kovrdže. „Bio ti kralj ili ne, još si mali dečak. Dok ne stasaš, ja vladam. Naučićeš da se boriš s kopljem, obećavam ti. Ali ne od Lorasu. Vitezovi Kraljeve garde imaju važnijih dužnosti od igranja s decom. Pitaj lorda zapovednika. Zar nije tako, ser?“

„Veoma važne dužnosti.“ Džejmi se suvo osmehnu. „Da jašu oko gradskih zidina, na primer.“

Tomen je izgledao kao da će svakog časa zaplakati. „Mogu li bar da dobijem mače?“

„Možda, dopusti kraljica. „Pod uslovom da ne čujem više gluposti o kopljima. Možeš li to da mi obećaš?“

Tomen je šarao nogom po podu. „Da.“

„Dobro. Sada beži. Uskoro mi stižu gosti.“

Tomen odjuri, ali pre nego što ode, okrenu se da kaže: „Kada postanem sam svoj kralj, *zabranicu* cveku.“

Njen brat gurnu vrata patrljkom. „Veličanstvo“, reče kada ostade nasamo sa Sersei. „Nešto sam razmišljao. Jesi li pijana, ili samo glupa?“

Ona ponovo pljusnu po vodi, poprskavši ga po nogama. „Pazi na jezik ili...“

„...ili šta? Ponovo ćeš me poslati u obilazak zidina?“ Seo je i prekrstio noge. „Tvoje proklete zidine su dobro. Pretražio sam svaki njihov pedalj i pregledao svih sedam kapija. Šarke na Gvozdenoj kapiji su zardale, a Kraljeva kapija i Blatna kapija moraju da se zamene pošto ih je Stanis dobro izlupao obojima. Zidine su jake kao što su uvek i bile... ali je možda veličanstvo zaboravilo da su naši prijatelji iz Visokog Sada *unutar* zidina?“

„Ništa ja ne zaboravljam“, reče mu ona, misleći na izvesni zlatni novčić, sa šakom na jednoj i glavom nekog zaboravljenog kralja na drugoj strani. *Odakle nekom tamničarskom ološu takav zlatnik skriven ispod nokšira? Odakle čoveku kao što je taj Rugen staro zlato iz Visokog Sada?*

„Sada prvi put čujem za novog kaštelana. Moraćeš mnogo da tražiš pre nego što nađeš veštijeg viteza od Loras Tirela. Ser Loras je...“

„Znam ja šta je on. Neću da bude blizu mog sina. Bolje bi ti bilo da ga podsetiš na njegove dužnosti.“ Voda joj se hladila.

„On zna svoje dužnosti, a nema čoveka veštijeg s kopljem.“

„*Ti* si bio bolji, pre nego što si izgubio šaku. Ser Baristan, u mladosti. Artur Dejn je bio bolji, a princ Regar je čak i njemu bio ravan. Ne blebeći mi tu koliko je Cvetić žestok. On je tek momak“ Dojadio joj je Džejmijevo suprotstavljanje. Njenom ocu se nikada niko nije suprotstavljao. Kada bi lord Tivin progovorio, ljudi su se pokoravali. Kada bi Sersei progovorila, davali su sebi slobodu da je savetuju, da joj protivreče, da je čak i *odbijaju*. *Sve je to zato što sam žena. Zato što ne mogu da im se suprotstavim mačem. Više su poštovali Roberta nego mene, a Robert je bio pijana gluperda*. Neće to trpeti, a pogotovo ne od Džejmija. *Moram da ga se otarasim, i to što pre*. Nekada je sanjala da će njih dvoje vladati nad Sedam kraljevstava jedno pored drugog, ali joj je Džejmija sada više smetao nego pomagao.

Sersei ustade iz kade. Voda joj je curila niz noge i kapala iz kose. „Kada budem htela tvoj savet, sama ću ga tražiti. Ostavi me, ser. Moram da se odnem.“

„Stižu ti gosti na večeru, znam. Koja je sada spletku posredi? Ima ih toliko da

već gubim račun.“ Pogled mu pade na na kapljice vode u zlatnim dlačicama među njenim nogama.

Još me želi. „Čezneš za onim što si izgubio, brate?“

Džejmi diže pogled. „Volim i ja tebe, mila sestro. Ali ti si budala. Prelepa zlatna budala.“

Reči su zapikle. *Lepšim si me imenima zvao u Zelenkamenu, one noći kada si mi podario Džofrija*, pomisli Sersei. „Napolje.“ Okrenula mu je leđa i slušala ga kako odlazi i petlja patrljkom oko vrata.

Dok je Džoslin proveravala je li sve spremno za večeru, Dorkas je pomogla kraljici da odene novu haljinu. Imala je pruge svetlucavog zelenog satena koje su se smenjivale s prugama raskošnog crnog somota, i bogatu crnu mirsku čipku iznad prslučića. Mirska čipka je bila skupa, ali je kraljica morala uvek da bude u najboljem izdanju, a proklete pralje nisu pazile, pa se nekoliko starih haljina skupilo te više nije mogla u njih da uđe. Htela je da ih išiba zbog nebrige, ali joj je Tena savetovala da bude milostiva. „Prost svet će te više voleti ako si blaga“, rekla je, pa je Sersei vrednost haljina odbila od njihovih nadnica, što je bilo mnogo finije rešenje.

Dorkas joj stavi srebrno ogledalo u ruku. *Vrlo dobro*, pomisli kraljica osmehujući se svom odrazu. Prijalo joj je što više nije u žalosti. Od crnine je izgledala bledo. *Šteta što ne večeram sa leđi Meriveder*. Dan je bio dugačak, a Tenine duhovitosti su je uvek uveseljavale. Sersei nije imala prijateljicu koja joj je toliko prijala još od Melare Hederspun, a Melara se na kraju pokazala kao pohlepna mala smutljivica koja ne zna gde joj je mesto. *Ne bi trebalo da mislim na nju. Ona je mrtva pod vodom, i naučila me je da nikada ne verujem nikome sem Džejmiju*.

Kada im se pridružila, njeni gosti su već bili načeli liker. *Ledi Falisa liči na ribu, ali pije kao smuk*, pomisli kada primeti napola prazan vrč. „Mila Falisa“, uskliknu poljubivši je u obraz, „i vrli ser Balman! Izuzetno sam se rastužila kada sam čula za tvoju dragu, dragu mati. Kako je naša leđi Tanda?“

Ledi Falisa je izgledala kao da će zaplakati. „Lepo od veličanstva što pita. Meštar Frenken kaže da je majka slomila kuk kada je pala. Uradio je šta je mogao. Sada se molimo, ali...“

Molite se koliko hoćete, ipak će biti pokojna za manje od mesec dana. Žene stare kao Tanda Stoukvort ne preživljavaju lom kuka. „I ja ću se moliti za nju“, reče Sersei. „Lord Kiburn mi kaže da je Tandu zbacio konj.“

„Kolan je pukao dok je jahala“, reče ser Balman Birč. „Konjušar je trebalo da primeti da je koža izlazna. Kaznili smo ga.“

„Strogo, nadam se.“ Kraljica sede i pokaza gostima da i oni učine isto. „Hoćeš li još jednu čašu likera, Falisa? Čini mi se da se sećam kako ti je oduvek bio drag.“

„Lepo od tebe što se sećaš, veličanstvo.“

Kako to da zaboravim?, pomisli Sersei. Džejm i se čudio što ga ne pišaš. „Kako ste putovali?“

„Loše“, požali se Falisa. „Kiša je padala skoro čitavog dana. Nameravali smo da prenoćimo u Rozbiju, ali nam je onaj mladi štićenik lorda Džajlza odbio gostoprimstvo.“ Ona šmrknu. „Pazi šta ti kažem: kada Džajlz umre, to nesrećno kopile će pobeći s njegovim zlatom. Možda će čak i pokušati da uzurpira njegove zemlje i titulu, mada bi po pravu Rozbi trebalo da pripadne nama kada Džajlz premine. Moja gospa majka je bila tetka njegovoj drugoj ženi, i sama daleka Džajlzova rođaka.“

Da li je tvoj grb jagnje, moja gospo, ili nekakav pohlepni majmun?, pomisli Sersei. „Lord Džajlz preti da će umreti otkako ga znam, ali je još s nama i biće tu još mnogo godina, iskreno se nadam.“ Prijatno se osmehnula. „Ne sumnjam da će kašljem ispratiti mnoge od nas u grob.“

„Najverovatnije“, složi se ser Balman. „Nije nam samo Rozbijev štićenik smetao, veličanstvo. I na drumu smo naišli na zlikovce. Prljava, zapuštena stvorenja s kožnim štitovima i sekirama. Neki su na gunjevima imali zašivene zvezde, svete sedmokrake zvezde, ali su ipak veoma zloćudno izgledali.“

„Sigurna sam da su imali vaške“, dodade Falisa.

„Sebe nazivaju *vrapcima*“, reče Sersei. „Kuga na zemlji. Naš novi prvobrednik će morati da se pozabavi njima, kada bude rukopoložen. U suprotnom, pobrinuću se ja lično.“

» Da li je presvetost već izabrana?« upita Falisa.

„Nije“, morala je kraljica da prizna. „Obrednik Olidor je bio na pragu uspeha, sve dok ga neki od tih vrabaca nisu pratili do bordela pa ga golog izvukli na ulicu. Luseon sada izgleda najverovatniji izbor, mada naši prijatelji s drugog brda kažu da mu nedostaje još nekoliko glasova.“

„Nek Starica vodi izbor svojom zlatnom svetiljkom mudrosti“, reče leđi Falisa, veoma pobožno.

Ser Balman se promeškolji. „Veličanstvo, neprijatna stvar, ali... da ne bi među nama došlo do zle krvi, znaj da ni moja dobra žena ni njena majka nisu imale

nikakvog udela u davanju imena onom malom kopiletu. Lolisa je prostodušan stvor, a muž joj je sklon crnom humoru. Rekao sam mu da odabere prikladnije ime za dečaka. Samo mi se nasmejao.“

Kraljica otpi malo vina dok ga je proučavala. Ser Balman je nekada bio turnirski borac na glasu, i jedan od najnaočitijih vitezova u Sedam kraljevstava. Još se dičio bujnim brkom; sem toga, starost nije dobro podneo. Njegova talasasta plava kosa se povukla, dok je trbuh neodoljivo napredovao i zatezao dublet. *Daleko je od savršene marionete*, pomisli ona. *Ipak, poslužiće.* „Tirion je bilo ime kraljeva pre nego što su zmajevi došli. Bauk ga je okaljao, ali mu možda to dete može povratiti čast.“ *Ako kopile dovoljno dugo pozivi.* „Znam da niste vi krivi. Ledi Tanda je sestra koju nikada nisam imala, a vi...“ Glas je izdade. „Oprostite mi. Živim u strahu.“

Falisa otvori pa zatvori usta, zbog čega je podsećala na neku posebno glupu ribu. „U... u strahu, veličanstvo?“

„Nijednu noć nisam mirno prespavala još od Džofrijeve smrti.“ Sersei ispuni pehare likerom. „Prijatelji moji... vi *jeste* moji prijatelji, nadam se? I prijatelji kralja Tomena?“

„To milo momče“, izjavi ser Balman. „Veličanstvo, same reči kuće Stoukvorta glase *Ponosni što smo verni.*“

„Kad bi samo bilo više ljudi poput tebe, dobri viteže! Iskreno ti kažem, ozbiljno sumnjam u ser Brona od Crnobujice.“

Muž i žena razmeniše pogled. „Čovek je drzak, veličanstvo“, reče Falisa. „Neotesan i prljavog jezika.“

„On nije pravi vitez“, dodade ser Balman.

„Nije.“ Sersei se osmehnu, kao da se svim srcem s njim slaže. „A ti si čovek koji zna šta je pravo viteštvo. Sećam se da sam te gledala kako se boriš u... koji ono beše turnir na kome si se tako čudesno borio, ser?“

On se skromno osmehnu. „Ono u Senodolu pre šest godina? Ne, nisi bila tamo, inače bi bila krunisana za kraljicu ljubavi i lepote. Da nije bio turnir u Lanisgradu posle Grejdžojeve bune? Mnogog sam dobrog viteza tamo izbacio iz sedla...“

„Baš tamo.“ Lice joj se uozbilji. „Bauk je nestao one noći kada je moj otac ubijen, ostavivši iza sebe dva poštena tamničara u lokvama krvi. Neki tvrde da je pobeo preko Uzanog mora, ali ja nisam tako sigurna. Kepec je lukav. Možda se još krije u blizini i priprema nova ubistva. Možda ga neki prijatelj skriva.“

„Bron?“ Ser Balman pogladi svoj bujni brk

„On je od samog početka Baukov stvor. Samo Stranac zna kolike je ljude poslao u pakao po Tirionovom naređenju.“

„Veličanstvo, mislim da bismo primetili da nam se kepec šunja po imanju“, reče ser Balman.

„Moj brat je mali. Stvoren je za šunjanje.“ Sersei pusti da joj ruka zadrhti. „Detetovo ime je sitnica... ali nekažnjena drskost rada buntovništvo. A Kiburn mi kaže da je taj Bron počeo da okuplja najamnike.“

„Primio je četiri viteza u svoje domaćinstvo“, reče Falisa.

Ser Balman frknu. „Moja dobra žena im laska kada ih naziva vitezovima. To su najobičniji najamnici, i među njima četvoricom se ne može naći ni naprstak viteštva.“

„Baš kao što sam se bojala. Bron sakuplja mačeve za kepeca. Nek Sedmoro štite moga malog sina. Bauk će ga ubiti kao što mu je i brata ubio.“ Ona zajeca. „Prijatelji, stavljam svoju čast u vaše ruke... ali šta je kraljičina čast naspram majčinih strahova?“

„Reci, veličanstvo“, kaza žustro ser Balman. „Tvoje reči neće napustiti ovu odaju.“

Sersei pruži ruke preko stola i stegnu mu šaku. „Ja... spavaću mnogo mirnije ako čujem da je taj ser Bron doživio neku... nezgodu... u lovu, na primer.“

Ser Balman se zamisli na tren. „Nezgodu sa *smrtnim* ishodom?“

Ne, hoću da mu slomiš mali prst. Morala je da zagriže usnu. Neprijatelji su mi na sve strane, a prijatelji su mi budale. „Preklinjem te, ser“, prošapta ona, „ne teraj me to da izgovorim.“

„Shvatam.“ Ser Balman diže prst.

Repa bi pre shvatila. „Ti si zaista istinski vitez, ser. Odgovor na molitve ove prestrašene majke.“ Sersei ga poljubi. „Obavi to hitro, molim te. Bron oko sebe sada ima samo nekolicinu ljudi, ali ne budemo li nešto preduzeli, sigurno će ih sakupiti još.“ Poljubila je i Falisu. „Ovo nikada neću zaboraviti, prijatelji moji. Stoukvorti, moji *istinski* prijatelji. *Ponosni što ste verni.* Imate moju reč, naći ćemo mnogo boljeg muža Lolisi kada se ovo okonča.“ *Možda nekog Ketbleka.* „Mi Lanisteri plaćamo svoje dugove.“

Ostatak večeri beše liker i repa s maslacom, vruć hleb, štuka s koricom od začina i rebra divljeg vepra. Sersei je posle Robertove smrti veoma zavolela veprovinu. Čak joj ni društvo nije smetalo, mada se Falisa prenemagala a Balman hvalisao, od čorbe do slatkiša. Prošla je bila ponoć kada je uspela da ih se

napokon otarasi. Ser Balman je uvek bio spreman da predloži novi vrč, a kraljica je smatrala kako ne bi bilo pametno da ga odbije. *Mogla sam da unajmim Čoveka bez lica da ubije Brona za pola novca koji sam potrošila na liker*, razmišljala je kada su napokon otišli.

U to doba sin joj je bio uveliko usnuo, ali ga je Sersei još jednom pogledala pre nego što je krenula u postelju. Iznenadilo ju je kada je videla tri crna mačeta skupčana kraj njega. „Odakle oni?“, upitala je ser Merina Trenta ispred kraljevske spavaće odaje.

„Dala mu ih je mala kraljica. Htela je da mu da samo jedno, ali on nije mogao da odluči koje mu se najviše sviđa.“

Bolje to nego da ih nožem čupa iz majčinog trbuha. Margerini trapavi pokušaji zavođenja bili su smešno očigledni. *Tomen je premlad za poljupce, pa mu zato daje mačiće.* Sersei se ipak nije dopadalo što su crni. Crne mačke donose nesreću, kao što je Regarova devojčica otkrila u ovom istom zamku. *Ona bi bila moja kći da Ludi Kralj nije smislio svoju okrutnu šalu za mog oca.* Samo je ludilo moglo da natera Erisa da odbije kćer lorda Tivina i umesto nje uzme njegovog sina, a da svog sina venča sa slabashnom dornskom princezom crnih očiju i ravnih grudi.

Uspomena na to odbijanje je i dalje pekla, čak i posle svih ovih godina. Mnoge je noći gledala princa Regara u dvorani kako tim dugačkim, veštima prstima svira na svojoj harfi srebrnih struna. Da li je ikada bilo tako lepog čoveka? *A on je bio i nešto više od čoveka. Krv mu je bila krv stare Valirije, krv zmajeva i bogova.* Kada je bila tek devojčica, otac joj je obećao da će se udati za Regara. Nije joj bilo više od šest ili sedam godina. „Nikada ne govori o tome, dete“, bio joj je rekao, osmehujući se svojim tajnim osmehom koji je samo Sersei vidala. „Sve dok veličanstvo ne pristane na veridbu. Dotle to mora biti naša tajna.“ I tako je i bilo, mada je jednom nacrtała sebe kako leti iza princa Regara na zmaju, čvrsto ga obgrlivši oko grudi. Kada je Džejmi otkrio crtež, rekla mu je da su to kraljica Alisana i kralj Džeheris.

Bilo joj je deset godina kada je napokon videla princa svojim očima, na turniru koji je njen otac priredio u znak dobrodošlice kralju Erisu. Tribine su bile dignute ispod zidina Lanisgrada i klicanje naroda odjekivalo o Livačku stenu poput grmljavine. *Ocu su klicali dvaput glasnije nego kralju, priseti se kraljica, ali samo upola glasno kao princu Regaru.*

Novopečeni sedamnaestogodišnji vitez, Regar Targarjen je na sebi imao crni oklop preko zlatne verižnjače kada je dokasao na polje. Za kacigom su mu lebdeli

dugački plamenci od crvene, zlatne i narandžaste svile, poput prave vatre. Dva njena strica su pali pred njegovim kopljem, zajedno sa desetak najboljih megdandžija njenog oca, samim cvetom zapadnih zemalja. Kad je pala noć, princ je svirao svoju srebrnu harfu, a ona se rasplakala. Pošto su mu je predstavili, Sersei se skoro utopila u dubinama njegovih tužnih ljubičastih očiju. *On je ranjen*, prisetila se da je mislila, *ali ću mu ja zalečiti bol kada se venčamo*. Pored Regara je čak i njen prelepi Džejni delovao kao plitak dečak. *Princ će biti moj muž*, pomislila je, pijana od uzbuđenja, *a kada stari kralj umre, ja ću biti kraljica*. Tetka joj je poverila tajnu pre turnira. „Moraš biti posebno lepa“, rekla joj je leđi Džena popravljajući joj haljinu, „jer će na poslednjoj gozbi biti objavljeno da ste se ti i princ Regar verili.“

Sersei je tog dana bila silno srećna. Inače se nipošto ne bi usudila da uđe u šator Krastače Megi. Učinila je to samo da pokaže Džejmiju i Melari da se lavice ničega ne boje. *Trebalo je da postanem kraljica. Zašto bi se kraljica bojala neke odvratne starice?* Čitav jedan život kasnije, uspomena na to proročanstvo bila je dovoljna da se sva naježi. *Džejn je vrišteći pobegla iz šatora, prisećala se kraljica, ali je Melara ostala, a ostala sam i ja. Dale smo joj da proba ukus naše krvi i smejale se njenim glupim predskazanjima. Ni u jednom nije bilo ni trunčice nečeg smislenog*. Ona će postati žena princa Regar bez obzira na to šta je starica rekla. *Njen otac je to obećao, a reči Tivina Lanistera su bile suvo zlato*.

Smeh joj je zamro na kraju turnira. Poslednje gozbe nije bilo, a ni zdravica u čast njene veridbe s princom Regarom. Samo hladna tišina i ledeni pogledi između kralja i njenog oca. Kasnije, kada su Eris i njegov sin i svi njihovi plemeniti vitezovi otišli za Kraljevu luku, devojčica je uplakana otišla svojoj tetki, ništa ne shvatajući. „Tvoj otac je predložio veridbu“, rekla joj je leđi Džena, „ali Eris nije hteo ni da ga sasluša. ‘Ti si mi veoma sposoban sluga, Tivine’, rekao je kralj, ali čovek ne ženi svog naslednika sluginom kćeri.’ Obriši te suze, malena. Jesi li ikada videla lava da plače? Otac će ti naći drugog čoveka, boljeg čoveka od Regara.“

Međutim, tetka je lagala, a otac ju je izneverio, baš kao što Džejni radi sada. Otac nije našao boljeg čoveka. Umesto toga mi je dao Roberta, a Megina kletva se rascvetala poput nekog otrovnog cveta. Samo da se udala za Regara kao što su bogovi bili naumili, on ne bi malu vučicu ni pogledao. Regar bi nam danas bio kralj, a ja bih mu bila kraljica, majka njegovih sinova.

Nikada nije oprostila Robertu što ga je ubio.

A opet, lavovi nikada nisu ni umeli da praštaju. A to će ser Bron od Crnobujice ubrzo da nauči.

BRIJENA

Hajl Hant je zahtevao da ponesu glave. „Tarli će ih hteti za zidine“, rekao je.

„Nemamo katrana“, primeti Brijena. „Meso će istruliti. Ostavi ih.“ Nije želela da putuje kroz zeleni sumrak borovih šuma s glavama ljudi koje je pobila.

Hant nije hteo da je sluša. Sam je odsekao mrtvacima glave, povezao ih za kose i prebacio preko svog sedla. Brijena nije imala izbora do da se pretvara da nisu tu, ali je ponekad, pogotovo noću, osećala njihove mrtve oči na sebi, a jednom je usnila da se sašaptavaju.

Bilo je hladno i mokro na Rtu slomljenih klešta dok su se vraćali putem kojim su došli. Nekih dana je padala kiša, a nekih se samo činilo da će padati. Nikada im nije bilo toplo. Čak i kada bi se ulogorili, bilo je teško naći suvog drveta za ogrev.

Kada su stigli do kapija Devojačkog jezera, pratila ih je čitava vojska muva, vrana je isključivala Šegvelove oči, a Pig i Timeon su vrveli od crva. Brijena i Podrik su odavno počeli da jašu stotinu koračaja ispred ser Hajla, da bi bili što dalje od mirisa truleži. On je tvrdio da ga je čulo njuha dotle već sasvim napustilo. „Sahrani ih“, rekla bi mu svaki put kada bi se ulogorili, ali je Hajl bio izuzetno tvrdoglav. *Najverovatnije će reći lordu Rendilu da je sam pobio svu trojicu.*

Vitezu je, međutim, služilo na čast što nije uradio ništa slično.

„Mucavi štitonoša je bacio kamenicu“, rekao je on kada su Brijenu i njega izveli pred Tarlija u dvorištu Mutonovog zamka. Glave su predate naredniku garde, kome je naređeno da ih očisti, namaže katranom i izloži iznad kapije. „Mačevojčura je uradila ostalo.“

„Svu trojicu?“, upita Lord Rendil s nevericom.

„Kako se borila, mogla je da ih ubije još trojicu.“

„A jesi li našla malu Starkovu?“, upita Tarli nju.

„Nisam, moj gospodar.“

„Umesto toga si pobila nekoliko pacova. Jesi li u tome uživala?“

„Nisam, moj gospodar.“

„Šteta. Dobro,okusila si krv. Dokazala si šta si htela, šta god to bilo. Vreme je da skinješ taj oklop i ponovo obučeš propisnu odeću. U luci ima brodova. Jedan će pristati u Oporju. Srediću da te prime.“

„Hvala, moj gospodar, ali moram da te odbijem.“

Lice lorda Tarlija je govorilo da bi on najradije želeo da i njenu glavu natakne na kolac i stavi je iznad kapije Devojačkog jezera zajedno s Timeonom, Pigovom i Šegvelovom. „Hoćeš da nastaviš sa ovom budalaštinom?“

„Hoću da nađem ledi Sansu.“

„Ako je po volji mom gospodaru“, reče ser Hajl, „gledao sam je kako se bori protiv lakrdijaša. Jača je od većine muškaraca, i brza.“

„Mač je brz“, odreza Tarli. „Takva je priroda valirijskog čelika. Snažnija od većine muškaraca. Jeste. Ona je čudovište, daleko bilo da to poričem.“

Ljudi njegovog soja me nikada neće voleti, pomisli Brijena, *šta god da uradim*. „Moj gospodaru, Sendor Klegani možda nešto zna o devojčinoj sudbini. Ako uspem njega da nađem...“

„Klegani je prešao u razbojnike. Sada, izgleda, jaše s Berikom Donderionom. Ili možda ne, priče se razmimolaze. Pokaži mi gde se kriju, i ja ću im rado rasporeti trbuhe, prosuti creva i spaliti ih. Obesili smo na desetine razbojnika, ali nam vođe i dalje izmiču. Klegani, Donderion, crveni sveštenik, a sada i ta Gospa Kamenog Srca... kako ti misliš da ih nađeš kada ja ne mogu?“

„Moj gospodaru, ja...“ Nije imala dobar odgovor. „Mogu samo da pokušam.“

„Onda pokušaj. Imaš svoje pismo, moja ti dozvola ne treba, ali ću ti je ipak dati. Budeš li imala sreće, nagrada će ti biti rane od sedla. U suprotnom, možda će ti Klegani poštediti život pošto te on i njegov čopor siluju. Moći ćeš da otpuziš nazad na Oporje s kopiletom neke džukele u trbuhu.“

Brijena se na to nije osvrnula. „Ako je po volji mom gospodaru, koliko ljudi jaše sa Psetom?“

„Šest ili šezdeset ili šest stotina. Broj, izgleda, zavisi od onoga koga pitamo.“ Rendilu Tarliju je očigledno bilo dosta tog razgovora. Počeo je da se okreće.

„Ako moj štitonoša i ja možemo da zamolimo za tvoje gostoprinstvo dok...“

„Moli koliko hoćeš. Neću te trpeti pod mojim krovom.“

Ser Hajl Hant zakorači napred. „Ako je po volji mom gospodaru, shvatio sam da je to i dalje krov lorda Mutona.“

Tarli ošinu viteza otrovnim pogledom. „Muton ima hrabrost crva. Nećeš mi ti govoriti o Mutonu. A što se tebe tiče, moja gospo, priča se da ti je otac dobar čovek. Ako je to istina, onda ga sažaljevam. Neki ljudi su blagosloveni sinovima, neki kćerima. Niko ne zaslužuje da bude proklet nekim kao što si ti. Živa ili mrtva, ledi Brijena, ne vraćaj se u Devojačko jezero dokle god ja u njemu vladam.“

Reči su vetar, reče Brijena sebi. *Ne mogu da te povrede. Samo pusti da utihnu.*

„Razumem, moj gospodaru“, pokuša da kaže, ali Tarli ode pre nego što je uspela to da izgovori. Izašla je iz dvorišta kao u snu, ne znajući kuda ide.

Ser Hajl je sustiže. „Ima krčmi.“

Ona odmahnu glavom. Nije želela da razgovara s Hajlom Hantom.

„Sećaš li se *Smrđljive guske*?“

Plasht joj je još na nju smrdeo. „Zašto?“

„Hajde da se sutra u podne nademo tamo. Moj rođak Alin je bio u potrazi za Psetom. Razgovaraću s njim.“

„Zašto bi ti to uradio?“

„Zašto da ne? Ako uspeš tamo gde Alin nije, moći ću da ga zavitlavam do kraja života.“

U Devojačkom jezeru je još bilo krčmi; ser Hajl nije grešio. Neke su, međutim, izgorele u jednoj ili drugoj pljački grada, i tek su morale da budu obnovljene, a one preostale su bile prepune vojnika lorda Tarlija. Ona i Podrik su ih tog popodneva sve obišli, ali krevet nisu uspeli nigde da nađu.

„Ser? Moja gospo?“ reče Podrik dok je sunce zalazilo. „Ima i brodova. Na brodovima ima kreveta. Ležaljki. Onih što vise.“

Ljudi lorda Rendila još su obilazili dokove, brojni kao muve na glavama trojice Krvavih lakrdijaša, ali je njihov narednik prepoznao Brijenu i pustio je da prođe. Ribari su privezivali brodice i prodavali dnevni ulov, ali nju su zanimale veće lađe koje su brodile olujnim vodama Uzanog mora. U luci ih je bilo pet-šest, mada je jedna, galeon zvani *Titanova kći*, baš dizala sidro da isplovi na noćnoj plimi. Ona i Podrik obidoše preostale. Kapelan *Kćeri Galebova* je pomislio da je Brijena kurva i rekao im da njegov brod nije kupleraj, a harpunista sa ibenskog kitolovca je ponudio da kupi njenog dečaka, ali su drugde bili bolje sreće. Uzela je Podriku narandžu na *Morohodaču*, kogi koja je upravo stigla iz Starigrada, preko Tiroša, Pentosa i Senodola. „Sledeće je Galebovo“, rekao joj je njegov kapetan, „pa onda oko Prstiju za Sestrigrad i Bela sidrišta, ako nam oluje dozvole. Čist je ovo brod, *Hodač*, nema toľko pacova kao na drugima, a imamo i svežih jaja i maslaca. Traži li to moja gospa prevoz na sever?“

„Ne.“ *Još ne*. Mamilu ju je to, ali...

Dok su išli ka sledećem molu, Podrik zastruga nogama pa upita: „Ser? Moja gospo? Šta ako je moja gospa stvarno otišla kući? Moja druga gospa, hoću da kažem. Ser. Ledi Sansa.“

„Njenu kuću su spalili.“

„Ipak Tamo su njeni bogovi. A bogovi ne mogu da umru.“

Bogovi ne mogu, ali devojke mogu. „Timeon je bio svirep čovek i ubica, ali mislim da nije lagao za Pseto. Ne možemo na sever dok ne budemo bili sigurni. Biće i drugih brodova.“

Na istočnom kraju luke napokon su našli mesto da prenoće, na teško oštećenoj trgovačkoj galiji zvanoj *Gospa iz Mira*. Veoma se naginjala na jednu stranu, pošto je u oluji izgubila jarbol i pola posade, ali njen kapetan nije imao novca da je popravi, pa mu je bilo drago da uzme nekoliko novčića od Brijene i dozvoli njoj i Podu da podele jednu praznu kabinu.

Noć su proveli nemirno. Brijena se triput budila. Jednom kada je počela kiša, i jednom kada je nešto zaškripalo, pa je pomislila da se to Spretni Dik prikrada da ih ubije. Treći put se probudila s nožem u ruci, ali je uzbuna bila lažna. U tami tesne kabine, bio joj je potreban tren da se priseti da je Spretni Dik mrtav. Kada je konačno ponovo otplutala u san, sanjala je ljude koje je ubila. Igrali su oko nje, rugali joj se, štipali je dok je ona izmahivala mačem. Sve ih je isekla na krvave komade, a ipak su i dalje nadirali na nju... Šegvel, Timeon i Pig, da, ali i Rendil Tarli i Vargo Hout i Crveni Ronet Konington. Ronet je u ruci imao ružu. Kada ju joj je pružio, odsekla mu je ruku.

Probudila se oblivena znojem i ostatak noći provela skupčana pod plaštom, slušajući kišu kako tuče po palubi iznad njih. Noć je bila burna. S vremena na vreme je čula zvuk daleke grmljavine, i pomislila na bravoški brod koji je isplorio na večernjoj plimi.

Sutradan ujutro je ponovo našla *Smrđljivu gusku*, probudila prljavu vlasnicu i platila joj za nekoliko masnih kobasica, malo prženog hleba, pola čaše vina, krčag kuvane vode i dve čiste čaše. Žena je škljčila u Brijenu dok je pristavljala vodu na vatru. „Ti si ona velika što je otišla sa Spretnim Dikom. Prevario te?“

„Nije.“

„Silovo?“

„Nije?“

„Ukro ti konja?“

„Nije. Ubili su ga odmetnici.“

„Odmetnici?“ Žena je bila više znatiželjna nego potresena. „Ja sam uvek mislila da će Dikomastiti uže, il' da će ga poslati na onaj Zid.“

Pojeli su prženi hleb i pola kobasica. Podrik Pejn je hranu zalivao vodom sa ukusom vina, dok je Brijena polako pila čašu razvodnjenog vina i pitala se zašto je

uopšte došla. Hajl Hant nije bio pravi vitez. Njegovo pošteno lice je zapravo bilo samo lakrdijaška maska. *Ne treba mi njegova pomoć, ne treba mi njegova zaštita, a ne treba mi ni on*, reče ona sebi. *Verovatno neće ni doći. To što mi je zakazao sastanak bila je samo još jedna okrutna šala.*

Ustajala je da pođe kada se ser Hajl pojavi. „Moja gospo. Podriče.“ Hitro je pogledao čaše, tanjire i napola pojedene kobasice koje su se hladile u lokvi masti, pa rekao: „Bogovi, nadam se da niste jeli ovdašnju hranu.“

„Ne tiče te se šta smo mi jeli“, reče Brijena. „Jesi li našao svog rođaka? Šta ti je rekao?“

„Sendor Klegani je poslednji put viđen u Solanama, na dan napada. Posle je odjahao na zapad, uz Trozubac.“

Ona se namršti. „Trozubac je dugačka reka.“

„Jeste, ali ja mislim da naš pas neće odlutati predaleko od njenog ušća. Vesteros mu, izgleda, više nije privlačan. U Solanama je tražio *brod*.“ Ser Hajl isuka iz čizme svitak od ovčje kože, gurnu kobasice u stranu pa ga odmota. Pokazalo se da je to mapa. „Pseto je pobio tri čoveka svog brata u staroj krčmi na raskršću, ovde. Predvodio je napad na Solane, ovde.“ On prstom kucnu Solane. „Možda je u zamci. Freji su ovde gore u Blizancima, Deri i Harendvor su južno, na drugoj obali Trozupca, zapadno ima borbe između Blekvuda i Brekena, a lord Rendil je ovde, u Devojačkom jezeru. Visoki drum za Dol je sada neprohodan zbog snega, čak i kad bi uspeo da se probije pored planinskih klanova. Kuda pas da krene?“

„Ako je s Donderionom...?“

„Nije. Alin je u to siguran. I Donderionovi ljudi ga traže. Razglasili su da će ga obesiti za ono što je uradio u Solanama. U tome oni nisu učestvovali. Lord Rendil širi glasine da jesu, u nadi da će se običan svet okrenuti protiv Berika i njegovog bratstva. Nikada neće uhvatiti Gospodara Munju sve dok ga kmetovi štite. A tu je i ta druga družina, koju predvodi ta Gospa Kamenog Srca... Ljubavnica lorda Berika, po jednoj priči. Navodno su je Freji obesili, ali ju je Donderion poljubio i vratio u život, i sada ona ne može da umre, isto kao i on.“ Brijena osmotri mapu. „Ako je Klegani poslednji put viđen u Solanama, to bi bilo mesto da mu nađeš trag.“

„Alin kaže da u Solanama nema više nikoga sem starog viteza koji se krije u zamku.“

„Ipak, odatle bih mogla da počnem.“

„Postoji jedan čovek“, reče ser Hajl. „Obrednik Prošao je kroz moju kapiju dan pre nego što si se ti pojavila. Meribold se zove. Na reci se rodio i odrastao i tu je služio čitavog života. Sutra kreće u obilazak, a uvek staje i u Solanama. Možemo da pođemo s njim.“

Brijena naglo diže pogled. „Mi?“

„Idem s vama.“

„Ne ideš.“

„Pa, idem sa obrednikom Meriboldom u Solane. Ti i Podrik možete da idete kuda god vam se hoće.“

„Je li ti to lord Rendil ponovo naredio da me pratiš?“

„Naredio mi je da te se klonim. Stav lorda Rendila je da bi tebi najviše koristilo jedno dobro, žestoko silovanje.“

„Pa zašto onda hoćeš da podeš sa mnom?“

„Ili to, ili čuvanje kapije.“

„Ako ti je tvoj gospodar zapovedio...“

„On mi više nije gospodar.“

To ju je iznenadilo. „Napustio si njegovu službu?“

„Lord me je obavestio da mu moj mač više ne treba, kao ni moja drskost. Svodi se na isto. Od sada ću uživati u pustolovnom životu viteza lualice... mada, ako nademo Sansu Stark, pretpostavljam da ćemo biti bogato nagrađeni.“

Zlato i zemlje, eto šta on vidi u ovome. „Ja nameravam da devojku spasem, ne da je prodam. Zaklela sam se.“

„Ne sećam se da sam ja učinio isto.“

„Zato i nećeš poći sa mnom.“

Pošli su sutradan ujutro, dok je sunce izlazilo.

Beše to čudna povorka: ser Hajl na doratatom viteškom paripu i Brijena na visokoj sivoj kobili, Podrik Pejn na razi ulegnutih leđa i obrednik Meribold koji je kraj njih hodao sa štapom, vodeći malog magarca i velikog psa. Magarac je nosio toliki tovar da se Brijena bojala da će mu pući leđa. „Hrana za siromašne i gladne u rečnim zemljama“, rekao im je obrednik Meribold na kapiji Devojačkog jezera. „Seme, orasi i suvo voće, ovas za kašu, brašno, ječmeni hleb, tri kotura žutog sira iz krčme kraj Ludine kapije, slani bakalar za mene, slana ovčetina za Psa... da, i so. Luk, mrkva, repa, dva džaka s pasuljem, četiri s ječmom i devet s narandžama. Slab sam na narandže, priznajem. Ove sam dobio od jednog mornara, i bojim se da će biti poslednje koje ću probati do proleća.“

Meribold beše obrednik bez obredišta, u hijerarhiji Vere tek korak iznad brata prosjaka. Takvih kao on bilo je na stotine, odrpana družina čija je dužnost bila da se vuku od jednog do drugog sićušnog zaseoka, vrše svete službe, sklapaju brakove i razrešuju ljude grehova. Očekivalo se da će ga ljudi koje posećuje hraniti i pružati mu sklonište, ali je većina bila siromašna kao on, i zato Meribold nije mogao da se dugo zadrži na jednom mestu a da ne izazove nemaštinu kod svojih domaćina. Dobročudni krčmari bi mu ponekad dozvoljavali da spava u njihovim kuhinjama ili štalama, a bilo je samotišta i utvrda, pa čak i ponekog zamka gde je znao da će mu poželeti dobrodošlicu. Tamo gde takvih mesta nije bilo, spavao je pod drvećem ili živicama. „U rečnim zemljama ima mnogo dobrih živica“, rekao je Meribold. „Najbolje su one stare. Nema ničeg boljeg od stoletne živice. U takvoj čovek može da spava ušuškao kao u krčmi, a i da se manje boji buva.“

Obrednik nije umeo ni da čita ni da piše, što je veselo usput priznao, ali je znao stotinu različitih molitava i umeo da po sećanju navodi dugačke odlomke iz *Sedmokrake zvezde*, a u selima mu drugo nije ni trebalo. Imao je izabrano, vetrom opaljeno lice, čupavu i gustu prosedu kosu, boriće u uglovima očiju. Mada krupan čovek, šest stopa visok, u hodu se nekako grbio, pa je delovao mnogo niži. Šake mu behu velike i grube, s crvenim zglavcima prstiju i prljavštinom pod noktima, a imao je najveća stopala koja je Brijena u životu videla, bosa, crna i orožala.

„Dvadeset godina ima kako nisam obuio cipele“, rekao je on Brijeni. „Prve godine sam imao više žuljeva nego prstiju, a tabani su mi krvarili kao da sam po britvama gazio kada god bih hodio po kamenu, ali sam se molio Obučaru na nebesima da mi uštavi kožu.“

„Ne postoji Obučar na nebesima“, pobuni se Podrik

„Postoji, momče... mada ga ti možda zoveš nekim drugim imenom. Reci mi, koga od sedam bogova najviše voliš?“

„Ratnika“, odgovori Podrik ne oklevajući ni trenu.

Brijena se nakašlja. „U Večernjem dvoru je obrednik mog oca uvek govorio da postoji samo jedan bog.“

„Jedan bog sa sedam vidova. Tako je, moja gospo, i u pravu si što to ističeš, ali prost svet teško shvata tajanstvo Sedmoro Koji Jesu Jedno, a i ja sam prost i ništa drugo, pa zato i govorim o sedam bogova.“ Meribold se ponovo okrenu Podriku. „Nikada nisam upoznao dečaka koji nije voleo Ratnika. Ja sam, međutim, star, i zato volim Kovača. Bez njegovog truda, šta bi Ratnik branio? Svaka varoš ima

kovačnicu, i svaki zamak. Tamo se prave plugovi koji nam trebaju da posejemo letinu, ekseri kojima gradimo brodove, potkovice da sačuvamo kopita naših vernih konja, blistavi mačevi za naše gospodare. Niko ne sumnja u vrednost kovača, i zato imenujemo jednog od Sedmoro njemu u čast, ali smo isto tako mogli da ga nazovemo i Seljak ili Ribar, Drvodeljia ili Obučar. Nije bitno šta on stvara. Bitno je da stvara. Otac vlada, Ratnik se bori, Kovač radi, i zajedno vrše sve što čoveku priliči. Baš kao što je Kovač jedan vid božanstva, Obučar je jedan vid Kovača. On je čuo moju molitvu i zalečio mi stopala.“

„Bogovi su milostivi“, reče ser Hajl suvo, „ali zašto si mu dodijavao kada si prosto mogao da ostaneš u cipelama?“

„Da hodam bos, to je bila moja pokora. Čak i sveti obrednici mogu biti grešnici, a meni je telo bilo slabo da slabije ne može biti. Bejah mlad i pun životnog soka, a cure... obrednik ume da izgleda čudesno kao vitez, ako je jedini tebi poznat čovek koji je putovao dalje od milje od tvog sela. Govorio sam im stihove iz *Sedmokrake zvezde*. Devičina knjiga je najbolje delovala. O, bejah poročan čovek pre nego što sam bacio cipele. Sramota me da pomislim na sve device koje sam razdevičio.“

Brijena se nelagodno promeškolji u sedlu, prisećajući se logora pod zidinama Visokog Sada i oplade koju su sklopili ser Hajl i ostali da vide ko će je prvi odvući u krevet.

„Mi tražimo jednu devicu“, poveri se Podrik Pejn. „Plemenitog je roda, tri i deset leta stara, kestenjaste kose.“

„Mislio sam da tražite odmetnike.“

„I njih“, priznade Pod.

„Većina putnika gleda da po svaku cenu takve ljude izbegne“, reče obrednik Meribold, „a vi ih ipak tražite.“

„Tražimo samo jednog odmetnika“, reče Brijena. „Pseto.“

„To mi je ser Hajl i rekao. Neka te Sedmoro štite, dete. Priča se da on ostavlja za sobom trag od poklane odojčadi i obeščašćenih devica. Besni Pas iz Solana, tako sam čuo da ga zovu. Šta dobri ljudi hoće od takvog stvorenja?“

„Devica koju je Podrik spomenuo možda je s njim.“

„Zaista? Onda se moramo moliti za siroto dete.“

I za mene, pomisli Brijena, moli se i za mene. Zatraži od Starice da digne svoju svetiljku i povede me do ledi Sanse, i od Ratnika da mi da snage ruci da je odbranim. Nije to, međutim, rekla naglas; ser Hajl je u blizini i možda će joj se

rugati zbog ženske slabosti.

Pošto je obrednik Meribold išao peške, a njegov magarac nosio toliki tovar, tog su dana sporo putovali. Nisu krenuli glavnim drumom na zapad, drumom kojim je Brijena nekada jahala sa ser Džejmijem kada su naišli iz suprotnog smera i zatekli Devojačko jezero opljačkano i puno leševa. Umesto toga su pošli na severozapad, prateći obale Zaliva kraba vijugavom stazom, tako uzanom da je nije bilo ni na jednoj od dragocenih ser Hajlovih mapa. Strmih bregova, crnih ritova i borovih šuma Rta slomljenih klešta nije bilo na ovoj strani Devojačkog jezera. Zemlje kojima su putovali behu niske i vlažne, divljina od peščanih dina i slanih močvara podno ogromnog plavosivog nebeskog svoda. Drum je s vremena na vreme nestajao među trskom i slanim jezercima samo da bi se ponovo pojavio milju kasnije; Brijena je znala da bi se bez Meribolda sigurno izgubili. Tlo je često bilo meko, tako da bi na nekim mestima obrednik otišao ispred njih, lupkajući štapom da proverji je li bezbedan. Miljama naokolo nije bilo drveća, već samo more, nebo i pesak.

Brijena nije mogla da zamisli zemlju različitiju od Oporja i njegovih planina i vodopada, visokih livada i senovitih dolova, a ipak je i ovo mesto imalo svoju lepotu. Prešli su desetak sporih potoka koji su vrveli od žaba i zrikavaca, gledali morske laste kako jedre visoko iznad zaliva, slušali zov šljuke između dina. Jednom im je put prešla lisica, na šta je Meriboldov pas besno zalajao.

A bilo je i ljudi. Neki su živeli među trskama u kućama podignutim od blata i slame, dok su drugi ribarili po zalivu u trščanim čunovima opšivenim kožom i iznad dina dizali sojenice na klimavim drvenim stubovima. Većina kao da je živela sama, daleko od svake druge ljudske naseobine. Delovali su uglavnom kao stidljiv soj, ali je oko podneva pas ponovo zalajao, i tri žene su nikle iz trske da daju Meriboldu pletenu košaru punu školjki. On je svakoj zauzvrat poklonio po narandžu, mada je u tom svetu školjki bilo kao blata, a narandže su bile retke i skupe. Jedna žena je bila veoma stara, jedna uveliko trudna, a treća devojka sveža i lepa kao proletnji cvet. Kada ih je Meribold poveo u stranu da ih ispovedi, ser Hajl se zasmejuljio i rekao: „Izgleda da nas bogovi prate... bar Devica, Majka i Starica.“ Podrik je delovao tako zapanjeno da je Brijena morala da mu kaže da ne brine, da to nisu bogovi, već samo neke tri žene iz ritova.

Kasnije, kada su nastavili put, okrenula se obredniku i rekla: „Ovi ljudi žive na manje od dan jahanja od Devojačkog jezera, a ipak ih rat nije dotaknuo.“

„Imao bi malo šta da dotakne, moja gospo. Blaga su im školjke, kamenje i

kožni čunovi, najbolje oružje noževi od zardalog gvožđa. Radaju se, žive, vole, umiru. Znaju da lord Muton vlada njihovim zemljama, ali ga je retko ko od njih video, a Brzorečje i Kraljeva luka su za njih samo imena.“

„A ipak poznaju bogove“, reče Brijena. „To je, rekla bih, tvoje delo. Koliko već godina hodaš po rečnim zemljama?“

„Uskoro će biti četrdeseta“, odgovori obrednik, a pas mu glasno lanu. „Od Devojačkog jezera do Devojačkog jezera, krug me vodi na po pola godine, a često i duže, ali neću reći da poznajem Trozubac. Zamkove velikih lordova vidim tek iz daljine, ali znam pijačne varoši i sitne utvrde, sela premala da imaju ime, živice i bregove, potočiće gde će se žedan čovek napiti i pećine gde će naći sklonište. I drumove koji običan narod koristi, krivudave blatnjave puteljke kojih nema na mapama s pergamenta, i njih znam.“ Tu se nasmeja. „Kako i ne bi. Moje noge su prešle svaki njihov pedalj, i to bar deset puta.“

Sporednim putevima se koriste odmetnici, a pećine su dobra skrovišta za progonjene ljude. Izenadna sumnja natera Brijenu da se zapita koliko tačno ser Hajl poznaje tog čoveka. „To mora biti usamljenički život, obredniče.“

„Sedmero su uvek sa mnom“, reče Meribold, „a imam i svog vernog slugu i Psa.“

„Kako ti se pas zove?“, upita Podrik Pejn.

„Nekako se zove“, reče Meribold, „ali nije on moj pas. Nikako.“

Pas zalaja i mahnu repom. Bilo je to krupno, čupavo stvorenje, bar pedeset oka teško, ali dobre naravi.

„Pa kome onda pripada?“, upita Podrik

„Sebi, kome bi drugome, i Sedmero. A što se imena tiče, nije mi rekao kako ono glasi. Ja ga zovem Pas.“

„Oh.“ Pod očigledno nije znao šta da misli o psu zvanom Pas. Dečak je o tome razmišljao neko vreme, pa rekao: „I ja sam imao psa kada sam bio mali. Zvao sam ga Junak“

„I je li bio?“

„Šta je li bio?“

„Junak“

„Nije. Ali je ipak bio dobar pas. Posle je uginuo.“

„Pas me čuva na drumovima, čak i u ovako teška vremena. Ni vuk ni odmetnik se ne usuđuju da me napadnu kada je Pas uz mene.“ Obrednik se namršti. „Vukovi su u poslednje vreme postali užasni. Ima mesta gde je usamljenom

putniku najpametnije da za spavanje potraži drvo. Najveći čopor koji sam u životu video brojao je manje od tuce vukova, ali veliki čopor koji lovi oko Trozupca sada broji na stotine.“

„Jesi li lično na njega naišao?“, upita ser Hajl.

„Toga sam bio pošteđen, Sedmoro me spasli, ali sam ih čuo noću, i to ne jednom. Toliko glasova... zvuk da se čoveku sledi krv u žilama. Čak je i Pas zadržtao, a Pas je ubio tuce vukova.“ On počeska pseću glavu. „Neki će ti reći da su to zlodusi. Kažu da čopor predvodi čudovišna vučica, tiha senka, mračna, siva i ogromna. Reći će ti da je sama obarala divlje bivole, da je nikakva zamka neće zadržati, da se ne boji ni čelika ni vatre, da ubija svakog vuka koji pokuša da je uzjaše, i da jede samo ljudsko meso.“

Ser Hajl Hant se nasmeja. „E, sada si uspeo, obredničče. Sirotom Podriku oči samo što nisu iskočile iz glave.“

„E baš nisu“, reče Podrik uvređeno. Pas zalaja.

Te noći su se ulogorili između dina. Brijena je poslala Podrika da prođe obalom i nađe naplavljeno drvo za vatru, ali se on vratio praznih šaka, blatnjav do kolena. „Oseka je, ser. Moja gospo. Nema vode, samo kaljuga.“

„Kloni se blata, dete“, posavetova obrednik Meribold. „Blatu stranci nisu dragi. Kročiš li na pogrešno mesto, otvoriće se pa će te progutati.“

„To je samo *blato*“, pobuni se Podrik.

„Sve dok ti ne napuni usta i ne pocuri u nozdrve. Onda je smrt.“ Osmehnuo se da ublaži svoje reči. „Obriši to blato i uzmi krišku narandže, momče.“

Naredni dan beše isti. Doručkovali su usoljenog bakalara i još kriški narandže i poslali su pre nego što je sunce sasvim izašlo, s ružičastim nebom iza, a purpurnim ispred njih. Pas je predvodio, njuškajući svaki bokor trske i zastajući s vremena na vreme da se na neki ispiša; činilo se da put poznaje jednako dobro kao Meribold. Krici morskih lasta drhtali su kroz jutarnji vazduh dok je plima hitro nadolazila.

Negde oko podneva zastali su u sličušnom selu, prvom na koje su naišli, gde se osam sojenica dizalo iznad potočića. Ljudi su bili otišli u ribarenje u čunovima od pruća, ali su se žene i dečaci spustili niz lestvice od užadi i okupili oko obrednika Meribolda da se pomole. Posle službe on ih je razrešio grehova i ostavio im nešto repe, džakpasulja i dve svoje dragocene narandže.

Pošto su se vratili na drum, obrednik reče: „Biće nam bolje da večeras čuvamo stražu, prijatelji. Seljani kažu da su videli tri odmetnika kako se šunjaju po dinamama, zapadno od stare kule motrilje.“

„Samo trojica?“ Ser Hajl se osmehnu. „Trojica su mačji kašalj za našu mačevojčuru. Sigurno se neće usuditi da napadnu naoružane ljude.“

„Osim ako su gladni“, reče obrednik „U ovim ritovima ima hrane, ali samo za one koji imaju oči da je vide, a ti su ljudi ovde stranci, preživeli iz neke bitke. Pridu li nam, molim te, prepusti ih meni.“

„Šta ćeš ti da im uradiš?“

„Nahraniću ih. Tražiću da ispovede grehe, da bih im oprostio. Pozvaću ih da pođu s nama na Tiho ostrvo.“

„To je jednako kao da ih pozoveš da nas prekolju na spavanju“, odgovori Hajl Hant. „Lord Rendil ima bolja sredstva za odmetnike - čelik i konopljano uže.“

„Ser? Moja gospo?“, upita Podrik „Da li je odmetnik razbojnik?“

„Manje-više“, odgovori Brijena.

Obrednik Meribold se nije slagao. „Više manje nego više. Ima mnogo vrsta ljudi van zakona, baš kao što ima mnogo vrsta ptica. I šljuka i morski orao imaju krila, ali nisu isti. Pevači vole da pevaju o dobrim ljudima prinudenim da prekrše zakon da bi se borili protiv nekog rdavog lorda, ali je većina razbojnika pre nalik na to pobesnelo Pseto nego na Gospodara munja. To su zli ljudi, vođeni pohlepom, pokvareni zlobom, preziru bogove i stalo im je samo do sebe. Odmetnici više zaslužuju naše sažaljenje, mada mogu biti jednako opasni. Gotovo svi su prostog roda, obični ljudi koji nikada nos nisu promolili iz sela u kome su rođeni, sve dok ih jednog dana neki lord nije pokupio i odveo u rat. Slabo odeveni i slabo obučeni, stupaju pod njegovim barjacima, često naoružani tek srpom ili naoštrenom motikom, ili topuzom koji su sami napravili tako što su trakama kože vezali kamen za motku. Braća stupaju s braćom, sinovi s očevima, prijatelji s prijateljima. Naslušali su se pesama i priča, i zato odlaze željnog srca, snevajući o čudesima koja će videti, o bogatstvu i slavi koje će steći. Rat izgleda kao lepa pustolovina, najveća koju će većina njih ikada doživeti.

A onda iskuse bitku.

Za neke je samo taj jedan susret s bitkom dovoljan da se odmetnu. Drugi nastavljaju godinama, sve dok izgube račun o svim bitkama u kojima su se tukli, ali čak i čovek koji je preživio stotinu bojeva može da se odmetne posle stotinu i prvog. Braća gledaju braću kako ginu, očevi gube sinove, prijatelji gledaju prijatelje kako trpaju creva nazad u trbuh pošto ih je rasporila sekira.

Vide lorda koji ih je vodio kako pada posečen, a neki drugi lord više da su sada njegovi. Budu ranjeni, a dok im prva rana još nije zarasla, budu ranjeni opet.

Nikada nema dovoljno hrane, cipele im se raspadaju od marševa, odeća im je odrpana i natrula, a polovina njih sere u gaće zato što su pili zagađenu vodu.

Ako hoće nove čizme ili topliji plašt ili možda zardalu kacigu, moraju da je uzmu s nekog leša, i uskoro počinju da krađu i od živih, od kmetova na čijim se zemljama bore, ljudi veoma nalik na njih same kakvi su nekada bili. Kolju im ovce i krađu im piliće, a odatle je samo mali korak potreban da počnu da im odnose i kćeri. A jednog se dana osvrnu oko sebe i shvate da su im svi prijatelji i rođaci nestali, da se bore pored stranaca i pod barjakom koji jedva da prepoznaju. Ne znaju gde su niti kako da se vrate kući, a lord za koga ginu ne zna njihova imena, a ipak dolazi, urla im da se postroje, da naprave zid od kopalja i kosa i naoštrenih motika, da odbiju napad. A vitezovi jurišaju na njih, ljudi bez lica, svi u čeliku, i gvozdena grmljavina njihovog juriša kao da ispunjava čitav svet...

I čovek se odmetne.

Okreće se i beži, ili posle otpuzi po leševima izginulih, ili se odšunja pod okriljem noći, i nađe neko skrovište. Do tada su sve misli o domu nestale, a kraljevi, lordovi i bogovi mu znače manje od komada trulog mesa koje će mu omogućiti da preživi još jedan dan, ili mešine lošeg vina u kome će na neki sat utopiti strahove. Odmetnik živi od danas do sutra, od jela do jela, više zver nego čovek. Ledi Brijena je u pravu. U ovakva vremena putnik mora da se pazi odmetnika, i da ih se boji... ali treba i da ih sažaljeva.“

Kada Meribold začuta, na malu družinu se spusti duboka tišina. Brijena je čula vetar kako šuška kroz šumarak iva, a dalje i tihi zov gnjurca. Čula je Psa kako tiho dahće dok isplaženog jezika skakuće kraj obrednika i magarca. Tišina se protezala i protezala, sve dok Brijena napokon ne upita: „Koliko ti je godina bilo kada su te odveli u rat?“

„Pa, nisam bio stariji od ovog tvog momčića“, odgovori Meribold. „Iskreno, premlad bejah za takve stvari, ali su sva moja braća išla, a ja nisam hteo da jedini ostanem. Vilijem je rekao da ću mu biti štitonoša, mada Vil nije bio vitez, već samo sudopera s kuhinjskim nožem koji je ukrao iz neke krčme. Umro je na Stepenicama a da ni udarac nije zadao. Groznica mu je došla glave, kao i mom bratu Robinu. Ovenu je buzdovan smrskao glavu, a njegov drugar Džon Šuga je obešen zbog silovanja.“

„Rat kraljeva za devet groša?“, upita Hajl Hant.

„Tako su ga zvali, mada ja kralja nikada nisam video, a nisam zaradio ni groša.“

Medutim, bio je rat. To je bio.“

SEMVEL

Sem je stajao pred prozorom, uznemireno se njišući dok je poslednja sunčeva svetlost nestajala iza niza šiljastih krovova. *Sigurno se ponovo napio*, pomisli on mračno. *Ili je upoznao neku novu žensku*. Nije znao da li da kune ili da plače. Dareon je trebalo da mu bude brat. *Reci mu da peva, i nema boljeg. Reci mu da uradi bilo šta drugo...*

Večernje magle počеше da se dižu, pružajući sive prste uz zidove zgrada nanizanih na rubu starog kanala.

„Obećao je da će se vratiti“, reče Sem. „I ti si ga čula.“

Fili ga pogleda zakrvavljenim i natečenim očima. Kosa joj je visila oko lica, neoprana i umršena. Podsećala je na neku opreznu životinju koja viri kroz žbunje. Već danima nisu imali vatre, ali je divljanka ipak volela da čuči pored ognjišta, kao da se u hladnom pepelu još krije neka toplota. „Ne dopada mu se ovde s nama“, reče ona tiho, da ne probudi dete. „Ovde je tužno. On voli tamo gde ima vina i smeha.“

Da, pomisli Sem, *a vina ima svugde, samo ne ovde*. Bravos beše pun krčmi, pivnica i bordela. A ako je Dareonu draža vatra i čaša kuvanog vina od bajatog hleba i društva uplakane žene, debele kukavice i bolesnog starca, ko može da ga krivi? *Ja mogu. Rekao je da će se vratiti pre sutona; rekao je da će nam doneti vina i hrane.*

Ponovo je pogledao kroz prozor, uprkos svemu se nadajući da će videti pevača kako žuri kući. Tama je padala na Tajni grad, puzala po uličicama i niz kanale. Dobri građani Bravosa uskoro će zatvoriti kapke na prozorima i navući reze na vratima. Noć je pripadala bravoškim kavgadžijama i kurtizanama. *Dareonovim novim prijateljima*, pomisli Sem jetko. U poslednje vreme je pevač samo o njima pričao. Pokušavao je da napiše pesmu o jednoj kurtizani, ženi zvanoj Mesečeva Senka koja ga je čula kako peva pored Mesečeve fontane i nagradila ga poljupcem. „Trebalo je da joj zatražiš srebra“, bio je rekao Sem. „Novac nam treba, a ne poljupci.“ Pevač se, međutim, samo nasmejao. „Neki poljupci su vredniji od žeženog zlata, Ubico.“

I to ga je razbesnelo. Dareon nije trebalo da sastavlja pesme o kurtizanama. Trebalo je da peva o Zidu i junaštvu Noćne straže. Džon se nadao da će njegove pesme možda ubediti ponekog mladića da obuče crno. On je umesto toga pevao o

zlatnim poljupcima, srebrnoj kosi i crvenim, crvenim usnama. Niko nikada nije obukao crno zarad crvenih, crvenih usana.

A ponekad bi njegovo sviranje probudilo i dete. Onda bi ono počelo da urla, Dareon bi se na njega izdrao da učuti, Fili bi plakala, a pevač bi izjurio napolje i ne bi se vraćao danima. „Od tog silnog plača mi dođe da je ošamarim“, žalio se, „a od njenog jecanja ne mogu da spavam.“

I ti bi plakao da si izgubio sina, umalo ne reče Sem. Nije mogao da krivi Fili zbog njenog jada. Umesto toga je krivio Džona Snežnog i pitao se kada se to Džonovo srce pretvorilo u kamen. Jednom je meštru Emonu postavio to pitanje, kada je Fili otišla do kanala po vodu. „Kada si ga uzdigao na mesto lorda zapovednika“, odgovorio je starac.

Čak i sada, dok je trulio u ovoj ledenoj sobi u potkrovlju, Sem jednim delom svog bića nije želeo da poveruje kako je Džon uradio ono što je meštar Emon mislio da jeste. *Ipak, sigurno je istina. Zašto bi inače Fili toliko plakala?* Bilo bi dovoljno samo da je pita čije to dete doji, ali nije imao hrabrosti. Bojao se odgovora koji bi mogao dobiti. *Još sam kukavica, Džone.* Kuda god da se dene u ovom širokom svetu, strahovi su ga pratili.

Iznad krovova Bravosa odjeknu potmula tutnjava, poput daleke grmljavine; Titan je na drugom kraju zatona označavao da je noć stigla. Buka je bila dovoljno glasna da probudi dete, a njegov iznenadni krik probudi meštra Emona. Kada Fili pruži dečaku dojk, starčeve oči se otvoriše i on se slabašno promeškolji u svom uzanom krevetu. „Jaje? Mračno je. Zašto je tako mračno?“

Zato što si slep. Emonov um je sve više lutao otkako su stigli u Bravos. Nekih dana kao da uopšte nije znao gde je. Nekih dana bi se izgubio dok nešto priča, pa bi nastavio da govori o svom ocu ili bratu. *Stotinu su mu i dve godine*, podseti Sem sebe, ali je on bio jednako star i u Crnom zamku, a tamo mu misli nikada nisu toliko lutale.

„Ja sam“, morao je da kaže. „Sem vel Tarli. Tvoj kućeupravitelj.“

„Sem.“ Meštar Emon obliznu usne pa zatrepta. „Da. A ovo je Bravos. Oprosti mi, Seme. Da li je jutro stiglo?“

„Nije.“ Sem opipa starčevo čelo. Koža mu beše vlažna i hladna na dodir, a svaki dah mu je slabašno šištao. „Noć je, meštre. Spavao si.“

„Predugo. Ovde je hladno.“

„Nemamo ograde“, reče mu Sem, „a krčmar neće više da nam da, dok mu ne platimo.“ Već su tri ili četiri puta vodili ovaj isti razgovor. *Trebalo je da pare*

potrošim na ogrev, prekorevao je Sem samog sebe svaki put. Trebalo je da imam pameti i da ga zgrejem.

Umesto toga je poslednje srebro protraćio na jednog vidara iz Kuće crvenih šaka, visokog bledeg čoveka u odori izvezenoj uskovitlanim crveno-belim prugama. Za sve to srebro su dobili pola čuture snovina. „To će možda ublažiti njegov odlazak“, rekao je Bravošanin, i to ne grubo. Kada ga je Sem upitao zar ne može ništa više da uradi, ovaj je odmahnuo glavom. „Balsama imam, napitaka i čajeva, masti, otrova i obloga. Mogao bih da mu pustim krv, da ga iščistim, da mu stavim pijavice... ali čemu? Nema te pijavice koja će ga podmladiti. On je starac i smrt mu je u plućima. Daj mu ovo i pusti ga da spava.“

I pustio ga je, čitavu noć i čitav dan, ali se sada starac s mukom pridizao da sedne. „Moramo dole do brodova.“

Ponovo brodovi. „Previše si slab da bi izlazio“, morao je da kaže. Meštar Emon se prehladio na putu i sada mu se bolest spustila na pluća. Kada su stigli u Bravos, bio je tako slab da su na kopno morali da ga iznesu. Tada su još imali debelo džakče srebra, pa je Dareon zatražio najveći krevet u krčmi. U onome koji su dobili moglo je da spava osmoro, pa je zato krčmar zahtevao da im toliko i naplati.

„Ujutru možemo da dokove“, obeća Sem. „Moći ćeš da se raspitaš i nađeš koji sledeći brod isplovljava za Starigrad.“ U bravoškim lukama čak i u jesen ima mnogo brodova. Kada jednom Emon ojača za put, lako će naći pogodnu lađu da ih preveze. Plaćanje puta će već ići mnogo teže. Brod iz Sedam kraljevstava će im biti najbolja uzdanica. *Neki trgovac iz Starigrada, možda, koji ima rodake u Noćnoj straži. Sigurno još postoje ljudi koji cene one što hodaju po Zidu.*

„Starigrad“, prošišta meštar Emon. „Da. Sanjao sam Starigrad, Seme. Ponovo sam bio mlad, a moj brat Jaje je bio sa mnom, zajedno sa onim ogromnim vitezom koga je služio. Pili smo u jednoj staroj gostionici gde prave strahotno snažno jabukovo pivo.“ Ponovo je pokušao da ustane, ali je to bio prevelik napor za njega. Tren kasnije je opet legao. „Brodovi“, ponovi. „Tamo ćemo naći odgovor. O zmajevima. Moram da znam.“

Ne, pomisli Sem, hrana i toplota tebi treba, pun stomak i vatra što pucketa u ognjištu. „Jesi li gladan, meštre? Ostalo nam je nešto hleba i komadić sira.“

„Ne sada, Seme. Kasnije, kada se budem osećao snažnije.“

„Kako ćeš postati snažniji ako ne jedeš?“ Niko od njih nije jeo mnogo za vreme plovidbe, pogotovo posle Skagosa. Jesenje bure su ih progonile preko

čitavog Uzanog mora. Ponekad su dolazile s juga, kotrljajući se s gromovima, munjama i crnim kišama koje su padale danima. Ponekad su dolazile sa severa, ledene i mračne, sa žestokim vetrovima koji su sekli do kostiju. Jednom je bilo tako hladno da se Sem probudio i video kako je čitav brod okovan ledom i svetluca blistavo kao biser. Kapetan je spustio jarbol i privezao ga za palubu, da putovanje okonča samo uz pomoć vesala. Kada su ugledali Titana, više niko nije jeo.

Međutim, kada se našao na kopnu, Sem je ogladneo kao vuk. Isto je bilo i kod Dareona i Fili. Čak je i dete počelo žustrije da sisa. Emon, međutim...

„Hleb je bajat, ali mogu u kuhinji da zamolim da mi daju malo moče, da ga natopim“, reče Sem starcu. Krčmar beše težak čovek, hladnih očiju i sumnjičav prema tim u crno odevenim strancima pod njegovim krovom, ali mu je kuvar bio bolji.

„Ne. Ipak, možda gutljaj vina?“

Vina nisu imali. Dareon je obećao da će ga kupiti za novac zaraden pevanjem. „Vino ćemo posle“, morao je Sem da kaže. „Ima vode, ali nije dobra.“ Dobra voda je stizala preko lukova velikog ciglenog akvadukta koji su Bravošani zvali slatkodvodna reka. Bogati su je sprovodili u svoje domove; siromašni su punili vedra i lavore na javnim česmama. Sem je slao Fili da je donese, zaboravivši da je divljanka čitav život provela u Krasterovoj utvrdi i da nikada nije videla ni neku pijačnu varoš. Bravos, kameni lavirint ostrva i kanala, bez trave i drveća i prepun stranaca koji su joj se obraćali na jeziku koji nije razumela tako ju je preplašio da je izgubila mapu, a potom se izgubila i sama. Sem ju je našao uplakanu pored kamenih stopala nekog davno pokojnog morskog lorda. „Imamo samo vodu iz kanala“, reče on meštru Emonu, „ali kuvar može da je prokuva. Ima i snovina, ako ga hoćeš još.“

„Zasada sam dovoljno snevao. Poslužiće i voda iz kanala. Pomozi mi, molim te.“

Sem pridiže starca i prinese čašu njegovim suvim, ispucalim usnama. Ipak je pola vode iscurilo na meštrove grudi. „Dosta“, zakašlja se Emon posle nekoliko gutljaja. „Udavićeš me.“ Zadrhtao je u Semovom naručju. „Zašto je soba tako hladna?“

„Nemamo više drva.“ Dareon je krčmaru platio dvostruko za sobu s ognjištem, ali niko od njih nije shvatio da će drvo ovde biti tako skupo. U Bravosu drveće nije raslo, sem u dvorovima i vrtovima velikaša. A Bravošani nisu sekli ni borove koji su prekrivali ostrva oko njihove velike lagune i služili da zaustave

vetrove i zaštite grad od oluja. Umesto toga, drvo za ogrev se donosilo barkama, uz reke i preko zatona. Ovde je čak i balega bila skupa; Bravošani su umesto konja koristili čamce. Ništa od toga ne bi bilo bitno da su pošli za Starigrad kao što su smerali, ali to se pokazalo kao nemoguće, zbog slabosti meštra Emona. Još jedna plovidba pučinom bi ga ubila.

Emonova šaka zapuza preko pokrivača, tražeći Semovu ruku. „Moramo na dokove, Seme.“

„Kada ojačaš.“

Starac nije bio u stanju da se nosi s prskanjem talasa i vlažnim vetrovima na obali, a Bravos je sav bio u obalama. Na severu se nalazila Purpurna luka, gde su se privezivali bravoski trgovci, podno kupola i kula Palate morskog lorda. Zapadno je ležala Krporeva luka, prepuna brodova iz drugih Slobodnih gradova, sa Vesterosa, Ibena i čudesnih, dalekih zemalja istoka. A svugde drugde su bili mali pristani i stari sivi molovi gde su lovci na rakove i krabe i ribari pristajali posle rada na blatštima i ušćima reka. „To bi za tebe bio prevelik napor.“

„Onda idi ti umesto mene“, reče mu Emon, „i dovedi mi nekoga ko je video te zmajeve.“

„Ja?“ Sema ovaj predlog ispuni očajem. „Meštre, to je samo priča. Mornarska priča.“ Dareon je i za to bio kriv. Pevač im je donosio svakakve čudne priče iz pivnica i bordela. Nažalost, bio je pripit kada je čuo za zmajeve, i nije mogao da se priseti pojedinosti. „Dareon je možda sve izmislio. Takvi su pevači. Svašta izmišljaju.“

„Tako je“, reče meštar Emon, „ali čak se i u najmaštovitijoj priči možda krije zrnce istine. Nađi mi tu istinu, Seme.“

„Ne bih znao koga da pitam, niti kako da ga pitam. Visokovalirijski znam tek pomalo, a kada mi govore na bravoskom, ne razumem ih ni pola. Ti govoriš više jezika od mene, kada budeš ojačao, možeš...“

„Kada ću ja ojačati, Seme? Reci mi to.“

„Uskoro. Ako se odmaraš i jedeš. Kada stignemo u Starigrad...“

„Neću ponovo videti Starigrad. To sada znam.“ Starac jače stegnu Semovu ruku. „Uskoro ću biti sa svojom braćom. Neki su mi bili braća po krvi, a neki po zakletvi, ali su svi bili moja braća. A moj otac... on nikada nije ni pomislio da će naslediti presto, pa ipak jeste. Imao je običaj da kaže kako je to kazna zbog udarca od koga je poginuo njegov brat. Molim se da je u smrti našao spokoj koji u životu nije. Obrednici pevaju o slatkome počinku, odlaganju bremena i putovanju u lepšu

zemlju gde ćemo se smeјati i voleti i gostiti do kraja dana... ali šta ako takva zemlja svetlosti i međa ne postoji, već iza zida zvanog smrt čekaju samo hladnoća, tama i bol?“

On se boji, shvati Sem. „Ti ne umireš. Samo si bolestan, to je sve. Proći će.“

„Ovog puta neće, Seme. Sanjao sam... u noćnoj tami čovek postavlja sva pitanja koja se po danu ne usuđuje. Meni je ovih poslednjih godina preostalo samo jedno. Zašto su mi bogovi oduzeli vid i snagu, a ipak me osudili da toliko dugo trajem, sleđen i zaboravljen? Kakvu korist vide od jednog starog i oronulog čoveka kao što sam ja?“ Emonovi prsti zadrhtaše, grančice presvučene pegavom kožom. „Pamtim, Seme. Još pamtim.“

Nije mu bilo jasno o čemu govori. „Šta pamtiš?“

„Zmajeve“, prošapta Emon. „Jad i slava moje kuće behu oni.“

„Poslednji znaj je umro pre tvog rođenja“, reče Sem. „Kako možeš da ih pamtiš?“

„Vidim ih u snovima, Seme. Vidim crvenu zvezdu kako kvari na nebu. Još pamtim crveno. Vidim njihove senke na snegu, čujem udare kožnih krila, osećam njihov vreo dah. I moja braća su sanjala o zmajevima, i ti snovi su ih pobili, baš sve. Seme, mi drhtimo na oštrici napola zaboravljenih proročanstava, čudesa i užasa koja nijedan živi čovek ne može da razume... ili...“

„Ili?“, upita Sem.

„...ili možda nije tako.“ Emon se tiho nasmеja. „Ili sam ja star čovek, grozničav i na samrti.“ Umorno je sklopio bele oči, a onda se naterao da ih ponovo otvori. „Nije trebalo da odem sa Zida. Lord Snežni nije to mogao da zna, ali sam ja morao da predvidim. Vatra guta, ali hladnoća čuva. Zid... ali sada je kasno da se pobegne nazad. Pred mojim vratima čeka Stranac, a on se ne može izbeći. Kućeupravitelju, verno si me služio. Učini za mene ovo poslednje hrabro delo. Idi dole do brodova, Seme. Saznaj sve što možeš o tim zmajevima.“

Sem izvuče ruku iz starčevog stiska. „Hoću. Ako želiš. Samo... Nije znao šta više da kaže. *Ne mogu da ga odbijem. Potražiće i Dareona, po Krparevoj luci. Prvo ću naći Dareona, pa ćemo zajedno otići do brodova. A kada se vratimo, donećemo hranu, vino i drva. Založićemo vatru i skuvaćemo nešto lepo i toplo.* Ustao je. „Dobro. Idem onda. Ako tako želiš. Fili će biti ovde. Fili, zavravi vrata kada odem.“ *Pred vratima čeka Stranac.*

Fili klimnu glavom privijajući dete na grudi, očiju punih suza. *Ponovo će zaplakati*, shvati Sem. To ne bi mogao da podnese. Pojas za mač mu je visio s

luke na zidu, pored starog napuklog roga koji mu je Džon dao. On ga skinu pa ga opasa, a onda prebaci crni vuneni plašt preko mekanih, pogrbljenih ramena, pa bezvoljno prođe kroz vrata i spusti se niz drveno stepenište koje je škripalo pod njegovom težinom. Krčma je imala dvojna ulazna vrata, jedna za ulicu, a druga za kanal. Sem izade na prva, da izbegne glavnu prostoriju, gde bi mu krčmar sigurno uputio otrovan pogled koji je čuvao za goste koji više nisu dobrodošli.

U vazduhu se osećala hladnoća, ali noć nije bila ni izbliza maglovita kao neke druge. Sem je bar na tome bio zahvalan. Ponekad je magla bila tako gusta da čovek nije video ni sopstvene noge. Jednom zamalo nije upao u kanal.

Sem je kao dečak čitao istoriju Bravosa i sanjario je da će ga jednog dana videti. Želeo je da vidi Titana kako se strog i strašan diže iz mora, da klizi kanalima u čamcima u obličju vodenih zmija, pored svih palata i hramova, i gleda bravoske kavgadžije kako igraju svoj vodeni ples, dok im sečiva blistaju pod svetlošću zvezda. Ali sada kada se našao tu, želeo je samo da ode i nastavi za Starigrad.

Dignute kapuljače i zavijorenog plašta, krenuo je kaldrmom prema Krparevoj luci. Pojas je pretio da će mu spasti oko nogu, tako da je morao da ga u hodu povlači nagore. Držao se užih, mračnijih ulica gde je bilo manje izgleda da će na nekoga naići, a ipak bi mu srce zalupalo kada god bi naleteo na neku mačku... a Bravos je bio prepun mačaka. *Moram da nađem Dareona*, pomisli on. *On je čovek Noćne straže, moj zakleti brat; zajedno ćemo dokonati šta da radimo.* Meštar Emon je na iznaku snaga, a Fili bi ovde bila izgubljena čak i da je bol ne slama, ali Dareon... *Ne treba o njemu loše da mislim. Možda je povređen, pa se zato nije vratio. Možda je mrtav, leži u nekom sokaku u lokvi krvi, ili pluta licem nadole u kanalu.* Noću su se kavgadžije i kicoši šepurili gradom u svojoj raznobojnoj, raskošnoj odeći, samo čekajući priliku da dokažu veštinu s tim svojim tankim mačevima. Neki bi se tukli bilo kojim povodom, neki sasvim bez povoda, a Dareon je imao dug jezik i prgavu narav, posebno kada popije. *To što čovek ume da peva o bitkama ne znači da ume da se bije.*

Najbolje pivnice, krčme i bordeli nalazili su se blizu Purpurne luke ili Mesečeve fontane, ali se Dareonu više sviđalo u Krparevoj luci, gde su gosti češće govorili zajednički jezik. Sem započe svoju potragu u *Krčmi zelene jegulje*, kod *Crnog čamdžije* i kod *Morogoa*, na mestima gde je Dareon ranije svirao. Ni najednom ga nije bilo. Pred Kućom magle nekoliko vitkih čamacu bilo je privezano i čekalo je goste, i Sem je pokušao da upita čamdžije da li su videli

pevača odevenog sasvim u crno, ali nijedan od njih nije razumeo njegov visokovalirijski. *Ili možda nisu hteli da ga razumeju.* Sem je virnuo u bednu jazbinu pod drugim lukom Nabovog mosta, jedva dovoljno veliku da primi deset ljudi. Nijedan od njih nije bio Dareon. Probao je i u Izgnaničkoj kćmi, Kući sedam svetiljki i bordelu zvanom Mačja kuća, gde su ga samo čudno gledali, ali mu nisu pomogli.

Na izlasku je, pod crvenim fenjerom Mačje kuće, skoro naleteo na dva mladića. Jedan je bio tamnopot a drugi svetlokos. Crnomanjasti reče nešto na bravoskom. „Oprosti“, morao je Sem da kaže. „Ne razumem.“ Oprezno se udaljio od njih, uplašen. U Sedam kraljevstava su se plemići odevali u somot, svilu i saten u stotinu nijansi, dok su se kmetovi i drugi prosti ljudi oblačili u sirovu vunu i smeđe grubo sukno. U Bravosu je bilo drugačije. Ulični kavgadžije su se šepurili kao paunovi, gladeći mačeve, dok su se velikaši odevali u tamnosivo i ljubičasto, plavo koje je prelazilo skoro u crno i crno tamno kao noć bez mesečine.

„Moj drugar Tero kaže da mu se povraća od tvoje debljine“, reče svetlokosi kavgadžija, čija je bluza bila od zelenog somota s jedne, a od srebrnog platna s druge strane. „Moj drugar Tero kaže da ga od čegrtanja tvog mača boli glava.“ Govorio je zajedničkim jezikom. Onaj drugi, crnomanjasti kavgadžija u brokatu boje vina i žutom plaštu, koji se, izgleda, zvao Tero, primetio je nešto na bravoskom i njegov svetlokosi prijatelj se nasmejao, pa reka: „Moj drugar Tero kaže da se ne oblačiš prikladno svom položaju. Jesi li ti neki veliki lord, pa da nosiš crno?“

Sem pozele da pobjegne, ali da je to učinio, sapleo bi se o pojas za mač. *Ne dodiruj mač*, reče on sebi. Čak i prst na balčaku može biti dovoljan da jedan od kavgadžija to shvati kao izazov. Pokušao je da smisli reči koje bi ih umirile. „Nisam.“ Bilo je sve što je uspeo da kaže.

„Nije lord“, ubaci se dečji glas. „On je u Noćnoj straži, glupani. Sa *Vesterosa*.“ Na svetlo izađe devojčica koja je gurala kolica puna morskih trava; odrpano, mršavo stvorenje raščupane, neoprane kose, s velikim čizmama. „Evo još jednog dole u Veseloj Luci, peva Mornarevoj Ženi“, obavesti ona dvojicu kavgadžija. Semu reče: „Ako te pitaju ko je najlepša žena na svetu, odgovori da je Noćna Lasta, inače će te izazvati na dvoboj. Hoćeš da kupiš ostrige? Čančice sam sve prodala.“

„Nemam para“, odgovori Sem.

„Nema para“, izrugnu se svetlokosi. Njegov crnomanjasti drugar se iskezi i

reče nešto na bravoskom. „Mom drugaru Teru je hladno. Budi nam dobar debeli prijatelj pa mu daj svoj plašt.“

„Nemoj ni to da uradiš“, reče devojčica s kolicima, „inače će onda da ti traže čizme, pa ćeš uskoro završiti go.“

„Male mačke koje preglasno mjauču završe u kanalima“, upozori svetlokosi kavgadžija.

„Ne, ako imaju kandže.“ I iznenada se u devojčicinoj levljici pojavi nož, sečiva tankog kao ona sama. Kavgadžija zvani Tero reče nešto svom svetlokosom drugu i njih dvojica krenuše dalje, smejujući se.

„Hvala ti“, reče Sem devojčici kada ovi odoše.

Njen nož nestade. „Ako noću nosiš mač, to znači da možeš biti izazvan. Jesi li *hteo* da se boriš protiv njih?“

„Nisam.“ To je izrečeno tako piskavo da se Sem stresao.

„Jesi li stvarno iz Noćne straže? Nikada ranije nisam videla nekog crnog brata kao što si ti.“ Devojčica mahnu ka kolicima. „Uzmi poslednje ostrige ako hoćeš. Pao je mrak sada ih više niko neće kupiti. Putuješ li na Zid?“

„U Starigrad.“ Sem uze jednu pečenu ostrigu pa je smaza. „Čekamo na sledeći brod.“ Ostriga je bila odlična. On pojede i drugu.

„Kavgadžije nikada ne diraju ljude bez mačeva. Ne rade to čak ni glupave kamilje pizde kao što su Tero i Orbelo.“

„Ko si ti?“

„Niko.“ Smrdela je na ribu. „Nekada sam bila neko, al' više nisam. Zovi me Ket ako hoćeš. Ko si ti?“

„Semvel, od kuće Tarlija. Govoriš zajednički jezik“

„Otac mi je bio zapovednik veslača na *Nimeriji*. Jedan bravoski kavgadžija ga je ubio zato što je rekao da je moja majka lepša od Noćne Laste. Ne jedna od ovih kamiljih pizda koje si video, već pravi bravoski mačevalac. Jednog dana ću ga preklati. Kapetan je rekao da *Nimeriji* ne trebaju male devojčice, pa me je izbacio. Brusko me je primio i dao mi kolica.“ Ona diže pogled ka njemu. „Na kom ćete brodu otploviti?“

„Platili smo putovanje na *Gospri Ašanori*.“

Devojčica se sumnjičavo zaškilji u njega. „Ona je otišla. Zar ne znaš? Isplivala je pre mnogo dana.“

Znam, mogao je Sem da kaže. On i Dareon su stajali na doku i gledali kako se njena vesla dižu i spuštaju dok je hitala ka Titanu i pučini. „Pa“ rekao je pevač, „ta

priča je gotova.“ Da je Sem bio hrabriji čovek, gurnuo bi ga u vodu. Kada je posredi bilo nagovaranje devojkica da se razodenu, Dareon je imao meden jezik, a ipak je u kapetanovoj kabini nekako samo Sem pričao, pokušavajući da ubedi Bravošanina da ih sačeka. „Tri dana sam ja čekao tog starca“, bio je rekao kapetan. „Štiva mi je puna, a moji mornari su pojebali svoje žene za srećan put. S vama ili bez vas, moja *Gospa* isplovljava s plimom.“

„Molim te“, preklinjao je Sem. „Samo još neki dan, ne tražim ništa više. Da meštar Emon povрати snagu.“

„Nema on snage.“ Kapetan je prethodne noći došao u krčmu da lično vidi meštra Emona. „Star je i bolestan i neću da umre na mojoj *Gospa*. Ostanite s njim ili ga ostavite, meni je svejedno. Ja isplovljavam.“ Još i gore, odbio je da im vrati novac za put koji su mu platili, srebro koje je trebalo da im posluži da stignu do Starigrada. „Zakupili ste moju najbolju kabinu. Evo je, čeka vas. Ako nećete da je zauzmete, ja za to nisam kriv. Zašto da trpim gubitak?“

Sada bismo već bili kod Senodola, pomisli Sem žalostivo. Možda bismo čak stigli i do Pentosa, uz dobar vetar.

Ali ništa od toga ne bi bilo bitno devojkici s kolicicama. „Rekla si da si videla pevača...“

„U *Veseloj luci*. Venčaće se s Mornarevom Ženom.“

„Venčaće se?“

„Ona ide u krevet samo sa onima koji se s njom venčaju.“

„Gde je ta *Vesela luka*?“

„Preko puta *Lakrdijaške lađe*. Mogu da ti pokažem put.“

„Znam put.“ Sem je već video *Lakrdijašku lađu*. *Dareon ne može da se venča! Zakleo se!* „Moram da idem.“

Potrčao je. Bio je to dugačak put preko klizave kaldrme. Uskoro se zadihao, a veliki crni plašt je bučno lepetao za njim. Morao je da drži jednu ruku na pojasu dok je trčao. Ono malo ljudi što je sreo čudno su ga gledali, a jedna mačka se nakostrešila i zafrkta na njega. Kada je stigao do broda, teturao se. *Vesela luka* se nalazila odmah preko puta.

Čim je ušao, zajapuren i bez daha, neka jednooka žena ga je obgrlila oko vrata. „Nemoj“, reče joj Sem, „nisam ovde radi toga.“ Ona odgovori na bravoškom. „Ne govorim taj jezik“, reče Sem na visokovalirijском. Okolo je bilo upaljenih sveća, a u kaminu je pucketala vatra. Neko je škripao na violini, i on vide kako dve devojkice igraju oko jednog crvenog sveštenika držeći se za ruke.

Jednooka žena pribi svoje grudi uz njegove. „Nemoj to da radiš! Nisam radi toga došao!”

„Seme!“, odjeknu poznati Dareonov glas. „Ina, pusti ga, to je Sem Ubica. Moj zakleti brat!”

Jednooka žena se odlepi od njega, mada je šaku zadržala na njegovoj ruci. Jedna plesačica viknu: „Može mene da ubije ako hoće“, a druga reče: „Misliš da će me pustiti da mu pipnem mač?” Iza njih je na zidu bio naslikan ljubičasti galeon čiju su posadu činile žene odevene u visoke čizme i ništa više. Jedan tiroški mornar se beše obeznanio u uglu, hrčući u dugačku grimiznu bradu. Malo dalje je starija žena ogromnih grudi okretala domine sa ogromnim Letnjoostrvljaninom u crno-grimiznom perju. Usred svega toga sedeo je Dareon, njuškajući po vratu ženu koja mu je sedela u krilu. Na sebi je imala njegov crni plašt.

„Ubico“, viknu pevač pripito, „dođi da upoznaš moju gospu ženu.“ Kosa mu je bila boje peska i meda, osmeh topao. „Pevao sam joj ljubavne pesme. Kada ja pevam, žene se tope kao maslac. Kako sam mogao da odolim ovakvom licu?” On joj poljubi nos. „Ženo, poljubi Ubicu, on je moj brat.“ Kada devojka ustade na noge, Sem vide da je ispod plašta naga. „Nemoj sad da si mi vato ženu, Ubico“, reče Dareon kroz smeh. „Ali ako hoćeš neku njenu sestru, samo napred. Mislim da još imam dovoljno novca.“

Novca za koji smo mogli da kupimo hranu, pomisli Sem, novca za koji smo mogli da kupimo drvo, da se meštar Emon zgreje. „Šta si to uradio? Ti ne možeš da se oženiš. Zakleo si se, isto kao i ja. Zbog ovoga mogu da ti skinu glavu.“

„Venčali smo se samo za ovu noć, Ubico. Čak ni u Vesterosu ti niko zbog toga neće skinuti glavu. Zar nikada nisi išao u Krtičnjak da tražiš zakopano blago?”

„Nisam.“ Sem pocrvene. „Ja nikada ne bih...”

„A ona tvoja mala divljanka? Sigurno si je karao bar jednom ili triput. Sve one noći u šumi, skupčani pod tvojim plaštom, nemoj da mi kažeš da ga nijednom nisi umočio.“ Mahnuo je rukom ka stolici. „Sedi, Ubico. Uzmi čašu vina. Uzmi kurvu. Uzmi oboje.“

Sem nije hteo čašu vina. „Obećao si da ćeš doći pre sutona. Da doneseš vina i hrane.“

„Jesi li tako ubio Tuđina? Na smrt si ga ugnjavio?” Dareon se nasmeja. „Ona mi je žena, a ne ti. Ako nećeš da piješ u čast moje ženidbe, odlazi.“

„Pođi sa mnom“, reče Sem. „Meštar Emon se probudio i hoće da čuje o tim zmajevima. Priča o krvavim zvezdama i belim senkama i snovima i... ako

saznamo nešto više o tim zmajevima, možda će mu biti lakše. Pomozi mi.“

„Sutra. Ne prve bračne noći.“ Dareon se pridiže, uze svoju nevestu za ruku i krenu prema stepenicama, vučući je za sobom.

Sem mu stade na put. „*Obećao* si, Dareone. Rekao si reći. Trebalo bi da mi budeš brat.“

„U Vesterosu. Je l' ti ovo liči na Vesteros?“

„Meštar Emon...“

„...umire. Onaj prugasti vidar na koga si bacio sve naše srebro lepo ti je to rekao.“ Dareonova usta se ružno stegoše. „Uzmi neku curu ili odlazi, Seme. Kvariš mi svadbu.“

„Otići ću“, reče Sem, „ali ti ideš sa mnom.“

„Ne. S tobom sam završio. S *crnim* sam završio.“ Dareon strgnu plašt sa svoje nage neveste i baci ga Semu u lice. „Na. Baci ovu krpu na starca, možda će da ga malo ugrije. Meni više ne treba. Uskoro ću se odevati u somot. Dogodine ću nositi krzna i jesti...“

Sem ga udari.

Nije o tome razmišljao. Ruka mu se digla, stegla u pesnicu i tresnula u pevačeva usta. Dareon opsova, njegova naga žena vrisnu, a Sem se baci na pevača i odgurnu ga unazad preko jednog niskog stola. Bili su skoro jednaki rastom, ali je Sem bio dvostruko teži, a za promenu je bio previše besan da bi se plašio. Udario je pevača u lice i trbuh, a onda počeo da ga obema rukama mlati po ramenima. Kada ga Dareon zgrabi za šake, Sem ga udari glavom i razbi mu usnu. Pevač ga pusti, a on ga raspali po nosu. Negde se neki čovek smejavao a žena psovala. Tuča kao da se usporila, kao da su dve crne muve koje se bore u jantaru. Onda neko odvuče Sema s pevačevih grudi. I tu je osobu udario, a onda mu nešto tvrdo tresnu o glavu.

Sledeće čega se sećao beše da je napolju, da glavačke leti kroz maglu. Na tren vide crnu vodu pod sobom. Onda kanal polete ka njemu i pljusnu ga u lice.

Sem potonu kao kamen, kao stena, kao brdo. Voda mu uđe u oči i nos, tamna, hladna i slana. Kada pokuša da zove u pomoć, proguta je još. Ritajući se i grcajući, on se okrenu i iz nosa mu izbiše mehurići. *Plivaj*, reče sebi, *plivaj*. So mu zapeče oči kada ih otvori, zaslepivši ga. Izbio je na površinu samo na tren, udahnuo i očajnički zapljeskao jednom rukom dok je druga grebala po zidu kanala. Ali kamenje je bilo klizavo i sluzavo i nije imao za šta da se uhvati. On ponovo potonu. Kako mu je voda natapala odeću, Sem je osećao hladnoću na

koži. Pojas za mač mu je skliznuo i upetljao se oko nogu. *Udaviću se*, pomisli on u slepoj crnoj panici. Mlatarao je rukama pokušavajući da se domogne površine, ali mu umesto toga lice udari o dno kanala. *Naopачke sam*, shvati on, *davim se*. Nešto se pokrenu pored jedne razmahane ruke, jegulja ili riba, pa mu kliznu kroz prste. *Ne smem da se udavim, meštar Emon će umreti bez mene, a Fili neće imati nikoga. Moram da plivam, moram...*

Začu se snažan pljusak i nešto se obmota oko njega, ispod ruku i oko grudi. *Jegulja*, pomisli on u prvom trenutku, *jegulja me je uhvatila, ima da me odvuče dole*. Otvorio je usta da vrisne i nagutao se još vode. *Udavio sam se*, beše mu poslednja misao. *O, smilujte se bogovi, udavio sam se*.

Kada je otvorio oči, ležao je na leđima, a ogroman crni Letnjoostrvljanin ga je mlatio po truhu pesnicama velikim kao šunke. *Prestani, boli me*, pokuša Sem da vrisne. Umesto reči izbacio je vodu, pa udahnuo. Drhtao je mokar na kaldrmi, u jezercetu kanalske vode. Letnjoostrvljanin ga ponovo udari u truh, i još vode mu brižnu iz nosa. „Prestani“, prodahta Sem. „Nisam se udavio. Nisam se udavio.“

„Nisi.“ Njegov spasilac se nagnu nad njim, ogroman, crn i mokar. „Duguješ Ksondu mnogo pera. Voda je upropastila lepi Ksondov plašt.“

Jeste, vide Sem. Perjani plašt je polegao po širokim ramenima crnog čoveka, mokar i prljav. „Nisam hteo.“

„Nisi hteo da plivaš? Ksondo je video. Previše pljuskanja. Debeli ljudi treba da plutaju.“ On zgrabi Semov dublet ogromnom crnom pesnicom pa ga diže na noge. „Ksondo kapetanov zamenik na *Cimetnom vetru*. Mnogo jezika on govori, pomalo. Unutra se Ksondo smeje, kad te vidi da udaraš pevača. A Ksondo i čuje.“ Širokbeli osmeh mu ozari lice. „Ksondo zna te znajevе.“

DŽEJMI

„Nadala sam se da će ti do sada dojaditi ta nesrećna brada. Od tih silnih dlaka počinjješ da ličiš na Roberta.“ Njegova sestra više nije na sebi imala crninu, već smaragdnozelenu haljinu s rukavima od srebrne mirske čipke. Smaragd velik kao golubije jaje visio joj je oko vrata na zlatnom lancu.

„Robertova brada je bila crna. Moja je zlatna.“

„Zlatna? Ili srebrna?“ Sersei čupnu dlaku s njegovog podbratka pa je diže. Bila je seda. „Sva boja bleđi iz tebe, brate. Postao si avet onoga što si nekada bio, bleđi i obogaljen stvor. I tako beskrvan, uvek u belom.“ Bacila je dlaku u stranu. „Više mi se sviđaš odeven u grimiz i zlato.“

A ti se meni više sviđaš odevena u sunčeve zrake, s kapljicama vode na goljoj koži. Želeo je da je poljubi, da je odnese u spavaću odaju, baci na krevet... tucala se s Lansom, Ozmundom Kettlekom, Mesečevim dečakom... „Predlažem ti pogodbu. Oslobodi me ove dužnosti, i moj brijadž će ti biti na usluzi.“

Usta joj se stegnuše. Pila je začinjeno kuvano vino i mirisala je na oraščiče. „Dozvoljavaš sebi da se cenjkaš sa mnom? Treba li da te podsećam, zakleo si se na poslušnost.“

„Zakleo sam se da štitim kralja. Mesto mi je uz njega.“

„Mesto ti je tamo kuda te on pošalje.“

„Tomen udara pečatom po svakoj hartiji koju pred njega gurneš. Ovo je tvoj maslo, i uz to budalaština. Zašto si imenovala Davena za zaštitnika zapada ako u njega nemaš poverenja?“

Sersei sede ispod prozora. Iza nje Džejmi vide pocrnelu ruševinu Desničine kule. „Zašto toliko oklevaš, ser? Da sa šakom nisi izgubio i hrabrost?“

„Zakleo sam se leđi Stark da više nikada ne dignem oružje protiv Starka ili Tulija.“

„Pijano obećanje dato dok ti je mač bio pod grlom.“

„Kako da štitim Tomena kada nisam uz njega?“

„Tako što ćeš poraziti njegove neprijatelje. Otac je uvek govorio da je hitar udarac mačem bolja odbrana od svakog štita. Priznajem, za većinu udaraca mačem potrebna je šaka. Ipak, čak i osakaćen lav može da izazove strah. Hoću Brzorečje. Hoću Brindena Tulija u lancima ili mrtvog. A neko mora i da dovede Harendvor u red. Hitno nam je potreban Vilis Menderli, pod pretpostavkom da je

još živ i zatočen, ali posada nije odgovorila ni na jednog mog gavrana.“

„U Harendvoru su ti Gregorovi ljudi“, podseti je Džejmi. „Planina ih je birao da budu svirepi i glupi. Najverovatnije su pojeli tvoje gavranove, zajedno s porukama.“

„Zato te i šaljem. Po svoj prilici će i tebe pojesti, ali možda ćeš bar da im izazoveš gorušicu.“ Sersei popravi haljinu. „Hoću da u tvom odsustvu Kraljevom gardom zapoveda ser Ozmund.“

„...*tucala se s Lanselom i Ozmundom Kettlekom, čak možda i s Mesečevim dečakom*... „Tu odluku ne donosiš ti. Ako budem morao da odem, ser Loras će zapovedati umesto mene.“

„Ti se to meni rugaš? Znaš šta mislim o ser Lorasu.“

„Da nisi poslala Belona Svona u Dornu.“

„Potreban mi je tamo. Tim Dornjanima se ne može verovati. Ona crvena zmija se borila za Tiriona, zar si to zaboravio? Neću da prepustim svoju kćer njima na milost i nemilost. I neću dozvoliti da Loras Tirel zapoveda Kraljevom gardom.“

„Ser Loras je triput bolji čovek od ser Ozmunda.“

„Tvoje predstave o muškarcima su se pomalo promenile, brate.“

Džejmi oseti kako mu bes narasta. „Tačno, Loras ne zvera u tvoje sise kao ser Ozmund, ali mislim da ne...“

„Razmisli o ovome.“ Sersei ga ošamari.

Džejmi nije pokušao da zaustavi udarac. „Vidim da mi treba gušća brada, da me zaštiti od milovanja moje kraljice.“ Želeo je da joj pokida haljinu i udarce pretvori u poljupce. Radio je to ranije, dok je imao obe šake.

Kraljičine oči behu zeleni led. „Bolje da odeš, ser.“

...*Lansel, Ozmund Kettlek i Mesečev Dečak*...

„Da nisi i gluv a ne samo sakat? Vrata su iza tebe, ser.“

„Biće tvoja volja.“ Džejmi se okrenu u mestu i ode.

Bogovi su se negde smejali. Sersei nikada nije umela da trpi ničije suprotstavljanje, to je dobro znao. Blaže reči bi je možda ubedile, ali je u poslednje vreme bilo dovoljno samo da je vidi, pa da se razbesni.

Donekle se radovao što će ostaviti Kraljevu luku iza sebe. Nije mu prijalo društvo čankoliza i budala koji su okruživali Sersei. „Najmanje veće“, tako su ih zvali u Buvljoj rupi, rekao je Adam Marbrend. A Kiburn... možda jeste spasao Džejmiju život, ali je i dalje bio Krvavi lakrdijaš. „Kiburn smrdi na tajne“,

upozorio je Sersei. To ju je samo nasmejalo. „Svi mi imamo tajne, brate“, odgovorila je.

... *tucala se s Lanselom i Ozmundom Ketblekom, čak možda i s Mesečevim dečakom...*

Četrdeset vitezova i isto toliko štitonoša čekalo ga je pred štalom Crvene tvrđave. Polovina su bili zapadnjaci, zakleti na vernost kući Lanistera, a ostali donedavni neprijatelji koji su preko noći postali sumnjivi prijatelji. Ser Dermot od Kišegore će nositi Tomenov barjak, Crveni Ronet Konington beli barjak Kraljeve garde. Jedan Pedž, jedan Pajper i jedan Pekdon će imati čast da budu štitonoše lorda zapovednika. „Prijatelje drži iza leđa, a neprijatelje tamo gde ih vidiš“, savetovao ga je nekad Samner Krejkhhol. Ili je to bio otac?

Putni konj mu je bio krvavocrveni ridan, ratni at veličanstveni sivi pastuv. Prošle su mnoge godine otkako je Džejmi dao ime nekom svom konju; previše ih je video kako ginu u bitkama, a to mu je teže padalo kada bi im dao ime. Ali kada ih je mali Pajper prozvao Čast i Slava, nasmejao se i prihvatio ta imena. Slava je na sebi imao lanisterski grimiznu ukrašenu ormu; Čast je imao beli pokrovac Kraljeve garde. Džosmin Pekdon je držao ridanove uzde dok je ser Džejmi uzjahivao. Štitonoša beše mršav kao koplje, dugih ruku i nogu, masne, mišjemesede kose i obraza obraslih mekim paperjem. Plašt mu beše lanisterski grimizan, ali mu je donji ogrtač prikazivao deset ljubičastih zvezdica njegove kuće, poredanih na žutom polju. „Moj gospodar“, upita momče, „hoćeš li svoju novu ruku?“

„Stavi je, Džejmi“, posavetova ga ser Kenos od Kejsa. „Maši kmetovima, da imaju šta da jednog dana pričaju unucima.“

„Ipak ne.“ Džejmi nije hteo da pokaže gomili zlatnu laž. *Neka vide patrljak. Neka vide bogalja.* „Ali ti slobodno nadoknadi moj nedostatak, ser Kenose. Maši obema rukama, a mlataraj i nogama, ako ti je po volji.“ Uhvatio je uzde levicom i okrenuo konja. „Pejne“, doviknu dok su se ostali postrojavali, „jahaćeš pored mene.“

Ser Ilin Pejn se probi do Džejmija. Delovao je kao prosjak na balu. Verižnjača mu beše stara i zardala, a nosio ju je preko prljavog tvrdog kožuha. Ni čovek ni njegov konj nisu na sebi imali nikakav grb; štit mu beše tako izudaran da je bilo teško odrediti kakve je boje nekada bio. Mračnog lica duboko usađenih, praznih očiju, ser Ilin je ličio na samu smrt... a to je godinama i bio.

Više, međutim, nije. Ser Ilin je bio polovina Džejmijeve cene da proguta

naređenje svog dečaka-kralja kao dobri mali lord zapovednik. Druga polovina je bio ser Adam Marbrend. „Potrebni su mi“, bio je rekao sestri, a Sersei se nije opirala. *Verovatno joj je drago što će ih se otarasiti.* Ser Adam je bio Džejmijev drug iz dečaćkih dana, a tihi glavoseča je pripadao njihovom ocu, ako je nekome uopšte i pripadao. Pejn je bio kapetan Desničine garde kada su ga čuli kako se hvali da lord Tivin zapravo vlada nad Sedam kraljevstava i govori kralju šta da radi. Eris Targarjen mu je za to iščupao jezik.

„Otvoraj kapiju“, reče Džejmi, a Delivepar gromoglasno viknu: „*OTVARAJ KAPIJU!*“

Kada je Mejs Tirel izmarširao kroz Blatnu kapiju uz zvuke bubnjeva i frula, hiljade su stajale na ulicama da mu kliču. Mali dečaci su se pridružili povorci, marširali su kraj tirelskih vojnika visoko dignutih glava, dok su im njihove sestre slale poljupce s prozora.

Danas nije bilo tako. Nekoliko kurvi ih je pozivalo dok su prolazili, a prodavač pita s mesom je hvalio svoju robu. Na Obučarskom trgu dva odrpana vrapca žustro su propovedala pred nekoliko stotina varošana, prizivajući propast za bezbožnike i one koji se klanjaju demonima. Gomila se razmakla da propusti povorku. I vrapci i obučari su ih pratili tupim pogledima. „Miris ruža im prija, ali lavove ne vole“, primeti Džejmi. „Mojoj sestri bi bilo pametno da to ne zaboravi.“ Ser Ilin nije odgovorio. *Savršeno društvo za dugačak put. Uživaću u razgovoru s njim.*

Veći deo njegovog odreda čekao ga je van gradskih zidina; ser Adam Marbrend sa svojim izviđačima, ser Stefon Svift i komora, Sveta stotina starog ser Bonifera Dobrog, Sarsfildovi strelci-jahači, meštar Galijan sa četiri kaveza puna gavranova, dve stotine teških konjanika pod zapovedništvom ser Flementa Breksa. Sve u svemu, nije to bila velika vojska; ukupno manje od hiljadu ljudi. Brojčana snaga je kod Brzorečja bila najmanje potrebna. Lanisterska vojska je već opsela zamak, zajedno s još većom silom Freja; poslednjom pticom koja im je stigla javljeno im je da opsadnici zamka imaju velikih nevolja s pribavljanjem hrane. Brinden Tuli je potpuno ogolio zemlju pre nego što se povukao u zamak.

Mada neko posebno ogoljavanje i nije bilo potrebno. Po onome što je Džejmi video u rečnim zemljama, jedva da neko polje nije bilo spaljeno, grad opljačkan, devica obeščašćena. *A sada me moja mila sestra šalje da dovršim posao koji su započeli Ejmori Lorč i Gregor Klegani.* To mu je ostavilo gorak ukus u ustima.

Tako blizu Kraljeve luke, Kraljev drum je bio onoliko bezbedan koliko je u

takva vremena mogao biti, a ipak je Džejmi poslao Marbrenda i njegove ljude u izvidnicu. „Rob Stark me je iznenadio u Šaputavoj šumi“, rekao je. „To se neće ponoviti.“

„Imaš moju reč da neće.“ Marbrendu je vidno laknulo što je ponovo u sedlu i što na leđima ima tamnosivi plašt svoje kuće umesto zlatne vune Gradske straže. „Ako se neki dušmanin približi na deset liga, ti ćeš saznati za njega pre nego on za tebe.“

Džejmi je najstrože naredio da niko ne sme da napusti povorku bez njegove dozvole. Znao je da će inače nekim mladim lordovima biti dosadno, pa će se trkati po poljima, rasterujući stoku i gazeći useve. U blizini grada još su mogle da se vide krave i ovce; jabuke na drveću i bobice na žbunju, njive pod ječmom, ovsom i ozimom pšenicom, taljige i zaprege na drumu. Malo dalje ništa više neće biti tako ružičasto.

Dok je jahao na čelu svoje vojske pored ser Ilina, Džejmi je osećao nešto nalik na zadovoljstvo. Sunce mu je grejalo leđa, a vetar mu je prolazio kroz kosu poput ženskih prstiju. Kada Mali Lu Pajper dojuri do njega s kacigom punom kupina, Džejmi pojede punu šaku i reče momku da ostatak podeli s drugim štitonošama i ser Ilinom Pejnom.

Pejnu je ćutnja, izgleda, jednako prijala kao zardala verižnjača i tvrda koža. Kloparanje kopita njegovog škopca i škripa mača u koricama kada god bi se promeškوليو u sedlu behu jedini zvuci koji su ga pratili. Mada je njegovo rošavo lice bilo mračno a oči hladne poput ledom okovanog jezera, Džejmi je osećao da mu je drago što je pošao. *Pružio sam mu mogućnost izbora, podseti on sebe. Mogao je da me odbije i ostane kraljeva pravda.*

Postavljenje ser Ilina bilo je svadbeni poklon Roberta Barateona njegovom tastu, udoban položaj koji će mu pružiti kakvu-takvu nadoknadu za jezik koji je izgubio služeći kuću Lanistera. Bio je sjajan glavoseča. Nikada nije pokvario pogubljenje, a retko mu je trebao drugi udarac. A nešto u njegovoj tišini je budilo užas. Malo je koji čovek bio toliko prikladan za ulogu kraljeve pravde.

Kada je Džejmi odlučio da ga povede, otišao je u ser Ilinove odaje na kraju Izdajničke promenade. Viši sprat zdepaste, polukružne kule bio je podeljen na ćelije za zatočnike kojima je pružana nekakva udobnost, zarobljene vitezove i sitne lordove koji čekaju otkup ili razmenu. Ulaz u same tamnice bio je u prizemlju iza jednih vrata od kovanog gvožđa, i još jednih od sivog, ispućalog drveta. Na prvom spratu bile su sobe glavnog tamničara, lorda ispovednika i

kraljeve pravde. Pravda je bio glavoseča, ali je po običajima takođe rukovodio tamnicama i ljudima koji su ih čuvali.

A za taj zadatak je ser Ilin Pejn bio izuzetno neprikladan. Pošto nije mogao da čita, piše ili govori, ser Ilin je upravljanje tamnicama prepustio svojim podređenima, kakvi god bili. Kraljevstvo međutim nije imalo lorda ispovednika još od drugog Derona, a poslednji glavni tamničar je bio trgovac platnom koji je taj položaj kupio od Maloprstića za vreme Robertove vladavine. Bez sumnje je nekoliko godina ostvarivao priličnu dobit, sve dok nije pogrešio tako što se urotio s nekim drugim bogatim budalama da predaju Gvozdeni presto Stanisu. Prozvali su se „Rogati ljudi“, tako da im je Džof zakucao jelenske rogove za glave pre nego što ih je bacio preko gradskih zidina. Zato je Reniferu Dugovodnom, glavnom tamničaru iskrivljene kičme koji je umeo užasno da davi o „kapi znajske“ u sebi, zapalo da otvori Džejmiju vrata od tamnice i povede ga uzanim stepenicama do mesta gde je Ilin Pejn proživio poslednjih petnaest godina.

Odaje su smrdela na trulu hranu, a rogozina je vrvela od gamadi. Džejmijumalo ne zgazi pacova kada ude. Pejnov dvoručni mač bio je naslonjen na sto, pored brusa i masne voštane krpe. Čelik je bio savršen, oštrica je plavo treperila na bleđoj svetlosti, ali su inače gomile prljave odeće bile razbacane po podu, a raštrkani komadi oklopa crveneli se od od rde. Džejmij nije mogao da izbroji razbijene vrčeve za vino. *Ovoga ne zanima ništa sem ubijanja*, pomisli on kada se ser Ilin pojavi iz spavaće odaje koja je smrdela na prepune nokšire. „Veličanstvo mi je naredilo da povratim rečne zemlje“, reče mu Džejmij. „Hoću da podeš sa mnom... ako nekako uspeš da se rastaneš od ove divote.“

Odgovor je bila tišina, i dugačak, netremičan pogled. Ali taman kada se spremio da pode, Pejn mu je klimnuo glavom. *I evo ga sada*. Džejmij hitro pogleda svog saputnika. *Možda ipak ima neke nade za nas obojicu*.

Te noći su se ulogorili pod zamkom Hejforda, koji se dizao na vrhu brda. Kada je sunce zašlo, stotinu šatora niklo je u podnožju, uz obalu potoka koji je tekao kraj brda. Džejmij je sam postavio stražare. Tako blizu gradu nije očekivao nevolje, ali je njegov ujak Staford jednom mislio da je siguran na Vologazu. Najbolje je ništa ne prepuštati slučaju.

Kada mu je iz zamka stigao poziv da večera sa zapovednikom odbrane ledi Hejford, Džejmij je sa sobom poveo ser Ilinu, kao i ser Adama Marbrenda, ser Bonifera Hastija, Crvenog Roneta Koningtona, Delivepra i desetak drugih vitezova i vlastelinčića. „Pretpostavljam da bi trebalo da stavim šaku“, rekao je

Peku pre nego što su pošli uzbrdo.

Momak ju je smesta doneo. Šaka beše izlivena od zlata, veoma verno, sa usađenim noktima od sedefa i blago povijenim palcem i prstima da bi skliznuli oko nožice pehara. *Ne mogu da se borim, ali mogu da pijem*, pomisli Džejmi dok je momak pritezao uzice koje su je vezivale za patrljak. „Ljudi će te od danas zvati Zlatna Ruka, moj gospodar“, uveravao ga je oružar kada ju je prvi put namestio na Džejmijev članak *Nije bio u pravu. Biću Kraljeubica do smrti*.

Zlatna šaka je izazvala mnogo divljenja za večerom, bar dok Džejmi nije oborio pehar vina. Onda ga je strpljenje napokon izdalo. „Ako ti se prokletinja toliko sviđa, odseci sebi desnicu, pa je nosi“, rekao je Flementu Breksu. Posle toga više nije bilo priče o njegovoj ruci, i mogao je da na miru popije malo vina.

Gospodarica zamka bila je lanisterka po braku, punačko detešće udato za njegovog brata od strica Tireka pre nego što je navršila godinu dana. Ledi Ermesandu su uredno izveli da im je prikažu, svu umotanu u haljinicu od zlatotkanog platna, sa okomitom zelenom vijugavom prugom preko kariranog zlatno-zelenog polja kuće Hejforda, izrađenom od sićušnih smaragda. Međutim, devojčica je uskoro počela da kmeči, na šta ju je dojilja brže-bolje odnela u krevet.

„Zar nema vesti o našem lordu Tireku?“, upitao je njen zapovednik odbrane kada je poslužena pastrmka.

„Nikakvih.“ Tirek Lanister je nestao u nemirima u Kraljevoj luci dok je Džejmi još bio sužanj u Brzorečju. Momku bi sada bilo četrnaest godina, pod uslovom da je živ.

„Lično sam predvodio potragu, po naređenju lorda Tivina“, reče Adam Marbrend dok je odvajao kičmu od ribe, „ali nisam otkrio ništa više od onoga što mi je Bajvoter ispričao. Momak je poslednji put viđen u sedlu, kada je pritisak rulje probio lanac zlatnih plaštova. Posle... pa, njegov konj je pronađen, ali ne i jahač. Najverovatnije su ga svukli s konja i ubili. Ali, ako je tako, gde je telo? Rulja je ostale leševe ostavila gde su pali, zašto to nije učinila i s njegovim?“

„Više bi vredeo živ“, primeti Delivepar. „Svaki Lanister je vredan poprilične otkupnine.“

„Nema sumnje“, složi se Marbrend, „a ipak zahtev za otkupninu nikada nije stigao. Momak je jednostavno nestao.“

„Momak je mrtav.“ Džejmi je popio tri čaše vina i zlatna šaka je svakim trenom postajala sve teža i trapavija. *Kuka bi mi jednako dobro poslužila.*

„Ako su shvatili koga su ubili, sigurno su ga bacili u reku iz straha od srdžbe mog oca. U Kraljevoj luci dobro znaju za nju. Lord Tivin je uvek plaćao svoje dugove.“

„Uvek“, složi se Delivepar, i tu dođe kraj toj priči.

A ipak kasnije, kada je ostao sam u sobi kule koja mu je ponuđena da u njoj prenoći, Džejmi se zamislio. Tirek je služio kralja Roberta kao štitonoša, zajedno s Lanselom. Znanje može biti dragocenije od zlata, smrtonosnije od bodeža. Tada je pomislio na Varisa, osmehnutog i namirisanog lavandom. Evnuh je imao doušnike i uhode po čitavom gradu. Njemu bi bilo lako da sredi Tirekovu otmicu u opštoj gužvi... pod uslovom da je unapred znao da će rulja pobesneti. *A Varis je znao sve, ili je bar želeo da u to verujemo. Pa ipak nije upozorio Sersei na tu bunu. Niti je odjahao do luke da isprati Mirselu.*

Otvorio je kapke. Noć je postajala hladna, a mlad mesec je jezdio nebom. Šaka mu je mutno svetlela na mesečini. *Nije dovoljno vešta za davljenje evnuha, ali je dovoljno teška da pretvori taj ljigavi osmeh u krvavu kašu.* Želeo je nekoga da udari.

Džejmi nađe ser Ilina kako oštri svoj dvoručni mač. „Vreme je“, reče mu. Glavoseča ustade pa krenu za njim, a njegove ispucale kožne čizme grebale su po strmim kamenim stepenicama dok su se spuštali. Malo dvorište je vodilo u arsenal. Džejmi u njemu nađe dva štita, dve plitke kacige i dva tupa turnirska mača. Jedan pruži Pejnu, a drugi uze levicom, dok je desnu ruku provukao kroz remenje štita. Zlatni prsti su mu bili dovoljno zakrivljeni da se zakače, ali nisu mogli da stežu, tako da je štit držao labavo. „Nekada si bio vitez, ser“, reče Džejmi. „Baš kao i ja. Da vidimo šta smo sada.“

Ser Ilin umesto odgovora diže mač, i Džejmi smesta pređe u napad. Pejn beše zardao kao njegova verižnjača, i slabiji od Brijene, ali je ipak mačem dočekao svaki udarac, ili podmetnuo štit. Plesali su pod mesečevim srpom dok su tupi mačevi pevali svoju čeličnu pesmu. Tihi vitez je prihvatio da Džejmi vodi ples neko vreme, ali je napokon počeo da na udarac odgovara udarcem. Kada je konačno prešao u napad, dohvatio je Džejmija po butini, ramenu, podlaktici. Tri puta je Džejmiju zazvonilo u ušima od pogodaka u kacigu. Jedan zamah mu je strgao štit s desne ruke i skoro pokidao vezice koje su spajale zlatnu šaku i patrljak. Kada su spustili štitove, bio je izubijan i isprebijan, ali je vino izvetrilo i glava mu se izbistrila. „Plesaćemo ponovo“, obećao je ser Ilinu. „Sutra i prekosutra. Svakog dana ćemo plesati, sve dok s levicom ne budem jednako dobar kao što sam bio s

desnicom.“

Ser Ilin otvori usta i ispusti nekakav kreštav zvuk *Smeh*, shvati Džejmi. Nešto mu se zgrči u utrobi.

Ujutro niko nije imao hrabrosti da spomene njegove modrice. Kao da niko nije čuo zvuke noćnog mačevanja. Međutim, kada su se spustili dole u logor, Mali Lu Pajper je postavio pitanje na koje se vitezovi i lordovi nisu usudili. Džejmi mu se iskezi. „U domu Hejforda ima požudne ženskadije. Ovo su ti ljubavni ugrizi, momče.“

Posle još jednog vedrog i vetrovitog dana usledio je jedan oblačan, pa onda tri kišna. Nisu se obazirali na vetar i kišu. Povorka nije usporavala, grabila je na sever Kraljevim drumom, a svake noći je Džejmi nalazio sebi neko skrovito mesto da zaradi još ljubavnih ugriza. Borili su se u štali dok ih je gledala jednooka mazga i u podrumu krčme među buradima vina i piva. Borili su se u čadavim razvalinama velikog kamenog ambara, na šumovitoj adi u plitkom potoku i na širokom polju gde im je kiša tiho dobovala po kacigama i štitovima.

Džejmi je uvek imao izgovor za svoje noćne izlete, ali nije bio glup pa da smatra da mu veruju. Adam Marbrend je znao šta je posredi, a neki drugi njegovi kapetani su sigurno podozrevali. Ali niko nije govorio u njegovoj blizini... a pošto je glavnom svedoku nedostajao jezik, nije morao da se boji da će neko saznati koliko je Kraljeubica postao nesposoban mačevalac.

Uskoro su se tragovi rata videli na sve strane. Korov, trnje i kržljivo drveće rasli su do visine konjske glave na mestima gde bi trebalo da zri jara pšenica, na Kraljevom drumu nije bilo putnika, a umornim svetom su vladali vukovi od sumraka do svitanja. Većina zveri je bila dovoljno oprezna da se drži podalje, ali je konj jednog Marbrendovog izvidnika odbegao i nastradao kada je ovaj sjahao da piša. „Nijedna zver ne bi bila toliko odvažna“, objavio je ser Bonifer Dobri, večitog strogo i tužnog lica. „To su demoni u vučjim krznima, poslani da nas kazne zbog naših greha.“

„To je onda bio jedan vanredno grešan konj“, reče Džejmi stojeći iznad ostataka sirote životinje. Naredio je da se ostatak lešine iseče i usoli; meso će im možda zatrebati.

Kod mesta zvanog Krmačin rog zatekli su žilavog starog viteza po imenu ser Rodžer Hog kako tvrdoglavo čuči u kuli sa šest pešaka, četiri samostrelca i dvadesetak seljaka. Ser Rodžer je bio krupan i nakostrešen, kao što mu je prezime

kazivalo^[1], i ser Kenos je primetio da je on možda neki zaboravljeni Krejkhoh, pošto je njihov grb šareni crno-beli vepar. Delivepar je, izgleda, u to poverovao i proveo je dobar sat vremena ispitujući ser Rodžera o njegovim precima.

Džejmija je više zanimalo šta će Hog reći o vukovima. „Imali smo nevolja s jednom družinom onih vukova s belom zvezdom“, rekao mu je stari vitez. „Došli su njuškajući za tobom, moj gospodaru, ali smo ih rasterali, a trojicu smo sahranili dole kod repe. Pre njih je naišao čopor prokletih lavova, s oprostjenjem. Voda im je imao mantikoru na štitu.“

„Ser Ejmori Lorč“, nagađao je Džejmi. „Moj gospodar otac mu je naredio da hara po rečnim zemljama.“

„A mi nismo njihov deo“, reče ser Rodžer Hog odlučno. „Ja sam zaklet na vernost kući Hejforda, a ledi Ermesanda savija svoje kolence Kraljevoj luci, ili će bar to činiti kada prohoda. To sam mu i rekao, ali taj Lorč nije bio raspoložen da sluša. Poklao mi je pola ovaca i tri dobre kože muzare i pokušao da me spali u kuli. Moji su zidovi, međutim kameni i osam stopa debeli, pa je, pošto je vatra zgasla, odjahao, kada mu je zabava dosadila. Vukovi su došli posle, oni četvoronožni. Pojeli su ovce koje mi je mantikora ostavila. Zauzvrat sam uzeo nekoliko dobrih krzana, al' njih čovek ne može da jede. Šta da radimo, moj gospodaru?“

„Sadite“, odgovori Džejmi, „i molite se da bude još jedne žetve.“ Taj odgovor nije ulivao mnogo nade, ali drugi nije mogao da da.

Povorka je sutradan prešla potok koji je predstavljao granicu između zemalja zakletih Kraljevoj luci i Brzorečju. Meštar Galijen je pogledao mapu i rekao da te bregove drže braća Vod, dva viteza posednika zakleta na vernost Harendvoru... ali njihovi dvori behu od zemlje i drveta, i sada su od njih ostale samo čadave grede.

Nijedan Vod se nije pojavio, niti njihovi kmetovi, mada su se neki razbojnici sklonili u podrum ispod utvrde drugog brata. Jedan od njih je bio odeven u propao grimizni plašt, ali ga je Džejmi obesio zajedno sa ostalima. To mu je prijalo. To je bila pravda. *Nek ti to pređe u naviku, Lanisteru, pa će te možda jednog dana ljudi ipak prozvati Zlatna Ruka. Zlatna Ruka Pravde.*

Što su se više približavali Harendvoru, svet je postajao sivlji. Jahali su pod nebom boje škriljca, kraj voda koje su svetlucale staro i hladno, poput ploče kovanog čelika. Džejmi shvati da se pita je li Brijena projahala istim ovim putem pre njega. *Ako je pomislila da je Sansa Stark krenula za Brzorečje...* Da su sreli

druge putnike, možda bi zastao da ih pita jesu li videli lepu devicu kestenjaste kose ili jednu krupnu s licem da se čovek uplaši. Ali na drumovima nije bilo nikoga sem vukova, a u njihovom zavijanju nije nalazio odgovore.

Preko kalajnih voda jezera napokon su se pojavile kule suludog zaveštanja Crnog Harena, pet izvitoperenih prstiju od crnog, izobličienog kamena koji su grabili ka nebu. Mada je Maloprstić bio proglašen za gospodara Harendvora, činilo se da ne žuri da zauzme svoje novo sedište, tako da je Džejmiju Lanisteru zapalo da „sredi“ Harendvor na putu za Brzorečje.

A da ga srediti treba, u to nije ni najmanje sumnjao. Gregor Klegani je preteo ogromni, sumorni zamak od Krvavih lakrdijaša pre nego što ga je Sersei pozvala u Kraljevu luku. Nema sumnje da Planinini ljudi još čangrljaju unutra kao zrnca pasulja u oklopu, ali oni nisu baš najprikladniji soj da vrate kraljev mir na Trozubac. Jedini mir koji su ser Gregorovi ljudi nekome pružili bio je mir groba.

Ser Adamovi izvidnici su javili da su kapije Harendvora zatvorene. Džejmi je prostrjio svoje ljude pred njima i naredio ser Kenosu od Kejsa da se oglasi Herokovim rogom, crnim i vijugavim i okovanim starim zlatom.

Kada su tri zova odjeknula od zidina, začuli su škripu gvozenih šarki, i kapija se polako otvori. Zidine suludog zaveštanja Crnog Harena behu tako debele da je Džejmi prošao ispod desetak rupa za sipanje vrelog ulja pre nego što je izašao na iznenadnu sunčevu svetlost, u dvorište gde se ne tako davno oprostio od Krvavih lakrdijaša. Korov je nicao iz ugažene zemlje, a muve su zujale oko konjske lešine.

Šačica ser Gregorovih ljudi izade iz kula da ih gleda kako sjahuju; svi su bili ljudi hladnih očiju i surovih usta. *I moraju da budu, da bi jahali s Planinom.* Najbolje što se o Gregorovim ljudima moglo reći jeste da nisu bili baš onoliko pogana i nasilna rulja kao Hrabri drugari. „Jebo me ti, eno Džejmija Lanistera“, izlete jednom sedokosom pešadinu. „To je Kraljeubica, momci. Jebo me ti kopljem!“

„A ko bi izvoleo biti ti?“ upita Džejmi.

„Ser me je zvao Govnousti, ako je po volji mom gospodaru.“ On pljunu u šake pa obrisao obraze, kao da će zbog toga izgledati pristojnije.

„Ljupko. Jesi li ti ovde zapovednik?“

„Ja? Kurac. Moj gospodaru. Jebo me ti krvavim kopljem.“ Govnousti je u bradi imao dovoljno mrvica da nahrani posadu zamka. Džejmi je morao da se nasmeje. Čovek je to shvatio kao ohrabrenje. „Jebo me ti krvavim kopljem“, reče

ponovo, pa stade i on da se smeje.

„Čuo si ga“, reče Džejmi Ilinu Pejnu. „Nadi lepo dugačko koplje, pa mu ga nabij u dupe.“

Ser Ilin nije imao koplje, ali mu je Čosavi Džon Betli rado bacio jedno. Pijani smeh Govnoustog naglo stade. „Drž tu prokletinju dalje od mene.“

„Odluči se“, reče Džejmi. „Ko je ovde zapovednik? Da li je ser Gregor imenovao svog zamenika?“

„Poliver“, reče jedan drugi čovek, „samo ga je Pseto ubijo, moj gospodaru. Njega i Golicača obojicu, a i onog malog Sarsfilda.“

Ponovo Pseto. „Sigurni ste da je to bio Sendor? Videli ste ga?“

„Nismo mi, moj gospodaru. Krčmar nam je ispričio.“

„To se desilo u krčmi na raskršću, moj gospodaru.“ Govorio je neki mlađi čovek s čupavom pepeljastoplavom kosom. Oko vrata je nosio lanac od novčića koji je nekada pripadao Vargu Houtu; novčići su poticali iz desetina dalekih gradova, srebrni i zlatni, bakarni i bronzani, četvrtasti novčići i okrugli novčići, trouglovi i prstenje i komadi kosti. „Krčmar se zakleo da je čoveku jedna strana lica bila spaljena. Kurve su rekle isto. Sendor je imao nekog dečaka sa sobom, neko odrpano seljače. Iskasapili su Polija i Golicača pa odjahali niz Trozubac, tako su nam kazali.“

„Jeste li poslali ljude za njima?“

Govnousti se namršti, kao da ta misao boli. „Nismo, moj gospodaru. Jebo nam pas mater, nismo.“

„Kada pas pobesni, treba ga zaklati.“

„Pa“, reče čovek, „ja ono govno Polija nikad nisam nešto volo, a pas, on ti je Serov brat, pa...“

„Mi nismo mačji kašalj“, ubaci se čovek koji je nosio novčiće, „ali bi morao da budeš lud da izađeš na megdan Psetu.“

Džejmi ga osmotri. Smelijji od ostalih, a i nije toliko pijan kao Govnousti. „Uplašili ste ga se.“

„Ne bih baš rekao *uplašili*, moj gospodaru. Rekao bih da smo ga prepustili boljima od sebe. Nekome kao što je Ser. Ili ti.“

Ja, kada sam imao obe šake. Džejmi se nije zavaravao. Sendor bi ga savladao bez po muke. „Imaš li ime?“

„Raford, ako je po volji. Većina me zove Raf.“

„Rafe, okupi čitavu posadu u Dvorani stotinu ognjišta. I sužnje. Hoću da ih

vidim. Kao i one kurve s raskršća. O, i Houta. Veoma me rastužilo kada sam čuo da je umro. Voleo bih da mu vidim glavu.

Kada su mu je doneli, ustanovio je da su Jarčeve usne odsečene, zajedno sa ušima i većim delom nosa. Vrane su se pogostile njegovim očima. Ipak je i dalje bilo jasno da je to Hout. Džejmi bi tu bradicu prepoznao bilo gde; besmisleno uže od vlasi dugačko dve stope, koje se njihalo o šiljatim vilicama. Inače se za Kohoraninovu lobanju držalo još samo nekoliko ušavljenih komada mesa. „Gde je ostatak?“, upita on.

Niko nije hteo da mu kaže. Napokon, Govnousti obori pogled pa promrmlja: „Istrulelo, ser. I pokrkallo se.“

„Jedan sužanj je uvek moljakao hranu“, prizna Raford, „pa mu je ser poslužio pečenog jarca. Kohoranin međutim nije na sebi imao mnogo mesa. Ser mu je prvo odsekao šake i stopala, pa onda ruke i noge.“

„Ona debela pizda je najviše poždrala“, dodade Govnousti, „ali je Ser naredio da svi sužnji moraju da probaju. I Hout takođe, sam sebe. Taj kurvin sin je baš balavio kad smo ga ranili, a mast mu curila niz tu njegovu tanku bradicu.“

Oče, pomisli Džejmi, *oba tvoja psa su pobesnela*. Počeo je da se priseća priča koje je prvi put čuo kao dete u Livačkoj steni, o ludoj leđi Lotston koja se kupala u kadama punim krvi i priređivala gozbe od ljudskog mesa iza istih ovih zidina.

Osveta je nekako izgubila slast. „Nosite ovo i bacite u reku.“ Džejmi baci Houtovu glavu Peku, pa se okrenu da se obrati posadi. „Dok lord Petir ne dođe da preuzme svoje sedište, Harendvor će u ime krune držati ser Bonifer Hasti. Ko od vas želi, može da mu se pridruži, ako on bude želeo da vas primi. Ostali jašu sa mnom za Brzorečje.“

Planinini ljudi se zгледаše. „Duguju nam“, reče jedan. „Ser nam je obećo. Bogate nagrade, tako je kazo.“

„Baš tim rečima“, složi se Govnousti. „*Bogate nagrade, za svakog ko jaše sa mnom*.“ Desetak drugih zažagoriše u znak odobravanja.

Ser Bonifer diže ruku u rukavici. „Ko god ostane ovde, dobiće sto jutara zemlje da obrađuje, drugih sto kada se oženi i trećih sto kada mu se rodi prvo dete.“

„Zemlje, ser?“ Govnousti pljunu. „Serem se ja na to. Da smo želi da riljamo zemlju, jebi ga, mogli smo i kući da ostanemo, s oproštenjem, ser. *Bogate nagrade*, reko je Ser. Što će kaz'ti zlato.“

„Ako hoćeš da se žališ, idi u Kraljevu luku i iznesi svoj slučaj pred moju milu sestru.“ Džejmi se okrenu Rafordu. „Sada ću videti te sužnje. Počevši od ser

Vilisa Menderlija.“

„To je onaj debeli?“, upita Raford.

„Najskrušenije se molim da jeste. I nemoj da mi ispričaš neku tužnu priču o tome kako je umro, inače mnogo vas ima da pođe za njim.“

Sve nade da će u tamnicama možda naći Šegvela, Piga ili Zola brzo su nestale. Činilo se da su baš svi Hrabri drugari napustili Varga Houta. Od ljudi leđi Vent preostalo je samo troje - kuvar koji je ser Gregoru otvorio bočnu kapiju, pogrbljeni oružar zvani Ben Crnopalac i devojka po imenu Pija, koja ni izbliza nije bila lepa kao kada ju je Džejmi poslednji put video. Neko joj je slomio nos i izbio pola zuba. Devojka pade Džejmiju pred noge kada ga ugleda, jecajući i stežući mu nogu s histeričnom snagom sve dok je Delivepar ne odvoji. „Sada te više niko neće mučiti“, rekao joj je, ali je ona na to samo još glasnije zaridala.

Prema drugim sužnjima se bolje postupalo. Među njima je bio i ser Vilis Menderli, zajedno sa još nekoliko visokorođenih severnjaka koje je Planina Koja Jaše zarobio u borbama na gazovima Trozupca. Korisni taoci, svaki vredan dobre otkupnine. Svi su redom bili odrpani, prljavi i zarasli, a neki su imali sveže modrice, slomljene zube i po neki prst manjka, ali su im rane bile oprane i previjene, a niko nije gladovao. Džejmi se pitao imaju li bar neku predstavu šta su to jeli, i odlučio je da je bolje da se ne raspituje.

Ni u jednom više nije bilo prkosa; posebno ne u ser Vilisu, bačvi sala čupavog lica s tupim očima i žučkastim, mlitavim podvoljcima. Kada mu je Džejmi rekao da će biti otpraćen do Devojačkog jezera a tamo ukrcan na brod za Bela sidrišta, ser Vilis se srušio na pod i jecao duže i glasnije od Pije. Četiri čoveka su morala da ga dignu na noge. *Previše pečenog jarčevog mesa*, pomisli Džejmi. *Bogovi, kako ja mrzim ovaj prokleti zamak*. Harendvor je za tri stotine godina video više užasa nego Livačka stena za tri hiljade.

Džejmi naredi da se zapale vatre u Dvorani stotinu ognjišta i posla kuvara da otšepa do kuhinje i pripremi toplo jelo za ljude iz njegovog odreda. „Bilo šta, samo ne jarčetinu.“

On je večerao u Lovčevoj dvorani sa ser Boniferom Hastijem, ozbiljnim čovekom veoma nalik na rodu, koji je običavao da začini svoj govor molbama upućenim Sedmoro. „Neću nijednog ser Gregorovog sledbenika“, objavio je dok je sekao krušku uvelu kao on sam, da mu slučajno njen nepostojeći sok ne bi umrljao besprekorni ljubičasti dublet s belom kosom prugom njegove kuće. „Neću takve grešnike u svojoj službi.“

„Moj obrednik je govorio da su svi ljudi grešnici.“

„Bio je u pravu“, priznade ser Bonifer, „ali su neki grresi crnji od drugih, i više smrd pod nozdrvama Sedmoro.“

A tebi je nos slabiji nego što je bio mom malom bratu kada su mu ga odsekli, inače bi se od mojih greha zagrcnuo tom kruškom. „Dobro. Uzeću ti Gregorovu rulju.“ Borce je uvek mogao da upotrebi. Ako ništa drugo, njih će prve poslati uz merdevine bude li morao da zauzme Brzorečje na juriš.

„Povedi i kurvu“, dodade ser Bonifer. „Znaš na koju mislim. Devojku iz tamnica.“

„Piju.“ Kada je poslednji put bio ovde, Kiburn mu je poslao devojku u krevet, misleći da će ga to odobrovoljiti. Ali Pija koju su izveli iz tamnica bila je drugačije stvorenje od one umiljate i priproste kikutave devojke koja mu se uvukla ispod pokrivača. Zgrešila je što je progovorila kada je ser Gregor želeo tišinu, pa joj je Planina smrskao zube okopljenom pesnicom, a pride joj i slomio lepi nosić. Uradio bi joj i gore, bez svake sumnje, da ga Sersei nije pozvala u Kraljevu luku da se suoči s kopljem Crvene Kobre. Džejmi za njim neće žaliti. „Pija je rođena u ovom zamku“, reče on ser Boniferu. „On je jedini dom koji je ikada imala.“

„Ona je izvor greha“, reče ser Bonifer. „Neću dozvoliti da bude blizu mojih ljudi i šepuri se svojim... delovima.“

„Rekao bih da su njeni dani šepurenja prošlost“, reče on, „ali ako ti toliko smeta, povešću i nju.“ Valjda će moći da joj da posao pralje. Njegovim štitonošama nije smetalo da mu dižu šator, timare konja ili čiste oklop, ali im se staranje o njegovoj odeći činilo kao nemuževan zadatak „Možeš li da držiš Harendvor samo sa svojom Svetom stotinom?“, upita Džejmi. Zapravo bi trebalo da se zovu Svetih osamdeset šestorica, pošto su četrnaest ljudi izgubili na Crnobujici, ali će ser Bonifer bez sumnje popuniti svoje redove čim nađe dovoljno pobožne regrute.

„Ne očekujem teškoće. Starica će nam osvetliti put, a Ratnik će dati snage našem oružju.“

Ili će možda Stranac doći po sve vas. Džejmi nije bio siguran ko je ubedio njegovu sestru da proglasi ser Bonifera za zapovednika odbrane Harendvora, ali je sve smrdelo na Ortona Merivedera. Kroz maglu se prisećao da je Hasti nekada služio Merivederovog dedu. A ridokosi sudnik je bio baš onakva budala kakva bi pomislila da je čovek koga zovu „Dobri“ pravi lek za rane koje su u rečnim

zemljama ostavili Ruz Bolton, Vargo Hout i Gregor Klegani.

A opet, možda i nije pogrešio. Hasti je poticao iz olujnih zemalja, tako da na Trozupcu nije imao ni prijatelja ni neprijatelja; nije imao krvnih zavada, nikome ništa nije dugovao, nije morao da nagrađuje svoje ljude. Bio je trezven, pravedan i vredan, a njegova Sveta osamdeset šestorica su bili disciplinovani kao retko koji vojnici u Sedam kraljevstava, i bili su veoma lep prizor dok su paradirali na svojim visokim sivim škopcima. Maloprstić se jednom našalio da je ser Bonifer sigurno uškopio i jahače, toliko im je ugled bio besprekoran.

Džejmi je sumnjao u vojnike koji su poznatiji po svojim lepim konjima nego po dušmanima koje su posekli. *Pretpostavljam da se lepo mole, ali umeju li da se bore?* Na Crnobujici se nisu osramotili, koliko je čuo, ali se nisu ni proslavili. Ser Bonifer je u mladosti obećavao kao vitez, ali mu se nešto desilo, neki poraz ili sramota ili blizak susret sa smrću, i posle toga je zaključio da su turniri pusta taština i zauvek je odložio koplje.

Harendvor, međutim, mora biti odbranjen, a ovaj ovde Budalina Belor je čovek koga je Sersei odabrala da ga brani. „Ovaj zamak je na lošem glasu“, upozori ga on, „i to s dobrim razlogom. Priča se da Haren i njegovi sinovi još noću hodaju hodnicima, u plamenu. Ko god ih vidi, i sam se zapali.“

„Ja se seni ne bojim, ser. U *Sedmokrakoj zvezdi* je zapisano da duhovi, utvare i aveti ne mogu da naude bogobojažljivom čoveku, dokle god mu je njegova vera oklop.“

„Onda se obavezno oklopi verom, ali obuci i verižnjaču, za svaki slučaj. Ko god drži ovaj zamak loše završi. Planina, Jarac, čak i moj otac...“

„Oprosti mi što ću to reći, ali oni nisu bili bogobojažljivi ljudi kao što smo mi. Ratnik nas brani i pomoć je uvek blizu ako neki strašni dušmanin zapreti. Meštar Galijan će ostati sa svojim gavranovima, lord Lansel je nedaleko u Deriju sa svojom posadom, a lord Rendil drži Devojačko jezero. Nas trojica ćemo zajedno progoniti i uništiti sve razbojнике koji se šunjaju ovim krajevima. Kada to jednom obavimo, Sedmoro će povesti narod nazad u njihova sela da oru, seju i ponovo grade.“

Bar one koje Jarac nije pobio. Džejmi zakači zlatne prste oko nožice vinskog pehara. „Ako ti neki Houtov Hrabri drugar padne šaka, smesta mi javi.“ Stranac je možda odneo Jarca pre nego što je Džejmiju pao šaka, ali debeli Zolo je još negde, zajedno sa Šegvelom, Rordžom, Vernim Arzvikom i ostalima.

„Da bi ih prvo mučio a onda ubio?“

„Ti bi im na mom mestu sigurno oprostio?“

„Ako bi se iskreno pokajali za svoje grehe... da, zagrlio bi ih kao braću i molio bih se s njima pre nego što ih pošaljem na panj. Grehovi se mogu oprostiti. Zločini zahtevaju kaznu.“ Hasti skopi vrhove prstiju, što Džejmija neprijatno podseti na oca. „Ako naidemo na Sendora Kleganija, šta želiš da uradim?“

Da se usrdno pomoliš, pomisli Džejmi, i zбриšeš. „Pošalji ga njegovom voljenom bratu i budi srećan što su bogovi stvorili sedam paklova. Jedan ne bi bio dovoljno velik za obojicu Kleganija.“ Nespretno se pridigao. „Berik Donderion je nešto drugo. Ako ga zarobiš, drži ga do mog povratka. Hoću da ga sprovedem u Kraljevu luku sa užetom oko vrata, da mu ser Ilin tamo odseče glavu pred čitavim kraljevstvom.“

„A mirskog sveštenika koji jaše s njim? Priča se da na sve strane širi lažnu veru.“

„Ubij ga, poljubi ga ili se sa njim moli, kako ti drago.“

„Ne želim da ga ljubim.“

„Ne sumnjam da bi on isto rekao za tebe.“ Džejmijev osmeh se pretvori u zev. „Oprosti. Moram da te napustim, ako nemaš ništa protiv.“

„Ništa, moj gospodaru“, reče Hasti. Sigurno je hteo da se moli.

Džejmi je hteo da se bije. Preskakao je po dve stepenice, pa izašao napolje, gde je noćni vazduh bio hladan i oštar. U bakljama osvetljenom dvorištu Delivepar i ser Flement Breks su navaljivali jedan na drugoga dok ih je bodrio krug pešadinaca. *Ser Lajl će nadjačati, znao je. Moram da nađem ser Ilina.* Prsti su ga ponovo svrbeli. Koraci ga odvedoše od buke i svetla. Prošao je ispod pokrivenog mosta pa kroz Dvorište istopljenog kamena pre nego što je shvatio kuda je krenuo.

Dok se približavao jami za medveda, video je fenjer i njegovo belo zimsko svetlo kako se preliva preko strmih nizova kamenih sedišta. *Izgleda da je neko došao pre mene.* Jama bi bila odlično mesto za ples; možda ga je ser Ilin preduhitrio.

Međutim, vitez koji je stajao iznad jame bio je krupniji; snažan, bradat čovek u crveno-belom ogrtaču ukrašenom grifonima. *Konington. Šta on traži ovde?* Dole se lešina medveda još pružala na pesku, mada su od nje sada ostale samo napola zatrpane kosti i otrcano krzno. Džejmija probode nalet sažaljenja prema zveri. *Bar je poginuo u borbi.* „Ser Ronete“, viknu on, „da nisi zalutao? Znam da je ovo velik zamak“

Crveni Ronet diže fenjer. „Želeo sam da vidim gde je medved igrao sa naš-
lepom devicom.“ Brada mu je sijala na svetlosti kao da gori. Džejmi je
nanjušio vino u njegovom dahu. „Je l' istina da se devojčura tukla gola?“

„Gola? Ne.“ Pitao se kako li je samo ta pojedinost dodata priči. „Lakrdijaši su
je odenuli u ružičastu svilenu haljinu i gurnuli joj turnirski mač u ruke. Jarac je
hteo da njena smrt bude *favavna*. Inače...“

„...inače bi medved prestravljen pobegao da je video Brijenu голу.“
Konington se nasmeja.

Džejmi nije. „Govoriš kao da poznaješ gospu.“

„Bio sam s njome veren.“

To ga je iznenadilo. Brijena nikada nije spominjala veridbu. „Njen otac joj je
našao priliku...“

„Tri puta“, reče Konington. „Ja sam bio drugi. Zamisao mog oca. Bio sam čuo
da je cura ružna, pa sam mu to i rekao, ali mi je on odgovorio da su sve žene iste
kada utrneš sveću.“

„Tvoj otac.“ Džejmi odmeri ogrtač Crvenog Roneta, gde su dva grifona
gledali jedan u drugoga na crveno-belom polju. *Grifoni koji plešu*. „On je našem
pokojnom desnici bio... brat, zar ne?“

„Nerodeni. Lord Džon nije imao rođene braće.“

„Nije.“ Svega se prisetio. Džon Konington je bio drug princa Regara. Kada je
Meriveder onako jadno propao u pokušaju da uguši Robertovu bunu, a princa
Regara nigde nisu mogli da nađu, Eris se okrenuo onome ko mu je bio pri ruci i
uzdigao Koningtona na položaj desnice. Ali Ludi Kralj je neprestano sekao svoje
desnice. Lorda Džona je odbacio posle Bitke kod zvona, oduzevši mu počasti,
zemlje i bogatstvo i oteravši ga preko mora, u izgnanstvo, gde je ovoga piće brzo
oteralo u grob. Njegov rođak - otac Crvenog Roneta - stao je, međutim, na stranu
ustanika i za nagradu posle Trozupca dobio Grifonovo gnezdo. Mada, samo
zamak; Robert je zadržao zlato, a veći deo zemalja Koningtona razdelio
gorljivijim pristalicama.

Ser Ronet je bio vitez s posedom, ništa više. Za takvog čoveka bi Devica od
Oporja bila veoma slatka voćka. „Kako to da se niste venčali?“, upita ga Džejmi.

„Pa, otišao sam na Oporje i video je. Bio sam šest godina stariji od nje, a ipak
je cura bila moje visine. Prava krmača u svili, mada većina krmača ima krupnije
sise. Kada je pokušala da priča, umalo se nije zadavila sopstvenim jezikom. Dao
sam joj ružu i rekao da je to sve što će ikada dobiti od mene. Medved je bio

manje dlakav od tog čudovišta, mogu da...“

Džejmijeva zlatna šaka ga raspali po ustima tako snažno da se vitez sruši niz stepenice. Fenjer mu ispade i razbi se, a upaljeno ulje se razli. „Govoriš o visokorodenoj gospi, ser. Nazovi je po imenu. Nazovi je Brijena.“

Konington četvoronoške ustuknu od plamena što se širio. „Brijena. Ako je po volji mom gospodaru.“ Onda ispljunu krv Džejmiju pred noge. „Lepotica Brijena.“

SERSEI

Uspon na vrh Visenjinog brda bio je spor. Dok su se konji s mukom penjali, kraljica se oslonila na mekan crveni jastuk. Spolja je dopirao glas ser Ozmunda Kettlebeka. „*Sklanjaj se s puta. Raščisti ulicu. Sklanjaj se s puta našem veličanstvu kraljici.*“

„Margeri stvarno ima živopisnu pratnju“, govorila je ledi Meriveder. „Tu su žongleri, lakrdijaši, pesnici, lutkari...“

„Pevači?“, upita Sersei.

„Tušta i tma, veličanstvo. Harfista Hamiš joj svira dvaput mesečno, a ponekad nas Alarikod Ejsena zabavlja uveče, ali joj je miljenik Plavi Bard.“

Sersei se prisetila barda s Tomenove svadbe. *Mlad i lepog lika. Može li tu biti nečega?* „Čujem da ima i drugih muškaraca. Vitezova i dvorana. Obožavalaca. Reci mi iskreno, moja gospo. Misliš li da je Margeri još devica?“

„Ona kaže da jeste, veličanstvo.“

„Kaže. A šta kažeš ti?“

Tenine crne oči vragolasto su iskrile. „Kada se udavala za lorda Renlija u Visokom Sadu, ja sam posle gozbe pomogla da se on razodene. Lord je bio lepo građen muškarac, i pohotan. Videla sam dokaz kada smo ga gurnule u bračnu postelju, gde ga je nevesta čekala naga kao od majke rođena, ljupko crveneći ispod pokrivača. Ser Loras ju je lično odneo uz stepenice. Margeri može da priča da lord Renli nikada nije ostvario bračna prava, da je popio previše vina na svadbenoj gozbi, ali jamčim ti, onaj komad između njegovih nogu nije delovao nimalo umorno kada sam ga poslednji put videla.“

„Jesi li možda videla bračnu postelju sutradan ujutro?“, upitala je Sersei. „Da li je bilo krvi?“

„Čaršav nam nije pokazan, veličanstvo.“

Šeta. Ipak, to što nije bilo krvavog čaršava samo po sebi ne znači mnogo. Čula je da proste seljančice prve bračne noći krvare kao preklane svinje, ali to nije važilo za visokorođene device poput Margeri Tirel. Lordova kći će pre izgubiti devičnjak zbog konja nego zbog muža, tako se pričalo, a Margeri je jahala još otkako je prohodala. „Čini mi se da mala kraljica ima mnogo obožavalaca među našim domaćim vitezovima. Blizanci Redvini, ser Talad... ko još, reci mi, molim te?“

Ledi Meriveder slegnu ramenima. „Ser Lambert, budala koja krije zdravo oko pod povezom. Bejard Norkros. Kortni Grinhil. Braća Vudrajt, ponekad Portifer, a često Lukantin. O, i velemeštar Piseli je čest posetilac.“

„Piseli? Zaista?“ Da taj izlapeli crv nije zamenio lava ružom? *Ako je tako, zažaliće.* „Ko još?“

„Letnjeostrvljanin s perjanim plaštom. Kako sam njega mogla da zaboravim kada mu je koža crna kao mastilo? Drugi dolaze da se udvaraju njenim rođakama. Elinor je obećana malom Embrouzu, ali je namiguša, a Mega svake dve nedelje ima novog udvarača. Jednom je poljubila malog sudoperu u kuhinji. Čula sam priče o njenoj udaji za brata ledi Balver, ali ako Mega bude mogla sama da bira, pre će se odlučiti za Marka Malendora, u to sam sigurna.“

Sersei se nasmeja. „Onaj leptirić od viteza koji je izgubio ruku na Crnobujici? Kakva korist od pola čoveka?“

„Mega smatra da je mio. Tražila je pomoć ledi Margeri da mu pronađe majmuna.“

„Majmuna.“ Kraljica nije znala šta na to da kaže. *Vrapci i majmuni. Kraljevstvo je zaista poludelo.* „Šta je s našim hrabrim ser Lorasom? Koliko često on osećuje sestru?“

„Više od svih ostalih.“ Kada se Tena namršti, sićušna bora joj se pojavi između tamnih očiju. „Dolazi svakog jutra i svake večeri, osim ako ga dužnosti ne ometu. Brat joj je posvećen, sve dele sa... oh...“ Na tren je Miranka delovala skoro preneraženo. Onda joj osmeh ozari lice. „Simula mi je *krajnje* opaka misao, veličanstvo.“

„Bolje je zadrži za sebe. Brdo je prekriveno vrapcima, a svi znamo da se vrapci užasavaju svega opakog.“

„Čula sam da se užasavaju i sapuna i vode, veličanstvo.“

„Možda čovek od suviše molitava izgubi čulo njuha. Postaraću se da pitam njegovu presvetost.“

Zavese od grimizne svile se zanjihale. „Orton mi je rekao da prvoobrednik nema imena“, reče ledi Tena. „Je li moguće da je to istina? U Miru svi imamo imena“

„Imao je on ime nekada. Svi ih imaju.“ Kraljica prezrivo odmahnu rukom. „Čak i obrednici plemenitog porekla imaju samo jedno ime nakon što izreknu svoje zavete. Kada jedan od njih bude uzdignut u prvoobrednika, on se odriče i tog imena. Vera će ti reći da njemu ljudsko ime više nije potrebno, pošto je

postao ovaploćenje bogova.“

„Kako razlikujete jednog prvoobrednika od drugog?“

„Teško. Čovek mora da kaže: 'Onaj debeli', ili 'onaj pre onog debelog,' ili 'onaj stari što je umro u snu'. Uvek možeš da iščeprkaš njihova prava imena ako ti je stalo, ali će se uvrediti ako ih upotrebiš. Podseća ih da su se rodili kao obični ljudi, a to im se ne sviđa.“

„Moj gospodar muž mi kaže da se ovaj novi rodio s prljavštinom pod noktima.“

„Pretpostavljam da je tako. Najpobožniji po pravilu uzdižu jednog iz svojih redova, ali je bilo izuzetaka.“ Velemeštar Piseli ju je obavestio o istoriji, što je potrajalo i bilo veoma zamorno. „Za vladavine kralja Belora Blagoslovenog za prvoobrednika je izabran jedan prost kamenorezac. Tako je čuderno oblikovao kamen da je Belor shvatio kako je on zemaljsko otelotvorenje Kovačevo. Čovek nije umeo ni da čita ni da piše, niti je pamtio reči ni onih najjednostavnijih molitava.“ Neki još tvrde da ga je Belorova desnica otrovao, da poštedi kraljevstvo sramote. „Pošto je taj umro, uzdignut je jedan osmogodišnji dečak, ponovo na navaljivanje kralja Belora. Dečak je bio čudotvorac, tvrdilo je veličanstvo, mada njegove ručice što leče nisu spasle Belora kada je poslednji put postio.“

Ledi Meriveder se nasmeja. „Osmogodišnjak? Možda moj sin može da postane prvoobrednik. Skoro mu je sedam godina.“

„Da li se mnogo moli?“, upita kraljica.

„Radije se igra mačevima.“

„Pravi dečak, znači. Ume li da nabroji svih sedam bogova?“

„Mislim da ume.“

„Onda ću morati da ga uzmem u obzir.“ Sersei nije sumnjala da ima mnogo dečaka koji bi više počastvovali kristalnu krunu od nesrećnika kome su je najpobožniji namenili. *Eto šta se dešava kada pustiš budale i kukavice da sami odlučuju. Sledeći put ću im ja izabrati gospodara.* A na sledeći put se neće dugo čekati ako novi prvoobrednik nastavi da je ljuti. Belorova desnica u tim stvarima nije imao čemu da nauči Sersei Lanister.

„Sklanjaj se s puta!“, vikao je ser Ozmund Kettleblek. „Mesta za kraljevsko veličanstvo!“

Nosiljka poče da usporava, što je moglo samo da znači kako se bliže vrhu brda. „Trebalo bi da dovedeš tog svog sina na dvor“, reče Sersei ledi Meriveder. „Nije

premali sa šest godina. Tomenu treba društvo vršnjaka. Zašto jedan od njih ne bi bio tvoj sin?“ Džofri nikada nije imao bliskih drugova svojih godina, toga se sećala. *Siroti dečak je uvek bio sam. Ja sam kao dete imala Džejmija... i Melaru, sve dok nije pala u bunar.* Džofu je Pseto bio drag, naravno, ali to nije bilo prijateljstvo. Tražio je oca koga u Robertu nikada nije našao. *Mali brat po odrastanju je možda baš ono što će Tomena odvući od Margeri i njenih kokošaka.* S vremenom će se možda zbliziti kao Robert i njegov drug iz detinjstva, Ned Stark Budala, ali odana budala. *Tomenu će trebati odani prijatelji da mu štite leđa.*

„Veličanstvo je ljubavno, ali Rasel nikada nije upoznao drugi dom sem Dugog stola. Bojim se da se ne bi snašao u ovom velikom gradu.“

„U početku“, priznade kraljica, „ali će on to ubrzo prerasti, baš kao što sam i ja. Kada me je otac poslao na dvor, plakala sam a Džejmi je besneo, sve dok me tetka nije posela u Kamenom vrtu i rekla mi da u Kraljevoj luci nema nikoga koga bi trebalo da se bojim. 'Ti si lavica', rekla je, 'i manje zveri treba tebe da se plaše.' I tvoj sin će steći hrabrost. Sigurno bi ti bilo draže da ti bude blizu, da ga vidiš svaki dan? On ti je jedina, zar ne?“

„Zasada. Moj gospodar muž je zatražio od bogova da nas blagoslove još jednim sinom, za slučaj...“

„Znam.“ Pomislila je na Džofrija kako grabi svoje grlo. U poslednjim trenucima ju je pogledao sa očajničkom molbom, i iznenadna uspomena joj zaustavi srce; kap crvene krvi što šišti na plamenu sveće, kreštavi glas koji govori o krunama i pokrovima, o smrti od *valonkarove* ruke.

Van nosiljke ser Ozmund je nešto vikao, a neko mu je vikom uzvraćao. Nosiljka se uz trzaj zaustavi. „Zar ste svi gluvi?“, zaurla Kettleb. „*Smesta se sklanjajte s puta!*“

Kraljica povuče ugao zavesa i pozva ser Merina Trenta. „U čemu je stvar?“

„Vrapci, veličanstvo.“ Ser Merin je pod plaštom imao beli oklop od krljušti. Kaciga i štit su mu visili sa sedla. „Logoruju na ulici. Nateraćemo ih da se pomere.“

„Naterajte ih, ali blago. Ne želim da doživim još jedne nemire u gradu.“ Sersei pusti da zavesa padne. „Ovo je suludo.“

„Jeste, veličanstvo“, složi se leđi Meriveder. „Prvoobrednik je trebalo da dođe tebi. A ovi nesrećni vrapci...“

„On ih oblači, tetoši, *blagosilja*. A ipak neće da blagosilja kralja.“ Blagosiljanje je bio samo prazan ritual, znala je to, ali rituali i ceremonije imaju snage u očima

neukih. Egon Osvajač je početak svoje vladavine računao od dana kada ga je prvoobrednik miropomazao u Starigradu. „Ovaj nesrećni pop će se pokoriti, ili će naučiti koliko je i dalje slab i smrtan.“

„Orton kaže da on zapravo hoće zlato. Da namerava da uskrati blagoslov sve dok kruna ne nastavi sa isplatama.“

„Vera će dobiti svoje zlato čim budemo imali mir.“ Obrednik Torbert i obrednik Rejnard su bili izuzetno puni razumevanja za njene nevolje... za razliku od nesrećnog Bravošanina, koji je tako nemilosrdno progonio sirotog lorda Džajlza da je ovaj pao u postelju, iskašljavajući krv. *Moramo da imamo te brodove*. Nije mogla da se za mornaricu osloni na Senicu; Redvini su prebliski s Tirelima. Potrebna joj je sopstvena pomorska sila.

A kada dromoni budu isplovidili na reku, ona će je i imati. Njen zapovednički brod će imati dvostruko više vesala od *Buzdovana kralja Roberta*. Oran je zatražio dozvolu da mu da ime *Lord Tivin*, što je Sersei sa zadovoljstvom odobrila. Jedva je čekala dan kada će čuti ljude da ime njenog oca izgovaraju bez strahopoštovanja. Drugi brod će biti nazvan *Mila Sersei*, i imaće pozlaćenu figuru na pramcu, izrađenu da podseća na nju, odevenu u oklop i lavlju kacigu, s kopljem u ruci. Na pučinu će ih pratiti *Hrabri Džofri*, *Gospa Džoana* i *Lavica*, zajedno s *Kraljicom Margeri*, *Zlatnom ružom*, *Lordom Renlijem*, *Gospom Olenom* i *Princezom Mirselom*. Kraljica je pogrešila i rekla Tomenu da on može imenovati poslednjih pet. Zapravo je za jednog odabrao ime *Mesečev Dečak*. Tek kada je lord Oran nagovestio da ljudi možda neće hteti da služe na brodu imenovanom po ljudi, dečak je preko volje pristao da oda počast svojoj sestri.

„Ako taj odrpani obrednik misli da ću od njega *kupiti* Tomenov blagoslov, brzo ću ga naučiti pameti“, reče ona Teni. Kraljica nije imala nameru da popušta pred čoporom popova.

Nosiljka ponovo stade, tako naglo da Sersei polete napred. „E, od ovoga ću stvarno da poludim.“ Ponovo se nagnula napolje i videla da su stigli na vrh Visenjinog brda. Pred njima se uzdizalo Veliko obredište Belorovo, s veličanstvenom kupolom i sedam svetlucavih tornjeva, ali između nje i mermernih stepenika prostiralo se namrgođeno ljudsko more, smeđe, odrpano i neoprano. *Vrapci*, pomisli ona njuškajući, mada nijedan vrabac nije smrdeo tako gadno.

Sersei je bila zgrožena. Kiburn joj je donosio izveštaje o njihovoj brojnosti, ali slušati o njima bilo je jedno, a videti ih nešto sasvim drugo. Stotine su se ulogorile

na trgu, a još stotine u dvorištu. Njihove vatre su ispunjavale vazduh dimom i smradom. Šatori od grubog sukna i bedne čatrlje od blata i odbačenog drveta kaljale su besprekorni beli mermer. Čučali su čak i na stepeništu, ispod ogromnih vrata Velikog obredišta.

Ser Ozmund dokasa do nje. Pored njega je jahao ser Ozfrid, na pastavu zlatnom kao što mu je bio plašt. Ozfrid je bio srednji Kettblek, tiši od svoje braće, više raspoložen da se mršti nego da se osmehuje. *A i svirepiji, ako je verovati pričama. Možda je njega trebalo da pošaljem na Zid.*

Velemeštar Piseli je želeo nekog starijeg čoveka, „iskusnijeg u vođenju rata“, da zapoveda zlatnim plaštovima, i nekoliko većnika se s njim složilo. „Ser Ozfrid je sasvim dovoljno iskusan“, rekla im je ona, ali ih čak ni to nije učutkalo. *Kevću na mene kao čopor malih, dosadnih pasa.* Njeno strpljenje za Piselija bilo je na samom izmaku. Bio je čak dovoljno drzak da se pobuni što se novi kaštelan dovodi iz Dorne, rekavši da će tako možda uvrediti Tirele. „A zašto misliš da to inače radim?“, upitala ga je prezivo.

„S oprostjenjem, veličanstvo“, reče ser Ozmund. „Moj brat poziva još zlatnih plaštova. Prokrčićemo put, ništa se ne boj.“

„Nemam vremena. Nastaviću peške.“

„Molim te, veličanstvo.“ Tena je uhvati za ruku. „Plaše me. Ima ih na stotine i strašno su prljavi.“

Sersei je poljubi u obraz. „Lav se ne boji vrapca... ali lepo od tebe što brineš. Znam da me iskreno voliš, moja gospo. Ser Ozmunde, budi ljubazan pa mi pomoz da siđem.“

Da sam znala da ću morati da hodam, tako bih se i obukla. Na sebi je imala belu haljinu sa ukrasnim prorezima kroz koje se videlo zlatno platno, čipkastu ali smernu. Poslednji put ju je oblačila pre nekoliko godina, i sad je ustanovila da joj je neprijatno tesna u struku. „Ser Ozmunde, ser Merine, vi ćete me pratiti. Ser Ozfride, postaraj se za sigurnost moje nosiljke.“ Neki vrapci su delovali dovoljno ispošćeno i usukano da joj pojedu konje.

Dok je prolazila kroz odrpano mnoštvo, pored njihovih vatri, kola i grubih skloništa, kraljica shvati da se priseća jedne druge gomile koja se nekada okupila na ovom trgu. Na dan kada se udala za Roberta Barateona, hiljade su došle da im kliču. Sve žene su bile odevene u najlepše ruho, a pola muškaraca je na ramenima nosilo decu. Kada je izašla iz obredišta, držeći za ruku mladog kralja, gomila je zagrmela tako snažno da se verovatno čulo i u Lanisgradu. „Dopadaš im

se, moja gospo“, prošaptao joj je Robert na uho. „Vidi, svi se osmehuju.“ Na taj jedan kratak tren bila je srećna u braku... sve dok nije pogledala Džejmija. Ne, prisećala se da je mislila, *ne baš svi, moj gospodaru.*

Sada se nije osmehivao baš niko. Pogledi koji su joj vrapci upućivali behu tupi, mrki, neprijateljski. Nevoljno su se sklanjali s puta. Da su zaista vrapci, razleteli bi se na povik. Stotinu zlatnih plastova s motkama, mačevima i topuzima rasturilo bi ovu rulju očas posla. Tako bi postupio lord Tivin. On bi ih pregazio umesto da prođe kroz njih.

Kada je videla šta su uradili Beloru Voljenom, kraljica je zažalila što ima tako meko srce. Velika mermerna statua koja se stotinu godina blaženo osmehivala nad trgov bila je do pojasa uronjena u gomilu kostiju i lobanja. Za neke lobanje još su se držali komadi mesa. Vrana je sedela na jednoj takvoj, uživajući u suvoj, žilavoj gozbi. Na sve strane su letele muve. „Šta ovo znači?“, upita Sersei svetinu. „Hoćete li to da sahranite Blagollovenog Belora pod brdom strvina?“

Napred zakorači jednogov čovek, oslonjen na drvenu štaku. „Veličanstvo, ovo su kosti svetih ljudi i žena, postradalih za veru. Obrednici, obrednice, braća smeđa, mrka i zelena, sestre bele, plave i sive. Neki su obešeni, neki rasporeni. Obredišta su okaljana, device i majke su silovali bezbožnici i oni što se demonima klanjaju. Čak su i tihe sestre zlostavljane. Majka na nebesima plače od tuge. Doneli smo njihove kosti iz čitavog kraljevstva, da budu svedoci mukama svete Vere.“

Sersei je osećala težinu pogleda na sebi. „Kralj će saznati za te zločine“, odgovori ona ozbiljno. „Tomen će biti jednako zgrožen kao i vi. Ovo je delo Stanisovo i njegove crvene veštice, i divljih severnjaka koji se klanjaju drveću i vukovima.“ Diže glas. „Dobri ljudi, vaši mrtvi će biti osvećeni!“

Nekolicina zaklica, ali samo nekolicina. „Ne tražimo mi osvetu za naše mrtve“, reče jednogovi, „već samo zaštitu za žive. Za obredišta i svetinje.“

„Gvozdeni presto mora da brani Veru“, zareža ogroman prostak sa sedmokrakom zvezdom oslikanom na čelu. „Kralj koji ne štiti svoj narod nije pravi kralj.“ Oko njega se raširi žagor odobravanja. Jedan čovek je bio dovoljno drzak da uhvati ser Merina za ruku i kaže: „Vreme je da se svi mirosani vitezovi odreknu svetovnih gospodara i brane našu svetu Veru. Stani uz nas, ser, ako ljubiš Sedmoro.“

„Sklanjaj ruke s mene“, reče ser Merin otrgnuvši se.

„Čujem vas“, reče Sersei. „Moj je sin mlad, ali snažno ljubi Sedmoro. On će

vas zaštititi, baš kao i ja.“

Tu nije umirilo čoveka sa zvezdom na čelu. „Ratnik će nas braniti“, reče on, „a ne taj debeli kralj-dečak“

Merin Trent se maši mača, ali ga Sersei zaustavi pre nego što je stigao da ga isuče. Imala je samo dva viteza u moru vrabaca. Videla je štapove i srpove, močuge i toljage, nekoliko sekira. „Neću da se krv proliva na ovom svetom mestu, ser.“ *Zašto su svi muškarci tolika deca? Poseci ga, i ostali će nas živje rastrgnuti.* „Svi smo mi Majčina deca. Hajde, njegova presvetost nas očekuje.“ Ali dok se probijala kroz gomilu ka stepeništu obredišta, čopor naoružanih ljudi stade ispred vrata. Na sebi su imali verižnjače i kožne oklope, a tu i tamo i po koji komad ulubljenog, punog oklopa. Neki su bili naoružani kopljima, a neki dugačkim mačevima. Većina je držala sekire, a na izbledelim ogrtačima imali su ušivene crvene zvezde. Dvojica su bila toliko drska da ukrste koplja i zapreče im put.

„Zar se ovako dočekuje vaša kraljica?“ upita ih ona. „Gde su Rejnard i Torbert, moliću?“ Nije ličilo na tu dvojicu da propuste priliku da joj se ulaguju. Torbert je uvek pravio veliku predstavu tako što bi kleknuo da joj opere noge.

„Ne znam za ljude o kojima govoriš“, reče jedan čovek s crvenom zvezdom na ogrtaču, „ali ako su od Vere, nema sumnje da će valjano služiti Sedmoru.“

„Obrednik Rejnard i obrednik Torbert pripadaju *najpobožnijima*“, reče Sersei, „i biće besni kada saznaju da ste mi stali na put. Nameravate li to da mi onemogućite ulaz u Belorovo sveto obredište?“

„Veličanstvo“, reče jedan sedobradi starac guravog ramena. „Ovde si dobrodošla, ali tvoji ljudi moraju da otpašu mačeve. Unutra je zabranjeno svako oružje, po naređenju prvoobrednika.“

„Vitezovi Kraljeve garde ne odlažu svoje mačeve, čak ni u prisustvu kralja.“

„U kraljevom domu, kraljeva reč mora biti zakon“, odgovori stari vitez, „ali ovo je dom božji.“

Obraze joj obli rumenilo. Dovoljno je da kaže samo jednu reč Merinu Trentu i sedobradi grbavac će se susresti sa svojim bogovima ranije nego što bi želeo. *Ipak, ne ovde. Ne sada.* „Čekajte me“, reče ona kratko kraljevskim gardistima. Sama se uspe uz stepenište. Kopljanici razdvojiše koplja. Druga dvojica upreše u vrata, i ona se otvoriše uz glasnu škripu.

U Dvorani svetiljki, Sersei zateče dvadesetak obrednika na kolenima, ali se nisu molili. Imali su vedra sapunjave vode i ribali su pod. Sersei je zbog odora od grubog platna pomislila da su vrapci, ali onda jedan diže glavu. Lice mu je bilo

crveno kao cvekla, a na šakama je imao krvave plikove. „Veličanstvo.“

„Obredniče Rejnarde?“ Kraljica prosto nije mogla da poveruje svojim očima. „Šta to radiš na kolenima?“

„Čisti pod.“ Progovorio je čovek niži od kraljice za pola glave i mršav kao drška od metle. „Rad je oblik molitve, najugodniji Kovaču.“ On ustade, s četkom u ruci. „Veličanstvo. Očekivali smo te.“

Čovekova brada je bila sivo-smeđa i kratko potkresana, kosa zategnuta u čvrsto vezanom čvoru na potiljku. Odora mu je bila čista, ali izlizana i iskrpljena. Za ribanje je zavrnuo rukave do lakata, ali mu je ispod kolena platno bilo mokro. Lice mu je bilo oštro, duboko usađenih očiju, smeđih poput blata. *Bos je*, shvati ona zbuñjeno. Stopala su mu bila odvratna, tvrda i rožnata, s debelim žuljevitim tabanima. „Ti si njegova presvetost?“

„Jesmo.“

Oče, daj mi snage. Kraljica je znala da bi trebalo da klekne, ali je pod bio moker od sapunice i prljave vode i nije želela da upropasti haljinu. Hitro je pogledala starce na kolenima. „Ne vidim svog prijatelja obrednika Torberta.“

„Obrednik Torbert je zatvoren u pokajničku ćeliju, na hlebu i vodi. Grešno je da čovek bude tako gojazan kada kraljevstvo gladauje.“

Sersei je dovoljno trpela za jedan dan. Dozvolila je da vidi njen bes. „Tako me dočekuješ? S mokrom četkom u ruci? Znaš li ti ko sam ja?“

„Veličanstvo je kraljica namesnica Sedam kraljevstava“, odgovori čovek, „ali u *Sedmokrakoj zvezdi* je zapisano da se ljudi klanjaju svojim gospodarima, a gospodari svojim kraljevima, a kraljevi i kraljice se moraju klanjati pred Sedmoro koji je su jedno.“

Da li mi to on govori da kleknem. Ako je tako, onda je ne poznaje dovoljno. „Trebalo je da me dočekaš u najsvečanijoj odori, s kristalnom krunom na glavi.“

„Mi nemamo krunu, veličanstvo.“

Namrštila se još više. „Moj gospodar otac je tvom prethodniku darivao krunu izuzetne lepote, izradenu od kristala i kovanog zlata.“

„A na tom daru mu zahvaljujemo u našim molitvama“, reče prvoobrednik, „ali sirotinji treba hrana u trbusima više nego što nama treba zlato i kristal na glavi. Kruna je prodana. Kao i sve ostale iz naše riznice, i sve naše prstenje, naše zlatotkane i srebrotkane odore. Vuna je dovoljna da zagreje čoveka. Zato su nam Sedmoro dali ovce.“

On je potpuno lud. I najpobožniji su bili ljudi kada su uzdigli ovo stvorenje... ljudi

ili prestravljeni od prosjaka na svojim vratima. Kiburnovi šaptači su tvrdili da je obredniku Luseonu nedostajalo devet glasova za uzdignuće kada su vrata popustila i vrapci pohrlili u Veliko obredište sa svojim vođom na ramenima i sekirama u rukama.

Prostrelila je čovečuljka ledenim pogledom. „Postoji li neko mesto gde možemo da razgovaramo nasamo, presvetosti?“

Prvoobrednik prepusti četku jednom najpobožnijem. „Hoće li veličanstvo poći za nama?“

Poveo ju je kroz unutrašnja vrata, u samo obredište. Koraci su im odjekivali po mermernom podu. Trunčice prašine lebdele su na zravicima šarenog svetla koji su koso padali kroz raznobojno staklo velike kupole. Tamjan je začinio vazduh, a kraj sedam oltara sveće su sijale poput zvezda. Hiljade su treperile pred Majkom i skoro isto toliko pred Devicom, ali su se one kod Stranca mogle nabrojati na prste dve ruke.

Vrapci su čak i tu provalili. Desetak odrpanih vitezova lutalica klečali su pred Ratnikom, tražeći da im blagosilja mačeve koje su mu položili pred nogama. Kod Majčinog oltara, jedan obrednik je predvodio molitvu stotinu vrabaca, a glasovi su im bili daleki kao talasi na obali. Prvoobrednik povede Sersei do mesta gde je Starica dizala svoju svetiljku. Kada je kleknuo pred oltarom, ona nije imala izbora do da klekne pored njega. Srećom, ovaj prvoobrednik nije bio blagoglagoljiv kao onaj debeli. *Bar bi zbog toga trebalo da sam zahvalna.*

Presvetost nije ustao kada je molitva završena. Činilo se da će morati da razgovaraju klečeći. *To su trikovi niskog čoveka*, pomisli ona. „Presvetosti“, reče, „ovi vrapci plaše grad. Hoću da odu.“

„A kuda to da odu, veličanstvo?“

Postoji sedam paklova, svaki će biti dovoljno dobar. „Tamo odakle su došli, recimo.“

„Došli su odasvud. Kao što je vrabac najskromnija i najprostija ptica, oni su najskromniji i najprostiji ljudi.“

Prosti jesu, tu se bar slažemo. „Jesi li video šta su uradili sa statuom Blagoslovenog Belora? Zagadili su trg svojim svinjama, kozama i izmetom.“

„Izmet je lakše oprati nego krv, veličanstvo. Ako je trg okaljani, onda je okaljani pogubljenjem koje je na njemu izvršeno.“

Usuđuje se da mi zamera zbog Neda Starka? „Svi žalimo zbog toga. Džofri je bio mlad, i ne onoliko mudar koliko je trebalo da bude. Lord Stark je trebalo da

bude pogubljen na nekom drugom mestu, iz poštovanja prema Blagoslovenom Beloru... ali on jeste bio izdajnik, ne zaboravimo.“

„Kralj Belor je opraštao onima koji su kovali zavere protiv njega.“

Kralj Belor je utamničio rođene sestre, a jedini zločin im je bio što su bile lepe. Kada je Sersei prvi put čula tu priču, otišla je u Tirionovu dečju sobu i uštinula malo čudovište tako da je vrisnulo. Trebalo je da mu uštinem nos i nabijem mu čarapu u usta. Na silu se osmehnula. „I kralj Tomen će oprostiti vrapcima, čim se vrate svojim domovima.“

„Većina je domove izgubila. Patnja je svugde... i bol, i smrt. Pre nego što sam došao u Kraljevu luku, obišao sam desetine zaselaka premalih da imaju sopstvenog obrednika. Hodao sam od jednog do drugog, sklapao brakove, davao oprost grešnicima, imenovao novorođenu decu. Ta sela više ne postoje, veličanstvo. Korov i trnje rastu gde su nekada bujale bašte, a kosti su rasute kraj drumova.“

„Rat je nešto užasno. Ti zločini su delo severnjaka i lorda Stanisa i njegovih demonopoklonika.“

„Neki moji vrapci pričaju o čoporima lavova koji su ih poharali... i o Psetu, koji je bio tvoj zakleti mač. U Solanama je ubio ostarelog obrednika i obeščastio dvanaestogodišnju devojčicu, nevino dete obećano Veri. Bio je u oklopu dok ju silovao i njeno nežno telo je gvozdanim oklopom kidano i lomljeno. Kada je završio, dao ju je svojim ljudima, koji su joj odsekli nos i bradavice.“

„Veličanstvo ne može biti odgovorno za zločine svakog čoveka koji je nekada služio kuću Lanistera. Sendor Klegani je izdajnik i zločinac. Šta misliš, zašto sam ga otpustila iz službe? On se sada bori za razbojnika Berika Donderiona, a ne za kralja Tomena.“

„Ti tako kažeš. A ipak mora se postaviti pitanje - gde su bili kraljevi vitezovi kada se to dešavalo? Zar se nije Džeheris Pomiritelj jednom zakleo na Gvozdenu prestolu da će kruna uvek štiti i braniti Veru?“

Sersei nije imala pojma šta se Džeheris Pomiritelj zaklinjao. „Jeste“, složi se ona, „a prvoobrednik ga je blagoslovio i miropomazao za kralja. Običaj nalaže da svaki novi prvoobrednik blagoslovi kralja... a ti si ipak odbio da blagosloviš kralja Tomena.“

„Veličanstvo greši. Nismo odbili.“

„Nisi došao.“

„Čas još nije sazeo.“

Jesi li ti sveštenik ili piljar? „A šta bih mogla da učinim da postane... zreliji?“ Usudi li se da spomene zlato, obračunaću se s njim kao sa onim prethodnim, pa ću naći nekog pobožnog osamdesetogodišnjaka da nosi kristalnu krunu.

„Kraljevstvo je puno kraljeva. Da bi Vera uzdigla jednog iznad ostalih, moramo biti sigurni. Pre tri stotine godina, kada je Egon Zmaj pristao ispod ovog brda, prvoobrednik se zaključao u Zvezdanom obredištu u Starigradu i sedam dana i sedam noći se molio, živeći samo na hlebu i vodi. Kada je izašao, objavio je da se Vera neće protiviti Egonu i njegovim sestrama, jer je Starica digla svoju svetiljku da mu pokaže šta nas sve čeka. Da se Starigrad digao na oružje protiv Zmaja, Starigrad bi goreo, a Visoka kula, Citadela i Zvezdano obredište bili bi srušeni i uništeni. Lord Hajtauer je bio pobožan čovek. Pošto je čuo proročanstvo, nije poslao vojsku, već je otvorio gradske kapije Egonu kada je ovaj stigao. A njegova presvetost je miropomazao Osvajača sa sedam ulja. Ja moram da učinim isto kao on pre tri stotine godina. Moram da se molim i postim.“

„Sedam dana i sedam noći?“

„Koliko god bude potrebno.“

Sersei je pucala od želje da ošamari to ozbiljno i pobožno lice. Mogla bih ja da ti pomognem u postu, pomislila je. Mogla bih da te zatvorim u neku kulu, i da se postaram da ti niko ne donosi hranu sve dok bogovi ne progovore. „Ti lažni kraljevi hvale lažne bogove“, podseti ga ona. „Samo kralj Tomen brani svetu Veru.“

„A ipak su obredišta na sve strane spaljena i opljačkana. Čak su i tihе sestre bile silovane, vapeći u bolu do neba. Veličanstvo je videlo kosti i lobanje naših svetih mrtvaca?“

„Jesam“, morala je da kaže. „Blagoslovi Tomena, i on će okončati te strahote.“

„A kako će te to učini, veličanstvo? Hoće li poslati viteza da hoda drumom sa svakim bratom prosjakom? Hoće li nam dati ljude da čuvaju obredišta od vukova i lavova?“

Prevaraću se da nisi spomenuo lavove. „U kraljevstvu besni rat. Veličanstvo je potreban svaki čovek“ Sersei nije nameravala da protraći Tomenovu snagu glumeći dojilju vrapcima ili čuvajući smežurane pičke hiljada kiselih obrednica. Pola njih se ionako verovatno nada dobrom silovanju. „Tvoji vrapci imaju motke i sekire. Neka se brane sami.“

„Zakoni kralja Megora to zabranjuju, što veličanstvo sigurno zna. Po njegovoj naredbi je Vera odložila mačeve.“

„Tomen je sada kralj, ne Megor.“ Šta nju briga šta je Megor Okrutni naredio pre tri stotine godina? *Umesto da uzme mačeve iz ruku vernih, trebalo je da ih iskoristi za svoje potrebe.* Pokazala je ka Ratniku, koji je stajao na svom oltaru od crvenog mermersa. „Šta to on drži?“

„Mač.“

„Zaboravio je kako da ga koristi?“

„Megorovi zakoni...“

„...mogu biti poništeni.“ Ostavila je te reči da vise u vazduhu, čekajući prvovrapca da zagriže mamac.

Nije je razočarao. „Vaskrsenje Verničke vojske... to bi bio odgovor na tri stotine godina molitava, veličanstvo. Ratnik bi ponovo digao svoj blistavi mač i očistio ovo grešno kraljevstvo od sveg zla. Ako mi veličanstvo dozvoli da obnovim drevne blagoslovene redove Mača i zvezde, svaki pobožni čovek u Sedam kraljevstava znaće da je on naš pravi i istinski gospodar.“

To je bilo lepo čuti, ali je Sersei pazila da ne izgleda previše spremno da prihvati. „Presvetost je malopre govorio o praštanju. U ova nemirna vremena, kralj Tomen će biti veoma zahvalan, ako se postaraš da dug krune bude oprošten. Čini mi se da dugujemo Veri nekih devet stotina hiljada zmajeva.“

„Devet stotina hiljada šeststo sedamdeset četiri zmaja. Zlato koje bi nahranilo gladne i obnovilo hiljadu obredišta.“

„Znači, zlato želiš?“, upita kraljica. „Ili hoćeš da taj prastari Megorov zakon prestane da važi?“

Prvoobrednik se nakratko zamisli. „Kako hoćeš. Dug će biti oprošten, a kralj Tomen će biti blagosloven. Ratnikovi sinovi će me otpratiti do njega, blistavi u slavi svoje vere, dok će moji vrapci poći da brane krotke i smerne u ovoj zemlji, vaskrslu kao Sirotani iz davnina.“

Kraljica ustade i popravi haljinu. „Pripremiću hartije, a veličanstvo će ih potpisati i udariti kraljevski pečat.“ Ako se Tomenu nešto dopadalo u kraljevanju, bilo je to igranje pečatom.

„Sedmoro spasli veličanstvo. Neka dugo vlada.“ Prvoobrednik spojio vrhove prstiju i diže oči ka nebu. „Neka grešnici drhte!“

Čuješ li ovo, lorde Stanise? Sersei je morala da se osmehne. Čak ni njen gospodar otac ne bi ovo bolje izveo. Jednim udarcem je oslobodila Kraljevu luku pošasti vrabaca, obezbedila Tomenov blagoslov i umanjila dug krune za skoro milion zmajeva. Srce joj je ponosno tuklo dok ju je prvoobrednik pratio iz

Dvorane svetiljki.

Ledi Merivder je bila jednako oduševljena kao kraljica, mada ona nikada nije bila čula za Ratnikove sinove ili Sirotane. „Oni potiču iz vremena pre Egonovog osvajanja“, objasnila joj je Sersei. „Ratnikovi sinovi su bili red vitezova koji su se odrekli svojih zemalja i zlata, i mačeve zakleli na vernost njegovoj svetosti prvoobredniku. Sirotani... oni su bili skromnijeg porekla, mada mnogo brojniji. Jedna vrsta braće prosjaka, mada su umesto zdela nosili sekire. Lutali su drumovima, pratili putnike od obredišta do obredišta i od varoši do varoši. Grb im je bila sedmokraka zvezda, crvena na belom, tako da su ih kmetovi prozvali Zvezde. Ratnikovi sinovi su imali plaštove duginih boja i srebrne oklope sa intarzijama preko košulja od kostreti, a u jabukama mačeva kristale u obliku zvezda. Oni su bili Mačevi. Sveti ljudi, askete, jurodivi, čarobnjaci, zmajoubice, demonolovci... mnoge su se priče o njima pričale. Ali se svi slažu da su bili neumoljivi u mržnji prema svim neprijateljima svete Vere.“

Ledi Meriveder je odmah shvatila. „Prema neprijateljima kao što su lord Stanis i njegova crvena čarobnica, na primer?“

„Pa da, igrom slučaja“, reče Sersei, kikoćući se kao devojčica. „Da otvorimo vrč likera i na putu kući nazdravimo žaru Ratnikovih sinova?“

„Žaru Ratnikovih sinova i blistavoj pameti kraljice namesnice. Za Sersei, prvu svoga imena!“

Liker je bio sladak i ukusan kao Serseina pobeda, i činilo se da kraljičina nosiljka prosto lebdi nazad u grad. Ali u podnožju Egonovog visokog brda naišli su na Margeri Tirel i njene rođake, koje su se vraćale s jahanja. *Prati me kuda god da krenem*, pomisli razdraženo Sersei kada ugleda malu kraljicu.

Iza Margeri je nailazila dugačka povorka dvorana, stražara i slugu, od kojih su mnogi bili natovareni korpama svežeg cveća. Svaku njenu rodaku je pratio po jedan obožavalac; štrkljasti štitonoša Alin Embrouz jahao je sa svojom verenicom Elinor, ser Talad sa stidljivom Alom, jednoruki Mark Malendor s Megom, punačkom i nasmejanom. Blizanci Redvini su pratili druge dve Margerine gospe, Meredith Krejn i Džanu Fosovej. Sve žene su imale cveće u kosi. Džalabar Kso se takođe pridružio društvu, kao i ser Lambert Ternberi s povezom na oku i naočiti pevač zvani Plavi Bard.

A malu kraljicu, naravno, mora da prati vitez Kraljeve garde, i to je, naravno, Vitez od Cveća. U belom oklopu od krljušti optočenim zlatom, ser Loras je prosto sijao. Mada više nije davao sebi pravo da obučava Tomena s oružjem, i dalje je

provodio previše vremena u kraljevom društvu. Kad god bi se dečak vratio posle popodneva provedenog sa svojom malom ženom, imao je neku novu priču o ser Lorasovim rečima ili delima.

Margeri ih je pozdravila kada su se dve povorke susrele i prišla kraljičinom nosiljci. Obrazi joj behu rumeni, smeđe kovrdže su joj slobodno padale po ramenima, igrajući na svakom naletu vetra. „Brali smo jesenje cveće u Kraljevoj šumi“, reče im ona.

Znam gde si bila, pomisli kraljica. Njeni doušnici su je odlično obaveštavali o Margerinom kretanju. *Baš nemirna devojka, naša mala kraljica*. Retko je prolazilo više od tri dana a da ne ode na jahanje. Nekih dana bi jahala drumom za Rozbi da traži školjke i ruča pored mora. Drugih bi povela svoju pratnju preko reke da popodne provedu u sokolarenju. Mala kraljica je volela da plovi čamcima, da jedri po Crnobujici bez nekog posebnog razloga. Kada se osećala pobožno, odlazila bi iz zamka da se moli u Belorovom obredištu. Posećivala je desetinu različitih švalja, dobro su je poznavali gradski zlatari, a odlazila je čak i na riblju pijacu pored Blatne kapije da vidi kakav je bio dnevni ulov. Kuda god bi pošla, narod je pred njom puzio, a ledi Margeri je davala sve od sebe da to obožavanje dodatno potpiri. Uvek je davala milostinju prosjacima, kupovala pite s pekarskih kolica i zaustavljala se da porazgovara s prostim zanatlijama.

Da se ona pitala, i Tomen bi radio sve to. Nprekidno ga je pozivala da prati nju i njene kokoške u njihovim pustolovinama, a dečak je neprekidno moljakao majku da mu to dozvoli. Kraljica je nekoliko puta popustila, samo da bi ser Ozni mogao da provede nekoliko sati više u Margerinom društvu. *Koliko god to uzaludno bilo. Ozni se pokazao kao veliko razočaranje*. „Sećaš li se dana kada je tvoja sestra otplovila za Dornu?“, upitala je Sersei svog sina. „Sećaš se kako je rulja zavijala dok smo se vraćali u zamak? Sećaš li se kamenica, kletvi? „

Ali kralj je zahvaljujući svojoj maloj kraljici bio potpuno gluv za njene reči. „Ako se mešamo sa običnim svetom, više će nas voleti.“

„Rulja je toliko volela debelog prvoobrednika da su ga živog rastrgli, a on je bio sveti čovek“, podsetila ga je ona. Na to se samo nadurio na nju. *A to Margeri i želi, mogu da se kladim. Svaki dan pokušava da mi ga preotme na sve moguće načine*. Džofri bi prozreo osmeh male smutljivice i pokazao bi joj gde joj je mesto, ali je Tomen je bio lakoverniji. *Znala je da je Džof prejak za nju*, pomisli Sersei prisećajući se zlatnika koji je Kiburn našao. *Jer ako kuća Tirela želi da vlada, on je morao da bude uklonjen*. Prisetila se kako su Margeri i njena ogavna

baba nekada smerale da udaju Sansu Stark za sakatog brata male kraljice, Vilasa. Lord Tivin je to osujetio tako što ih je preduhitrio i udao Sansu za Tiriona, ali je veza bila tu. *Svi su upleteni u to, shvati ona iznenada. Tireli su podmitili tamničare da oslobode Tiriona, i odveli ga Ružinim drumom da se pridruži svojoj poganoj nevesti. Do sada su oboje verovatno na sigurnom u Visokom Sadu, skriveni iza zida od ruža.*

„Trebalo je da podeš s nama, veličanstvo”, brbljala je mala spletkasića dok su se penjali uz Egonovo Visoko brdo. „Bilo bi nam tako lepo zajedno. Drveće je odeveno u zlatnu, crvenu i narandžastu boju, a cveća ima na sve strane. I kestenja. Pekli smo ih u povratku.“

„Nemam ja vremena za jahanje po šumi i branje cveća“, reče Sersei. „Moram da vladam kraljevstvom.“

„Samo jednim, veličanstvo? Ko vlada nad ostalih šest?“ Margeri se veselo nasmeja. „Nadam se da ćeš mi oprostiti na šali. Znam koliko breme nosiš. Trebalo bi da me pustiš da i ja preuzmem jedan njegov deo. Sigurno ti u nečemu mogu pomoći. To bi stišalo glasine da smo ti i ja suparnice u borbi za kraljevu naklonost.“

„Zar se to priča?“ Sersei se osmehnu. „Kakve budalaštine! Ja te nikada nisam doživljavala kao suparnicu, ni na tren.“

„Neizmerno mi je drago što to čujem.“ Devojka kao da nije shvatila da je sasečena. „Ti i Tomen morate sledeći put poći s nama. Znam da bi veličanstvo to volelo. Plavi Bard nam je svirao, a ser Talad nam je pokazao kako se bori štapom, onako kao što to rade kmetovi. Šuma je divna u jesen.“

„I moj pokojni muž je voleo šume.“ Na početku njihovog braka, Robert ju je neprestano moljaka da pođe u lov s njim, ali se Sersei uvek izvlačila. Dok je on bio u lovu, imala je vremena za Džejmija. *Zlatni dani i srebrne noći.* Bila je to opasna igra, naravno. U Crvenoj tvrđavi ima očiju i ušiju na svakom koraku, a nikada nisu bili sigurni kada će se Robert vratiti. Zbog opasnosti je vreme koje su provodili zajedno bilo još uzbudljivije. „Ipak, lepota nekada ume da prikrije smrtne pretnje“, upozorila je malu kraljicu. „Robert je život izgubio u šumi.“

Margeri se osmehnu ser Lorasu umilnim sestrinskim osmehom, punim nežnosti. „Hvala veličanstvu što strahuje za mene, ali me brat dobro štiti.“

Idi i lovi, savetovala je Sersei Roberta, desetine puta. *Moj brat me dobro štiti.* Prisjetila se šta joj je Tena rekla ranije, i sa usana joj se otrgnu smeh.

„Veličanstvo se tako lepo smeje.“ Ledi Margeri je upitno pogleda. „Mogu li da

znam čemu?*

„Saznačeš“, reče kraljica. „Jamčim ti, hočeš.“

PLJAČKAŠ

Bubnjevi su tukli borbeni ritam dok je *Gvozdena pobjeda* jurila napred, a njen pramac prosecao nemirne zelene vode. Manji brod pred njim se okretao, vesla su tukla po moru. Ruže su vijorile s njegovih barjaka; na pramcu i krmu bela ruža na crvenom štitu, na jarbolu zlatna na polju zelenom kao trava. *Gvozdena pobjeda* udari bokom u njegov bok tako da pola jurišnog odreda popada. Vesla pukoše, što je bila milozvučna muzika za kapetanove uši.

Preskočio je preko ograde i dočekao se na palubi dok mu je zlatni plašt lepršao na leđima. Bele ruže se povukoše, kao što to ljudi uvek čine kada ugledaju Viktariona Grejdžoja okopljenog i naoružanog, lica skrivenog sipinom kacigom. Stezali su mačeve, koplja i sekire, ali je tek svaki deseti imao oklop, a i to su tek bile tek košulje s našivenim metalnim krljuštima. *Ovo nisu gvozdenljudi*, pomisli Viktarion. *Još se boje utapanja.*

„Navalite!“, viknu jedan. „Sam je!“

„NAVALITE!“, zagrmje on. „Dodite da me ubijete, ako možete.“

Ružini ratnici krenuše sa svih strana, sa sivim čelikom u rukama i užasom u očima. Strah im beše tako snažan da ga je Viktarion osećao na jeziku. Razmahnuo je levo i desno, odsekvši prvom čoveku ruku u laktu, prosekavši rame drugome. Treći zari svoju sekiru u meku borovinu Viktarionovog štita. On nabi štit budali u lice, obori ga s nogu pa ga ubi kada ovaj pokuša da ustane. Dok je cimao sekiru iz mrtvačevih rebara, koplje ga ubode između plećki. Kao da ga je neko potapšao po leđima. Viktarion se okrenu i zakuca sekiru u kopljanikovu glavu, osetivši udarac u ruci kada čelik probi kacigu, kosu i lobanju. Čovek se na tren zanjihla, a onda gvozdeni kapetan iščupa svoj čelik i leš se mlatavo zatetura preko palube, delujući više pijan nego mrtav.

Tada su već gvozdenrođeni skočili za njim na palubu probijene dugačke lade. Čuo je Jednougog Vulfa kako urla kada se bacio na posao, ugledao Ragnora Hridnog u zarđalom oklopu, video Bricu Nuta kako baca sekiru i pogađa jednog čoveka pravo u grudi. Viktarion ubi još jednog čoveka, pa još jednog. Ubio bi i trećeg, ali ga Ragnor prvi poseče. „Dobar udarac“, zagrmje Viktarion na njega.

Kada se okrenu da nade novu žrtvu za svoju sekiru, primeti drugog kapetana na suprotnoj strani palube. Beli ogrtač mu beše isprskan krvlju, ali je Viktarion video simbol na grudima, belu ružu unutar crvenog štita. Čovek je imao isti znak i na

štitu, na belom polju s crvenim zupčastim rubom. „Ti!“, viknu gvozdeni kapetan kroz zvuke pokolja. „Ti s ružom! Jesi li ti gospodar Jugoštita?“

Čovek diže vizir i pokaza golobrado lice. „Njegov sin i naslednik Ser Tolbert Seri. A ko si ti, sipo?“

„Tvoja smrt.“ Viktarion se zaleti na njega.

Seri skoči da ga dočeka. Mač mu beše od dobrog, u zamku kovanog čelika, i mladi vitez ga natera da peva. Prvi zamah mu beše nizak i Viktarion ga odbi sekrom. Drugi dohvati gvozdenog kapetana po kacigi pre nego što je stigao da podigne štit. Viktarion odgovori bočnim udarcem sekire. Serijev štit mu se ispreči. Iverje se razlete i bela ruža puče po sredini uz oštar, milozvučan prasak. Dugački mač mladog viteza ga udari u butine, jednom, dvaput, triput, vrišteći o čelik *Ovaj dečak je brz*, shvati kapetan. Tresnuo je štitom Serija u lice, pa se ovaj zatetura i nalete leđima na ogradu. Viktarion diže sekiru i zamahnu svom svojom snagom, da raspori dečka od grla do učkura, ali se Seri izmače. Sekira proseče ogradu, iverje polete, i ona ostade zaglavljena kada je pokušao da je iščupa. Paluba mu se zaljulja pod nogama, i on pade na koleno.

Ser Tolbert odbaci slomljeni štit i zamahnu mačem odozgo. Viktarionu se štit u padu okrenuo na ruci. On uhvati Serijevo sečivo gvozdenom pesnicom. Preklopljeni čelik se zgužva i bol ga natera da zastenje, ali Viktarion nije puštao. „I ja sam brz, dečko“, reče kada iščupa mač iz vitezove ruke pa ga baci u more.

Ser Tolbertove oči se razrogačiše. „Moj mač...“

Viktarion uhvati krvavom pesnicom momka za grlo. „Idi po njega“, reče pre nego što ga baci u crvene vode.

To mu je obezbedilo predah da oslobodi sekiru. Bele ruže su se povlačile pred gvozdenom plimom. Neki su pokušali da pobegnu u potpalublje, dok su drugi molili za milost. Viktarion je osećao toplu krv kako mu curi niz prste pod oklopom, ali to nije bilo ništa. Oko jarbola se zbijen grozd dušmana još odupirao, stajali su rame uz rame u prstenu. *Evo, napokon, muškaraca. Radije će poginuti nego da se predaju.* Viktarion će nekima od njih uslišiti tu želju. On udari sekiram o štit pa jurnu.

Utopljeni bog nije sazdao Viktariona Grejdžoja da se bori rečima na zakraljenjima, niti da ratuje protiv podmuklih, kukavičkih dušmana u beskrajnim močvarama. Radi *ovoga* je on došao na svet; da stoji odeven u čelik sa sekiram crvenom i mokrom u ruci i svakim udarcem seje smrt.

Udarali su ga spređa i pozadi, ali njihovi mačevi su mogli da budu vrbini

prutovi, koliko su mu štete naneli. Nijedno oružje nije moglo da proseče kroz puni oklop Viktoriona Grejdžoja, a on dušmanima nije dao vremena da nađu slabe tačke na zglobovima, gde su ga štitili samo tvrda koža i žičana mreža. Neka ga napadnu trojica, ili četvorica, ili petorica; svejedno. Ubijao ih je jednog po jednog, znajući da će ga čelik zaštititi od ostalih. Kako bi jedan protivnik pao, usmeravao je svoju jarost na sledećeg.

Poslednji čovek koji je stao pred njega sigurno je bio kovač; imao je ramena kao bik, jedno mnogo mišićavije od drugog. Oklop mu je bio od metalnih krljušti sa zakivcima, a kapa od tvrde kože. Jedini udarac koji je zadao dokrajčio je Viktorionov štit, ali mu je udarac kojim je kapetan uzvratio raspolutio glavu. *Kada bih samo mogao da se sa Vranookim tako jednostavno obračunam.* Kada je oslobodio sekiru, kovačeva lobanja kao da puče. Kost, krv i mozak se razleteše na sve strane, i leš pade napred, na Viktorionove noge. *Prekasno je sada da se moli za milost,* pomisli Viktorion dok se oslobađao mrtvaca.

Do tada je paluba već bila kizava pod nogama, a mrtvi i umirući ležali su u gomilama na sve strane. Bacio je štit i duboko udahnuo. „Lorde Kapetane“, začu Bricu kraj sebe, „pobedili smo.“

Svuda oko njih more je bilo puno brodova. Neki su goreli, neki tonuli, neki su bili razneti u iverje. Oko trupova je voda bila gusta kao čorba, puna leševa, slomljenih vesala i ljudi koji su se držali za krhotine. U daljini, pet-šest južnjačkih dugačkih lađa bežalo je ka Vijugavici. *Neka ih,* pomisli Viktorion, *neka pronesu priču.* Kada čovek jednom podvije rep i pobegne od bitke, on prestaje da bude čovek.

Oči su ga pekle od znoja. Dvojica veslača mu pomogoše da otkopča kacigu u obliku sipe kako bi je skinuo. Viktorion obrisa čelo. „Taj vitez“, progunda on, „vitez s belom ružom. Je l' ga neko od vas izvukao?“ Lordovski sin će vredeti dobre otkupnine; od oca, ako je lord Seri preživio. Od njegovog sizerena u Visokom Sadu, ako nije.“

Međutim, niko od njegovih ljudi nije video šta se desilo s vitezom pošto je odleteo u more. Najverovatnije se udavio. „Neka piruje kao što se borio, u vodenim dvorima Utopljenog boga.“ Mada su ljudi sa Ostrva štitova zvali sebe moreplovcima, plovili su u većitom strahu, a u bitku su stupali lagano oklopljeni jer su se plašili utapanja. Mladi Seri je bio drugačiji. *Hrabar čovek,* pomisli Viktorion. *Skoro gvozdenoden.*

Predao je zarobljeni brod Ragnoru Hridnom, prozvao desetak ljudi da mu

budu posada, pa se vratio na svoju *Gvozdenu pobedu*. „Oduzmite zarobljenicima oružje i oklop i previjte im rane“, rekao je Brici Nutu. „Samrtnike pobacajte u more. Ako neki moli za milost, prvo ga zakoljite.“ Prema takvima je gajio samo prezir: bolje je udaviti se morskome vodom nego krvlju. „Hoću da prebrojim brodove koje smo zauzeli kao i sve vitezove i lordove koje smo zarobili. Hoću i njihove barjake.“ Jednog dana će ih obesiti u svojoj dvorani, da se, kad postane star i nemoćan, priseća svih dušmana koje je posekao dok je bio mlad i snažan.

„Biće tako.“ Nut se iskezi. „Ovo je velika pobjeda.“

Jeste, pomisli on, velika pobjeda za Vranoog i njegove čarobnjake. Drugi kapetani će ponovo vikati ime njegovog brata kada vesti stignu do Hrastoštita. Juron ih je zaveo svojim veštim jezikom i osmehnutim okom i vezao ih uz sebe plenom iz stotina dalekih zemalja; zlatom i srebrom, kićenim oklopima, zakrivljenim sabljama s pozlaćenim jabukama, bodežima od valirijskog čelika, prugastim krznima tigra i kožama pegavih mačaka, žadnim mantikorama i drevnim valirijskim sfingama, sanducima oraščića, karanfilića i šafrana, slonovim kljovama i rogovima jednoroga, zelenim, narandžastim i žutim perjem s Letnjih ostrva, balama fine svile i svetlucavog srebrotkanog atlasa... a ipak je sve to bilo ništavno, u poređenju sa ovim. *Sada im je dao osvajanje, i njegovi su za vjeki vjekov, pomisli kapetan.* Osećao je gorčinu u ustima. *Ovo je bila moja pobjeda, ne njegova. Gde je on? Tamo u Hrastoštitu, lenčari u zamku. Ukrao mi je ženu i ukrao mi je presto, a sada mi krade slavu.*

Poslušnost je Viktorionu Grejdzju bila prirodna, urođena. Pošto je stasao u senci braće, pratio je Belona u svemu što je ovaj činio. Kasnije, kada su se Belonu rodili sinovi, odrastao je u uverenju da će jednog dana i pred njima klečati, kada neki od njih zauzme očevo mesto na Stolici od morskog kamena. Ali Utopljeni bog je pozvao Belona i njegove sinove u svoje vodene dvore, a Viktorion nije mogao da Jurona nazove „kraljem“ a da ne oseti žuč u grlu.

Vetar je jačao, a njemu je žed besnela. Posle bitke je uvek želeo vina. Prepustio je palubu Nutu i otišao dole. U svojoj tesnoj kabini blizu pramca tamnoputa žena je bila vlažna i spremna; možda je bitka i njoj zagrejala kv. Uzeo ju je dvaput, brzo. Kada su završili, krv joj je bila razmazana po grudima, butinama i trbuhu, ali je to bila njegova kv, od posećenog dlana. Tamnoputa žena mu je isprala isekotinu kuvanim sirćetom.

„Plan je bio dobar, to mu moram priznati“, reče Viktorion dok je ona klečala kraj njega. „Vijugavica nam je sada otvorena, kao u stara vremena.“ Bila je to

lenja reka, široka, spora i opasna zbog debala koja štrče iz vode i pešćanih sprudova. Većina morskih lađa nije se usuđivala da plovi iza Visokog Sada, ali su dugački brodovi plitkog gaza mogli da uzvodno stignu čak do Ljute ćuprije. U drevna vremena, gvozdenrođeni su bez straha jedrili po rečnom putu i pljačkali po čitavoj Vijugavici i njenim pritokama... sve dok kraljevi zelenih zemalja nisu naoružali ribare sa četiri mala ostrva blizu ušća Vijugavice i proglasili ih za njegove čuvare.

Dve hiljade godina je prošlo, ali u kulama stražarama po stenovitoj obali starci su još čuvali drevnu stražu. Čim bi ugledali dugačke lađe, palili bi vatre na svetionicima, i poziv bi leteo s brda na brdo i sa ostrva na ostrvo. *Strahota! Dušmani! Pljačkaši! Pljačkaši!* Kada bi ribari ugledali vatre u visovima, odlagali bi svoje mreže i plugove i dohvatili se mačeva i sekira. Njihovi lordovi bi pojurili iz zamkova, u pratnji vitezova i oklopljenih pešaka. Ratni rogovi bi zajekali nad vodom, od Zelenštita do Sivoštita, od Hrastoštita do Jugoštita, i njihovi dugački brodovi bi isplovili iz mahovinom pokrivenih kamenih skloništa uz obale, a vesla bi bleštala dok bi vrveli preko zaliva da zatvore Vijugavicu i progone napadače uzvodno, u propast.

Juron je poslao Trulozubog Torvolda i Crvenog Veslača uz Vijugavicu sa desetak hitrih dugačkih brodova, tako da gospodari Ostrva štitava krenu da ih progone. Kada je glavna flota pristigla, tek je šačica boraca ostala da štiti sama ostrva. Gvozdenrođeni su stigli na večernjoj plimi, tako da ih je sunce na zalasku sakrilo od staraca u kulama stražarama sve dok nije bilo prekasno. Vetar im je duvao u leđa, kao i čitavim putem sa Starog Vika. Po floti se šaputalo da su tu Juronovi čarobnjaci umešali svoje prste, da je Vranooki umilostivio Olujnog boga žrtvom u krvi. Kako bi se inače usudio da otplovi toliko daleko na zapad, umesto da prati obalu, kao što je običaj?

Gvozdenrođeni su nasukali brodove na šljunkovita žala i pohrlili u ljubičasti suton sa svetlucavim čelikom u rukama. Do tada su već vatre gorele u visovima, ali je malo ljudi ostalo da se lati oružja. Sivoštit, Zelenštit i Jugoštit su pali pre zore. Hrastoštit je izdržao dan duže. A kada su muškarci Četiri štita prekinuli poteru za Torvoldom i Crvenim Veslačem i krenuli nizvodno, na ušću Vijugavice ih je čekala Gvozdena flota.

„Sve se desilo baš kako je Juron predvideo“, reče Viktorion tamnopotuj ženi dok mu je previjala šaku. „Za to su se sigurno postarali njegovi čarobnjaci.“ Imao ih je trojicu na *Tišini*, poverio mu je Kvelon Hambl šapatom. Čudni su to ljudi

bili, i užasni, ali ih je Vranooki pretvorio u robove. „Ipak mu još trebam da vodim njegove bitke“, uveravao je sebe Viktorion. „Čarobnjaci možda nečemu vrede, ali krv i čelik donose pobjedu u ratu.“ Rana ga je od sirceta pekla više nego pre. Odgurnuo je ženu i stegao pesnicu, užasno namršten. „Donesi mi vina.“

Pio je u tami, mračno razmišljajući o bratu. *Ako ne udarim sopstvenom rukom, hoću li ipak biti rodoubica?* Viktorion se nije bojao nijednog živog čoveka, ali mu pomisao na kletvu Utopljenog boga nije davala mira. *Ako ga neko drugi ubije po mom naređenju, hoće li njegova krv ipak biti na mojim rukama?* Eron Mrokosi bi znao odgovor, ali je sveštenik bio negde na Gvozdenim ostrvima, još se nadao da će dići gvozdenrođene protiv novokrunisanog kralja. *Brica Nut može da obrije čoveka sekirom sa dvadeset koračaja. A nijedan Juronov mešanac ne može da se nosi s Vulfom Jednouchim i Andrikom Neosmehnutim. Svako od njih bi mogao to da obavi.* Ipak je znao da su ono što čovek može da uradi i ono što će uraditi dve potpuno različite stvari.

„Juronova svetogrđa će na sve nas prizvati gnev Utopljenog boga“, prorokovao je Eron, tamo na Starom Viku. „Moramo ga zaustaviti, brate. Mi još jesmo Belonova krv?“

„I on je“, bio je odgovorio Viktorion. „Ne sviđa mi se to ništa više nego tebi, ali Juron je kralj. Tvoje zakraljenje ga je uzdiglo i ti si ga lično krunisao krunom od naplavine!“

„Stavio sam mu krunu na glavu“, rekao je je sveštenik dok mu je iz morskih trava u kosi kapalo, „i rado ću je opet skinuti da bih krunisao tebe. Samo si ti dovoljno snažan da mu se suprotstaviš.“

„Utopljeni bog ga je uzdigao“, reče Viktorion. „Neka ga Utopljeni bog i skrši.“

Eron mu uputi zlokoban pogled, pogled od koga su se trovali bunari a žene postajale jalove. „Nije to bog progovorio. Zna se da Juron na onom svom crvenom brodu drži čarobnjake i pogane volšebnike. Bacili su na nas neku čin, pa nismo čuli more. Kapetani i kraljevi behu pijani od svih tih priča o zmajevima.“

„Pijani, i prestravljeni od onog roga. Čuo si kakav je zvuk stvarao. Sada je svejedno. Juron nam je kralj.“

„Meni nije“, objavi sveštenik „Utopljeni bog pomaže smelim ljudima, a ne onima koji se kriju pod palubom kada oluja stiže. Ako ti nećeš da se potruđiš da ukloniš Vranookog sa Stolice od morskog kamena, tu dužnost moram preuzeti ja.“

„Kako? Nemaš brodova, nemaš mačeva.“

„Imam svoj glas“, odgovori sveštenik „a bog je sa mnom. Moja je snaga

mora, snaga s kojom Vranooki nikada neće moći da se nosi. Talasi se možda krše o planinu, ali ipak dolaze, jedan za drugim, i na kraju samo šljunak ostane tamo gde je nekada stajala planina. A uskoro more proguta i šljunak, da ga melje na dnu za čitavu večnost.“

„Šljunak?“, progunda Viktorion. „Lud si ako misliš da svrgneš Vranookog pričama o talasima i šljunku.“

„Gvozdenerođeni će biti talasi“, reče Mokrokosi. „Ne veliki i moćni, već prost svet, što ore zemlju i ribari morem. Kapetani i kraljevi su digli Jurona, ali će ga običan narod skršiti. Otići ću na Veliki Vik, na Harlou, na Orkmont, na samu Hrid. U svakoj varoši i selu će se čuti moje reči. *Bezbožnik ne može sedeti na Stolici od morskog kamena!*“ Zatresao je čupavom glavom i krupnim koracima otišao nazad u noć. Kada je sutradan sunce granulo, Eron Grejdžoj je nestao sa Starog Vika. Čak ni njegovi utopljeni ljudi nisu znali kuda je pošao. Rekli su da se Vranooki samo nasmejao kada je za to čuo.

Ali mada je sveštenik nestao, njegova strašna upozorenja su ostala. Viktorion shvati da se priseća i reči Belora Blektajda. „*Belon je bio lud, Eron je ljudi a Juron je najludi od svih.*“ Mladi lord je pokušao da otplovi kući posle zakraljenja, odbivši da prihvati Jurona za svog gospodara. Međutim, Gvozdena flota je bila zatvorila zaliv, poslušnost je bila previše duboko usađena u Viktoriona Grejdžoja, a Juron je na glavi imao krunu od naplavine. *Noćni letač* je zarobljen, a lord Blektajd u lancima izveden pred kralja. Juronovi mutavci i mešanci su ga isekli na sedam delova, da nahrane sedam bogova zelenih zemalja kojima se klanjao.

Kao nagradu za vernu službu, novokrunisani kralj je dao Viktorionu tamnopolu ženu, uzetu s nekog broda trgovaca robovima na putu za Lis. „Neću tvoje otpatke“, rekao je on bratu prezrivo, ali kada mu je Juron rekao da će žena biti ubijena ako je ne uzme, popustio je. Jezik joj je bio iščupan, ali je inače bila neoštećena, a uz to i lepotica, kože smeđe kao nauljena tikovina. A ipak ponekad kada bi je pogledao, prisetio bi se prve žene koju mu je brat dao, da od njega napravi čoveka.

Viktorion je želeo da ponovo iskoristi tamnopolu ženu, ali nije više mogao. „Donesi mi još jednu mešinu vina“, reče joj on, „a onda odlazi.“ Kada se vratila s mešinom kiselog crnog, kapetan je iznese na palubu, gde je mogao da udiše čisti morski vazduh. Popio je pola mešine, a ostatak izlio u more, za sve ljude koji su poginuli.

Gvozdena pobeda je satima čekala na ušću Vijugavice. Pošto je veći deo

Gvozdena flote krenuo za Hrastoštit, Viktorion je zadržao *Jad*, *Lorda Dagona*, *Gvozdeni Vetar* i *Devičino prokletstvo* uz sebe, kao zaštitnicu. Izvlačili su prežubio iz mora i gledali kako *Tvrđoruki* sporo tone, vučen olupinom koju je proburazio. Kada je sasvim nestao pod vodom, Viktorionu je stigao izveštaj koji je zatražio. Izgubio je šest brodova, a zarobio osam i trideset. „Može“, rekao je Nutu. „Za vesla. Vraćamo se u Varoš lorda Hjuita.“

Njegovi veslači upreše u vesla i povedoše ih ka Hrastoštitu, a gvozdeni kapetan se ponovo vrati u potpalublje. „Mogao bih da ga ubijem“, reče tamnopotoj ženi. „Mada je velik greh ubiti svog kralja, a još veći ubiti svog brata.“ Namrštio se. „Aša je trebalo da mi da svoj glas.“ Kako je uopšte mogla da se nada da će pridobiti kapetane i kraljeve, ona sa svojim šiškama i repama? *U njoj je Belonova krv, ali je ipak samo žena.* Posle zakraljenja je pobjegla. One noći kada je Juron krunisan krunom od naplavine, ona i njena posada su se odšunjali. Viktorionu je krišom pomalo zbog toga bilo i drago. *Ako mala ima bar trun pameti, udaće se za nekog severnjačkog lorda i živće s njim u njegovom zamku, daleko od mora i Jurona Vranookog.*

„Gospodaru kapetane, Varoš lorda Hjuita“, viknu jedan mornar.

Viktorion ustade. Vino je ublažilo bol u ruci. Možda će pozvati Hjuitovog meštra da je pogleda, ako nije poginuo. Vratio se na palubu dok su obilazili rt. Položaj zamka lorda Hjuita poviše luke podsetio ga je na Gospodluku, mada je ova varoš bila dvostruko veća. Vodama pred lukom krstarilo je dvadesetak dugačkih brodova, a zlatne sipe su im se grčile na jedrima. Stotine drugih behu nasukani na žalo ili privezani za molove načičkane po luci. Kod kamenog mola stajale su tri velike koge i desetak manjih, u koje su utovarivali plen i zalihe. Viktorion naredi da *Gvozdena pobjeda* baci sidro. „Spremite mi čamac.“

Varoš je delovala čudno mirna dok su se približavali. Većina dućana i radnji bila je opljačkana, o čemu su svedočila razvaljena vrata i razbijeni kapci, ali je samo obredište spaljeno. Ulice su prekrivali leševi, a oko svakog se tiskalo malo jato vrana lešinarki. Nekoliko namrgodenih preživelih rasterivalo je crne ptice i bacalo mrtvace u kola, da bi ih sahranili. Kada to vide, Viktorion oseti gađenje. Nijedan pravi sin mora ne želi da truli pod zemljom. Kako će onda naći vodene dvore Utopljenog boga, da pije i piruje za čitavu večnost?

Tišina je bila među brodovima koje su prošli. Viktorionov pogled privuče gvozdena figura na pramcu, devica bez usta, s vetrom u kosi i pruženom rukom. Njene sedefaste oči kao da su ga pratile. *Imala je usta kao svaka druga žena, sve*

dok ih Vranooki nije zašao.

Kako su se približavali obali, primetio je niz žena i dece isteranih na palubu jedne velike koge. Neki su imali ruke vezane iza leđa, a svima je oko vrata bila prebačena omča od konopljanog užeta. „Ko su oni?“, upita čoveka koji mu je pomogao da priveže čamac.

„Udovice i siročići. Biće prodani u roblje.“

„Prodani? Na Gvozdenim ostrvima nije bilo robova, već samo uznika. Uznik je bio obavezan da služi, ali nije bio stoka. Deca su mu se radala slobodna, i pod uslovom da budu data Utopljenom bogu. A uznici nisu kupovani i nisu davani za zlato. Čovek je za uznike plaćao gvozdenu cenu, ili ih nije imao. „Trebalo bi da budu uznici, ili slane žene“, pobuni se Viktarion.

„Kralj je tako odlučio“, reče čovek

„Jaki su uvek uzimali od slabih“, reče Brica Nut. „Uznici ili robovi, svejedno je. Njihovi muškarci nisu mogli da ih zaštite, zato su sada naši, da s njima radimo šta nam je volja.“

To nisu Stari običaji, mogao je da kaže, ali nije bilo vremena. Vest o njegovoj pobedi već je stigla, i ljudi su se okupljali da mu čestitaju. Viktarion ih pusti da mu se ulaguju, sve dok jedan ne počne da hvali Juronovu odvažnost. „Odvažno je jedriti daleko od obale, da nikakav glas o našem dolasku ne stigne do ovih ostrva pre nas“, rekao je on, „ali preći pola sveta u potrazi za zmajevima, to je nešto sasvim drugo.“ Nije sačekao na odgovor, već se probio kroz gomilu i krenuo ka utvrđi.

Zamak lorda Hjuita beše mali ali jak, s debelim zidovima i okovanom hrastovom kapijom koja je podsećala na drevni grb njegove kuće, hrastov štit s gvozdenim zakivcima na polju kosih talasastih plavih i belih pruga. Međutim, iznad zelenih krovova njenih kula sada je vijorila džinovska sipa kuće Grejdžoja, a velika kapija beše spaljena i razvaljena. Po zidinama su hodali gvozdenrođeni s kopljima i sekirama, kao i poneki Juronov mešanac.

U dvorištu Viktarion zateče Gorolda Gudbradera i starog Drama kako tiho razgovaraju s Rodrikom Harlouom. Brica Nut uskliknu kada ih vide. „Čitaču“, viknu on, „zašto si tako obesio nos? Strahovi su ti bili uzaludni. Pobeda je naša, a i plen!“

Usta lorda Rodrika se skupiše. „Misliš na ove stene? Sve četiri zajedno nisu velike kao Harlou. Osvojili smo šačicu stena, drveća i tričarija, i neprijateljstvo kuće Tirela.“

„Ruža?“ Nut se nasmija. „Kakva to ruža može da naudi sipi iz dubina? Oduzeli smo im štitove i razbili ih u paramparčad. Ko će sada da ih brani?“

„Visoki Sad“, odgovori Čitač. „Uskoro će se sva moć Hvata okupiti protiv nas, Brico, a onda ćeš možda saznati da neke ruže imaju čelično trnje.“

Dram klimnu glavom, jednom rukom oslonjen na balčak Crvenog dažda. „Lord Tarli nosi veliki mač Vadisrce, iskovan od valirijskog čelika, a on je uvek prethodnica lorda Tirela.“

Viktaronova glad se rasplamsa. „Neka dođe. Uzeću mu taj mač da bude moj, kao što je tvoj predak uzeo Crveni dažd. Neka svi dođu, a nek povedu i Lanistere sa sobom. Lav je na kopnu možda opasan, ali na moru vlada džinovska sipa.“ Dao bi pola svojih zuba za priliku da oproba sekiru protiv Kraljeubice ili Viteza od Cveća. Takve bitke ga nisu zbunjivale. Rodoubica je proklet i pred bogovima i pred ljudima, ali je ratnik počastvovan i obožavan.

„Ništa se ti ne boj, lorde kapetane“, reče Čitač. „Doći će oni. Veličanstvo to i želi. Zašto bi nam inače zapovedio da pustimo Hjuitove gavrane da odlete?“

„Ti previše čitaš a premalo se biješ“, reče Nut. „Umesto krvi imaš mleko.“ Ali Čitač se napravi kao da to nije čuo.

U dvorani je u toku bila burna gozba kada Viktaron uđe. Gvozdentrodeni su ispunjavali stolove, pili, urlali i gurali se, hvalisali se ljudima koje su pobili, podvizima koje su izvršili, plenom koji su osvojili. Mnogi su se nakitili onim što su opljačkali. Levoruki Lukas Kod i Kvelon Hambl su strgnuli tapiserije sa zidova i ogrnuli ih kao plaštove. Džermund Botli je preko svog pozlaćenog lanisterskog prsnika imao nisku bisera i granata. Andrik Neosmehnuti se teturao noseći dve žene pod miškama; mada se i dalje nije osmehivao, imao je prstenje na svakom prstu. Umesto s komada bajatog hleba, kapetani su jeli sa srebrnih pladanja.

Brica Nut pomodre od besa kada se osvrnu oko sebe. „Vranooki nas pošalje u susret dugačkim brodovima dok njegovi ljudi zauzimaju zamkove i sela i grabe plen i žene. Šta je nama ostavio?“

„Naša je slava.“

„Slava je dobra“, reče Nut, „ali je zlato bolje.“

Viktaron slegnu ramenima. „Vranooki kaže da ćemo imati čitav Vesteros. Senicu, Starigrad, Visoki Sad... tamo ćeš naći svoje zlato. A sad dosta priče. Gladan sam.“

Po pravu krvi, Viktaron je mogao da sedne za sto na podijumu, ali nije hteo da jede s Juronom i njegovim stvorenjima. Umesto toga je odabrao mesto kraj

Hromog Ralfa, kapetana *Lorda Kvelona*. „Velika pobjeda, lorde kapetane“, reče Hromi. „Pobjeda vredna lordovske titule. Trebalo bi da dobiješ ostrvo.“

Lord Viktarion. *A što da ne?* To nije Stolica od morskog kamena, ali nešto jeste.

Hoto Harlou je sedeo preko puta, glodući kost. Bacio ju je u stranu i nagnuo se napred. „Vitez će dobiti Sivoštit. Moj rođak Jesi li čuo?“

„Nisam.“ Viktarion pogleda preko dvorane, ka mestu gde je ser Haraš Harlou pio vino iz zlatnog pehara; visok čovek, dugog lica i strog. „Zašto bi Juron baš njemu dao ostrvo?“

Hoto pruži prazan vinski pehar i bleđa mlada žena u haljini od plavog somota i zlatne čipke mu ga napuni. „Vitez je sam zauzeo Turobnik. Zabio je zastavu ispod zamka i izazvao Grimove da mu izađu na megdan. Jedan je došao, pa još jedan i još jedan. Sve ih je posekao... dobro, ko da jeste, dvojica su se predala. Kada je sišao i sedmi, obrednik lorda Grima je presudio da su bogovi progovorili, pa je predao zamak.“ Hoto se nasmeja. „On će biti gospodar Sivoštita, i neka mu. Sada ja postajem Čitačev naslednik.“ Udario se peharom po grudima. „Grbavi Hoto, gospodar Harloua.“

„Sedmorica, kažeš.“ Viktarion se pitao kako bi se Suton poneo protiv njegove sekire. Nikada se nije borio protiv čoveka naoružanog valirijskim čelikom, mada je mladog Harasa Harloua mnogo puta izmlatio dok su bili mladići. Harlou je kao dečak bio nerazdvojan drugar Belonovog najstarijeg sina Rodrika, koji je poginuo pod zidinama Vodogleđa.

Gozba je bila dobra. Vino je bilo od najbolje sorte, a iznesen je i pečeni vo, krvav, kao i punjene patke i vedra svežih kraba. Kapetan je morao da primeti da su cure koje su služile odevene u finu vunu i mek somot. Pomislio je da su to sudopere u odeći ledi Hjuit i njenih gospa, ali mu Hoto reč da to *jesu* ledi Hjuit i njene gospe. Vranookog je zabavljalo da mu one služe i sipaju. Bilo ih je osam: gospa sama, još privlačna mada pomalo punačka, i sedam mladih žena, od dvadeset pet do deset godina, njene kćeri i snahe.

Sam lord Hjuit je sedeo na uobičajenom mestu na podijumu, odeven u najsvetnije ruho. Ruke i noge su mu bile vezane za stolicu, a ogromna bela rotkva nabijena u usta, da ne bi mogao da govori... mada je mogao da vidi i čuje. Vranooki je zauzeo počasno mesto desno od lorda. Lepa, bujna devojkica od svojih sedamnaest ili osamnaest godina sedela mu je u krilu, bosonoga i razdrljena, obgrlivši ga oko vrata. „Ko je to?“, upita Viktarion ljude oko sebe.

„Lordovo kopile“, nasmeja se Hoto. „Pre nego što je Juron zauzeo zamak, ona je ostale služila za trpezom, a sama jela sa slugama.“

Juron joj prisloni plave usne na vrat, i devojka se zakikota i šapnu mu nešto na uho. Osmehnut, on je ponovo poljubi u vrat. Njena bela put beše pokrivena crvenim belezima od njegovih usta; stvarali su ogrlicu od ruža po njenom grlu i ramenima. Još jedan šapat na uho, i ovog puta se Vranooki glasno nasmeja i lupi peharom o sto da zatraži tišinu. „Dobre gospe“, pozva on visokorodene služavke, „Falija se brine za vaše lepe haljine. Ne želi da se uprljaju od masti, vina i prljavih pohotnih prstiju, pošto sam joj obećao da će posle gozbe odabrati odeću za sebe iz vaših garderoba. Zato se bolje skinite.“

Velikom dvoranom se zaori gromoglasan smeh, a lice lorda Hjuita toliko se zacrvene da Viktorion pomisli kako će mu srce otkazati. Žene nisu imale izbora do da poslušaju. Najmlađa je malo plakala, ali ju je majka utešila i pomogla joj oko vezica na leđima. Posle su nastavile da služe kao pre, hodajući između stolova s punim vrčevima vina da napune svaki prazni pehar, samo su to sada radile nage.

Sramoti Hjuita kao što je nekada sramotio mene, pomisli kapetan prisećajući se kako je njegova žena jecala dok ju je udarao. Znao je da se ljudi sa Četiri štita često međusobno venčavaju, isto kao što to gvozdenrođeni čine. Jedna od ovih golih služavki lako može biti žena ser Tolberta Serija. Jedno je dušmanina ubiti, drugo ga je osramotiti. Viktorion stegnu pesnicu. Šaka mu je bila krvava tamo gde mu je rana procurila kroz zavoj.

Na podijumu Juron odgurnu svoju drocu i pope se na sto. Kapetani počeše da treskaju peharima i udaraju nogama o pod. „*JURON!*“, vikali su. „*JURON! JURON! JURON!*“ Zakraljenje se ponavljalo.

„Zakleo sam se da ću vam dati Vesteros“, reče Vranooki kada larma zamre, „a ovo vam je bilo tek koliko da okusite. Zalogajčić, ništa više... ali ćemo, pre nego što padne noć, imati gozbu!“ Baklje uza zidove jarko su svetlele, isto kao i njegove plave usne i plavo oko. „Džinovska sipa ne pušta ono što uhvati. Ova ostrva su nekada bila naša, i sada su ponovo... ali nam trebaju snažni ljudi da ih drže. Zato ustani, ser Haraše Harlou, gospodaru Sivoštita.“ Vitez ustade, s jednom rukom na ahatnoj jabuci Sutona. „Ustani, Andriče Neosmehnuti, gospodaru Jugoštita.“ Andrik baci svoje žene i teško ustade, poput planine koja se naglo diže iz mora. „Ustani, Marone Volmarče, gospodaru Zelenštita.“ Golobradi dečak od šest i deset leta, Volmark ustade oklevajući, više nalik na gospodara zečeva. „I ustani, Brico Nute, gospodaru Hrastoštita.“

Nutove oči postadoše oprezne, kao da se bojavao da je meta neke okrutne šale. „Gospodar?“, zakrešta on.

Viktarijon je očekivao da će Vranooki dati lordovske titule svojim stvorenjima, Stounhendu, Crvenom Veslaču i Levorukom Lukasu Kodu. *Kralj mora biti velikodušan*, pokuša da kaže sebi, ali drugi glas prošaputa: *Juronovi darovi su otrovani*. Kada je o tome razmislio, jasno je video. *Vitez je bio Čitačev izabrani nasljednik, a Andrik Neosmehnuti je snažna desna ruka Danstana Drama. Volmark je balavac, ali je po majci i krv Crnog Harena. A Brica...*

Viktarijon ga zgrabi za podlakticu. „Odbij ga!“

Nut ga pogleda kao da je sišao s uma. „Da ga odbijem? Zemlju i plemićko zvanje? Hoćeš li me ti proizvesti u lorda?“ On otrgnu ruku i ustade, da uživa u klicanju.

A sada krade moje ljude, pomisli Viktarijon.

Kralj Juron viknu leđi Hjuit da mu sipa još vina, pa diže pehar visoko iznad glave. „Kapetani i kraljevi, dignite čaše za lordove četiri štita!“ Viktarijon ispi sa ostalima. *Nema vina sladeg od onoga otetog dušmaninu*. To mu je neko davno rekao. Njegov otac, ili njegov brat Belon. *Jednog dana ću ja piti tvoje vino, Vranooki, i uzeću ti sve što ti je drago*. Ali ima li bilo čega što je Juronu drago?

„Sutra se ponovo spremamo za plovidbu“, govorio je kralj. „Napuniti nam buriče svežom vodom, ponesite svaki džak žita i cerek govedine, i koliko god ovaca i koza možemo da poneseemo. Ranjenici koji to mogu veslače. Ostali će ostati ovde, da pomognu novim gospodarima u odbrani ovih ostrva. Torvold i Crveni Veslač će se uskoro vratiti sa još zaliha. Palube će nam na putu za istok smrdeti od svinja i pilića, ali ćemo se vratiti sa zmajevima.“

„Kada?“ Glas je pripadao lordu Rodriku. „Kada ćemo se vratiti, veličanstvo? Za godinu? Tri? Pet? Tvoji zmajevi su na drugom kraju sveta, a jesen nam je stigla.“ Čitač krenu napred, nabrajajući sve opasnosti. „Moreuz Redvina galije čuvaju. Obala Dorne je suva i gola, četiristo liga virova, litica i skrivenih sprudova, skoro bez ijednog sigurnog pristaništa. Iza čekaju Stepence, s olujama i gnezdim liških i mirskih gusara. Ako isplovi hiljadu brodova, tri stotine će možda stići na drugu obalu uzanog mora... a onda šta? Lis nam neće poželeti dobrodošlicu, kao ni Volantis. Gde ćeš naći svežu vodu, hranu? Prva oluja će nas raštrkati po čitavom svetu.“

Osmeħ zaigra na Juronovim plavim usnama. „Ja sam oluja, moj gospodar. Prva oluja, i poslednja. Vodio sam *Tišinu* na duža putovanja od ovoga, i mnogo

opasnija. Zar si zaboravio? Plovio sam Zadimljenim morem i video Valiriju.“

Svi su znali da Usud još vlada Valirijom. Tamo je i samo more ključalo i dimilo, a zemlju su preplavili demoni. Pričalo se da mornar koji makar na tren ugleda vatrene planine Valirije kako se dižu iznad talasa uskoro umire strašnom smrću, a ipak je Vranooki bio tamo, i vratio se.

„Stvarno?“ upita Čitač, sasvim tiho.

Juronov plavi osmeh nestade. „Čitaču“, reče on u tišini, „bilo bi ti bolje da nos držiš u knjigama.“

Viktaron je osećao nelagodu u dvorani. Pridigao se. „Brate“, zagrme. „Nisi odgovorio na Harlouova pitanja.“

Juron slegnu ramenima. „Cena robova raste. Prodaćemo naše robove u Lisu i Volantisu. Zajedno s plenom koji smo ovde uzeli imaćemo dovoljno zlata da kupimo zalihe.“

„Zar smo sada postali trgovci robovima?“ upita Čitač. „I zašto? Zarad zmajeva koje nijedan čovek ovde nije video? Zar ćemo na kraj sveta juriti za pričama pijanih mornara?“

Njegove reči izazvaše žagor odobravanja. „Zaliv trgovaca robovima je predaleko“, viknu Hromi Ralf. „A preblizu Valiriji“, dodade Kvelon Hambl. Fraleg Snažni reče: „Visoki Sad je blizu. Ja kažem: da potražimo tamo zmajeve. Zlatne zmajeve.“ Alvin Šarp upita: „Zašto ploviti oko sveta kada je Vijugavica pred nama?“ Crveni Ralf Stounhaus skoči na noge. „Starigrad je bogatiji, a Senica još bogatija. Redvinova flota nije tu. Treba samo da pružimo ruku pa da uberemo najsočniju vočku Vesterosa.“

„Vočku?“ Kraljevo oko je izgledalo više crno nego plavo. „Samo bi kukavica krala vočku kada može da uzme čitav voćnjak“

„Senicu mi želimo“, reče Crveni Ralf, a drugi ljudi prihvatit će poklič. Vranooki pusti da buka zamre. Onda skoči sa stola, zgrabi svoju drocu za ruku i odvuče je iz dvorane.

Pobegao, kao pas. Juronova vlast nad Stolicom od morskog kamena iznenada nije delovala tako sigurno kao pre nekoliko trenutaka. *Neće poći za njim u Zaliv trgovaca robovima. Možda i nisu takvi psi i budale kao što sam mislio.* To beše tako vesela pomisao da je Viktaron morao da je zalije. Iskapio je pehar s Bricom, da mu pokaže kako mu ne zamera na lordovskoj tituli, makar došla i iz Juronove ruke.

Napolju je sunce zašlo. Tama se zgušnjavala iza zidina, ali su unutra baklje gorele rumenim sjajem, a njihov dim se skupljao pod krovnim gredama poput

sivog oblaka. Pijani ljudi započehše igru prstiju. U jednom trenutku Levoruki Lukas Kod odluči da želi jednu kćer lorda Hjuita, pa je i uze na stolu, dok su njene sestre vrištale i jecale.

Viktaron oseti dodir na ramenu. Jedan Juronov sin-mešanac stajao je iza njega, dečak od desetak godina, kose nalik runu i kože boje blata. „Moj otac hoće da razgovara s tobom.“

Viktaron nesigurno ustade. On je bio krupan čovek i umeo je da popije, ali je ipak popio previše. *Svojim sam je rukama na smrt prebio*, pomisli, *ali ju je Vranooki ubio kada se u nju zario. Nisam imao izbora*. Pratio je malo kopile kroz hodnik pa uz zavojito kamenito stepenište. Zvuci silovanja i veselja zamirali su dok su se penjali, sve dok na kraju ne ostade samo tiho struganje čizama po kamenu.

Vranooki je uzeo spavaću odaju lorda Hjuita zajedno s njegovom nezakonitom kćerkom. Kada je ušao, devojka je tiho hrkala, izvaljena na krevetu. Juron je stajao kraj prozora, pijajući iz srebrnog pehara. Na sebi je imao plašt od samurovine koji je uzeo od Blektajda, povez za oko od crvene kože i ništa više. „Kad sam bio dečak, sanjao sam da umem da letim“, počeh on. „Kada bih se probudio, nisam to mogao... ili je bar tako meštari tvrdio. Ali šta ako je lagao?“

Viktaron je kroz otvoreni prozor osećao miris mora, mada je soba smrdela na vino, krv i sparivanje. Hladni slani vazduh je pomogao da mu se razbistri glava. „Šta hoćeš da kažeš?“

Juron se okrenu ka njemu, a modre usne se izviše u osmejak. „Možda možemo da letimo. Svi mi. Kako ćemo to saznati osim ako ne skočimo s neke visoke kule?“ Vetar nalete kroz prozor i pomeri plašt od samurovine. Bilo je nečeg ogavnog i uznemirujućeg u njegovoj golotinji. „Nijedan čovek ne može zaista znati šta je sve u stanju da učini, sve dok se ne usudi da skoči.“

„Evo ti prozora. Skoči.“ Viktaron nije imao strpljenja za ovo. Ranjena ruka ga je mučila. „Šta hoćeš?“

„Svet.“ Svetlost vatre je treperila u Juronovom oku. *Njegovom osmehnutom oku*. „Jesi li za pehar vina lorda Hjuita? Nema vina sladećeg od onoga otetog dušmaninu.“

„Neću.“ Viktaron skloni pogled. „Pokrij se.“

Juron sede i povuče plašt da pokrije prepone. „Zaboravio sam koliko su moji govodzenrođeni sitan i svadljiv narod. Ja hoću da im dam znajeve, a oni kukaju za grožđem.“

„Grožđe je stvarno. Čovek grožđa može da se najede. Sok mu je sladak, a daje

i vino. Šta daju zmajevi?"

„Jad.“ Vranooki otpi iz srebrnog pehara. „Jednom sam držao zmajevo jaje u ruci, brate. Taj mirski čarobnjak mi se zakleo da će ga izleći ako mu dam godinu dana i sve zlato koje je tražio. Kada su mi njegovi izgovori dojadili, ubio sam ga. Dok je gledao kako mu creva ispadaju kroz prste, rekao je: *'Ali nije prošla godina.'*“ On se nasmeja. „Znaš, Kregorn je umro.“

„Ko?"

„Čovek koji je dunuo u moj zmajski rog. Kada ga je meštar otvorio, pluća su mu bila ugljenisana, crna kao čad.“

Viktaron se strese. „Pokaži mi to zmajevo jaje.“

„Bacio sam ga u more kada me jednom skolilo mračno raspoloženje.“ Juron slegnu ramenima. „Shvatam da je Čitač bio u pravu. Prevelika flota nema izgleda da se održi na okupu na tolikom putu. Putovanje je predugo, preopasno. Samo naši najbolji brodovi i posade mogu da se nadaju da će otploviti do Zaliva trgovaca robovima i nazad. Gvozdena flota.“

Gvozdena flota je moja, pomisli Viktaron. Nije rekao ništa.

Vranooki napuni dva pehara čudnim crnim vinom koje je teklo gusto kao med. „Pij sa mnom, brate. Probaj ovo.“ On pruži jedan pehar Viktaronu.

Kapetan uze pehar koji Juron nije ponudio, pa sumnjičavo njušnu njegovu sadržinu. Pogledana izbliza, tečnost je izgledala više plavo nego crno. Bila je gusta i uljasta, a mirisala na trulo meso. On otpi mali gutljaj, pa ga smesta ispljuna. „Ovo je odvratno. Je l' to hoćeš da me otruješ?"

„Hoću da ti otvorim oči.“ Juron iskapri svoju pa se osmehnu. „Noćna sen, volšebničko vino. Našao sam jedno bure kada sam zauzeo izvesni galeon blizu Karta, zajedno s nešto karanfilića i oraščića, četrdeset bala zelene svile i četiri volšebnika koji su mi ispričali zanimljivu priču. Jedan se usudio da mi preti, pa sam ga ubio i dao ostaloj trojici da ga jedu. U početku su odbili da jedu meso svog druga, ali kada su dovoljno ogladneli, predomislili su se. Ljudi su meso.“

Belon je bio lud, Eron je luđi, a Juron je najluđi od svih. Viktaron se okretao da pođe kada Vranooki reče: „Kralj mora imati ženu, da mu da naslednike. Brate, potreban si mi. Hoćeš li poći u Zaliv trgovaca robovima i dovesti mi moju voljenu?"

I ja sam nekada imao voljenu. Viktaronove pesnice se stegoše i kap krvi pade na pod. Trebalo bi da te udaram dok ne pocrniš i bacim te krabama, isto kao što sam i nju. „Imaš sinove“, reče on svom bratu.

„Nezakoniti mešanci, koje su rađale kurve i ojađenice.“

„Tvoji su.“

„Moja je i sadržina mog nokšira. Nijedan nije dostojan da sedi na Stolici od morskog kamena, a kamoli na Gvozdenom prestolu. Ne, da bih začeo naslednika koji će ga biti dostojan, treba mi drugačija žena. Kada se džinovska sipa venča sa zmajem, neka se čitav svet čuva.“

„Kakvim zmajem?“ upita Viktorion mršteći se.

„Poslednjim svoje loze. Kažu da je najlepša žena na svetu. Kosa joj je srebrnozlatna, a oči poput ametista... ali tu moraš da mi veruješ na reč, brate. Idi u Zaliv trgovaca robovima, vidi njenu lepotu, i dovedi mi je.“

„Zašto bih to uradio?“ upita Viktorion.

„Iz ljubavi. Iz dužnosti. Zato što ti kralj to naređuje.“ Juron se zasmeljui. „I zbog Stolice od morskog kamena. Tvoja je, kada ja jednom zasednem na Gvozdeni presto. Pratićeš me kao što sam ja pratio Belona... a tvoji zakoniti sinovi će jednog dana pratiti tebe.“

Moji sinovi. Ali da bi imao zakonitog sina, čovek prvo mora da ima ženu. Viktorion nije imao sreće sa ženama. *Juronovi darovi su otrovani*, podseti on sebe, *ali ipak...*

„Sam biraš, brate. Živi kao uznik ili umri kao kralj. Usuđuješ li se da poletiš? Ako ne skočiš, nikada nećeš saznati.“

Juronovo osmehnuto oko je isknilo porugom. „Ili previše tražim od tebe? Strašno je ploviti iza Valirije.“

„Mogao bih da otplovim s Gvozdenom flotom u pakao ako zatreba.“ Kada Viktorion otvori šaku, ona beše crvena od krvi. „Ići ću u Zaliv trgovaca robovima, da. Naći ću tu zmajsku ženu, i dovešću je.“ *Ali ne za tebe. Ti si ukrao moju ženu i okaljao je, pa ću ja uzeti tvoju. Najlepša žena na svetu, za mene.*

DŽEJMI

Polja pred zidinama Derija ponovo su se obrađivala. Spaljena letina je preorana, a ser Adamovi izvidnici su javili da su videli žene u brazdama kako pleve korov, dok je volovska zaprega krčila rub obližnje šume. Desetak bradatih ljudi sa sekirama ih je čuvalo dok su radili.

Kada Džejmi i njegova povorka stigoše do zamka, svi behu pobjegli unutar zidina. Deri je pred njim bio zatvoren, isto kao i Harendvor. *Hladna dobrodošlica od moje vlastite krvi.*

„Duni u rog“, naredi on. Ser Kenos od Kejsa uze Herokov rog pa se oglasi. Dok je čekao na odgovor iz zamka, Džejmi odmeri barjak koji se smeđ i grimizan vijorio iznad kapijske kule njegovog brata od strica. Činilo se da je Lansel podelio svoj grb na četvero, i na dva polja stavio lanisterskog lava, a na dva orača Derija. Slutio je da je u to bio umešan njegov stric, kao i u Lanselov izbor neveste. Kuća Derija je vladala ovim zemljama otkako su Andali srušili Prve ljude. Nema sumnje da je ser Kevan shvatio kako će njegovom sinu biti lakše ako ga seljaci vide kao nastavak stare loze, čoveka koji te zemlje drži po bračnom pravu, a ne samo po kraljevskom ukazu. *Kevan bi trebalo da bude Tomenova desnica. Haris Svift je čankoliz, a moja sestra je budala ako misli drugačije.*

Kapija zamka se sporo otvori. „Moj braca neće imati mesta da primi hiljadu ljudi“, reče Džejmi Delivepru. „Ulogorićemo se ispod zapadnog zida. Hoću da se oko logora iskopaju šanci i pobode kolje. Naokolo još ima razbojničkih družina.“

„Bili bi ludi da napadnu ovoliko silu.“

„Ludi ili gladni.“ Sve dok bolje ne proceni te razbojнике i njihovu snagu, Džejmi nije nameravao da se kocka s odbranom. „Šance i kolje“, reče ponovo pre nego što potera Čast prema kapiji. Ser Dermot je jahao kraj njega s kraljevskim jelenom i lavom, a ser Hugo Vens s belim barjakom Kraljeve garde. Džejmi je Crvenom Ronetu poverio da odvede Vilisa Menderlija u Devojačko jezero, da ne mora više da ga gleda.

Pija je jahala s Džejmijevim štitonošama, na škopcu koga joj je našao Pek „Ovaj zamak je kao igračka“, čuo ju je Džejmi kako govori. *Ona nije znala drugi dom sem Harendvora, pomisli on. Svi zamkovi u kraljevstvu će joj izgledati mali, osim Stene.*

Džosmin Pekdon je govorio isto. „Ne smeš da sudiš po Harendvoru. Crni

Haren ga je sagradio prevelikog.“ Pija je slušala ozbiljno kao petogodišnja devojčica koju podučava njena obrednica. *A to ona i jeste, mala devojčica u telu žene, uplašena i puna ožiljaka.* Peču se ipak dopala. Džejmi je pretpostavljao da momak nikada nije imao ženu, a Pija je još bila prilično lepa, pod uslovom da ne otvara usta. *Ništa loše ako je odvuče u krevet, valjda, pod uslovom da i ona to želi.*

Jedan Planinin čovek je pokušao da siluje devojkju u Harendvoru i činilo se da je iskreno zaprepasčen kada je Džejmi naredio Ilinu Pejnu da mu odseče glavu. „Imao sam je i pre, sto puta“, ponavljao je dok su ga obarali na kolena. „Sto puta, moj gospodaru. Svi smo je imali.“ Kada je ser Ilin pokazao Piji njegovu glavu, osmehnula se kroz uništene zube.

Deri je u borbama nekoliko puta prelazio iz ruke u ruku, a zamak je jednom bio spaljen i opljačkan bar dvaput, ali Lansel očigledno nije gubio vreme, već je počeo sve da popravlja. Kapija zamka je bila nova, od sirovih hrastovih dasaka ojačanih gvozdenim zaklčcima. Nova štala se gradila na mestu gde je stara izgorela. Stepenište do utvrde je zamenjeno, kao i kapci na mnogim prozorima. Pocrnelo kamenje je pokazivalo gde su plamenovi lizali, ali će vreme i kiša to obrisati.

Sa unutrašnje strane zidina, samostrelci su hodali po bedemima, neki u grimiznim plaštovima i lavljim kacigama, drugi u plavom i sivom kuće Freja. Dok je Džejmi kasao dvorištem, pilići su bežali od kopita Časti, ovce su blejale, a kmetovi zurili u njih tupim očima. *Naoružani kmetovi*, primetio je. Neki su imali srpove, neki motke, neki naoštrene motike. Videle su se i sekire, a primetio je nekoliko bradatih ljudi s crvenim sedmokrakim zvezdama zašivenim na odrpane, prljave tunike. *Još prokletih vrabaca. Odakle li samo izviru?*

Od strica Kevana nije video ni traga. A ni od Lansela. Samo je meštar izašao da ga pozdravi, odeven u sivu odoru koja mu je lepršala oko mršavih nogu. „Lorde zapovedniče, Deri je počastvovan ovom... neočekivanom posetom. Molim te da nam oprostiš što nismo spremni. Mislili smo da si krenuo za Brzorečje.“

„Deri mi je bio na putu“, sлага Džejmi. *Brzorečje nikuda neće da pobegne.* A ako se kojim slučajem opsada okonča pre nego što stigne do zamka, neće morati da diže oružje protiv kuće Tulija.

Sjahavši, prepustio je Čast konjušaru. „Hoću li ovde naći svog strica?“ Nije rekao kog. Ser Kevan mu je bio poslednji preostali stric, poslednji preživeli sin Titosa Lanistera.

„Ne, moj gospodaru. Ser Kevan nas je ostavio posle svadbe.“ Meštar cimnu

lanac oko vrata, kao da mu je postao preuzak „Znam da će se lord Lansel radovati kad vidi tebe i... i sve tvoje hrabre vitezove. Mada s bolom priznajem da Deri ne može da hrani toliko mnoštvo.“

„Imamo svoje zalihe. Ti si?“

„Meštar Otomor, ako je po volji mom gospodaru. Gospa Amereji je htela da ti lično poželi dobrodošlicu, ali trenutno nadgleda pripremanje gozbe u tvoju čast. Nada se da ćete nam se ti i tvoji glavni vitezovi i kapetani večeras pridružiti za trpezom.“

„Topla večera će nam veoma prijati. Dani su bili hladni i mokri.“ Džejmi se osvrnu po dvorištu i po bradatih licima vrabaca. *Previše ih je. I previše Freja.* „Gde ću naći Kremena?“

„Stigle su nam vesti o razbojnicima s one strane Trozupca. Ser Harvin je poveo pet vitezova i dvadeset strelaca da se obračuna s njima.“

„A lord Lansel?“

„On se trenutno moli. Lord nam je naredio da ga nikada ne uznemiravamo kada se moli.“

On i ser Bonifer bi se baš lepo slagali. „Dobro.“ Kasnije će biti dovoljno vremena da porazgovara sa svojim bratom od strica. „Pokaži mi moje odaje i naredi da se donese kada.“

„Ako je po volji mom gospodaru, smestićemo te u Oračevu utvrdu. Pokazaću ti put.“

„Znam put.“ Džejmi nije bio prvi put u ovom zamku. On i Sersei su tu bili gosti već u dva navrata, jednom na putu u Zimovrel s Robertom, i ponovo na povratku u Kraljevu luku. Mada mali u poređenju s drugim zamkovima, bio je veći od gostionice, a uz reku se dobro lovilo. Robert Barateon se nikada nije ustručavao da isprobava gostoprimstvo svojih podanika.

Utvrda je bila onakva kakvu ju je pamtio. „Zidovi su još goli“, primeti Džejmi dok ga je meštar vodio hodnikom.

„Lord Lansel se nada da će ih jednog dana pokriti tapiserijama“, reče Otomor. „Pobožnim i bogougodnim prizorima.“

Pobožnim i bogougodnim. Jedva se uzdržao od smeha. Zidovi su bili goli i prilikom njegove prve posete. Tirion je primetio četvorougaoonike tamnijeg kamena na mestima gde su tapiserije nekada stajale. Ser Rejmun je mogao da ukloni tapiserije, ali ne i tragove koje su ostavile. Bauk je kasnije čušnuo šaku jelenova jednom Derijevom slugi u zamenu za ključ od podruma u kome su

tapiserije bile skrivene. Pokazao ih je iskežen Džejmiju na svetlosti sveće; tkane portrete svih Targarjenskih kraljeva, od prvog Egona do drugog Erisa. „Ako kažem Robertu, možda će mene da proglasi gospodarom Derija“, rekao je je kepec gušeći se od smeha.

Meštar Otomor povede Džejmija na vrh kule. „Verujem da će ti ovde biti udobno, moj gospodaru. Tu je nužnik, kada priroda pozove. Prozor ti gleda na bogošumu. Spavaća odaja se nadovezuje na gospinu, a ćelija za sluge je između.“

„Ovo su bile lične odaje lorda Derija.“

„Jesu, moj gospodaru.“

„Moj brat od strica je previše ljubazan. Ne nameravam da izbacim Lansela iz njegove spavaće sobe.“

„Lord Lansel spava u obredištu.“

Spava s Majkom i Devicom, a topla žena ga čeka odmah iza vrata? Džejmij nije znao da li da se nasmeje ili da zaplače. *Možda se moli da mu se digne.* U Kraljevoj luci se šušalo da je od pretrpljenih rana Lansel postao nesposoban. *Ipak, trebalo bi da ima pameti pa da proba.* Vlast njegovog brata od strica nad novostečenim zemljama neće biti obezbeđena sve dok mu njegova žena, i sama tek napola Deri, ne rodi sina. Džejmij je počeo da žali zbog poriva koji ga je tu doveo. Zahvalio je Otomoru, podsetio ga na kadu, pa rekao Peku da ga isprati.

Lordova spavaća odaja se promenila od poslednje posete, i to ne nabolje. Pod je prekrivala stara, izgažena rogozina umesto finog mirskog saga koji je tu bio pre, a sav nameštaj je bio nov i grubo napravljen. Krevet ser Rejmuna Derija je bio velik za šestoro, sa smeđim somotskim baldahinom i hrastovim stubovima s lozom i lišćem u duborezu; Lanselov je bio neravna slamarica postavljena ispod prozora, gde će ga prvi jutarnji zrak svetlosti sigurno probuditi. Drugi krevet je sigurno bio spaljen, polomljen ili ukraden, pa ipak..

Pošto je kada stigla, Mali Lu pomože Džejmiju da izuje čizme i skine zlatnu šaku. Pek i Garet su donosili vodu, a Pija mu je našla nešto čisto u čemu će večerati. Devojka ga stidljivo pogleda dok mu je istresala dublet. Džejmij je bio neprijatno svestan obline grudi i bedara pod njenom grubo tkanom smeđom haljinom. Počeo je da se priseća Pijinih šapata u Harendvoru, one noći kada ju je Kiburn poslao u njegov krevet. *Ponekad kada sam s nekim muškarcem, rekla je, sklappam oči i zamišljam da si to ti na meni.*

Laknulo mu je kad se kada dovoljno napunila da prikrije njegovu uzbuđenost.

Dok se spuštao u vrelu vodu, prisetio se jednog drugog kupanja, onog s Brijenom. Bio je grozničav i slab od gubitka krvi, a od vreline mu se toliko zavrtele u glavi da je govorio ono što je bolje prećutati. Ovog puta nije bilo takvih izgovora. *Zapamti svoje zavete. Piji je pre mesto u Tirionovom krevetu nego u tvom.* „Donesi mi sapun i oštru četku“, rekao je Peku. „Pija, možeš da odeš.“

„Razumem, moj gospodaru. Hvala, moj gospodaru.“ Pokrivala je usta dok je govorila, da sakrije slomljene zube.

„Želiš je?“ upita Džejm i Peka pošto je otišla.

Štitonoša pocrvene kao cvekla.

„Ako i ona tebe hoće, uzmi je. Naučiće te ponečemu što će ti koristiti prve bračne noći, u to ne sumnjam, a uzgred ti neće dati kopile.“ Pija je raširila noge pred pola vojske njegovog oca a nikada nije zanela; devojka je gotovo sigurno jalova. „Ali ako je odvedeš u krevet budi dobar prema njoj.“

„Dobar, moj gospodaru? Kako... kako da...?“

„Slatke reči. Nežni dodiri. Ne želiš da je uzmeš za ženu, ali dokle god ste u krevetu ponašaj se prema njoj kao da ti je nevesta.“

Momak klimnu glavom. „Moj gospodaru, kuda... kuda da je povedem? Nikada nema mesta da... da...“

„...da budete sami?“ Džejm se iskezi. „Na večeri ćemo provesti nekoliko sati. Slama deluje kvrgavo, ali će da posluži.“

Peku se razrogačiše oči. „Lordov krevet?“

„I ti ćeš se osećati kao lord kada budeš završio, ako Pija zna šta radi.“ *A nek bar neko ima koristi od ove bedne slamarice.*

Kada se te noći spustio za gozbu, Džejm Lanister je na sebi imao dublet od crvenog somota sa ukrasnim prorezima kroz koje je provirivalo zlatotkano platno, i zlatni lanac ukrašen crnim dijamantima. Stavio je i zlatnu šaku, uglačanu do visokog sjaja. Ovo nije bilo pravo mesto da nosi belo. U Brzorečju ga je čekala dužnost; ovamo ga je dovela jedna mračnija potreba.

Derijeva Velika dvorana bila je velika samo po imenu. Grubi drveni stolovi su je ispunjavali čitavom dužinom, a tavanaške grede su bile crne od čađi. Džejmiju je dato mesto na podijumu, desno od Lanelove prazne stolice. „Zar moj brat neće večerati s nama?“ upitao je dok je sedao.

„Moj gospodar radije posti“, odgovori Lanelova žena, leđi Amereji. „Bolestan je od tuge zbog sirotog prvoobrednika.“ Bila je dugonoga, zgodna devojka velikih grudi, od nekih deset i osam godina; zdrava cura, reklo bi se po

izgledu, mada je njeno kiselo lice uvučene brade podsećalo Džejmija na njenog pokojnog i nimalo žaljenog rođaka Kliosa, koji je uvek nekako ličio na lasicu.

Posti? Još je veća budala nego što sam mislio. Njegov brat od strica bi trebalo da se zanima pravljenjem malog naslednika lasičjeg lika svojoj udovici umesto što se na smrt izglednijuje. Pitao se šta ser Kevan ima da kaže o novom žaru svog sina. Da nije to razlog za nagli odlazak njegovog strica?

Uz zdele čorbastog pasulja sa slaninom, ledi Amereji je ispričala Džejmiju kako je njenog prvog muža ubio ser Sendor Klegani dok su se Freji još borili za Roba Starka. „Preklinjala sam ga da ne ide, ali je moj Pejt bio, oh, *tako* hrabar, i zakleo se da je on čovek koji će ubiti to čudovište. Želeo je da se proslavi.“

Svi to želimo. „Kada sam bio štitonoša, rekao sam sebi da ću ja biti taj koji će ubiti Osmehnutog Viteza.“

„Osmehnutog Viteza?“ Zvučala je zbunjeno. „Ko je bio to?“

Planina mog detinjstva. Dvaput manji ali dvaput luđi.

„Razbojnik, odavno mrtav. Gospa ne mora da brine zbog njega.“

Amerejina usna zadrhta. Suze joj kliznuše iz smeđih očiju.

„Molim te da oprostiš mojoj kćeri“, reče jedna starija žena. Ledi Amereji je sa sobom u Deri dovela dvadesetak Freja; sestru, strica, očevog polubrata, razne rođake... i majku, koja je rođena kao Deri. „Još tuguje za ocem.“

„Razbojnici su ga *ubili*“, zajecala je ledi Amereji. „Otac je samo otišao da otkupi Petra Bubuljicu. Doneo im je zlato koje su tražili, ali su ga ipak ovesili.“

„*Obesili*, Ami. Tvoj otac nije bio tapiserija.“ Ledi Marija se ponovo okrenu Džejmiju. „Verujem da si ga poznavao, ser.“

„Nekada smo zajedno bili štitonoše, u Krejkdvoru.“ Nije hteo da ode tako daleko i kaže da su bili drugovi. Kada je Džejmi stigao, Meret Frej je bio glavni siledžija u zamku i kinjio je sve mlade dečake. *Onda je pokušao da kinji mene.* „On je bio... veoma snažan.“ Bila je to jedina pohvala koja mu je pala na pamet. Meret je bio spor, nespretn i glup, ali *jeste* bio snažan.

„Zajedno ste se borili protiv Bratstva Kraljeve šume“, šmrknu ledi Amereji. „Otac mi je pričao o tome.“

Hoćeš da kažeš da ti je otac lagao i hvalisao se. „Jesmo.“ Frej je borbi doprineo uglavnom tako što je zaradio boleštinu od jedne pratilje logora i uspeo da padne u zarobljeništvo Bele Srne. Razbojnička kraljica mu je žigosala dupe svojim grbom pre nego što ga je za otkup vratila Samneru Krejkholu. Meret dve nedelje nije mogao da sedne, ali je Džejmi sumnjao da usijano gvožđe nije ni

upola toliko bolelo kao gomile govana kojima su ga drugi štitonoše zasipali po povratku. *Dečaci su najokrutnija stvorenja na svetu.* Obuhvatio je vinski pehar zlatnom šakom i digao ga. „Za uspomenu na Mereta“ rekao je. Bilo je lakše piti za njega nego o njemu razgovarati.

Posle zdravnice leđi Amereji prestade s plakanjem i razgovor pređe na vukove, one četvoronožne. Ser Danvel Frej je tvrdio da ih naokolo ima više nego što je čak njegov deda pamtio. „Više se uopšte ne boje ljudi. Čopori su napadali našu komoru dok smo putovali iz Blizanaca. Naši strelci su morali da izbuše nekolicinu pre nego što su se ostali razbežali.“ Ser Adam Marbrend je priznao da je i njegova povorka doživela iste nevolje na putu iz Kraljeve luke.

Džejmi se usredsredio na hranu pred sobom, otkidajući komade hleba levom rukom a desnom šeptrljajući oko vinskog pehara. Gledao je Adama Marbrenda kako očarava devojku pored sebe, gledao Stefona Svišta kako prikazuje bitku za Kraljevu luku uz pomoć hleba, oraha i mrkve. Ser Kenos je privukao jednu služavku na krilo, nagovarajući je da mu opipa rog, dok je ser Dermot zabavljao neke štitonoše pričama o viteškim pustolovinama u Kišegori. Malo dalje niz sto Hugo Vens je sklopio oči. *Razmišlja o tajanstvima života,* pomisli Džejmi. *Ili to, ili drema između posluženja.* Vratio se leđi Mariji. „Razbojnici koji su ubili tvog muža... oni su bili iz družine lorda Berika?“

„Tako smo u početku mislili.“ Mada je leđi Marija posedela, još je bila naočita žena. „Ubice su se raštrkale pošto su otišle iz Starikama. Lord Vipren je jednu družinu pratio do Lepitrga, ali im je tamo izgubio trag. Crni Valder je poveo pse i lovcu u Veštičje blato za drugima. Kmetovi su poricali da su ih videli, ali posle malo oštrijeg ispitivanja opevali su drugačiju pesmu. Govorili su o jednookom čoveku i jednom sa žutim plaštom... i ženi, u plaštu i s kapuljačom.“

„Ženi?“ Pomislilo bi se da je Bela Srna naučila Mereta da se drži podalje od razbojnika. „I u Bratstvu Kraljeve šume je bila jedna žena.“

„Čula sam za nju.“ *Kako i ne bi,* govorio je njen glas, *kada je ostavila svoj trag na mom mužu?* „Bela srna je, kažu, bila mlada i lepa. Ova žena s kukuljicom nije ni jedno ni drugo. Kmetovi bi hteli da poverujemo kako joj je lice iskidano i puno ožiljaka, a oči previše užasne da se pogledaju. Tvrde da ona predvodi razbojnike.“

„Predvodi?“ Džejmij u je bilo teško da u to poveruje. „Berik Donderion i crveni sveštenik...“

„...nisu viđeni.“ Leđi Marija je zvučala ubedeno.

„Donderion je mrtav“, reče Delivepar. „Planina mu je zario nož u oko, imamo

ljude koji su to svojim očima videli.“

„To je jedna priča“, reče Adam Marbrend. „Drugi će ti reći da lord Berik ne može biti ubijen.“

„Ser Harvin tvrdi da su te priče laži.“ Ledi Amereji je oko prsta nosila pletenicu. „Obećao mi je glavu lorda Berika. On je veoma odvažan.“ Rumenela je ispod suza.

Džejmi pomisli na glavu koju je dao Piji. Skoro da je čuo svog malog brata kako se kikoće. *A šta je bilo s davanjem cveća ženama?*, upitao bi Tirion. Imao bi i pokoju biranu reč za Harvina Plama, mada *odvažan* ne bi bila jedna od njih. Plamova braća su bili krupni, mesnati momci debelih vratova i rumenih lica; glasni i pohotni, brzi da se nasmeju, brzi da se razbesne, brzi da oprostite. Harvin je bio drugačiji Plam; hladnook i čutljiv, sasvim nesproman da prašta... i smrtonosan s buzdovanom u ruci. Dobar čovek da zapoveda posadom zamka, ali ne i čovek koji može da se zavoli. *Mada...* Džejmi se zagleda u ledi Amereji.

Sluge su iznosile ribu, rečnu štku s koricom od bilja i mlevenih oraha. Lanselova gospa ju je probala, klimnula glavom i naredila da se prvi tanjir posluži Džejmiju. Dok su mu prinosili ribu, nagnula se preko muževljevog mesta i dodirnula mu zlatnu ruku. „Ti bi mogao da ubiješ lorda Berika, ser Džejmi. Ti si ubio tog Smešljivog Viteza. Molim te, moj gospodar, preklinjem te, ostani i pomoz nam oko lorda Berika i Pseta.“ Njeni bleđi prsti gladili su njegove zlatne.

Nije valjda da misli da to osećam? „Jutarnji Mač je posekao Osmehnutog Viteza, moja gospo. Ser Artur Dejn, bolji vitez od mene.“ Džejmi povuče svoje zlatne prste i ponovo se okrenu ledi Mariji. „Dokle je Crni Valder pratio tu ženu s kukuljicom i njene ljude?“

„Njegovi psi su ih ponovo nanjušili severno od Veštičjeg blata“, reče mu starija žena. „Kune se da nije bio ni pola dana iza njih kada su nestali u Vratu.“

„Neka ih, neka istrunu tamo“, objavi ser Kenos vedro. „Ako su bogovi milostivi, progutaće ih živi pesak ili će ih pojesti gušteri-lavovi.“

„Ili će ih prihvatiti žabojedi“, reče ser Danvel Frej. „Ne bi me čudilo da močvarci štite razbojnik.“

„Da su samo oni takvi“, reče ledi Marija. „Neki rečni gospodari su takođe kao rod rođeni s ljudima lorda Berika.“

„A i knetovi“, šmrknu njena kći. „Ser Harvin kaže da ih kriju i hrane, a njega lažu kada ih pita kuda su otišli. *Lažu* sopstvene gospodare!“

„Iščupajte im jezike“, posavetova Delivepar.

„Onda vam želim mnogo sreće u dobijanju odgovora“, reče Džejmi. „Ako želite njihovu pomoć, moraće da vas zavole. Tako je to uradio Artur Dejn kada smo jahali protiv Bratstva Kraljeve šume. Plaćao je kmetovima za hranu koju smo pojele, iznosio njihove žalbe pred kralja Erisa, proširivao pašnjake oko njihovih sela, čak se izborio za njihovo pravo da poseku određen broj stabala svake godine i da u jesen ulove nekoliko kraljevih jelenova. Šumski narod je gledao u Tojna kao u svog zaštitnika, ali je ser Artur za njih uradio više nego što je Bratstvo ikada uspeo, i pridobio ih je za sebe. Posle toga, sve ostalo je bilo lako.“

„Lord zapovednik mudro zbori“, reče ledi Marija. „Nikada se nećemo otarasiti tih razbojnika sve dok kmetovi ne zavole Lansela kao što su nekada voleli mog oca i dedu.“

Džejmi pogleda prazno mesto svog brata od strica. Lansel, međutim, tu ljubav nikada neće steći molitvama.

Ledi Amereji napući usne. „Ser Džejmi, molim te, ne napuštaj nas. Mom lordu si potreban, a i meni. Ovo su zaista strašna vremena. Nekih noći jedva mogu da zaspim, od straha.“

„Meni je mesto uz kralja, moja gospo.“

„Ja ću doći“, ponudi se Delivepar. „Kada jednom završimo posao u Brzorečju, neću moći da sačekam novu borbu. Mada Berik Donderion i neće biti neki protivnik. Sećam ga se sa starih turnira. Lepuškast momak s lepim plaštom. Mršav i zelen.“

„To je bilo pre nego što je umro“, reče mladi ser Arvud Frej. „Kmetovi kažu da ga je smrt izmenila. Možeš da ga ubiješ, ali on neće ostati mrtav. Kako da se boriš protiv takvog čoveka? A tu je i Pseto. U Solanama je ubio dvadeseticu.“

Delivepar prasnu u smeh. „Dvadeset debelih krčmara, možda. Dvadeset slugu što su se upišali u gaće. Dvadeset braće prosjaka naoružanih zdelama. Ne dvadeset vitezova. Ne mene.“

„U Solanama ima jedan vitez“, nije se dao ser Arvud. „Sakrio se iza svojih zidova dok su Klegani i njegovi besni psi harali gradom. Nisi video šta je sve uradio, ser. Ja jesam. Kada je izveštaj stigao u Blizance, odjahao sam dole s Harisom Hajom, njegovim bratom Donelom i pedeset ljudi, strelaca i oklopnih pešaka. Mislili smo da je to delo lorda Berika, nadali smo se da ćemo mu ući u trag. Od Solana je ostao samo zamak i stari ser Kvinsi, koji je toliko prestravljen da nije hteo da nam otvori kapiju, već nam je dovikivao sa zidina. Ostalo su kosti i pepeo. Čitava varoš. Pseto je spalio kuće, poklao ljude i odjahao uz grohotan

smeh. Žene... ne bi poverovao šta su uradili nekim ženama. Neću o tome da govorim za stolom. Pozlilo mi je kada sam video.“

„Ja sam plakala kada sam čula“, reče leđi Amereji.

Džejmi otpi gutljaj vina. „Po čemu si siguran da je to bio Pseto?“ Ono što su opisivali više je ličilo na Gregorovo nego na Sendorovo delo. Sendor jeste surov i divalj, ali je njegov stariji brat istinsko čudovište u kući Kleganija.

„Viđen je“, odgovori ser Arvud. „Ta njegova kaciga se lako uoči i teško zaboravlja, a bilo je nekoliko preživelih da ispričaju priču. Devojka koju je silovao, neki dečaci koji su se sakrili, žena koju smo našli ispod pocrnele grede, ribari koji su s čamaca gledali kasape na delu.

„Ne zovi ih kasapima“, reče leđi Marija tiho. „To je uvreda za poštene ljude koji se bave tim zanatom. Solane su bile delo neke paklene zveri u ljudskoj koži.“

Ovo i jeste vreme za zveri, pomisli Džejmi, za lavove, vukove i ljute pse, za gavrane i vrane lešinarke.

„Zlo delo.“ Delivepar ponovo napuni pehar. „Leđi Marija, leđi Amereji, vaše nevolje su me dirnule. Imate moju reč, čim Brzorečje padne, vratiću se da ulovim Pseto i ubijem ga za vas. Mene psi ne plaše.“

Ovaj bi trebalo da te plaši. I jedan i drugi su bili ogromni i snažni, ali je Sendor Klegani bio mnogo brži, i borio se s mahnišću kojoj Lajl Krejkhoh neće moći da se suprotstavi.

Leđi Amereji je, međutim, bila oduševljena. „Ti si pravi vitez, ser Lajle, što pomažeš gospi u nevolji.“

Bar nije nazvala sebe devicom. Džejmi se maši pehara, ali ga preturi. Laneni stolnjak upi vino. Njegovi pratioci su se pretvarali da ne primećuju širenje crvene mrlje. *Odlični maniri,* reče on sebi, ali je to ipak imalo ukus sažaljenja. Naglo je ustao. „Moja gospo. Molim za izvinjenje.“

Leđi Amereji je delovala povređeno. „Ostavljaj nas? Sada će srnetina, i petao punjen prazilukom i pečurkama.“

„Veoma ukusno, ne sumnjam, ali ne bih mogao da pojedem ni zalogaj više. Moram da vidim svog brata.“ Džejmi se pokloni i ostavi ih u društvu hrane.

Ljudi su jeli i u dvorištu. Vrapci su se okupili oko desetak vatri da zagreju ruke i gledaju debele kobasice kako cvrče iznad plamenova. Bilo ih je sigurno stotinu. *Beskorisna usta.* Džejmi se pitao koliko je kobasica do sada potrošio njegov brat od strica i kako namerava da hrani vrapce kada mu ih ponestane. *Na zimu će jesti pacove ako ne pozanju još jednu žetvu.* Ovako kasno ujesen, izgledi za još jednu

žetvu bili su slabi.

Obredište je našao u unutrašnjem dvorištu zamka; sedmostrano zdanje bez prozora, sa zidovima od balvana. Vrata su bila ukrašena duborezom, a krov od crepa. Tri vrapca su sedela na stepenicama. Kada se Džejmi približi, oni ustadoše. „Kuda ćeš, moj gospodaru?“, upita jedan. Bio je najsitniji od njih, ali je imao najveću bradu.

„Unutra.“

„Unutra je lord, moli se.“

„Lord je moj brat od strica.“

„Pa, onda, moj gospodaru“, reče drugi vrabac, ogroman ćelavi čovek sa sedmokrakom zvezdom naslikanom iznad oka, „sigurno ne želiš da ometaš brata u molitvi.“

„Lord Lansel traži vodstvo od Oca na nebesima“, reče treći vrabac, golobrad. Dečak pomislio je Džejmi, ali ga je glas odao kao ženu, odevenu u bezoblične rite i zarđalu verižnjaču. „Moli se za dušu prvoobrednika i svih drugih koji su umrli.“

„Oni će i sutra biti mrtvi“, reče joj Džejmi. „Otac na nebesima ima više vremena od mene. Znaš li ti ko sam ja?“

„Neki lord“, reče krupni čovek sa zvezdom iznad oka.

„Neki bogalj“, reče onaj sitni s velikom bradom.

„Kraljeubica“, reče žena, „ali mi nismo kraljevi, već samo Sirotani, a ti ne možeš ući ako lord to ne odobri.“ Držala je močugu sa šiljcima, a sitni čovek diže sekiru.

Vrata iza njih se otvoriše. „Pustite mog brata da ude u miru, prijatelji“, reče tiho Lansel. „Očekujem ga.“

Vrapci se pomeriše u stranu.

Lansel je delovao još mršavije nego u Kraljevoj luci. Bio je bosonog i odeven u jednostavnu, grubu tuniku od nebojene vune, u kojoj je izgledao više kao prosjak nego kao lord. Teme mu beše glatko izbrijano, ali mu je brada malo porasla. Nazvati je paperjem bila bi uvreda za piliće. Veoma je čudno stajala uz belu kosu oko njegovih ušiju.

„Brate“, reče Džejmi kada ostadoše sami u obredištu, „jesi li to potpuno izgubio razum?“

„Radije kažem da sam našao veru.“

„Gde ti je otac?“

„Otišao je. Svađali smo se.“ Lansel kleknu pred oltar svog drugog Oca. „Hoćeš li da se pomoliš sa mnom, Džejmji?“

„Budem li se lepo molio, hoće li mi Otac dati novu šaku?“

„Neće. Ali će ti Ratnik dati hrabrosti, Kovač će ti podariti snage, a Starica će ti dati mudrosti.“

„Šaka meni treba.“ Sedam bogova se dizalo iznad oltara u duborezu, tamno drvo je svetlucalo pod svetlošću sveća. U vazduhu se osećao slabašan miris tamjana. „Ovde spavaš?“

„Svake noći ležem pod drugim oltarom, a Sedmoro mi šalju prikazanja.“

Belor Blagosloveni je nekada doživljavao prikazanja. *Posebno kada je postio.* „Kada si poslednji put jeo?“

„Ne treba mi druga hrana sem moje vere.“

„Vera je kao ovsena kaša. Bolje ide uz mleko i med.“

„Sanjao sam da ćeš doći. U snu si znao šta sam uradio. Kako sam zgrešio. Zbog toga si me ubio.“

„Pre ćeš ti sam sebe ubiti ovim poščćenjem. Zar se nije Belor Blagosloveni postom u grob oterao?“

„Naši životi su plamičci sveća, kazuje *Sedmokraka zvezda*. Svaki povetarac može da nas ugasi. Smrt nikada nije daleko od ovog sveta, a grešnike koji se ne pokaju čeka sedam pakova. Moli se sa mnom, Džejmji.“

„Ako to uradim, hoćeš li pojesti zdelu ovsene kaše?“ Kada njegov braca ne odgovori, Džejmji uzdahnu. „Trebalo bi da spavaš sa svojom ženom, a ne sa Devicom. Treba ti sin derijevske krvi ako hoćeš da zadržiš zamak“

„Gomila hladnog kamenja. Nikada ga nisam tražio. Nikada ga nisam želeo. Jedino sam želeo...“ Lansel zadrhta. „Sedmoro me spasli, želeo sam da budem ti.“

Džejmji je morao da se nasmeje. „Bolje ja nego Blagosloveni Belor. Deriju je potreban lav, braco. Baš kao i tvojoj maloj Frejki. Ovlaži se između nogu svaki put kada neko spomene Kremena. Ako već nije legla s njim, uskoro će.“

„Ako ga voli, nek budu radosni jedno s drugim.“

„Lav ne bi trebalo da ima rogove. Uzео si je za ženu.“

„Rekao sam neke reči i dao joj crveni plašt, ali samo da udovoljim ocu. U braku moraju da se vrše bračne dužnosti. Kralj Belor je morao da se oženi svojom sestrom Denom, ali nikada nisu živeli kao muž i žena, i odrekao je se čim je krunisan.“

„Kraljevstvu bi bilo bolje da je zažmurio i pojebao je. Toliko poznajem

istoriju. Bilo kako bilo, tebe niko neće smatrati za Belora Blagoslovenog.“

„Neće“, priznade Lansel. „On je bio redak duh, čist, hrabar i nevin, zla ovog sveta nisu ga dodirnula. A ja sam grešnik i moram da okajem i previše.“

Džejmi položi šaku na bratovljevo rame. „Šta ti znaš o grehu, braco? Ja sam ubio svog kralja.“

„Hrabar čovek ubija mačem, kukavica mešinom vina. Obojica smo kraljeubice, ser.“

„Robert nije bio pravi kralj. Neki bi možda rekli čak i da je jelen prirodni plen lava.“ Džejmi je osećao kosti ispod bratovljeve kože... i još nešto. Lansel je pod tunikom nosio košulju od kostreti. „Šta si još radio kad moraš toliko da se kajješ? Reci mi.“

Njegov brat od strica pognu glavu, a suze mu potekoše niz obraze.

Te suze su Džejmiju bile dovoljan odgovor. „Ubio si kralja“, reče on, „a onda si jebao kraljicu.“

„Nikada nisam...“

„...legao s mojom milom sestrom?“ *Reci da je tako. Reci!*

„Nikada nisam izlio seme u... u njenu...“

„...pičku?“ predloži Džejmi.

„...utrobu“, dovrši Lansel. „Nije izdaja ako ne svršiš unutra. Težio sam je pošto je kralj umro. Ti si bio sužanj, otac ti je bio u pohodu, a tvoj brat... ona ga se bojala, i to s valjanim razlogom. On me je naterao da je izdam.“

„Stvarno?“ *Lansel, ser Ozmund i ko sve još? Da li je onaj deo o Mesečevom Dečaku stvarno bio samo ruganje? „Jesi li je prisilio?“*

„Ne! Voleo sam je. Želeo sam da je zaštitim.“

Želeo si da budeš ja. Nepostojeći prsti ga zavrbeše. Onog dana kada je njegova sestra došla u Kulu belog mača da ga moli da odbaci zavete, nasmejala se pošto ju je odbio i hvalila time što ga je hiljadu puta lagala. Džejmi je to shvatio kao nespretna pokušaj da ga povredi, kao što je on povredio nju. *To je možda bila jedina istina koju mi je ikada rekla.*

„Ne misli zlo o kraljici“, molio je Lansel. „Put je slaba, Džejmi. Nikakvo zlo nije proizašlo iz našeg greha. Nikakvo... nikakvo kopile.“

„Nije. Kopilad se retko začinju kada prskaš po stomaku.“ Pitao se šta bi njegov brat rekao kada bi on priznao svoje grehe, tri izdaje koje je Sersei nazvala Džofri, Tomen i Mirsela.

„Posle bitke sam bio besan na veličanstvo, ali je prvoobrednik rekao da joj

moram oprostiti.“

„Ispovedio si svoje grehe presvetosti?“

„Molio se za mene kada sam ležao ranjen. Bio je dobar čovek.“

On je mrtav čovek. Zvona su zvonila za njim. Pitaو se da li njegov brat ima predstavu čime su urodile njegove reči. „Lansele, ti si jeziva budala.“

„U pravu si“, reče on, „ali su moje ludosti iza mene, ser. Zamolio sam Oca na nebesima da mi pokaže put, i on je to učinio. Odbacujem ovu lordovsku titulu i ovu ženu. Kremen može oboje da ih ima ako želi. Sutra se vraćam u Kraljevlu luku da zakunem svoj mač na vernost novom prvoobredniku i Sedmoro. Hoću da se zakunem i stupim u Ratnikove sinove.“

Momak je pričao besmislice. „Ratnikovi sinovi su stavljeni van zakona pre tri stotine godina.“

„Novi prvoobrednik ih je obnovio. Poslao je poziv svim vrlim vitezovima da obavežu svoje živote i mačeve na službu Sedmoro. Sirotani će takođe biti obnovljeni.“

„Zašto bi Gvozdeni presto to dozvolio?“ Jedan od prvih targarjenskih kraljeva se godinama borio da uguši ta dva ratnička reda, prisećao se Džejmi, mada nije tačno pamtio koji. Možda Megor, ili prvi Džeheris. *Tirion bi znao.*

„Njegova svetost piše da se kralj Tomen saglasio. Pokazaću ti pismo, ako hoćeš.“

„Čak i ako je to istina... ti si lav od Stene, lord. Imaš ženu, zamak, zemlje koje treba braniti, narod koji treba štiti. Ako su bogovi milostivi, imaćeš sinove svoje krvi da te slede. Zašto da odbaciše sve to zbog... zbog nekog zaveta?“

„A zašto si ti učinio isto?“, upita Lancel tiho.

Zarad časti, mogao je da kaže Džejmi. *Zarad slave*. To bi, međutim, bila laž. Čast i slava su imale udela, ali je uglavnom to bilo zbog Sersei. Smeh mu se otrgnu s usana. „Da li to bežiš prvoobredniku ili mojoj miloj sestri? Moli se za odgovor na to pitanje, braco. Moli se *žestoko*.“

„Hoćeš li se moliti sa mnom, Džejmi?“

Pogledao je po obredištu, u bogove. Majku, punu milosti. Oca, strogog sudiju. Ratnika, s rukom na maču. Stranca u senkama, poluljudskog lica skrivenom kapuljačom ogrtača. *Mislio sam da sam ja Ratnik a Sersei Devica, ali je ona sve vreme bila Stranac, skrivala je pravo lice od mog pogleda.* „Moli se za mene, ako želiš“, reče on svom rođaku. „Ja sam zaboravio sve reči.“

Vrapci su još lepršali oko stepenica kada Džejmi ponovo izađe u noć. „Hvala

vam“, reče im on. „Sada se osećam neuporedivo svetije.“

Otišao je da pronade ser Ilina i dva mača.

Dvorište zamka je bilo puno očiju i ušiju. Da im umakne, potražio je Derijevu bogošumu. Tu nije bilo vrabaca, samo golog i mračnog drveća čije je crno granje paralo nebo. Stelja od mrtvog lišća krčkala im je pod nogama.

„Vidiš li onaj prozor, ser?“ Džejm i pokazao mačem. „To je bila spavaća odaja Rejmuna Derija. Tu je spavao kralj Robert na našem povratku iz Zimovrela. Kći Neda Starka je pobjegla pošto je njen vuk izujedao Džofa, sigurno se sećaš. Moja sestra je htela da devojčici odseku ruku. Stara kazna, za napad na nekoga kraljevske krvi. Robert joj je rekao da je svirepa i luda. Svadali su se pola noći... zapravo, Sersei se svadala, a Robert je pio. Negde posle ponoći, kraljica me je pozvala unutra. Kralj se obeznanio i hrkao je na mirskom sagu.

Pitao sam sestru želi li da ga odnesem u krevet. Rekla mi je da bi trebalo nju da odnesem u krevet i zbacila haljinu sa sebe. Uzeo sam je na krevetu Rejmuna Derija pošto sam prekoračio Roberta. Da se veličanstvo probudilo, ubio bih ga na licu mesta. Ne bi bio prvi kralj koji je umro od mog mača... ali *tu* priču znaš, zar ne?“ Zamahnuo je na granu drveta, presekaвши je nadvoje. „Dok sam je jebao, Sersei je jecala: „*Hoću*.“ Verovao sam da misli na mene, ali je zapravo htela malu Starkovu, osakaćenu ili mrtvu.“ *Šta sve radim zbog ljubavi*. „Samo su slučajno Starkovi ljudi našli devojčicu pre mene. Da sam je ja našao prvi...“

Tragovi boginja na ser Ilinovom licu behu crne rupe na svetlosti baklji, tamne kao Džejmijeva duša. Ispustio je onaj kreštav zvuk

Smeje mi se, shvati Džejm i Lanister. „Sasvim je moguće da si mi i ti jebao sestru, gade rošavi“, ispljunu on. „Dobro onda, začepi gubicu i ubij me, ako možeš.“

BRIJENA

Samotište je stajalo na strmom ostrvu pola milje od obale, gde se prostrano ušće Trozupca dodatno širilo da poljubi Zaliv kraba. Čak i sa obale njegovo bogatstvo bilo je očigledno. Obronke su prekrivala terasasta polja, ispod njih su bili ribnjaci, a iznad vetrenjače čija su se krila od drveta i platna sporo okretala na povetarcu sa zaliva. Brijena je videla ovce kako pasu na padini i rode kako gacaju po plićaku oko pristaništa za skelu.

„Solane su odmah preko vode“, reče obrednik Meribold pokazujući na sever, preko zaliva. „Braća će nas prevesti po jutarnjoj plimi, mada se bojim onoga što ćemo tamo zateći. Hajde da uživamo u dobroj toploj hrani pre nego što se s tim suočimo. Ovdašnja braća uvek imaju neku kost viška za Psa.“ Pas zalaja i mahnu repom.

Sada je nailazila oseka, i to brzo. Voda koja je razdvajala ostrvo od obale povlačila se ostavljajući širok pojas svetlucavog smeđeg mulja, istačkan jezercima koja su na popodnevnom suncu blistala poput zlatnika. Brijena se počea po vratu, gde ju je ujela neka buba. Bila je podigla kosu i sunce joj je grejalo kožu.

„Zašto ga zovu Tih ostrvo?“, upita Podrik

„Nastanjuju ga pokajnici, koji traže iskupljenje za svoje grehe kroz meditaciju, molitvu i ćutnju. Samo stari brat i njegovi nadglednici smeju da govore, a nadglednici samo svakog sedmog dana.“

„Tihe sestre nikada ne govore“, reče Podrik „Čuo sam da nemaju jezike.“

Obrednik Meribold se osmehnu. „Majke su plašile decu tom pričom i kada sam ja bio tvojih godina. Tada u njoj nije bilo istine, a nema je ni sada. Zakletva ćutnje je čin pokajanja, žrtve kojom dokazujemo našu odanost Sedmoro na nebesima. Kada bi se mutavac zakleo na ćutnju, bilo bi isto kao da se čovek bez nogu odrekne igranja.“ Poveo je magarca niz padinu, mahnuvši im da ga slede. „Ako hoćete da noćas spavate pod krovom, morate da sjašete i predete mulj sa mnom. Staza vere, tako je zovemo. Samo verni mogu da je bezbedno pređu. Bezbožnike proguta živi pesak, ili se utope kada nadode plima. Nadam se da niko od vas nije bezbožan? Svejedno, ja bih pazio kud stajem. Kročite samo tamo gde sam kročio i ja, pa ćete stići na drugu stranu.“

Staza vere je bila krivudava, morala je Brijena da primeti. Mada se ostrvo

dizalo severoistočno od mesta na kome su napustili obalu, obrednik Meribold nije krenuo pravo ka njemu. Umesto toga krenuo je na istok, prema dubljim vodama zaliva, koje su plavo i srebrno treperile u daljini. Mek smeđi mulj mu je šljapkao pod bosim stopalima. S vremena na vreme je zastajkivao u hodu, da štapom ispita tlo pred sobom. Pas se držao blizu njega, njuškajući svaki kamen, školjku i busen morske trave. Za promenu nije jurio napred niti lutao.

Sledila je Brijena, koja je pazila da se drži linije otisaka koje su ostavili pas, magarac i sveti čovek. Za njom je išao Podrik a na kraju ser Hajl. Posle stotinu koračaja, Meribold se naglo okrenu na jug, tako da su mu leđa skoro gledala u samotište. Nastavio je u tom pravcu još stotinu koračaja, provevši ih između dva plitka jezerceta. Pas je gurnuo njušku u jedno i zakevtao kada ga je uštinula kraba. Usledila je kratka ali žestoka borba pre nego što je pas dotrčkarao, mokat i blatnjav, s krabom u čeljustima.

„Zar ne treba *tamo* da idemo?“ viknu ser Hajl iza njih, pokazujući ka samotištu. „Kao da idemo u svim mogućim pravcima, samo ne prema njemu.“

„Imaj vere“, posavetova obrednik Meribold. „Veruj, istraj i prati, pa ćemo naći mir za kojim tragamo.“

Mulj je vlažno svetlucao svuda oko njih, išaran desetinama nijansi. Bio je tako tamno smeđ da je delovao skoro crno, ali je bilo i pojaseva zlatnog peska, isturenih crvenih i sivih stena i umršene crne i zelene morske trave. Rode su gacale kroz jezerceta i ostavljale tragove svuda oko njih, a krabe su milele blizu površine plitke vode. Vazduh je mirisao na slanu vodu i trulež, a tlo im je usisavalo stopala i veoma ih nevoljno puštalo, uz mljackave uzdahe. Obrednik Meribold se neprekidno okretao. Tragove njegovih stopala je ispunjavala voda čim bi krenuo dalje. Kada je napokon tlo postalo čvršće i počelo da im se diže pod nogama, prehodali su bar milju i po.

Pošto su se uspenrali preko razbacanog kamenja koje je ovičavalo obalu ostrva, čekala su ih tri čoveka. Bili su odeveni u mrke i sive odore braće, sa širokim rukavima i šiljastim kapuljačama. Dvojica su obmotali komade vune oko donjeg dela lica, tako da su im se videle samo oči. Progovorio je treći brat. „Obredniče Meribolde“, doviknuo je. „Prošla je skoro godina. Dobro došao. Kao i tvoji saputnici.“

Pas zamaha repom, a Meribold otrese blato sa stopala. „Možemo li vas zamoliti za gostoprinstvo na jednu noć?“

„Da, naravno. Večeras će biti riblje čorbe. Hoće li vam ujutro trebati skela?“

„Ako vam nije prevelika muka.“ Meribold se okrenu svojim saputnicima. „Brat Narbert je nadglednik reda, tako da mu je dozvoljeno da govori svakog sedmog dana. Brate, ovi dobri ljudi su mi pomogli na putu. Ser Hajl Hant je junak iz Hvata. Momče je Podrik Pejn, poreklom iz zapadnih zemalja. A ovo je leđi Brijena, poznata kao Devica od Oporja.“

Brat Narbert ustuknu. „Žena.“

„Da, brate.“ Brijena pusti kosu, pa je istrese. „Zar ovde nemate žena?“

„Trenutno ne“, reče Narbert. „Žene koje nas posećuju dolaze bolesne i ranjene ili trudne. Sedmoro su blagoslovili našeg starog brata rukama koje leče. Povratio je zdravlje mnogom čoveku od koga su čak i meštiri digli ruke, a i mnogoj ženi.“

„Ja nisam ni bolesna ni ranjena, a ni trudna.“

„Leđi Brijena je devica ratnica“, poveri im obrednik Meribold, „u lovu na Pseto.“

„Stvarno?“ Narbert je delovao iznenađeno. „A čemu to vodi?“

Brijena dodirnu balčak Zavetnika. „Ovome“, reče.

Nadglednik ju je proučavao. „Ti jesi... snažna za ženu, tačno, ali... možda bi trebalo da te odvedem do starog brata. Sigurno vas je video kako prelazite mulj. Hajde.“

Narbert ih povede po šljunkovitoj stazi i kroz jabučar do belo okrečene štale sa šiljastim slamnatim krovom. „Ovde možete da ostavite svoje životinje. Brat Džilam će se postarati da budu nahranjene i napojene.“

Skoro tri četvrtine štale bile su prazne. Na jednom kraju je stajalo pet-šest mazgi oko kojih je poslovao krivonogi mali brat za koga je Brijena pomislila da je Džilam. Na samom suprotnom kraju, daleko od drugih životinja, ogroman crni pastuv je zanjištao na zvuk njihovih glasova i ritmoo vrata svoje pregrade.

Ser Hajl je s divljenjem pogledao crnog konja dok je pružao uzde bratu Džilamu. „Lepa životinja.“

Brat Narbert uzdahnu. „Sedmoro nam šalju blagoslove, i Sedmoro nam šalju iskušenja. Lep možda jeste, ali je Lutalica sigurno oždreblien u paklu. Kada smo pokušali da ga upregnemo u plug, ritmoo je brata Ronija i slomio mu cevanicu na dva mesta. Nadali smo se da će mu štrojenje popraviti prgavu narav, ali... brate Džilame, hoćeš da im pokažeš?“

Brat Džilam spusti kapuljaču. Imao je čupavu plavu kosu, obrijano teme i krvav zavoj preko uva.

Podriku stade dah. „Konj ti je odgrizao wvo?“

Džilam kimnu glavom i ponovo je pokri.

„Oprosti mi, brate“, reče ser Hajl, „ali ja bih ti odgrizao i drugo kad bi mi prišao s makazama.“

Šala se nije dopala bratu Narbertu. „Ti si vitez, ser. Lutalica je domaća životinja. Kovač je ljudima dao konje da im pomažu u radu.“ Onda se okrenuo. „Molim vas. Stari brat vas sigurno čeka.“

Padina je bila strmija nego što je izgledalo sa obale. Da je ublaže, braća su podigla drveno stepenište koje je vijugalo preko brda i između zgrada. Posle dugačkog dana provedenog u sedlu Brijeni je bilo drago što ima priliku da protegli noge.

Dok su se uspinjali, prošli su kraj desetak braće iz reda; ljudi s mrkım i sivim kapuljačama koji su ih ljubopitljivo pogledali u prolazu, ali im nisu poželeli dobrodošlicu rečima. Jedan je vodio dve krave muzare prema niskom ambaru s krovom od busenova; drugi je bućkao maslac. Na gornjim obroncima videli su tri dečaka kako teraju ovce, a još više su prošli pored groblja gde je jedan brat krupniji i od Brijene s mukom kopao raku. Po njegovim pokretima je bilo jasno da je hrom. Dok je prebacivao pun ašov kamenite zemlje preko ramena, slučajno ih je zasuo po nogama. „Pažljivije“, ukori ga brat Narbert. „Obrednik Meribold je mogao da se naguta zemlje.“ Grobar obori glavu. Kada Pas pride da ga onjuši, on spusti ašov i počea ga iza uha.

„Iskušenik“, objasni Narbert.

„Za koga kopa grob?“ upita ser Hajl dok su nastavljali da se uspinju uz drveno stepenište.

„Za brata Klementa, nek mu Otac pravedno sudi.“

„Je l' bio star?“, upita Podrik Pejn.

„Ako smatraš da je čovek od osam i četrdeset godina star, onda jeste, ali nisu ga godine ubile. Umro je od rana zadobijenih u Solanama. Nosio je nešto naše medovine tamo na pijacu, na dan kada su se razbojnici obrušili na varoš.“

„Pseto?“, upita Brijena.

„Jedan drugi, jednako surov. Išćupao je sirotom Klementu jezik kada je ovaj odbio da govori. Pošto se zakleo na ćutnju, rekao je pljačkaš, ionako mu ne treba. Stari brat će znati više. Najgore vesti iz spoljnog sveta čuva za sebe, da ne naruši spokoj samotišta. Mnoga naša braća dolaze ovamo da pobegnı od užasa sveta, a ne da se njima bave. Brat Klement nije bio jedini ranjenik među nama. Neke

rane se ne vide.“ Brat Narbert mahnu desno. „Tamo je naša letnja senica. Grožđe je sitno i kiselo, ali od njega pravimo pristojno vino. Spravljamo i svoje pivo, a naša medovina i jabukovo pivo su nadaleko čuveni.“

„Rat nikada nije stigao ovamo?“, upita Brijena.

„Ovaj rat nije, hvaljeni da su Sedmoro. Naše molitve su nas zaštitile.“

„I vaše plime“, dodade Meribold. Pas lanu kao da se slaže.

Vrh brda okruživao je nizak zid od nemalterisanog kamena, unutar koga su zbijene stajale velike zgrade; vetrenjača, čija su krila škripala dok su se okretala, konaci u kojima su braća spavala i zajednička trpezarija gde su jeli, drveno obredište za molitvu i meditaciju. Obredište je imalo prozore od šarenog stakla, široka vrata s duborezom koji je prikazivao Majku i Oca, i sedmostrani zvonik sa s kružnim doksatom na vrhu. Iza se nalazio povrtnjak gde su neka starija braća plevila korov. Brat Narbert povede posetioce oko stabla kestena do drvenih vrata usađenih u obronak planine.

„Pećina s vratima?“, upita iznenađeno ser Hajl.

Obrednik Meribold se osmehnu. „Zove se Isposnička rupa. Prvi sveti čovek koji je našao put ovamo tu je živeo i stvarao takva čudesa da su mu se i drugi pridružili. To je, kažu, bilo pre dve hiljade godina. Vrata su postavljena malo kasnije.“

Pre dve hiljade godina je Isposnikova rupa možda bila vlažno, mračno mesto, sa zemljanim podom i puno odjeka od kapanja vode, ali ne više. Pećina u koju su ušli Brijena i njeni saputnici pretvorena je u toplo, ušuškano svetilište. Vuneni sagovi prekrivali su zemlju, tapiserije zidove. Visoke voštanice davale su više nego dovoljno svetlosti. Nameštaj beše čudan ali jednostavan; dugačak sto, klupa, kovčeg, nekoliko visokih polica punih knjiga i stolice. Svi su bili sačinjeni od naplavljenog drveta, neobično oblikovani komadi, promućurno spojeni i glačani sve dok na svetlosti sveća nisu sijali kao tamno zlato.

Stari brat nije bio onakav kakvog ga je Brijena očekivala. Za početak, teško se mogao nazvati *starim*, dok su braća koja su plevila korov u vrtu imala zguarena ramena i pogrbljena leđa staraca, on je stajao prav i visok i kretao se okretno i žustro kao čovek u najboljim godinama. A nije ni imao blago, dobroćudno lice koje je očekivala od vidara. Glava mu je bila velika i kockasta, nos crven i pun ispucalih žila. Mada mu je teme bilo izbrijano, prekrivale su ga grube čekinje, isto kao i vilicu.

Izgleda više kao čovek stvoren da lomi kosti nego da ih leči, pomislila je

Devica od Oporja dok je stari brat prelazio preko prostorije da zagrli obrednika Meribolda i pomiluje Psa. „Uvek je radostan dan kada nas naši prijatelji Meribold i Pas počaste novom posetom“, reče on pre nego što se okrenu drugim gostima. „A nova lica su uvek dobro došla. Veoma ih retko vidamo.“

Pre no što se posadio na klupu, Meribold je uzvratio uobičajenim biranim rečima. Za razliku od Norberta, stari brat nije delovao zbunjen Brijeninim polom, ali mu je osmeh zgasnuo kada mu je obrednik rekao zašto su ona i ser Hajl došli. „Shvatam“, beše sve što je rekao, pre nego što se okrenuo uz reči: „Sigurno ste žedni. Molim vas, uzmite našeg slatkog jabukovog piva da sperete putnu prašinu iz grla.“ Sam im je sipao. Pehari takođe behu izdeljani od naplavljenog drveta, svaki različit od drugog. Kada ih Brijena pohvali, on reče: „Moja gospa je previše ljubazna. Mi samo sečemo i glačamo drvo. Ovde smo blagosloveni. Na mestu gde se reka susreće sa zalivom struje i plima se rvu i mnoge neobične i čudesne stvari nam doplove i nasuču se na naše obale. Naplavljeno drvo je najmanje od njih. Nalazili smo i srebrne pehare i gvozdene šerpe, džakove vune i bale svile, zardale kacige i blistave mačeve... a i rubine, da.“

To je zanimalo ser Hajla. „Regarove rubine?“

„Možda. Ko to može znati? Bitka se desila na mnogo liga odavde, ali je reka neumorna i strpljiva. Nađeno ih je šest. Svi čekamo sedmi.“

„Bolje rubine nego kosti.“ Obrednik Meribold je trljao stopalo, a blato mu se ljuspalo pod prstom. „Nisu svi rečni darovi prijatni. Dobra braća sakupljaju i mrtve. Utopljene krave, utopljene jelene, mrtve svinje natečene i velike skoro kao pola konja. A i leševe, da.“

„Previše leševa, u poslednje vreme.“ Stari brat uzdahnu. „Naš grobar ne zna za odmor. Rečni ljudi, zapadnjaci, severnjaci, svi ovde isplivavaju. Kako vitezovi, tako i zlikovci. Sahanjujemo ih jedne pored drugih, Starkove i Lanistere, Blekvude i Brekene, Freje i Derije. To je dužnost koju reka od nas zahteva u zamenu za sve svoje darove, i mi je vršimo što bolje možemo. Ponekad, međutim, nađemo ženu... ili još gore, malo dete. To su najsiroviji darovi.“ Okrenuo se obredniku Meriboldu. „Nadam se da ćeš imati vremena da nas razrešiš grehova. Otkako su pljačkaši ubili obrednika Beneta, nismo imali kome da se ispovedimo.“

„Ostaviću za to vremena“, reče Meribold, „mada se nadam da imate neke bolje grehove nego kada sam poslednji put svračao.“ Pas zalaja. „Vidiš? Čak je i Psu bilo dosadno.“

Podrik Pejn je bio zbunjen. „Mislio sam da niko ne sme da priča. Dobro, ne baš niko. Braća. Druga braća, ne ti.“

„Dozvoljeno nam je da narušimo ćutnju kada se ispovedamo“, reče stari brat. „Teško je govoriti o grehu znacima i klimanjem glave.“

„Jesu li spalili obredište u Solanama?“, upita Hajl Hant.

Osmeħ nestade. „Spalili su sve u Solanama, sem zamka. Samo je on bio od kamena... mada je mogao da bude i od maslaca, koliko je dobra učinio gradu. Meni je zapalo da se staram o nekim preživelim. Ribari su mi ih dovezli preko zaliva pošto su požari zgasli, i kada su smatrali da je dovoljno bezbedno da pristanu. Jedna sirota žena je silovana deset puta, a njene grudi... moja gospo, ti nosiš muški oklop, zato te neću poštediti užasa... grudi su joj bile iskidane, izgrizene i *pojedene*, kao da ju je napala neka... okrutna zver. Uradio sam šta sam za nju mogao, mada to nije bilo mnogo. Dok je ležala na samrti, najcrnje kletve nije upućivala ljudima koji su je silovali, niti čudovištu koje je gutalo njeno živo meso, već ser Kvinsiju Koku, koji je zatvorio kapije kada su razbojnici ušli u grad i sedeo na bezbednom iza kamenih zidova dok su mu ljudi vrištali i umirali.“

„Ser Kvinsi je star čovek“, reče obrednik Meribold blago. „Njegovi sinovi i zetovi su daleko ili mrtvi, unuci su mu još deca, a ima dve kćeri. Šta je mogao da učini, jedan čovek protiv tolikog mnoštva?“

Mogao je da pokuša, pomisli Brijena. Mogao je da pogine. Star ili mlad, pravi vitez je zaklet da zaštiti slabije od sebe, ili da pogine to čineći.

„Istinite reči, i mudre“, reče stari brat obredniku Meriboldu. „Kada pređeš u Solane, ser Kvinsi će sigurno od tebe zatražiti oprost. Drago mi je što si tu da ga daš. Ja nisam mogao.“ Odložio je drveni pehar i ustao. „Zvono za večeru će se uskoro oglasiti. Prijatelji moji, hoćete li poći sa mnom u obredište, da se pomolimo za duše dobrog naroda iz Solana pre nego što sednemo da prelomimo hleb i podelimo malo mesa i medovine?“

„Draga srca“, odgovori Meribold. Pas zalaja.

Večera u samotištu beše jedna od najčudnijih u Brijeninom životu, mada nimalo neprijatna. Hrana beše jednostavna ali dobra; bilo je vekni hrskavog hleba, još toplog od peći, ćupova sveže bućkanog maslaca, meda iz košnica samotišta i guste čorbe od kraba, mušula i bar tri različite vrste ribe. Obrednik Meribold i ser Hajl su pili medovinu koju su spravljala braća, i tvrdili su da je odlična, dok se Podrik zadovoljio sa još slatkog jabukovog piva. A večera nije bila ni mnogo ozbiljna. Meribold je izgovorio molitvu pre nego što je hrana poslužena,

i dok su braća jela za četiri dugačka drvena stola, jedan od njih je svirao na visokoj harfi, ispunivši dvoranu tihim, umilnim zvucima.

Kada je stari brat rekao muzičaru da se i on prihvati jela, brat Narbert i još jedan nadglednik su se smenjivali čitajući iz *Sedmokrake zvezde*.

Kada je čitanje završeno, iskušenici čija je dužnost bila da služe odneli su poslednje ostatke hrane. Većinom su to bili Podrikovi vršnjaci, ili mladi, ali je bilo i odraslih ljudi, a među njima i krupni grobar koga su susreli na brdu, koji je hodao nezgrapno se teturajući, kao bogalj. Pošto se dvorana ispraznila, stari brat je zamolio Narberta da pokaže Podriku i ser Hajlu njihove ležaje u konaku. „Nadam se da vam ne smeta da delite ćeliju? Nije prostrana, ali ćete videti da je udobna.“

„Hoću da ostanem sa serom“, reče Podrik „Mislim, mojom gospom.“

„Ono što ti i leđi Brijena radite negde drugde tajna je koja se tiče samo vas i Sedmoro“, reče brat Narbert, „ali na Tihom ostrvu, muškarci i žene ne spavaju pod istim krovom ako nisu venčani.“

„Imamo nekoliko skromnih koliba odvojenih za žene koje nas posećuju, bile one plemenite gospe ili seoske devojke“, reče stari brat. „Ne koriste se često, ali pazimo da budu čiste i suve. Leđi Brijena, dozvolioćeš mi da ti pokažem put?“

„Da, hvala ti. Podriče, idi sa ser Hajlom. Ovde smo gosti svete braće. Pod njihovim krovom, njihova pravila.“

Ženske kolibe su bile na istočnoj strani ostrva, i gledale na širok pojas mulja i daleke vode Zaliva kraba. Tu je bilo hladnije nego na zaštićenoj strani, a i manje pitomo. Brdo je bilo strmije, a staza je krivudala tamo-amo kroz korov i bršljan, vetrom isklesane stene i izvijano drveće puno trnja koje se tvrdoglavo držalo za kamenitu padinu. Stari brat je poneo fenjer da im osvetli put nadole. Na jednom zavoju je zastao. „Kada je noć vedra, odavde se vide vatre iz Solana. Preko zaliva, tačno tamo.“ Pokazao je prstom.

„Sada se ništa ne vidi“, reče Brijena.

„Ostao je samo zamak. Čak su i ribari otišli, oni srećni koji su se zadesili na pučini kada su pljačkaši stigli. Gledali su kako im kuće gore i slušali krike i vapaje kako plove preko luke, previše prestravljeni da pristanu. Kada su napokon izašli na kopno, bilo je to da bi sahranili prijatelje i rođake. Šta oni sada imaju u Solanama sem kostiju i gorkih uspomena? Preselili su se u Devojačko jezero ili druge varoši.“ Mahnuo je fenjerom, pa su nastavili da se spuštaju. „Solane nikada nisu bile važna luka, ali su brodovi tu svraćali s vremena na vreme. To su razbojnici i

hteli, galiju ili kogu da preplove Uzano more. Kada ih nisu našli, iskalili su bes na varašanima. Pitam se, moja gospo... šta se nadaš da ćeš naći tamo?“

„Jednu devojku“, reče ona. „Visokorođenu devicu od tri i deset leta, lepog lica i kestenjaste kose.“

„Sansu Stark“ Ime je izgovorio tiho. „Veruješ da je to siroto dete sa Psetom?“

„Dornjanin je rekao da je bila na putu za Brzorečje. Timeon. On je bio najamnik, jedan od Hrabrih drugara, ubica, silovatelj i lažov, ali mislim da tad nije slagao. Rekao je da ju je Pseto oteo i odneo.“

„Shvatam.“ Staza skrenu i pred njima se ukazase kolibe. Stari brat ih je nazvao skromnima. Takve su i bile. Podsećale su na košnice načinjene od kamena, niske i okruglaste, bez prozora. „Ova“, reče on pokazujući na najbližu kolibu, iz čije se rupe u središtu krova dizao pramen dima. Brijena je morala da se sagne da ne bi udarila glavom o dovratnik. Unutra ju je dočekaao pod od nabijene zemlje, slamarica, krzna i čebad da se pokrije, lavor s vodom, vrč jabukovog piva, hleb i sir, vatrice i dve niske stolice. Stari brat sede na jednu pa spusti fenjer. „Mogu li malo da ostanem? Mislim da bi trebalo da porazgovaramo.“

„Ako želiš.“ Brijena otpasa mač i okači ga na drugu stolicu, a onda sede skrštenih nogu na slamaricu.

„Tvoj Dornjanin nije slagao“, poče stari brat, „ali se bojim da ga nisi razumela. Juriš za pogrešnom vučicom, moja gospo. Edard Stark je imao dve kćeri. Sendor Klegani je pobegao sa onom drugom, mlađom.“

„Arjom Stark?“ Brijena je zurila otvorenih usta, zapanjena. „Ti to znaš? Sestra ledi Sanse je živa?“

„Onda je bila“, odgovori stari brat. „Sada... ne znam. Možda je bila među decom pobijenom u Solanama.“

Reči su bile nož u njenom trbuhu. *Ne*, pomisli Brijena. *Ne, to bi bilo previše okrutno.* „Možda je bila... to znači da nisi siguran...?“

„Siguran sam da je dete bilo sa Sendorom Kleganijem u krčmi na raskršću, onoj koju je vodila Maša Hedl, pre nego što su je lavovi obesili. Siguran sam da su krenuli u Solane. Posle toga... ne. Ne znam gde je, a ni da li je živa. Jedno, međutim, znam. Čovek koga progoniš je mrtav.“

To je bio još jedan udarac. „Kako je umro?“

„Od mača, kao što je i živeo.“

„Siguran si u to?“

„Sam sam ga sahranio. Mogu da ti kažem gde mu je grob ako želiš. Pokrio sam

ga kamenjem da mu lešinari ne razvuku kosti, i stavio kacigu na humku, da obeleži njegovo poslednje konačište. To je bila strašna greška. Neki drugi putnik je našao moj beleg i uzeo ga za sebe. Čovek koji je silovao i ubijao u Solanama nije bio Sendor Klegani, mada je verovatno jednako opasan. Rečne zemlje su pune takvih grabljivaca. Neću ih nazvati vukovima. Vukovi su plemenitiji od njih... baš kao i psi, rekao bih.

Malo znam o tom čoveku, Sendoru Kleganiju. Mnoge je godine bio zakleti štit princa Džofrija, i čak su i do ovde doprle priče o njegovim delima, kako dobrim tako i zlim. Ako je čak pola onoga što smo čuli istina, to je bila ogorčena, izmučena duša, grešnik koji se rugao i bogovima i ljudima. Služio je, ali se nije ponosio službom. Borio se, ali se nije radovao pobedi. Pio je, da utopi svoju bol u moru vina. Nije voleo, a nisu ga ni voleli. Samo ga je mržnja gonila. Mada je počinio mnoge grehe, nikada nije tražio oprost. Dok drugi ljudi sanjaju o ljubavi, bogatstvu ili slavi, taj Sendor Klegani je sanjao o tome kako će ubiti rođenog brata, što je tako užasan greh da zadržim samo kada ga spomenem. A ipak je to bio hleb koji ga je hranio, gorivo od koga su buktale njegove vatre. Koliko god to bilo nisko, nada da će videti bratovljevu krv na sečivu bila je sve za šta je to jadno i besno stvorenje živelo... a čak mu je i to oduzeto kada je princ Oberin od Dorne probo ser Gregora otrovanim kopljem.“

„Zvučiš kao da ga sažaljevaš“, reče Brijena.

„I jesam. I ti bi ga sažaljevala da si ga videla na kraju. Naišao sam na njega pored Trozupca, privučen njegovim bolnim kricima. Molio me je za dar milosti, ali sam se ja zakleo da više neću ubijati. Umesto toga sam mu umio grozničavo čelo rečnom vodom, dao mu vina da pije i stavio mu melem na ranu, ali je to sve bilo premalo i prekasno. Pseto je umro tamo, u mojim rukama. Možda si videla crnog pastuva u našoj štali. To je bio njegov ratni konj, Stranac. Bogohulno ime. Mi ga radije zovemo Lutalica, zato što je nađen na obali reke. Bojim se da mu je narav ista kao u bivšeg gospodara.“

Konj. Videla je je pastuva, čula kako se rita, ali nije shvatila. Ratne konje obučavaju da se ritaju i ujedaju. U ratu su oružje, poput ljudi koji ih jašu. *Poput Pseta.* „Znači, to je istina“ reče ona tupo. „Sendor Klegani je mrtav.“

„Našao je mir.“ Stari brat zastade. „Ti si mlada, dete. Ja sam izbrojao četiri i četrdeset imendana... pa mi se čini da sam dvostruko stariji od tebe. Da li bi te iznenadilo kad bi saznala da sam nekada bio vitez?“

„Ne. Više ličiš na viteza nego na svetog čoveka.“ To mu je pisalo na grudima i

ramenima i na jakoj, četvrtastoj vilici. „Zašto si se odrekao viteštva?“

„Nikada ga nisam ni odabrao. Moj otac je bio vitez, i njegov otac pre njega. Baš kao i sva moja braća. Obučavan sam za bitku od dana kada su smatrali da sam dovoljno velik da ponese drveni mač. I doživio sam mnoge bitke, i nisam se osramotio. Imao sam i ženu, a tu se jesam osramotio, jer sam neke uzeo na silu. Postojala je jedna devojka koju sam želeo za ženu, mlađa kći sitnog gospodara, ali sam bio treći sin svog oca i nisam imao ni zemalja ni bogatstva da joj ponudim... već samo mač, konja i štit. Sve u svemu, bio sam tužan čovek. Kada se nisam tukao, bio sam pijan. Život mi je bio ispisan crvenim, krvlju i vinom.“

„Kada se promenio?“, upita Brijena.

„Kada sam poginuo u Bici na Trozupcu. Borio sam se za princa Regara, mada on nije znao moje ime. Ne mogu ti reći zašto, sem da je lord koga sam služio služio lorda koji je služio lorda koji je odlučio da stane uz zmaja a ne uz jelena. Da je taj odlučio drugačije, možda bih bio na drugoj strani reke. Bitka je bila krvava. Pevači bi hteli da poverujemo kako su se to Regar i Robert borili u reci za ženu koju su obojica tvrdili da vole, ali ja ti jamčim, borili su se i drugi ljudi, a ja sam bio jedan od njih. Jedna strela me je pogodila u butinu, druga u stopalo, a konja su mi ubili poda mnom, a ipak sam se i dalje borio. Još pamtim kako sam očajnički tražio novog konja, jer nisam imao para da kupim drugog, a bez konja više ne bih bio vitez. Samo sam na to mislio, da budem iskren. Nisam video udarac koji me je oborio. Čuo sam kopita iza leđa i pomislio sam: *konj!*, ali pre nego što sam se okrenuo, nešto me je tresnulo u glavu i bacilo u reku, gde je, po svemu, trebalo da se udavim.“

Umesto toga, došao sam k sebi ovde, na Tihom ostrvu. Stari brat mi je rekao da me je plima izbacila na obalu, golog kao od majke rodenog. Mogu samo da pretpostavljam kako me je neko našao u plićaku, skinuo mi oklop, čizme i čakšire pa me gurnuo nazad u dublje vode. Reka je učinila ostalo. Svi se mi radamo nagi, tako da mislim kako je bilo prikladno da u svoj drugi život kročim baš tako. Sledećih deset godina sam proveo čuteći.“

„Shvatam.“ Brijena nije znala zašto joj on sve to priča, a ni šta bi ona trebalo da kaže.

„Stvarno?“ On se naže napred, oslonivši se krupnim šakama na kolena. „Ako je tako, odrekni se te svoje potrage. Pseto je mrtav, a on nije ni imao tvoju Sansu Stark. Što se te zveri koja nosi njegovu kacigu tiče, naći će ga i obesiti. Ratovi se

polako završavaju, a ti razbojnici ne mogu da opstanu u miru. Rendil Tarli ih progoni od Devojačkog jezera a Valder Frej iz Blizanaca, a u Deriju je novi mladi lord, pobožan čovek koji će sigurno zavesti red u svojim zemljama. Idi kući, dete. Ti kuću *imaš*, a mnogi je u ova mračna vremena nemaju. Imaš plemenitog oca koji te sigurno voli. Pomisli na njegov jad ako se ne budeš vratila. Možda će mu doneti tvoj mač i štit pošto si pala. Možda će ih čak okačiti u svom dvoru i ponosno ih gledati... ali da ga pitaš, znam da će ti odgovoriti kako bi radije imao živu kćer nego slomljeni štit.“

„Kćer.“ Brijenine oči se ispuniše suzama. „On to zaslužuje. Kćer koja bi mu pevala i krasila dvore i rađala unuke. Zaslužuje i sina, snažnog i hrabrog sina da pronese čast njegovog imena. Galadon se, međutim, udavio kada je meni bilo četiri a njemu osam godina, a Alisana i Arijana su umrle u kolevcu. Ja sam jedino dete koje su mu bogovi ostavili. Ono nakazno, koje nije stvoreno ni za sina ni za kćer.“ Tada sve pokulja iz Brijene, poput crne krvi iz rane; izdaje i veridbe, Crveni Ronet i njegova ruža, lord Renli koji pleše s njom, opklada na račun njenog devičanstva, gorke suze koje je prolila one večeri kada se njen kralj oženio Margeri Tirel, borba do poslednjeg kod Ljute ćuprije, plašt duginih boja kojim se silno ponosila, senka u kraljevom šatoru, Renli koji joj umire u naručju, Brzorečje i ledi Kejtlin, putovanje niz Trozubac, dvoboj s Džejmijem u šumi, Krvavi lakrdijaši, Džejmi koji viče „*Safiri*“, Džejmi u kupatilu u Harendvoru dok mu se para diže s tela, ukus krvi Varga Houta kada mu je zagrizla uho, jama za medveda, Džejmi koji skače dole na pesak, dugački put u Kraljevu luku, Sansa Stark, zakletva koju je položila Džejmiju, zakletva koju je položila ledi Kejtlin, Zavetnik, Senodol, Devojačko jezero, Spretni Dik i Slomljena klešta i Šapati, ljudi koje je ubila...

„Moram da je nadem“, završi ona. „I drugi je traže, svi žele da je uhvate i prodaju kraljici. Ja moram da je nadem pre njih. Obećala sam Džejmiju. *Zavetnik*, tako je nazvao mač. Moram da je spasem... ili da umrem nastojeći da ispunim taj zavet.“

SERSEI

„Hiljadu brodova!“ Smeđa kosa male kraljice bila je razbarušena i nečešljana, a pod svetlošću baklji obrazi su joj delovali rumeno, kao da je upravo došla iz zagrljaja nekog muškarca. „Veličanstvo, na to moramo odgovoriti žestoko!“ Poslednja reč je odjeknula po ogromnoj prestonoj dvorani.

Sersei je sedela na visokom zlatno-grimiznom sedištu pored Gvozdenog prestola i počinjala da oseća kako joj se vrat koči. *Moramo*, pomisli ona. *Usuduje se da meni kaže „moramo“*. Želela je da snažno ošamari malu Tirelovu. *Trebalo bi da je na kolenima, da moli za moju pomoć. Umesto toga, dozvoljava sebi da svojoj zakonitoj kraljici govori šta mora da radi*.

„Hiljadu brodova?“ Ser Haris Swift je šištao. „Sigurno je posredi greška. Nijedan gospodar ne zapoveda hiljadom brodova.“

„Neka preplašena budala je dvostruko brojala“, složi se Orton Meriveder. „Ili je to, ili nas vazali lorda Tirela lažu, naduvavaju broj dušmana da ne bismo pomislili kako su bili previše opušteni.“

Baklje na stražnjem zidu bacale su dugačke, nazubljene senke Gvozdenog prestola skoro do vrata. Naspramni kraj dvorane nestajao je u tami i Sersei nije mogla da se oslobodi utiska da se senke skupljaju i oko nje. *Moji neprijatelji su na sve strane, a moji prijatelji su beskorisni*. Bio je dovoljan samo pogled na večnike pa da toga postane svesna; samo su lord Kiburn i Oran Vodeni bili budni. Druge su iz postelja digli Margerini glasonoše lupom na vratima, i sada su stajali tu zgužvani i zbunjeni. Napolju noć beše mračna i mirna. Zamak i grad su spavali. Činilo se da i Boros Blunt i Merin Trent spavaju, samo na nogama. Čak je i Ozmund Kettleblek zevao. *Ali ne i Loras. Ne naš Vitez od Cveča*. On je stajao iza svoje male sestre, bleđa senka s dugačkim mačem o boku.

„Polovina tog broja je ipak petsto brodova, moj gospodaru“, reče Vodeni Ortonu Merivederu. „Samo Senica ima dovoljno snage da se suprotstavi tolikoj floti.“

„Šta je s našim novim dromonima?“, upita ser Haris. „Dugački brodovi gvozdenljudi sigurno ne mogu da se suprotstave našim dromonima? *Buzdovan kralja Roberta* je najsilniji ratni brod u čitavom Vesterosu.“

„Nekada je bio“, reče Vodeni. „*Mila Sersei* će mu biti ravna kada se jednom dovrši, a *Lord Tivin* će biti dvostruko veći od oboje. Međutim, tek je polovina

opremljena, a nijedan nema svu posadu. Čak i kada to bude gotovo, bićemo znatno malobrojniji. Običan dugački brod je mali u poređenju s našim galijama, to je tačno, ali gvozdenu ljudi imaju i veće brodove. *Džinovska sipa* i ratni brodovi Gvozdene flote sagrađeni su za bitke, a ne za pljačku. Jednaki su s našim manjim ratnim galijama po brzini i snazi, ali većinom imaju bolju posadu i kapetane. Gvozdenurođeni čitav život provode na moru.“

Robert je trebalo da zatre život na ostrvima pošto se Belon Grejdžoj digao protiv njega, pomisli Sersei. Razbio im je flotu, spalio im varoši, razvalio im zamkove, ali kada ih je bacio na kolena, dozvolio im je da ponovo ustanu. Trebalo je da napravi novo ostrvo od njihovih lobanja. To bi njen otac uradio, ali Robert nikada nije imao petlju koju kralj mora da ima ako želi da očuva mir u svojoj zemlji. „Gvozdenu ljudi se nisu usudili da napadnu Hvat još otkako je Dagon Grejdžoj sedeo na Stolici od morskog kamena“, reče ona. „Zašto bi to uradili sada? Šta ih je ohrabrilo?“

„Njihov novi kralj.“ Kiburn je stajao sa šakama skrivenim u rukavima. „Brat lorda Belona. Zovu ga Vranooki.“

„Vrane lešinarke se goste telima mrtvih i umirućih“, reče velemeštar Piseli. „Ne sleću one na zdrave i čile životinje. Lord Juron će se nagutati zlata i plena, jeste, ali čim krenemo na njega, povući će se nazad na Hrid, kao što je lord Dagon običavao u svoje vreme.“

„Grešiš“, reče Margeri Tirel. „Pljačkaši nikada nisu toliko brojni. *Hiljadu brodova!* Lord Hjuit i lord Čester su ubijeni, kao i sin i naslednik lorda Serija. Seri je pobjegao u Visoki Sad s nekoliko preostalih brodova, a lord Grim je zatočenik u sopstvenom zamku. Vilas kaže da je gvozdenu kralj proglasio četiri svoja čoveka za lordove umesto njih.“

Vilas, pomisli Sersei, bogalj. On je za ovo kriv. Ona volina Mejs Tirel je ostavio odbranu Hvata u rukama nesrećnog slabića. „Dug je put od Gvozdenuh ostrva do Štitova“, primeti ona. „Kako je hiljadu brodova moglo da ga preplovi a da ih niko ne vidi?“

„Vilas smatra da nisu pratili obalu“, reče Margeri. „Isplivili su na pučinu, daleko na More zalazećeg sunca, pa su napali sa zapada.“

Verovatnije je da bogalj nije imao posade u kulama stražarama, a sada se boji da čemo to saznati. Mala kraljica samo štiti brata. Serseina usta bila su suva. *Treba mi čaša seničkog zlatnog.* Ako su gvozdenurođeni odlučili da posle ovoga zauzmu Senicu, čitavo kraljevstvo će uskoro ožedneti. „Možda je i Stanis umešan u

to. Belon Grejdžoj je mom gospodaru ocu bio ponudio savezništvo. Možda ga je njegov brat ponudio Stanisu.

Piseli se namršti. „Šta bi lord Stanis dobio time...“

„Dobio bi još jedno uporište. A i plen. Stanisu treba zlato da plati najamnike. Nada se da će nam pljačkanjem po zapadu skrenuti pažnju sa Zmajkamena i Krajoluja.“

Lord Meriveder klimnu glavom. „Skretanje pažnje. Stanis je lukaviji nego što smo mislili. Veličanstvo je veoma pametno što je prozrelo tu zamisao.“

„Lord Stanis se trudi da pridobije severnjake“, reče Piseli. „Ako se sprijatelji s gvozdenrođenima, ne može se nadati...“

„Severnjaci će ga odbiti“, reče Sersei, pitajući se kako toliko učen čovek može biti toliko glup. „Lord Menderli je odsekao glavu i šake Vitezu od Praziluka, to smo čuli od Freja, a pet-šest drugih severnjačkih lordova je stalo uz lorda Boltona. *Neprijatelj mog neprijatelja je moj prijatelj*. Kome drugom da se Stanis okrene nego gvozdenrođenima i divljanima, neprijateljima severa? Ali ako misli da ću upasti u tu zamku, veća je budala i od tebe.“ Ponovo se okrenula maloj kraljici. „Ostrva Štitovi pripadaju Hvatu. Grim, Seri i ostali su zakleti Visokom Sadu. Visoki Sad mora na ovo da odgovori.“

„Visoki Sad će odgovoriti“, reče Margeri Tirel. „Vilas je poslao glas Lejtonu Hajtaueru u Starigrad, da se postara za svoju odbranu. Garlan prikuplja ljude da ponovo zauzmu ostrva. Najveći deo naše snage, međutim, i dalje je s mojim gospodarom ocem. Moramo mu poslati glas u Krajoluj. Smesta.“

„Pa da digne opsadu?“ Sersei se nimalo nije dopadala Margerina drskost. *Ona meni da kaže „smesta.“ Zar me to smatra za služavku?* „Ne sumnjam da bi se to veoma dopalo lordu Stanisu. Jesi li uopšte slušala, moja gospo? Ako nam skrene pažnju sa Zmajkamena i Krajoluja na to kamenje.“

„Kamenje?“, s nevericom izgovori Margeri. „Da li je to veličanstvo reklo kamenje?“

Vitez od Cveća položi šaku na sestrino rame. „Ako je po volji veličanstvu, s tog kamenja gvozdenljudi prete Starigradu i Senici. Sa uporišta na Štitovima, pljačkaši mogu da plove uz Vijugavicu do samog srca Hvata, kao što su to činili u davni. S dovoljno ljudi mogu da zaprete čak i Visokom Sadu.“

„Zaista?“, upita kraljica veoma nedužno. „Pa onda je najbolje da ih tvoja hrabra braća rasteraju s tog kamenja, i to hitro.“

„Kako kraljica predlaže da se to izvede, bez dovoljno brodova?“, upita ser

Loras. „Vilas i Garlan mogu da dignu deset hiljada ljudi za dve nedelje, a dvaput toliko za mesec dana, ali ne mogu da hodaju po vodi, veličanstvo.“

„Visoki Sad leži iznad Vijugavice“, podseti ga Sersei. „Vi i vaši vazali vladate nad hiljadu liga obale. Zar nema ribara na vašim obalama? Zar nemate skela, barki za uživanje, rečnih galija, čamaca?“

„Koliko ti duša ište“, priznade ser Loras.

„Čini mi se da su oni više nego dovoljni da prevezu vojsku preko to malo vode.“

„A kada se dugački brodovi gvozdenerođenih obruše na našu skrpljenu flotu dok prelazi preko 'to malo vode', šta bi onda veličanstvo htelo da uradimo?“

Da se podavite, pomisli Sersei. „Visoki Sad ima i zlata. Imate moju dozvolu da uposlite najamnike s one strane Uzanog mora.“

„Misliš na gusare iz Mira i Lisa?“, reče Loras prezrivo. „Ološ Slobodnih gradova?“

Jednako je drzak kao sestra. „Žao mi je što to kažem, ali svi mi moramo s vremena na vreme da imamo posla s ološem“ rekla je s otrovnom umilnošću. „Možda imaš neki bolji predlog?“

„Samo Senica ima dovoljno galija da preotme ušće Vijugavice od gvozdenerođenih i zaštititi moju braću od njihovih dugačkih brodova dok budu preplivljavali. Preklinjem te, veličanstvo, pošalji glas na Zmajkamen i naredi lordu Redvinu da smesta digne jedra.“

On bar ima pameti da preklinje. Pakster Redvin je imao dve stotine ratnih brodova, i pet puta toliko teretnih karaka, vinskih koga, trgovačkih galija i kitolovaca. Redvin je, međutim, bio ulogoren ispod zidina Zmajkamina, a veći deo njegove flote je prevezio ljude preko Crnog zaliva, radi napada na tu ostrvsku tvrđavu. Ostatak je patrolirao Brodolomnim zalivom, južno, gde je jedino njihovo prisustvo sprečavalo da Krajoluj bude snabdeven s mora.

Oran Vodeni se nakostreši na ser Lorasov predlog. „Ako lord Redvin otplovi sa svojim brodovima, kako ćemo snabdevati naše ljude na Zmajkamen? Bez seničkih galija, kako ćemo održati opsadu Krajoluja?“

„Opsada se može nastaviti kasnije, nakon...“

Sersei ga preseče. „Krajoluj je stotinu puta vredniji od Šitova, a Zmajkamen.. . dokle god je Zmajkamen u rukama Stanisa Barateona, on predstavlja nož pod glom moga sina. Pustićemo lorda Redvina i njegovu flotu čim jednom zamak padne.“ Kraljica ustade. „Ovo savetovanje je okončano. Velemeštre Piseli,

moramo nakratko da porazgovaramo.“

Starac se trgnu, kao da ga je njen glas probudio iz nekog sna o mladosti, ali pre nego što je stigao da odgovori, Loras Trel zakorači napred, tako hitro da kraljica prestrašeno ustuknu. Samo što nije viknula ser Ozmundu da je brani kada Vitez od Cveća pade na koleno. „Veličanstvo, pusti mene da zauzmem Zmajkamen.“

Njegova sestra pokri usta rukom. „Lorase, ne.“

Ser Loras se ne osvrnu na njen vapaj. „Biće potrebna godina ili duže da se Zmajkamen gladu natera na predaju, kao što to lord Pakster namerava da učini. Daj mi zapovedništvo, veličanstvo. Zamak će biti tvoj za dve nedelje, pa makar morao da ga golim rukama srušim.“

Sersei nije dobila tako lep poklon još otkako joj je Sansa Stark dotrčala da razotkrije planove lorda Edarda. Prijalo joj je što vidi da je Margeri prebledela. „Od tvoje hrabrosti mi staje dah, ser Lorase“, reče Sersei. „Lorde Vodeni, jesu li bar neki novi dromoni spremni za plovidbu?“

„Mila Sersei jeste, veličanstvo. Hitar brod, i snažan kao kraljica po kojoj je nazvan.“

„Divno. Neka Mila Sersei smesta preveze Viteza od Cveća na Zmajkamen. Ser Lorase, zapovedništvo je tvoje. Zakuni mi se da se nećeš vratiti sve dok Zmajkamen ne bude Tomenov.“

„Kunem se, veličanstvo.“ On ustade.

Sersei ga poljubi u oba obraza. Poljubila je i njegovu sestru i prošaputala: „Imaš neustrašivog brata.“ Margeri je bila ili suviše tupa da joj odgovori, ili joj je strah progutao sve reči.

Do zore je još bilo ostalo nekoliko sati kada Sersei prođe kroz kraljeva vrata iza Gvozdenog prestola. Ser Ozmund je išao pred njom s bakljom, a Kiburn je hodao kraj nje. Piseli je s mukom održavao korak „Ako je po volji, veličanstvu“, dahtao je, „mladići su previše smeli, misle samo na slavu bitke, a nikada na njene opasnosti. Ser Loras... ovaj plan je prepun opasnosti. Zauzimanje zidna Zmajkamina na juriš je...“

„...veoma hrabro.“

„...hrabro, da, ali...“

„Uopšte ne sumnjam da će naš Vitez od Cveća biti prvi čovek koji će se popeti na zidine.“ *A možda i prvi koji će s njih pasti.* Rošavo kopile koje je Stanis ostavio da brani zamak nije zeleni turnirski megdandžija već prekaljeni ubica. Ako se bogovi smiluju, pružiće ser Lorasu slavan kraj za kojim ovaj, izgleda, žudi. *Pod*

uslovom da se momak usput ne udavi. Prošle noći je ponovo besnela oluja, i to žestoka. Kiša je satima lila kao iz kabla. A zar to ne bi bilo baš tužno?, razmišljala je kraljica. Utapanje je tako obično. Ser Loras žudi za slavom kao što pravi muškarci žude za ženama, najmanje što bogovi mogu da mu daju jeste smrt koja zavređuje pesmu.

Ipak, šta god da se momku desi na Zmajkameni, pobjednik će biti kraljica. Ako Loras zauzme zamak, Stanis će pretrpeti težak udarac, a Redvinova flota će moći da otplovi u susret gvozdenujudima. Ako ne uspe, ona će se postarati da glavni teret krivice padne na njega. Ništa ne prlja junaka više od neuspeha. *A ako se vrati na štiti, u krvi i slavi, ser Ozni će biti pri ruci da uteši njegovu ožalošćenu sestru.*

Smeh više nije mogao da se obuzdava. Prnuo je sa Serseinih usana i odjeknuo hodnikom.

„Veličanstvo?“, zatrepta velemeštar Piseli zinući. „Zašto... zašto se smeješ?“

„Zato što bih inače plakala“, morala je da kaže. „Srce mi puca od ljubavi prema našem neustrašivom ser Lorasu.“

Ostavila je velemeštra na zavojitom stepeništu. *Taj je odavno prestao da bude koristan, ako je to ikada i bio*, shvati kraljica. U poslednje vreme ju je Piseli samo gnjavio upozorenjima i primedbama. Suprotstavio se čak i njenom sporazumu s prvoobrednikom, zureći u nju mutnim, suznim očima kada mu je naredila da pripremi neophodne hartije, i brbljajući o staroj i mrtvoj istoriji sve dok ga Sersei nije prekinula. „Vreme kralja Megora je prošlost, a prošlost su i njegove odluke“, rekla je odlučno. „Ovo je Tomenovo vreme, i moje.“ *Bolje bi bilo da sam ga ostavila da istrune u crnim ćelijama.*

„Ako ser Loras padne, veličanstvo će morati da nađe dostojnog zamenika za Kraljevu gardu“, reče lord Kiburn dok su prelazili šanac sa šiljcima koji je opisivao Megorovu utvrdu.

„Nekoga veličanstvenog“, složi se ona. „Nekoga mladog, okretnog i snažnog, da Tomen potpuno zaboravi na ser Lorasu. Malo viteštva neće biti na odmet, ali u glavi ne sme da ima budalaste zamisli. Znaš li takvog čoveka?“

„Avaj, ne“, odgovori Kiburn. „Na umu sam imao drugačijeg junaka. Ono što mu nedostaje u viteštvu vратиće ti desetostruko odvažnošću. Zaštitiće ti sina, pobiće ti neprijatelje, čuvaće tvoje tajne, a nijedan živi čovek neće moći da mu se suprotstavi.“

„To ti kažeš. Reči su vetar. Kada čas stigne, možeš izvesti tog tvog div-junaka

pa ćemo videti da li je sve ono što si obećao.“

„O njemu će ispevati pesme, kunem ti se.“ U uglovima očiju lorda Kiburna pojavio se boriče od smeha. „Mogu li da pitam za oklop?“

„Poslala sam tvoju narudžbu. Oružar misli da sam poludela. Tvrdi da ne postoji čovek dovoljno snažan da se kreće i bori pod tolikom težinom punog oklopa.“ Sersei uputi meštru bez lanca pogled pun upozorenja. „Napraviš li budala od mene, umrećeš vrišteći. Toga si, nadam se, svestan?“

„Uvek, veličanstvo.“

„Dobro. Više ni reči o tome.“

„Kraljica je mudra. Zidovi imaju uši.“

„Imaju.“ Noću je Sersei ponekad čula tihe zvuke, čak i u svojim odajama. *Miševi u zidovima*, rekla bi sebi, *ništa više*.

Sveća je gorela kraj njenog kreveta, ali je vatra u ognjištu zgasla i drugog svetla nije bilo. Soba je bila i hladna. Sersei se skinu i kliznu pod pokrivače, ostavivši haljinu zgužvanu na podu. Na drugoj strani kreveta, Tena se promeškolji. „Veličanstvo“, promrmlja tiho. „Koji je čas?“

„Čas sove“, odgovori kraljica.

Mada je Sersei često spavala sama, to joj se nikada nije dopadalo. Njene najstarije uspomene bile su na deljenje postelje s Džejmijem, kada su još bili toliko mali da niko nije mogao da ih razlikuje. Kasnije, kada su ih razdvojili, imala je niz služavki i pratilja, većinom svojih vršnjakinja, kćeri domaćih vitezova i vazala svog oca. Nijedna joj nije bila po volji, i malo koja je dugo ostala. *Male smutljivice, sve redom. Isprazna, plačljiva stvorenja koja su stalno lagala i pokušavala da se udenu između mene i Džejmija*. Ipak, bilo je i noći duboko u crnoj utrobi Stene kada joj je prijala blizina njihove toplote. Prazan krevet je hladan krevet.

A pogotovo ovde. U ovoj odaji je bilo nekakve jeze, a njen odvratni kraljevski supružnik je umro pod ovim baldahinom. *Robert Barateon, prvi svog imena, nek drugog nikada ne bude. Glupan, pijanac, siledžija. Nek urla u paklu*. Tena je grejala krevet jednako kao i Robert, a nikada nije pokušala da na silu raširi Serseine noge. U poslednje vreme je češće bila u kraljičinoj postelji nego u postelji lorda Merivedera. Ortonu to kao da nije smetalo... ili možda jeste, ali je znao da mu je pametnije da se ne buni.

„Zabrinula sam se kada sam se probudila i videla da te nema“, prošapta ledi Meriveder pridižući se na jastuke, s pokrivačima upetljanim oko struka. „Nešto

nije u redu?”

„Ne“, odgovori Sersei, „sve je dobro. Ser Loras će sutra otploviti za Zmajkamen, da osvoji zamak, oslobodi Redvinovu flotu i svima nama dokaže svoji muškost.“ Ispričala je Miranki sve što se dogodilo pod nemirnom senkom Gvozdеноg prestola. „Bez svoga junačnog brata, naša mala kraljica je skoro nezaštićena. Ima svoje gardiste, to je tačno, ali vidala sam njihovog kapetana tu i tamo po zamku. Brbljiv starac s vevericom na ogrtaču. Veverice beže od lavova. Nema on petlju da se suprotstavi Gvozdenom prestolu.“

„Margeri oko sebe ima i druge mačeve“, upozori leđi Meriveder. „Sklopila je mnoga prijateljstva na dvoru, a ona i njene mlade rođake sve imaju obožavaoce.“

„Ne brinu me nekoliko udvarača“, reče Sersei. „Vojska kod Krajoluja, međutim...“

„Šta nameravaš da uradiš, veličanstvo?“

„Zašto pitaš?“ Pitanje je bilo malo previše nedvosmisleno za Sersein ukus. „Nadam se da ne razmišljaš o prenošenju mojih dokonih misli našoj sirotoj maloj kraljici?“

„Nikada. Nisam ja ona mala Senela.“

Sersei nije htela da misli o Seneli. *Na moju dobrotu je uzvratila izdajom.* Sansa Stark je učinila isto. Baš kao i Melara Hederspun i debela Džejn Farmen, kada su sve tri bile devojčice. *Nikada ne bih ušla u onaj šator da nije bilo njih. Nikada ne bih dozvolila Krastači Megi da okuša moju sutrašnjicu u kapi krvi.* „Bila bih veoma tužna ako ikada izdaš moje poverenje, Tena. Ne bih imala izbora do da te predam lordu Kiburnu, ali znam da bih zbog toga plakala.“

„Nikada ti neću pružiti razlog da plačeš, veličanstvo. Uradim li to, samo reci jednu reč pa ću se sama predati Kiburnu. Ja hoću jedino da ti budem blizu. Da ti služim, kako god zahtevaš.“

„A kakvu nagradu očekuješ za tu službu?“

„Nikakvu. Ja sam zadovoljna kada si ti zadovoljena.“ Tena se prebaci na bok, a maslinasta koža joj je svetlucala na svetlosti sveća. Grudi joj behu krupnije od kraljičinih, a imale su ogromne bradavice, crne kao rog. *Mlada je od mene. Grudi nisu počele da joj se opuštaju.* Sersei se pitala kako bi bilo poljubiti drugu ženu. Ne lagano u obraz, kao što je običaj među gospama visokog roda, već pravo u usne. Tenine usne su bile veoma pune. Pitala se kako bi bilo sisati te grudi, poleći Miranku na leđa i raširiti joj noge i upotrebiti je kao što bi je muškarac upotrebio,

kao što bi Robet upotrebio *nju* kada bi se napio, a ona nije mogla da ga isprazni šakom ili ustima.

To su bile najgore noći, kada je ležala pod njim dok se on zadovoljavao, smrdljiv od vina, stenjući kao vepar. Obično bi se skotrljao s nje i zaspao čim bi završio, i hrkao je pre nego što bi se njegovo seme osušilo na njenim butinama. Posle ju je uvek bolelo, peklo bi je između nogu a grudi bi joj bridele od njegovih šapa. S njim se ovlažila samo jednom, prve bračne noći.

Robert je bio sasvim privlačan kada su se uzeli, visok, snažan i moćan, ali su mu malje bile crne i teške, guste na grudima i grube oko uda. *Pogrešan čovek se vratio s Trozupca*, mislila bi ponekad kraljica dok ju je on orao. U prvih nekoliko godina, dok se još češće penjao na nju, sklapala bi oči i zamišljala da je to Regar. Nije mogla da se pretvara da je Džejmi; bio je suviše drugačiji, suviše stran. Čak mu je *miris* bio pogrešan.

Za Roberta se te noći nikada nisu dešavale. Ujutro se ničega ne bi sećao, ili je bar želeo da ona tako veruje. Jednom, u prvoj godini njihovog braka, Sersei se sutradan požalila. „Povredio si me“, rekla je. Bio je dovoljno pristojan da deluje posramljeno. „Nisam to bio ja, moja gospo“, rekao je mrzovoljnim, neprijatnim glasom, kao dete koje su uhvatili da krade pitu od jabuka iz kuhinje. „Bilo je to vino. Pijem previše vina.“ Da zalije to priznanje, mašio se roga s pivom. Dok ga je prinosio ustima, ona ga je iz sve snage udarila svojim rogom u lice, tako jako da mu je okrnjila zub. Godinama kasnije, čula ga je kako na jednoj gozbi priča služavki da mu je zub stradao u turnirskoj borbi do poslednjeg. *Pa, naš brak jeste bio borba do poslednjeg*, pomisli ona, *tako da nije slagao*.

Ostalo su, međutim, sve bile laži. On se *sećao* šta joj je radio noću, u to je bila sigurna. Videla mu je to u očima. Samo se pretvarao da je zaboravio; tako mu je bilo lakše nego da se suoči sa sopstvenom sramotom. Duboko u sebi, Robert Barateon je bio kukavica. S vremenom su se njegovi nasrtaji proredili. U prvoj godini ju je uzimao bar jednom u dve nedelje; kako se kraj približavao, to se dešavalo možda jednom godišnje. Međutim, nikada nije sasvim prestao. Pre ili kasnije bi uvek došla noć kada bi previše popio i želeo da ostvari svoja prava. Ono čega bi se stideo po danu pružalo mu je zadovoljstvo u tami.

„Moja kraljice?“, upita Tena Meriveder. „Čudan ti je pogled u očima. Nije ti dobro?“

„Samo sam se... prisećala.“ Grlo joj je bilo suvo. „Ti si dobra prijateljica, Tena. Nisam imala pravog prijatelja još od...“

Neko snažno zalupa na vrata.

Ponovo? Zadržtala je od hitnje u tom zvuku. *Da nas nije napala nova hiljada brodova?* Ogrnula je spavačicu i otišla da vidi ko je. „Oprosti što te uznemiravam, veličanstvo“, reče gardista, „ali dole je leđi Stoukvort i moli da je primiš.“

„U ovo doba?“, prasnu Sersei. „Da li je Falisa sišla s uma? Reci joj da sam legla. Reci joj da kolju kmetove na Šitovima. Reci joj da sam probdela pola noći. Videću je sutra.“

Gardista je oklevao. „Ako je po volji mom veličanstvu, njoj... njoj nije dobro, ako veličanstvo shvata šta hoću da kažem.“

Sersei se namršti. Pretpostavila je da je Falisa došla da joj javi za Bronovu smrt. „Dobro onda. Moraću da se obučem. Odvedi je da me sačeka u mojoj radnoj odaji.“ Kada leđi Meriveder ustade da pođe s njom, kraljica je odbi. „Ne, ostani. Bar jedna od nas da se odmori. Neću dugo.“

Lice leđi Falise je bilo izubijano i natečeno, oči crvene od suza. Donja usna joj je bila rasečena, odeća prljava i poderana. „Smilujte se bogovi“, reče Sersei kada je uvede u odaju i zatvori vrata. „Šta ti se desilo s licem?“

Falisa kao da nije čula pitanje. „On ga je *ubio!*“ reče drhtavim glasom. „Smiluj se Majko, on... on...“ Briznula je u plač, a celo joj se telo treslo.

Sersei nasu pehar vina i donese ga uplakanoj ženi. „Ispij ovo. Vino će te smiriti. Tako je. Sad još malo. Prestani s jecanjem i reci mi zašto si došla.“

Bio je potreban ostatak vrča pre nego što je kraljica uspela da izmami čitavu jadnu priču iz leđi Falise. Kada je to učinila, nije znala da li da se smeje ili pobesni. „Dvoboj“, ponovila je. *Zar u Sedam kraljevstava nema nikoga na koga mogu da se oslonim? Zar sam ja jedina u Vesterosu s trunskom mozga?* „Kažeš mi da je ser Balman izazvao Brona na *dvoboj?*“

„Rekao je da će to biti p-p-prosto. Koplje je viteško oružje, rekao je, a B-bron nije pravi vitez. Balman je rekao da će ga izbaciti iz sedla i dokrajčiti dok leži o-o-ošamućen.“

Bron nije bio vitez, to je tačno. Bron je bio u bitkama prekaljeni ubica. *Tvoj maloumni muž je sam sebi potpisao smrtnu presudu.* „Izvrstan plan. Smem li da upitam kako je pošao po zlu?“

„B-Bron je zario koplje u grudi Balmanovog sirotog *k-k-k-konja*. Balman, on... slomio je obe noge kada je živinče palo. Tako je žalosno kukao... „*Najamnici nemaju milosti*, mogla je Sersei da kaže. „Rekla sam vam da udesite nezgodu u lovu. Zalutalu strelu, pad s konja, besnog vepra... ima toliko načina na koje čovek

može poginuti u šumi. Ni za jedan nisu potrebna *viteška koplja*.“

Falisa kao da je nije čula. „Kada sam pokušala da otrčim do mog Balmana, on, on, on me je *ošamario*. Naterao je mog gospodara da p-p-prizna. Balman je dozivao meštra Frenkena da mu pomogne, ali je najamnik, on je, on je, on je...“

„Prizna?“ Sersei se nije dopadala ta reč. „Verujem da je naš hrabri ser Balman ćutao.“

„Bron mu je zario bodežu *oko*, i rekao mi da mi je najbolje da odem iz Stoukvorta pre zalaska sunca, da se i meni ne desi isto. Rekao je da će me dati posadi, ako me uopšte neki od njih hoće. Kada sam im naredila da uhvate Brona, jedan vitez je bio toliko drzak da mi je rekao kako bi trebalo da poslušam lorda Stoukvorta. Nazvao ga je *lordom Stoukvortom!*“ Ledi Falisa stegnu kraljičinu ruku. „Veličanstvo mi mora dati vitezove. Stotinu vitezova! I samostrelce, da povratim svoj zamak Stoukvort je moj! Nisu mi dozvolili ni *odeću* da uzmem! Bron je rekao da je to sada odeća njegove žene, sva moja s-svila i somot.“

Tvoje krpe bi trebalo da su ti najmanja briga. Kraljica oslobodi prste iz vlažnog stiska. „Zatražila sam ti da utrneš sveću da bi naš kralj bio bezbedniji. Umesto toga si na nju izručila ćup divlje vatre. Da li je tvoj blesavi Balman spomenuo moje ime? Reci da nije.“

Falisa obliza usne. „On... bolelo ga je, noge su mu bile slomljene. Bron je rekao da će imati milosti, ali... Šta će biti s mojom sirotom m-m-majkom?“

Pretpostavljam da će umreti. „Šta misliš?“ Ledi Tanda je verovatno već mrtva. Bron nije delovao kao čovek koji ima strpljenja da neguje staricu sa slomljenim kukom.

„Moraš da mi pomogneš. Kuda da idem? Šta da radim?“

Možda možeš da se udaš za Mesečevog Dečaka, zamalo ne reče Sersei. *On je skoro jednaka budala kao tvoj pokojni muž.* Nije smela da rizikuje rat na samom pragu Kraljeve luke, ne sada. „Tihe sestre uvek rado primaju udovice“, reče ona. „Njihov život je spokojan, život molitve, meditacije i dobrih dela. Donose utehu živima i mir mrtvima.“ *A i ne govore.* Nije smela da dozvoli ovoj ženi da luta po Sedam kraljevstava i širi opasne priče.

Falisa nije htela da čuje taj razuman savet. „Sve što smo uradili bilo je u službi veličanstva. *Ponosni što smo verni.* Rekla si.“

„Sećam se.“ Sersei usiljeno osmehnu. „Ostaćeš ovde s nama, moja gospo, dok ne nađemo načina da povratimo tvoj zamak Daj da ti naspem još jedan pehar vina. Pomoći će ti da zaspiš. Umorna si i srce te boli, to se jasno vidi. Sirota moja

draga Falisa. Tako je, ispij.“

Dok je njena gošća dokrajčivala vrč, Sersei ode do vrata i pozva služavke. Rekla je Dorkas da joj nađe lorda Kiburna i smesta ga dovede. Džoslin Swift je poslata u kuhinju. „Donesi hleba i sira, pitu s mesom i jabuke. I vina. Žedni smo.“

Kiburn je stigao pre hrane. Gospa Falisa je dotle ispraznila još tri pehara, i glava je počinjala da joj pada, mada bi se s vremena na vreme trgla i ponovo zajecala. Kraljica povede Kiburna u stranu i ispriča mu za ser Balmanovu ludost. „Ne mogu da dozvolim da Falisa širi priče po gradu. Poludela je od tuge. Da li ti još trebaju žene za tvoj... rad?“

„Trebaju, veličanstvo. Lutkari su sasvim istrošeni.“

„Onda je vodi i radi s njom šta ti je volja. Ali kada jednom ode dole u crne ćelije... moram li još nešto da kažem?“

„Ne, veličanstvo. Shvatam.“

„Dobro.“ Kraljica ponovo na lice namesti osmeh. „Mila Falisa, stigao je meštar Kiburn. Pomoći će ti da se odmoriš.“

„Oh“, reče Falisa odsutno. „Oh, dobro.“

Kada se vrata zatvoriše iza njih, Sersei nasu sebi još jednu čašu vina. „Okružena sam neprijateljima i maloumnicima“, reče. Nije mogla da veruje čak ni svojoj krvi, čak ni Džejmiju, koji joj je nekada bio druga polovina. *Trebalo je da mi bude mač i štít, moja snažna desnica. Zašto me toliko uporno jedi?*

Bron, naravno, nije bio ništa više od sitne smetnje. Nikada nije istinski verovala da on skriva Bauka. Njen izopačeni mali brat bi bio previše pametan da dozvoli Lolisi da svom nesrećnom kopiletu nadene ime po njemu, znajući da će tako sigurno privući kraljičinu srdžbu. Ledi Meriveder je to i primetila, i bila je u pravu. Ta poruga je sigurno bila najamnikovo maslo. Mogla je da ga zamisli kako s čašom vina u ruci i drskim osmehom na licu gleda svog smežuranog crvenog pastorka dok sisa natečeno Lolisino vime. *Kezi se koliko ti drago, ser Brone, jer uskoro ćeš vrištati. Uživaj u svojoj slaboumnoj gospi i svom otetom zamku dok možeš. Kada dode čas, ubiću te kao muvu.* Možda će poslati Lorasu Tirela da to učini, ako se Vitez od Cveča nekim čudom živ vrati sa Zmajkama. *To bi bilo sjajno. Ako su bogovi milostivi, njih dvojica će se međusobno poubijati, kao ser Erik i ser Erik.* Što se tiče Stoukvorta... ne, muka joj je od razmišljanja o Stoukvortu.

Tena je ponovo bila zaspala kada se kraljica vratila u spavaću odaju. Vrtelo joj se u glavi. *Previše vina a premalo sna*, reče ona sebi. Nisu je svake noći

dvaput budili s tako lošim vestima. *Ja bar mogu da se probudim. Robert bi bio previše pijan da ustane, a kamoli da vlada. Na Džona Erina bi palo da se pozabavi svime ovime.* Prijala joj je pomisao da je bolji kralj od Roberta.

Napolju je nebo već počinjalo da bleđi. Sersei sede na krevet pored leđi Meriveder, slušajući njeno tiho disanje, posmatrajući njene grudi kako se dižu i spuštaju. *Sanja li Mir?*, pitala se. *Ili svog ljubavnika s ožiljkom, opasnog tamnokosog čoveka koji nije pristajao da bude odbijen?* Bila je sasvim sigurna da Tena ne sanja lorda Ortona.

Sersei položi šaku na njenu dojku. Lagano isprva, jedva dodirujući, osećajući toplotu na dlanu, kožu glatku kao saten. Nežno je stegnu, pa lagano pređe noktom preko krupne tamne bradavice, napred-nazad, napred-nazad, sve dok ne oseti da se ukrotila. Kada diže pogled, Tenine oči bile su otvorene. „Da li ti ovo prija?“, upita.

„Da“, odgovori leđi Meriveder.

„A ovo?“ Sersei sada uštinu bradavicu, snažno je povuče, uvijajući je prstima. Miranka uzdahnu od bola. „Boli me.“

„To je samo vino. Popila sam vrč uz večeru, i još jedan uz udovicu Stoukvort. Morala sam da pijem da je smirim.“ Uštinula je i drugu Teninu bradavicu, vukući sve dok ova nije zajecala. „Ja sam kraljica. Hoću da ostvarim svoja prava...“

„Radi šta hoćeš.“ Tenine vlasi behu crne kao Robertove, čak i među nogama, a kada je Sersei dodirnu dole, oseti da je ova skroz mokra, dok je Robert bio hrapav i suv. „Molim te“, reče Miranka, „nastavi, moja kraljice. Radi sa mnom šta želiš. Tvoja sam.“

Uzalud. Nije mogla da oseti ono što je Robert osećao onih noći kada ju je uzimao, šta god to bilo. Nije u tome bilo zadovoljstva, ne za nju. Za Tenu, da. Bradavice su joj bile dva crna dijamanta, između nogu je bila klizava i vrela. *Robert bi te voleo, na sat vremena.* Kraljica kliznu prstima u tu mirsku močvaru, onda još jednim, krećući ih napred-nazad, *ali kada bi se jednom izlio u tebe, teško da bi se setio kako se zoveš.*

Želela je da vidi da li će to sa ženom biti lako kao što je uvek bilo s Robertom. *Deset hiljada tvoje dece stradalo je u mom dlanu, veličanstvo,* pomislila je kliznuvši trećim prstom u Mir. *Dok si hrkao, polizala bih tvoje sinove sa svog lica i prstiju, jednog po jednog, sve te blede lepljive prinčeve. Ostvarivao si svoja prava, moj gospodar, ali sam u tami ja proždirla tvoje naslednike.* Tena zadrhta.

Progrcala je neke reči na stranom jeziku, onda ponovo zadrhtala, izvila leđa i vrisnula. *Zvuči kao da je neko para*, pomisli kraljica. Na tren pusti sebe da zamisli kako su joj prsti veprove kljove, da para Miranku od prepona do grla.

I dalje uzalud.

Uvek je bilo uzalud sa svima osim sa Džejmijem.

Kada je pokušala da skloni ruku, Tena je uhvati i poljubi joj prste. „Mila kraljice, kako da te zadovoljim?“ Spustila je ruku niz Serseino bedro i dodirnula je između nogu. „Reci mi šta želiš od mene, ljubavi moja.“

„Ostavi me.“ Sersei se okrenu u stranu i navuče čaršave da se pokrije, drhteći. Zora je svitala. Uskoro će jutro, i sve ovo će biti zaboravljeno.

Nikada se nije ni desilo.

DŽEJMI

Trube su prodorno zatreštale i zaparale mirni plavi vazduh sutona. Džosmin Pekdon smesta ustade i jurnu ka pojasu za mač svoga gospodara.

Dečko ima dobre nagone. „Razbojnici ne duvaju u trube da najave svoj dolazak“, reče mu Džejmi. „Mač mi neće trebati. To je sigurno moj brat od ujaka, zaštitnik zapada.“

Jahači su sjahivali kada je izašao iz šatora; šestorica vitezova i četrdesetak strelaca-konjanika i oklopnih pešaka. „*Džejmi*“, zagrme čupav čovek odeven u pozlaćenu verižnjaču i plašt od lisičjeg krzna. „Tako mršav, i sav u belom! A i bradu si pustio!“

„Ovo? Čisto paperje u poređenju s tom tvojom grivom, braco.“ Ser Davenova nakostrešena brada i gusti brk spajali su se u zaliscima gustim kao živica, a ovi su prelazili u čupavi žuti gustiš na njegovoj glavi, ućeban od kacige koju je upravo skidao. Negde usred svih tih malja krili su se prćast nos i dva živahna smeđa oka. „Da ti nije neki razbojnik ukrao britvu?“

„Zakleo sam se da neću poseći kosu sve dok ne osvetim oca.“ Za čoveka koji je delovao tako lavovski, Daven Lanister je zvučao čudno sramežljivo. „Mladi Vuk je, međutim, prvi uhvatio Karstarka. Oteo mi je pravo na osvetu.“ On pruži kacigu štitonoši i prođe prstima kroz kosu tamo gde je poglela od težine kacige. „Brada mi se dopada. Noći postaju hladnije, i malo rastinja pomaže da se lice zgreje. Da, a i teta Džena je uvek govorila da mi je vilica ko cigla.“ On stegnu Džejmija za ruke. „Bojali smo se za tebe posle Šaputave šume. Čuli smo da ti je Starkov jezovuk iščupao grkljan.“

„Jesi li gorke suze ronio za mnom, braco?“

„Pola Lanisgrada je tugovalo. Ženska polovina.“ Ser Davenov pogled pade na Džejmijev patrljak. „Znači, istina je. Gadovi su ti uzeli desnicu.“

„Imam novu, i to zlatnu. Život s jednom rukom ima mnoge dobre strane. Pijem manje vina zato što se bojim da ću ga proliti, a i retko se na dvoru češem po dupetu.“

„Da, ima i toga. Možda ću da odsečem i ja svoju.“ Njegov brat od ujaka se nasmeja. „Je li ju je odsekla Kejtlin Stark?“

„*Vargo Hout.*“ *Odakle samo izviru takve priče?*

„Kohoranin?“ Ser Daven pljunu. „Toliko o njemu i njegovim Hrabrim

drugarima. Rekao sam tvom ocu da ću ja predvoditi sakupljanje namirnica, ali me je odbio. Neki zadaci su dostojni lavova, rekao je, ali je sakupljanje hrane najbolje prepustiti jarcima i psima.“

Doslovne reči lorda Tivina, znao je Džejni; skoro da je čuo očev glas. „Udi, braco. Moramo da porazgovaramo.“

Garet je upalio mangale i sjaj ugljevlja je ispunio Džejmijev šator rumenom jarom. Ser Daven skinu plašt, pa ga baci Malom Luu. „Ti si Pajper, mali?“, zareža. „Deluješ mi pomalo zakržljalo.“

„Ja sam Luis Pajper, ako je po volji mom gospodaru.“

„Jednom sam do krvi isprepucao tvog brata u borbi do poslednjeg. Zakržjala mala budala se uvredila kada sam ga upitao da li mu to njegova sestra igra gola na štitu.“

„Ona je grb naše kuće. Nemamo sestru.“

„Prava šteta. Grb vam ima dobre sise. Ali kakav se to čovek krije iza gole žene? Svaki put kada sam tresnuo štit tvog brata, osećao sam se krajnje neviteški.“

„Dosta“, reče Džejni kroz smeh. „Pusti ga na miru.“ Pija im je kuvala vino, mešajući varjačom po kazančetu. „Moram da znam šta ću zateći kod Brzorečja.“

Njegov brat slegnu ramenima. „Opsada i dalje traje. Crna Riba sedi u zamku, mi sedimo napolju u svojim logorima. Mnogo je dosadno, ako želiš istinu.“ Ser Daven sede na tronožac. „Tuli bi trebalo da izvede neki ispad, da nas podseti da još ratujemo. Bilo bi lepo i da malo proredi Freje. Rimena, za početak Taj je češće pijan nego trezan. O, i Edvina. Nije tako glup kao otac, ali je pun mržnje kao čir gnoja. A naš vlastiti ser Emon... ne, *lord* Emon, Sedmoro nas spasli, nipošto ne smemo da zaboravimo njegovu novu titulu... naš gospodar Brzorečja ne radi ništa sem što mi govori kako se vodi opsada. Hoće da zauzmem zamak a da ga *ne oštetim*, pošto je sada on njegovo gospodarsko sedište.“

„Je li gotovo to vino?“, upita Džejni Piju.

„Da, moj gospodar.“ Devojka je pokrila usta dok je odgovarala. Pek posluži vino na zlatnom pladnju. Ser Daven skinu rukavice i uze pehar. „Hvala ti, dečko. A ko si ti?“

„Džosmin Pekdon, ako je po volji mom gospodaru.“

„Pek je bio junak na Crnobujici“, reče Džejni. „Ubio je dva viteza a dvojicu zarobio.“

„Sigurno si opasniji nego što izgledaš, momče. Je l' ti to brada, ii' si zaboravio da se umiješ? Žena Stanisa Barateona ima gušće brkove od tebe. Koliko ti je

godina?“

„Petnaest, ser.“

Ser Daven frknu. „Znaš šta je najbolje kod junaka, Džejmi? Svi umru mladi i ostave više žena za nas ostale.“ On baci pehar štitonoši. „Napuni ga ponovo do vrha, pa ću te i ja zvati junakom. Žedan sam.“

Džejmi diže svoj pehar levom rukom i otpi. Toplota mu se raširi grudima. „Govorio si o Frejima koje bi da vidiš mrtve. Rimen, Edvin, Emon...“

„I Valder Rečni“, reče Daven, „taj kurvin sin. Mrzi što je kopile i mrzi sve koji to nisu. Ser Pervin, međutim, deluje kao pristojan momak, njega bih možda i poštdeo. I žene. Čujem da ću se nekom od njih oženiti. Tvoj otac je, uzgred, mogao da nađe za shodno da se posavetuje sa mnom u vezi s tim brakom. Moj otac je pre Vologaza pregovarao s Paksterom Redvinom, ne znam da li znaš? Redvin ima kćer s popriličnim mirazom...“

„Desmera?“ Džejmi se nasmeja. „Koliki si ljubitelj pega?“

„Ako moram da biram između Freja i pega, pa... pola nakota lorda Valdera liči na lasice.“

„Samo pola? Onda budi zahvalan. U Deriju sam video Lanselovu nevestu.“

„Kapija Ami, smilujte se bogovi. Nisam mogao da verujem da je Lansel baš nju odabrao. Šta nije u redu s tim momkom?“

„Postao je pobožan“, reče Džejmi, „ali nije on birao. Majka ledi Amereji je od kuće Derija. Moj stric je mislio da će ona pomoći da Lansel pridobije Derijeve kmetove.“

„Kako, tako što će sa svima njima da se jebe? Znaš zašto je zovu Kapija Ami? Otvara se za svakog viteza koji naide. Lansel bi trebalo da nađe oružara koji će mu napraviti rogatu kacigu.“

„To neće biti nužno. Naš braca je krenuo u Kraljevu luku da položi zakletvu kao prvoobrednikov mač.“

Ser Daven verovatno ne bi izgledao više zapanjen ni da mu je Džejmi rekao kako je Lansel odlučio da postane lakrdijašev majmun. „Nije valjda stvarno? Zavitlavaš me. Kapija Ami je sigurno veća lasica nego što sam čuo ako je uspela da momka *na to* natera.“

Kada se Džejmi oprostio od gospe Amereji, ona je tiho jecala zbog propasti svog braka dok je puštala Lajla Krejkhola da je teši. Njene suze ga nisu ni upola toliko brinule kao hladni pogledi na licima njenih rođaka dok su stajali u dvorištu. „Nadam se da ti ne nameravaš da položiš zavete, braco“, reče on Davenu. „Freji

su vrlo osjetljivi kada su posredi bračni ugovori. Ne bih voleo da ih ponovo razočaram.“

Ser Daven prezirivo frknu. „Ja ću svojom lasicom da se oženim i da je povalim, nemaj brige. Znam šta se desilo Robu Starku. Po onome što mi Edvin priča, međutim, bolje bi mi bilo da odaberem neku koja još nije procvetala, inače ću ustanoviti da je Crni Valder već bio tamo. Kladim se da je imao i Kapiju Ami, i to ne jednom. Možda to objašnjava Lancelovu pobožnost i raspoloženje njegovog oca.“

„Video si ser Kevana?“

„Jesam. Prošao je ovuda na putu za zapad. Zamolio sam ga da nam pomogne da zauzmemo zamak, ali Kevan nije hteo ni da čuje. Sve vreme ovde je proveo mračan i zamišljen. Dovoljno ljubazan, ali leden. Zakleo sam mu se da nikada nisam tražio da postanem zaštitnik zapada, da je ta počast trebalo da pripadne njemu, a on je izjavio da mi ništa ne zamera, ali se to po njegovom glasu ne bi reklo. Ostao je tri dana i teško da mi je rekao više od tri reči. Šteta što je otišao, njegovi saveti bi mi dobro došli. Naši prijatelji Freji se ne bi usuđivali da gnjave ser Kevana onako kako gnjave mene.“

„Ispričaj mi“, reče Džejmi.

„Hoću, samo ne znam odakle da počnem. Dok sam ja gradio ovnove i opsadne kule, Rimen Frej je podigao vešala. Svakog dana u zoru izvodi Edmura Tulija, stavlja mu omčicu oko vrata i preti da će ga obesiti ako se zamak ne preda. Crna Riba ne obraća pažnju na tu lakrdijašku predstavu, pa onda uveče lorda Edmura skidaju s vešala. Žena mu je trudna, ne znam da li znaš?“

Nije to znao. „Edmur je legao s njom, posle Crvene svadbe?“

„Ležao je s njom za vreme Crvene svadbe. Rozlin je mala lepotica, nimalo nalik na lasicu. A začudo, Edmur joj je veoma drag. Pervin mi kaže da se moli da nosi devojčicu.“

Džejmi razmislio o tome na tren. „Kada se Edmuru rodi sin, Edmur više neće biti potreban lordu Valderu.“

„Tako i ja to vidim. Naš teča Em... ah, lord Emon, tačnije... on hoće da Edmura smesta obese. Prisustvo jednog lorda Tulija od Brzorečja uznemirava ga skoro kao i moguće rođenje još jednog. Svakog dana me preklinje da *nateram* ser Rimena da obesi Tulija, nije važno kako. U međuvremenu imam lorda Gavenu Vesterlinga koji me vuče za drugi rukav. Crna Riba u zamku drži njegovu gospu ženu, zajedno sa troje njegovih balavaca. Lord se plaši da će ih Tuli ubiti ako

Freji obese Edmura. Jedna od njih je mala kraljica Mladog Vuka.“

Džejmiju se činilo da je upoznao Džejn Vesterling, mada nije upamtio kako izgleda. *Mora da je stvarno lepa, čim je bila vredna kraljevstva.* „Ser Brinden neće ubijati decu“, umiri on svog rodaka. „Nije on toliko crna riba.“ Počinjao je da shvata zašto Brzorečje još nije palo. „Reci mi kakav ti je raspored, braco.“

„Zamak smo dobro okružili. Ser Rimen i Freji su severno od Stenovalje. Južno od Crvenog kraka sedi lord Emon, sa ser Forlijem Presterom i ostacima tvoje stare vojske, kao i rečnim gospodarima koji su nam prišli posle Crvene svadbe. Mrzovoljna družina, moram da primetim. Dobri su za durenje po šatorima, ali ne i za mnogo šta drugo. Moj logor je između reka, gleda na šanac i glavnu kapiju Brzorečja. Prebacili smo lanac preko Crvenog kraka, nizvodno od zamka. Menfrid Ju i Rejnard Rutiger su zaduženi za njegovu odbranu, da niko ne bi pobegao čamcem. Dao sam im i mreže, da ribare. To pomaže da ne gladujemo.“

„Možemo li da gladu nateramo zamak na predaju?“

Ser Daven odmahnu glavom. „Crna Riba je iz zamka izbacio sva nepotrebna usta, a okolnu zemlju je potpuno opustošio. Ima dovoljno zaliha da i konji i ljudi opstanu dve pune godine.“

„A kako smo mi snabdeveni?“

„Dokle god u reci ima riba, nećemo pocrkati od gladi, mada ne znam kako ćemo da hranimo konje. Freji dovoze hranu i krmivo iz Blizanaca, ali ser Rimen tvrdi da nema dovoljno da deli sa ostalima, tako da mi moramo da se snalazimo. Ne vraća mi se pola ljudi koje pošaljem da traže hranu. Neki dezertiraju. Druge nađemo kako vise na drveću, s omčama oko vrata.“

„Prekjuče smo naišli na neke“, reče Džejmi. Otkrili su ih izvidnici Adama Marbrenda, kako crnih lica vise pod stablom divlje jabuke. Leševi su bili skinuti do gola, a svakom čoveku je u zube gurnuta po jabuka. Ni na jednom nije bilo rana; očigledno su se bili predali. Delivepar se na to razbesneo, zaklevši se krvavom osvetom svim ljudima koji bi vezali ratnike da umru kao pečeni prasići.

„To su možda bili razbojnici“, reče ser Daven kada mu Džejmi ispriča tu priču, „a možda i nisu. Naokolo još ima severnjačkih bandi. A ovi gospodari s Trozupca su možda kleknuli, ali mi se sve čini da su im srca još... vučja.“

Džejmi osmotri svoju dvojicu mlađih štitonoša, koji su se muvali oko mangala pretvarajući se da ne slušaju. I Luis Pajper i Garet Pedž bili su sinovi rečnih gospodara. Obojicu ih je zavoleo, nikako ne bi želeo da bude prinuđen da ih preda ser Ilinu. „Omče meni govore o Donderionu.“

„Taj Gospodar munja nije jedini čovek koji ume da zaveže čvor. Bolje da ne počinjem o lordu Beriku. Čas je tu, čas je tamo, čas je svugde istovremeno, ali kada pošalješ ljude na njega, ispari kao rosa. Rečni gospodari mu pomažu, u to nemoj da sumnjaš. Jebeni krajinski lord, da ne poveruješ. Jednog dana čuješ da je mrtav, sutradan govore kako ga ne možeš ubiti.“ Ser Daven odloži vinski pehar. „Moji izviđači javljaju da noću u visovima gore vatre. Misle da služe za prenošenje poruka... kao da smo okruženi prstenom osmatrača. A i u selima ima vatri. Neki novi bog...“

Nije nov, star je. „S Donderionom je Toros, debeli mirski sveštenik koji je nekada pio s Robertom.“ Zlatna šaka mu je bila na stolu. Džejmi ju je dodirnuo i gledao kako zlato svetluca na mutnom mangalu. „Obračunaćemo se s Donderionom budemo li morali, ali Crna Riba je na prvom mestu. Sigurno zna da je osuđen na propast. Jesi li pokušao da pregovaraš s njim?“

„Pokušao je ser Rimen. Odjahao je do kapija pripit, hvališući se i preteći. Crna Riba se pojavio na bedemima tek toliko da kaže kako neće da trači dobre reči na pogane ljude. Onda je strelom pogodio Rimenovog konja u sapi. Konj se prepeo, Frej je pao u blato, a ja sam se skoro upišao od smeha. Da sam ja bio u zamku, ciljao bih u Rimenovo lažljivo grlo.“

„Nosiću štitnik za vrat kada budem pregovarao s njim“, reče Džejmi uz osmejak. „Nameravam da mu ponudim velikodušne uslove. „Ako uspe da ovu opsadu okonča bez krvoprolića, niko neće moći da kaže da je digao oružje na kuću Tulija.“

„Slobodno pokušaj, moj gospodaru, ali sumnjam da će ovde presuditi reči. Moramo da zauzmemo zamak na juriš.“

Ne tako davno, i Džejmi bi bez sumnje savetovao isto. Znao je da ne može tu da sedi dve godine da bi gladu isterao Crnu Ribu napolje. „Šta god budemo odlučili, to mora biti izvedeno brzo“, reče on ser Davenu. „Meni je mesto u Kraljevoj luci, uz kralja.“

„Jeste“, reče njegov brat od ujaka. „Ne sumnjam da si potreban sestri. Zašto je oterala Kevana? Mislio sam da će ga proglasiti za desnicu.“

„Nije hteo to da prihvati.“ *Nije bio tako slep kao ja.*

„Kevan bi trebalo da bude zaštitnik zapada. Ili ti. Nije da sam nezahvalan zbog te počasti, stvarno, ali je tvoj stric dvaput stariji od mene i mnogo iskusniji zapovednik. Nadam se da zna kako ovo nikada nisam tražio.“

„Zna.“

„Kako je Sersei? Lepa kao i uvek?“

„Prosto zrači.“ *Kao zubato sunce.* „Zlatna.“ *Kao lažno zlato.* Sinoć je sanjao kako ju je uhvatio da se tuca s Mesečevim Dečakom. Ludu je ubio, a sestre smrskao zube zlatnom šakom, baš kao što je Gregor Klegani uradio sirotij Piji. U snovima je Džejmi uvek imao dve šake; jedna je bila napravljena od zlata, ali je bila jednako vešta kao i druga. „Čim pre završimo s Brzorečjem, pre ću se vratiti da budem uz Sersei.“ A šta će tada da uradi, Džejmi nije znao.

Razgovarao je s bratom još sat vremena pre nego što je zaštitnik zapada napokon otišao. Onda je Džejmi stavio zlatnu šaku i smeđi plašt da prošetata između šatora.

Ako ćemo pravo, njemu se taj život dopadao. Osećao se prijatnije među vojnicima na pohodu nego što se ikada osećao na dvoru. A i njegovim vojnicima je prijalo njegovo prisustvo. Kod jedne vatre tri samostrelca mu ponudiše da podele zeca kog su ulovili. Kod druge ga mladi vitez upita za savet kako je najbolje odbraniti se od topuza. Dole pokraj reke gledao je dve pralje kako se bore u plićaku, na ramenima dva pešadinca. Devojke su bile pripite i razdrljene, smejale su se i mlatile umotanim plaštovima dok ih je desetak drugih ljudi bodrilo. Džejmi je stavio bakarnu zvezdicu na plavušu koja je jahala Srculenceta Rafa, i izgubio je kada njih dvoje pljusnuše među trsku.

Na drugoj obali reke vukovi su zavijali, a vetar naletao kroz vrbe, pa su se njihove grane savijale i šaputale. Džejmi nađe ser Ilina Pejna samog pred njegovim šatorom, kako brusom oštiri dvoručni mač. „Hajde“, reče on i tihi vitez ustade, slabašno se osmehujući. *On u ovome uživa, shvati Džejmi. Prijalo mu što me svake noći ponižava. Možda bi mu još više prijalo da me ubije.* Voleo je da veruje kako napreduje, ali je napredak bio spor i skupo ga je plaćao. Ispod čelika, vune i tvrde kože, Džejmi Lanister je bio išaran posekotinama, ožiljcima i modricama.

Stržar ih zaustavi dok su vodili konje iz logora. Džejmi potapša čoveka po ramenu zlatnom šakom. „Budi na oprezu. Naokolo ima vukova.“ Odjahali su uz Crveni krak do ruševina spaljenog sela kraj koga su tog popodneva prošli. Tu su plesali ponoćni ples, među čadavim kamenjem i starim, hladnim ugarcima. Kratko vreme je Džejmi bio u prednosti. Možda mu se stara veština *stvarno* vraća, dozvolio je sebi da pomisli. Možda će noćas Pejn leći modar i krvav.

Kao da mu je ser Ilin čuo misli. Lenjo je odbio Džejmijev poslednji zamah pa prešao u protivnapad koji je naterao Džejmija u reku, gde mu je čizma

skliznula po blatu. Završio je na kolenima, s mačem tihog viteza na grlu, dok je njegov nestao među trskom. Na mesečini su ožiljci na Pejnovom licu bili veliki kao krateri. Ispustio je onaj kreštavi zvuk koji je mogao biti smeh, pa povukao vrh mača uz Džejmijevo grlo, sve dok se nije zaustavio između njegovih usana. Tek je tada zakoračio unazad i vratio čeliku u korice.

Bolje bih prošao da sam izazvao Srculenceta Rafa, s kurvom na leđima, pomisli Džejmi dok je otrešao blato sa zlatne šake. Jedan deo njegovog bića želeo je da otrgne tu stvar i baci je u reku. Ničemu nije služila, a ni levica nije bila mnogo bolja. Ser Ilin se vratio do konja, ostavivši ga da se sam osovi na noge. Bar njih imam dve.

Poslednji dan njihovog putovanja beše hladan i vetrovit. Vetar je čegrtao granama u gojoj mrkoj šumi i terao rečnu trsku da se duboko klanja uz obale Crvenog kraka. Čak i ogrnut zimskom vunom Kraljeve garde, Džejmi je osećao gvozdene zube tog vetra dok je jahao kraj brata Davena. Bilo je kasno popodne kada su ugledali Brzorečje kako se diže sa uzanog rta na mestu gde se Stenovalja spaja s Crvenim krakom. Zamak Tulija je podsećao na veliki kameni brod s pramcem usmerenim nizvodno. Njegove zidine od peščara bile su okupane crvenozlatnom svetlošću, i činile su se višima i debljima nego što je Džejmi pamtio. *Ovo će biti tvrd orah*, pomisli on mračno. Ako Crna Riba ne bude hteo da ga sasluša, neće imati izbora do da prekrši zakletvu datu Kejtlin Stark. Zakletva kralju je jača.

Lanac preko reke i tri velika logora opsadne vojske bili su baš onakvi kakve ih je njegov rodak opisao. Logor ser Rimena Freja severno od Stenovalje bio je najveći i najneuredniji. Velika siva vešala dizala su se iznad šatora, visoka kao trebušet. Na njima je stajala usamljena prilika sa užetom oko vrata. *Edmur Tuli*. Džejmi oseti nalet sažaljenja. *Da ga drži tako dan za danom, s tom omčom oko vrata... bolje da mu odseče glavu i završi jednom s tim.*

Iza vešala, širili su se nasumično razbacani šatori i vatre. Frejevski gospodičići i njihovi vitezovi digli su svoje paviljone na pristojnoj udaljenosti uzvodno od nužničkih rovova; nizvodno su bile blatnjave kolibe, taljige i volovske zaprege. „Ser Rimen neće da mu se momci dosađuju, pa im zato daje kurve i borbe petlova i borbe medveda“, reče ser Daven. „Nabavio je sebi čak i prokletog pevača. Tvoja tetka je iz Lanisgrada dovela Belozubog Vota, verovao ili ne, pa je i Rimen morao da ima pevača. Zar ne bismo mogli lepo da zajazimo reku, pa da ih sve podavimo, braco?“

Džejmi je video strelce kako se kreću između zubaca na bedemima zamka. Iznad njih su vijorili barjaci kuće Tulija, srebrna pastrmka prkosna na svom prugastom crveno-plavom polju. Ali na najvišem tornju vijorila je druga zastava; dugačak beli steg ukrašen jezovukom Starka. „Kada sam prvi put video Brzorečje, bio sam štitonoša zelen kao letnja trava“, reče Džejmi svom bratu od ujaka. „Stari Samner Krejkhól me je poslao da odnesem neku poruku, za koju se kleo da je ne sme poveriti gavranu. Lord Hoster me je zadržao dve nedelje dok je razmišljao o odgovoru, i smeštao me pored svoje kćeri Lize za svaki obrok.“

„Nije ni čudo što si obukao belo. I ja bih isto uradio.“

„O, Liza tada uopšte nije bila tako strašna.“ Zapravo je bila lepa devojka; nežna, s jamicama u obrazima i dugačkom kestenjastom kosom. *Mada stidljiva. Sklona zamuckivanju i čutnji i napadima kikotañja, bez imalo Serseine vatre.* Njena starija sestra je delovala zanimljivije, mada je Kejtlin bila obećana nekom mladom severnjaku, nasledniku Zimovrela... ali u tim godinama, nijedna devojka nije Džejmija zanimala ni upola kao Hosterov čuveni brat, koji se slavom ovenčao boreći se protiv Kraljeva za devet groša na Stepenicama. Za trpezom se nije osvrtao na sirotu Lizu, dok je gnjavio Brindena Tulija da mu priča o Melisu Čudovišnom i Abonosnom Princu. *Ser Brinden je tada bio mladi nego što sam ja sada, pomisli Džejmi, a ja sam bio mladi od Peka.*

Najbliži gaz preko Crvenog kraka nalazio se uzvodno od zamka. Da bi stigli do ser Davenovog logora, morali su da projašu kroz logor Emona Freja, pored paviljona rečnih gospodara koji su klekli i bili ponovo vraćeni pod okrilje kraljevog mira. Džejmi je primetio barjake Ličestera i Vensa, Ruta i Gudbruka, žirove kuće Smolforda i razigranu devicu lorda Pajpera, ali se zamislio kada je shvatio čije barjake *ne vidi*. Srebrnog orla Malistera nije bilo nigde; baš kao ni crvenog konja Brekena, vrbe Rigeri, upletenih zmija Pedža. Mada su se svi ponovo zakleli na vernost Gvozdenom prestolu, niko od njih nije došao da pomogne u opsadi. Brekeni su se borili protiv Blekvuda, Džejmi je to znao, što je objašnjavalo njihovo odsustvo, ali ostali...

Naši novi prijatelji nam uopšte nisu prijatelji. Odani su samo na rečima, a i to jedva. Brzorečje se mora zauzeti, i to hitro. Što se duže opsada otegne, to će oni nepokorni, poput Titosa Blekvuda, biti bodriji.

Kod gaza je ser Kenos od Kejsa dunuo u Herokov rog. *To će prizvati Crnu Ribu na bedeme.* Ser Hugo i ser Dermot povedoše Džejmija preko reke, prskajući kroz blatne crvenosmeđe vode s belim stegom Kraljeve garde i Tomenovim

jelenom i lavom zavijorenim na vetru. Ostatak povorke je sledio za njima.

Lanisterski logor je odzvanjao od bata drvenih maljeva sa mesta gde se dizala nova opasna kula. Dve druge kule već su bile gotove, napola pokrivene sirovom konjskom kožom. Između njih je ležao ovan na točkovima; deblo s vatrom ojačanim šiljkom okačeno na lance pod drvenim krovom. *Izgleda da moj braca nije bio dokon.*

„Moj gospodaru“, upita Peč, „gde hoćeš da ti bude šator?“

„Tamo, na onoj uzvisini.“ Pokazao je zlatnom šakom, mada ona nije bila najprikladnija za taj zadatak. „Tamo komoru, a tamo konje. Koristićemo nužnike koje nam je moj brat tako ljubazno iskopao. Ser Adame, ispitaj odbranu logora, da vidiš ima li bilo kakvih slabosti.“ Džejmi nije očekivao napad, ali nije bio očekivao ni Šaputavu šumu.

„Da pozovem lasice na ratno veče?“, upita Daven.

„Prvo da razgovaram s Crnom Ribom.“ Džejmi pozva Čosavog Džona Betlija. „Razvij mirovni barjak i odnesi poruku u zamak. Obavesti ser Brindena Tulija da želim da razgovaram s njim, sutra u zoru. Doći ću do ivice šanca i sresti se s njim na pokretnom mostu.“

Pek je delovao uznemireno. „Moj gospodaru, strelci bi mogli...“

„Neće.“ Džejmi sjaha. „Digni moj šator i pobodi moje zastave.“ *Pa ćemo videti ko će da dotrči, i koliko brzo.*

Nije morao dugo da čeka. Pija je poslovala oko mangala, pokušavajući da zapali ugalj. Pek ode da joj pomogne. U poslednje vreme je Džejmi često legao uz zvuke njihovog tucanja u uglu šatora. Dok je Gareth otkopčavao Džejmijeve štitnike za cevanice, ulaz u šator se otvori. „Napokon si stigao?“, zagrmje njegova tetka. Ispunila je čitava ulaz, a njen muž Frej je virio iza nje. „Krajnje je vreme. Zar nećeš da zagriš svoju staru debelu tetku?“ Pružila je ruke i nije mu ostavila izbora sem da je poslušao.

Džena Lanister je u mladosti bila žena bujnih oblina, koja je uvek pretila da će iskipeti iz prslučića. Sada je postala pre četvrtasta nego obla. Lice joj je bilo široko i glatko, vrat debeo ružičasti trupac, poprsje ogromno. Bila je velika kao dva svoja muža. Džejmi je poslušno zagri i sačeka da ga ona uštine za uho. Štipala ga je za uho otkako pamti, ali se danas uzdržala. Umesto toga ga je sočno poljubila u oba obraza. „Žao mi je zbog tvog gubitka.“

„Napravio sam novu šaku, od zlata.“ Džejmi joj pokazao.

„Baš lepo. Hoće li da ti naprave i zlatnog oca?“ Glas ledi Džene beše oštar.

„Na Tivina sam mislila.“

„Čovek poput Tivina Lanistera rada se jednom u hiljadu godina“, izjavi njen muž Emon Frej je bio uzrujan čovek nemirnih ruku. Možda je težio i svih pedeset oka, ali samo mokar i odeven u verižnjaču. Bio je trska u vuni, sa slabašnom vilicom, a zbog izrazite jabučice na grlu ta mana je bila još smešnija. Pola mu je kose opalo pre nego što je napunio trideset godina. Sada mu je bilo šezdeset, i ostalo mu je samo nekoliko belih čuperaka.

„U poslednje vreme su nam stigle neke čudne priče“, reče leđi Džena pošto je Džejmi otpustio Piju i štitonoše. „Žena više ne zna u šta da veruje. Je li moguće da je Tirion zaista ubio Tivina? Ili je to neka kleveta koju širi tvoja sestra?“

„Istina je.“ Težina zlatne šake počela je da mu smeta. Krenuo je da petlja oko kopči koje su je povezivale s člankom.

„Da sin digne ruku na oca“, reče ser Emon. „Čudovišno. Ovo su mračna vremena u Vesterosu. Bojim se za sve nas pošto lorda Tivina više nema.“

„Bojao si se za sve nas i kada je bio ovde.“ Džena smesti svoju pozamašnu pozadinu na logorski tronožac, koji opasno zaškripa pod njenom težinom. „Bratanče, ispričaj nam o našem sinu Kliosu i tome kako je stradao.“

Džejmi otkopča poslednju kopču i odloži šaku u stranu. „Napali su nas razbojnici. Ser Klios ih je rasterao, ali ga je to stajalo života.“ Lako je slagao; video je da im to prija.

„Dečak je bio hrabar, uvek sam to govorio. To mu je bilo u krvi.“ Na ser Emonovim usnama zablista ružičasta pena, od kiselišća koje je žvakao.

„Njegove kosti treba položiti ispod Stene, u Dvorani junaka“, objavi leđi Džena. „Gde je sahranjen?“

Nigde. Krvavi lakrdijaši su opljačkali njegov leš i ostavili ga da se njime goste vrane lešinarke. „Pored jednog potoka“, slaga on. „Kada se ovaj rat okonča, otići ću na to mesto i poslati ga kući.“ Kosti su kosti; a u poslednje vreme ih je veoma lako naći.

„Ovaj rat...“ Lord Emon se nakašlja, a jabučica u grlu mu poskoči. „Sigurno si video opsadne sprave. Ovnove, trebušete, kule. To tako ne može, Džejmi. Daven hoće da sruši moje zidove, da provali moje kapije. Priča o vatrenoj smoli, o paljenju zamka. *Mog zamka.*“ Mašio se jednog rukava, izvadio pergament i gurnuo ga Džejmiju u lice. „Imam ukaz Potpisao ga je kralj, Tomen, vidiš, kraljevski pečat, jelen i lav. Ja sam zakoniti gospodar Brzorečja, i ne dozvoljavam da se pretvori u zgarište i ruševinu.“

„O, sklanjaj tu glupost“, brećnu se njegova žena. „Dokle god Crna Riba sedi u Brzorečju, možeš dupe da obrišeš tim papirom.“ Mada je po imenu bila Frejka već pedeset godina, leđi Džena je i te kako ostala Lanisterka. *Velika Lanisterka*. „Džejmi će ti dati tvoj zamak“

„Naravno“, reče lord Emon. „Ser Džejmi, poverenje koje mi je tvoj gospodar otac ukazao bilo je veoma osnovano, videćeš. Nameravam da budem strog ali pravedan sa svojim novim vazalima. Blekvudi i Brekeni, Džejson Malister, Vens i Pajper, naučiće oni da u Emonu Freju imaju vrhovnog gospodara. Isto kao i moj otac, da. On je gospodar Prelaza, ali sam *ja* gospodar Brzorečja. Sin mora da poštuje oca, jeste, ali vazal mora da poštuje svog gospodara.“

O, smilujte se bogovi. „Ti mu nisi gospodar, ser. Pročitaj svoj pergament. Dobio si Brzorečje s njegovim zemljama i prihodima, ništa više. Petir Beliš je vrhovni gospodar Trozupca. Brzorečje će se pokoriti vlasti Harendvora.“

To lordu Emonu nije bilo po volji. „Harendvor je ruševina, ukleta i prokleta“, pobuni se on, „a Beliš... taj čovek je šćardžija, nije pravi lord, njegovo poreklo...“

„Ako nisi zadovoljan dogovorom, idi u Kraljevu luku i iznesi svoje neslaganje pred moju milu sestru.“ Sersei bi Emona Freja proždrala pa čakala zube njegovim kostima, u to nije sumnjao. *Naravno, pod uslovom da se upravo ne tuca sa Ozmundom Kettlekom.*

Ledi Džena frknu. „Nema potrebe da ometamo veličanstvo takvim glupostima. Eme, zašto ne izađeš napolje da se nadišeš svežeg vazduha?“

„Svežeg vazduha?“

„Ili da se dobro ispišaš, ako ti je draže. Moj bratanac i ja imamo da razgovaramo o *porodičnim* stvarima.“

Lord Emon porumene. „Da, ovde je zagušljivo. Sačekaću napolju, moja gospo. Ser.“ Lord smota svoj pergament, ovlaš se nakloni Džejmiju, pa se odgega napolje.

Bilo je teško ne osećati prezir prema Emonu Freju. Stigao je u Livačku stenu u svojoj četrnaestoj godini da se oženi lavicom upola mlađom od sebe. Tirion je govorio kako mu je lord Tivin za svadbeni poklon dao grčeve u želucu. *Tu je i Džena odigrala ulogu.* Džejmi se sećao mnogih gozbi gde je Emon sedeo mračno čeprkajući po hrani dok je njegova žena pričala masne šale s nekim domaćim viteзом koji bi sedeo levo od nje, a njihov razgovor bi presecale glasne provale smeħa. *Dala je Freju četiri sina, jeste. Bar kaže da su njegovi.* Niko u Livačkoj steni nije imao hrabrosti da tvrdi suprotno, ser Emon najmanje od svih.

Čim je on otišao, njegova gospa žena je zakolutala očima. „Moj muž i gospodar. Šta li je tvoj otac mislio kada ga je proglasio za gospodara Brzorečja?“

„Pretpostavljam da je mislio na tvoje sinove.“

„I ja na njih mislim. Em će biti jadan lord. Taj će možda biti bolji, ako bude imao pameti da uči od mene a ne od oca.“ Osvrnula se po šatoru. „Imaš li vina?“

Džejmi nade vrč pa joj nasu, jednom rukom. „Zašto si ovde, moja gospo? Trebalo je da ostaneš u Livačkoj steni dok se borbe ne okončaju.“

„Čim je Em čuo da je postao lord, smesta je došao da zauzme svoje sedište.“ Ledi Džena otpi pa obrisa usta rukavom. „Tvoj otac je trebalo da nam da Deri. Klios se oženio jednom od oračevih kćeri, sigurno se sećaš. Njegova neutešna devica je besna što njeni sinovi nisu dobili zemlje njenog gospodara oca. Kapija Ami je Deri samo po majci. Moja snaha Džejn joj je tetka, rođena sestra ledi Marije.“

„Mlada sestra“, podseti je Džejmi, „a Taj će dobiti Brzorečje, što je veća nagrada od Derija.“

„Otrovana nagrada. Muška loza kuće Derija je ugašena, a kuće Tulija nije. Onaj balvan ser Rimen stavlja omču oko Edmurovog vrata, ali neće da ga obesi. A u truhu Rozlin Frej narasta pastrmka. Moji unuci nikada neće biti sigurni u Brzorečju sve dok je neki naslednik Tulija živ.“

Džejmi je znao da je ona u pravu. „Ako Rozlin rodi žensko...“

„...možemo je udati za Taja, pod uslovom da se stari lord Valder složi. Da, pomišljala sam na to. Međutim, i dečak je jednako verovatan, a njegov kurčić će sve da zamuti. A ako ser Brinden preživi ovu opsadu, možda će biti sklon da zatraži pravo na Brzorečje za sebe... ili za mladog Roberta Erina.“

Džejmi se sećao malog Roberta iz Kraljeve luke, kako sa četiri godine još sisa. „Erin neće poživeti dovoljno da ostavi potomstvo. A zašto bi gospodar Gnezda sokolovog trebalo Brzorečje?“

„Zašto čoveku s jednim ćupom zlata treba drugi? Ljudi su pohlepni. Tivin je trebalo da Brzorečje da Kevanu, a Deri Emu. To bih mu i rekla da se potrudio da me pita, ali kada se to tvoj otac savetovao s bilo kim sem sa Kevanom?“ Duboko je uzdahnula. „Ne krivim Kevana što želi sigurnije mesto za svog malog, pazi. Predobro ga poznajem.“

„Izgleda da Kevan i Lansel žele potpuno različite stvari.“ Ispričao joj je za Lanselovu odluku da odbaci ženu, zemlje i titulu da bi se borio za svetu Veru. „Ako još želiš Deri, piši Sersei i iznesi joj svoj slučaj.“

Ledi Džena odmahnu peharom. „Ne, taj konj je ostao u dvorištu. Em je utvijo u svoju šiljastu glavu da će vladati rečnim zemljama. A Lansel... pretpostavljam da je to odavno trebalo da naslutimo. Život posvećen zaštiti prvobrednika na kraju krajeva i nije toliko različit od života posvećenog zaštiti kralja. Bojim se da će Kevan biti besan. Jednako besan kao Tivin kada si ti uvrteo u glavu da obučeš belo. Kevan bar još ima Martina za nasljednika. Može da ga oženi Kapijom Ami umesto Lansela. Sedmoro nas sve spasli.“ Njegova tetka uzdahnu. „A kada već spominjem Sedmoro, zašto je Sersei dozvolila Veri da se ponovo naoruža?“

Džejmi slegnu ramenima. „Siguran sam da je imala razloge.“

„Razloge?“ Ledi Džena ispusti prostački zvuk. „Bolje bi joj bilo da su ti razlozi *jaki*. Mačevi i Zvezde su bili nevolja čak i za Targarjene. Sam Osvajač se pažljivo ophodio s Verom, da mu se ne bi suprotstavili. A kada je Egon umro a lordovi ustali protiv njegovih sinova, oba reda bila su u samom središtu te bune. Pobožniji lordovi su ih podržavali, kao i mnoštvo prostog sveta. Kralj Megor je konačno morao da raspiše ucenu. Plaćao je zmaja za glavu svakog nepokornog ratnikovog sina, i srebrnog jelena za skalp sirotana, ako se dobro sećam časova istorije. Hiljade su pobijene, ali ih je još toliko prkosno lutalo kraljevstvom, sve dok Gvozdeni presto nije ubio Megora, a kralj Džeheris pristao da pomiluje sve one koji odlože mač.“

„Skoro sve to sam zaboravio“, priznade Džejmi.

„I ti i tvoja sestra.“ Otpila je još jedan gutljaj vina. „Je li istina da se Tivin osmehivao na odru?“

„Trulio je na odru. Od toga su mu se usta izvila.“

„Samo to i ništa više?“ To kao da ju je rastužilo. „Ljudi govore da se Tivin nikada nije osmehivao, ali se osmehivao kada se venčao s tvojom majkom, i kada ga je Eris proglasio za desnicu. Tig tvrdi da se osmehivao i kada se Tarbekov dvor srušio na glavu ledi Elin, one podmukle kučke. A osmehivao se i kada si se ti rodio, Džejmi, to sam videla sopstvenim očima. Ti i Sersei, rumeni i savršeni, slični kao jaje jajetu... dobro, osim između nogu. Kako si samo bio *glasani*!“

„Čuj našu riku.“ Džejmi se iskezi. „Uskoro ćeš početi da mi pričaš kako je voleo da se smeje.“

„Ne. Tivin nije verovao smeju. Previše je ljudi čuo kako se smeju tvom dedi.“ Namrštila se. „Jamčim ti, ova lakrdijaška predstava od opsade nimalo mu ne bi bila zabavna. Kako nameravaš da je okončaš, sada kada si stigao?“

„Pregovorima s Crnom Ribom.“

„To neće uspeti.“

„Nameravam da mu ponudim dobre uslove.“

„Za uslove je potrebno poverenje. Freji su pobili goste pod sopstvenim krovom, a ti, pa... ne želim da te vređam, ljubavi, ali ti *jesi* ubio izvesnog kralja koga si se zakleo da ćeš štiti.“

„A ubiću i Crnu Ribu ako se ne preda.“ Glas mu je bio grublji nego što je nameravao, ali nije bio raspoložen da mu nabijaju Erisa Targarjena na nos.

„Kako, jezikom?“ Glas joj beše prezriv. „Ja možda jesam debela i stara žena, ali u glavi nemam surutku, Džejmi. A nema je ni Crna Riba. Prazne pretnje ga neće uplašiti.“

„Šta mi ti savetuješ?“

Ona tromo slegnu ramenima. „Em hoće da skрати Edmura za glavu. Možda je jednom i on u pravu. Postali smo smešni zbog ser Rimena i tih njegovih vešala. Moraš da pokažeš ser Brindenu da tvoje pretnje nisu prazna priča.“

„Edmurovo ubistvo možda će samo osnažiti ser Brindenovu odlučnost.“

„Odlučnosti Brindenu Crnoj Ribi nikada nije nedostajalo. Hoster Tuli je mogao to da ti kaže.“ Ledi Džena dovrši svoje vino. „Dobro, nisam želela da te učim kako se vodi rat. Znam gde mi je mesto... za razliku od tvoje sestre. Je li istina da je Sersei spalila Crvenu tvrđavu?“

„Samo Desničinu kulu.“

Njegova tetka prevrnu očima. „Bilo bi joj bolje da je ostavila kulu i spalila desnicu. Haris *Svifi*? Ako je ikada postojao čovek koji zaslužuje svoj grb, onda je to ser Haris. A tek Džajlz Rozbi, Sedmoro nas spasli, mislila sam da je on odavno umro. Meriveder... tvoj otac je njegovog dedu zvao 'Kikotavac', to moram da ti kažem. Tivin je tvrdio da Meriveder valja jedino za kikotanje kraljevih duhovitostima. Koliko se sećam, lord se otkikotao pravo u izgnanstvo. Sersei je takođe stavila neko kopile u Veće, i lonac [121](#) u Kraljevu gardu. Vera joj se naoružava, a Bravošani traže naplatu dugova po čitavom Vesterosu. Ništa od toga se ne bi desilo da je samo imala malo pameti i postavila tvog strica za kraljevu desnu ruku.“

„Ser Kevan je odbio taj položaj.“

„Rekao mi je. Ali nije rekao zašto. Mnogo šta mi nije rekao. Nije *hteo* da kaže.“ Ledi Džena iskrivi lice. „Kevan je *uvek* radio ono što se od njega traži. Ne liči na njega da beži od bilo koje dužnosti. Nešto tu smrdi, osećam to čak odavde.“

„Rekao je da je umoran“. *On zna*, bila je rekla Sersei dok su stajali iznad očevoeg leša. *Zna za nas*.

„Umoran?“ Njegova tetka napući usne. „Pretpostavljam da ima na to prava. Kevanu nije bilo lako da čitav život proživi u Tivinovoj senci. Nije bilo lako nijednom mom bratu. Ta senka koju je Tivin bacao bila je dugačka i crna, i svi su s mukom nalazili malo sunca za sebe. Tiget je pokušao da bude svoj čovek, ali nikada nije mogao da s meri s tvojim ocem, i zato je postajao sve gnevniiji kako su godine prolazile. Džerion se sprdao. Bolje je rugati se igri nego igrati i izgubiti. Ali je Kevan rano uvideo kako stvari stoje, pa je zato sebi našao mesto uz tvog oca.“

„A ti?“, upita je Džejmi.

„To nije bila igra za devojke. Bila sam dragocena princeza svog oca... a i Tivnova, sve dok ga nisam razočarala. Moj brat nikada nije naučio da prihvati ukus razočaranja.“ Pridigla se. „Rekla sam ono zbog čega sam došla, neću da ti oduzimam više vremena. Uradi ono što bi Tivin uradio.“

„Jesi li ga volela?“, ču Džejmi sebe kako pita.

Tetka ga čudno pogleda. „Bilo mi je sedam godina kada je Valder Frej ubedio mog gospodara oca da da moju ruku Emu. Njegovom *drugom* sinu, čak ne ni nasledniku. Sam moj otac je bio treći sin, a mlađa deca čeznu za naklonošću starijih. Frej je nanjušio tu slabost u njemu, i otac je pristao bez nekog posebnog razloga osim da mu udovolji. Moja veridba je bila objavljena na gozbi kojoj je prisustvovalo pola zapada. Elin Tarbek se nasmejala, a Crveni Lav je besno izašao iz dvorane. Ostali su bili progutali jezike. Samo se Tivin usudio da govori protiv tog braka. Desetogodišnji dečak Otac je prebledelo kao kobilje mleko, a Valder Frej se *tresao*.“ Ona se osmehnu. „Kako da ga ne volim posle toga? Time ne kažem da sam odobravalala sve što je uradio, niti da sam uživala u društvu čoveka koji je postao... ali svakoj maloj devojčici je potreban veliki brat da je štiti. Tivin je bio velik čak i dok sam ja bila mala.“ Ona uzdahnu. „Ko će nas sada štiti?“

Džejmi je poljubi u obraz. „Ostavio je za sobom sina.“

„Da, jeste. Toga se, iskreno, najviše i bojim.“

To je bila čudna primedba. „Zašto se bojiš?“

„Džejmi“, reče ona čupnuvši ga za uho, „dušice, znam te još kada si bio odojče na Džoaninim grudima. Osmehuješ se kao Džerion i boriš kao Tig, a ima i nešto Kevana u tebi, inače ne bi nosio taj plašt... ali *Tirion* je Tivinov sin, a ne ti.

Jednom sam to rekla tvom ocu u lice, pa posle nije razgovarao sa mnom pola godine. Muškarci su takve bučne i velike budale! Čak i oni koji se rađaju jednom u hiljadu godina.“

KET SA KANALA

Probudila se pre zore, u sobici u potkrovlju koju je delila s Bruskovim kćerima.

Ket se uvek budila prva. Pod ćebadima s Taleom i Breom bilo je toplo i ušuškano. Čula je njihovo tiho disanje. Kada bi se promeškoljila, pridigla i potražila papuče, Brea bi se pospano požalila pa okrenula na drugu stranu. Ket bi se naježila od hladnoće sivih kamenih zidova. Hitro se oblačila u tami. Dok je prebacivala tuniku preko glave, Talea je otvorila oči i viknula: „Ket, budi srce pa mi donesi odeću.“ Ona je bila krakata, štrkljasta i mršava devojka, i uvek se žalila da joj je hladno.

Ket joj donese odeću, i Talea se uvuče u nju pod pokrivačima. Zajedno su izvukle njenu stariju sestru iz kreveta, dok je Brea mrmljala pospane pretnje.

Kada su se sve tri niz lestvice spustile iz potkrovlja, Brusko i njegovi sinovi već su bili u čamcu, na malom kanalu iza kuće. Brusko je zarežao devojkama da požure, kao i svakog jutra. Njegovi sinovi su pomogli Talei i Brei da se popnu u čamac. Ketin zadatak je bio da ih odveže od stuba, baci uže Brei i čizmom odgurne čamac od doka. Bruskovi sinovi nalegoše na motke. Ket se zaletе i preskoči preko sve šireg razmaka između doka i čamca.

Posle toga, nije imala šta da radi sem da dugo sedi i zeva dok ih Brusko i njegovi sinovi odguruju kroz mrak praskozorja, vijugajući kroz mrežu malih kanala. Činilo se da će dan biti lep, svež, vedar i svetao. U Bravosu kao da su postojale samo tri različite vrste vremena; magla je bila loša, kiša gora, a ledena kiša najgora. Ali ipak bi s vremena na vreme došlo jutro kada bi zora svanula ružičasta i plava, a vazduh bio svež i slan. Te dane je Ket najviše volela.

Kada su stigli do širokog i pravog Dugačkog kanala, skrenuli su južno na riblju pijacu. Ket je sedela prekrštenih nogu, obuzdavajući zevanje i pokušavajući da se priseti pojedinosti svog sna. *Ponovo sam sanjala da sam vučica.* Mirise je najbolje pamtila: drveće i zemlju, svoju braću iz čopora, miris konja, jelena i čoveka, svaki drugačiji od ostalih, i oštar, prodorni zadržak straha, uvek isti. Nekih noći su vučji snovi bili tako živi da je čula zavijanje svoje braće čak i kada bi se probudila, a jednom je Brea tvrdila da je režala u snu i bacakala se ispod pokrivača. Mislila je da je to neka glupava zlobna laž sve dok joj i Talea nije rekla isto.

Ne bi trebalo da sanjam vučje snove, reče devojčica sebi. Sada sam mačka, a

ne vuk. Ja sam Ket sa kanala. Vučji snovi su pripadali Arji od kuće Starka. A ipak, koliko god se trudila, nije mogla da se otarasi Arje. Bilo je svejedno da li spava u hramu ili sobici u potkrovlju s Bruskovim kćerima, vučji snovi su je i dalje noću pohodili... a ponekad i jedan drugi san.

Vučji snovi su bili bolji. U vučjim snovima je bila hitra i snažna, jurila je za plenom, a čopor ju je pratio u stopu. Onaj drugi san je mrzela, onaj u kome ima dve umesto četiri noge. U njemu je uvek tražila majku, teturala je kroz uništenu zemlju blata, krvi i vatre. U tom snu je uvek padala kiša, a čula je majku kako vrišti, ali čudovište s psećom glavom joj nije dozvoljavalo da je spase. U tom snu je uvek plakala, kao prestravljena mala devojčica. *Mačke nikada ne plaču*, rekla je sebi, *baš kao ni vukovi. To je samo glupavi san.*

Dugački kanal je odveo Bruskov čamac pod zelene bakarne kupole Palate istine i visoke četvrtaste tornjeve Prestejna i Antariona pre nego što je prošao ispod ogromnih sivih lukova slatkovodne reke u četvrt zvanu Muljište, gde su zgrade bile manje i skromnije. Kasnije u toku dana kanal će zakrčiti vitki čamci i barke, ali su u tami pre svitanja bili skoro sami. Brusko je voleo da stigne na riblju pijacu baš kada Titan zagrmi da najavi dolazak sunca. Zvuk bi zatreštao preko zatona, slabašan zbog daljine, ali ipak dovoljno glasan da probudi usnuli grad.

Kada bi se Brusko i njegovi sinovi privezali kraj riblje pijace, ona je već vrela od prodavača haringi i prodavačica bakalara, ostrigaša, kopača čančica, kućeupravitelja, kuvara, domaćica i mornara s galija, koji su se svi glasno cenjkali dok su razgledali jutarnji ulov. Brusko bi hodao od čamca do čamca, odmeravajući sve plodove mora, i s vremena na vreme bi kucnuo neki sanduk svojim štapom. „Ovaj“, rekao bi. „Da.“ *Kuc kuc.* „Ovaj.“ *Kuc kuc.* „Ne, ne taj. Evo.“ *Kuc.* Nije bio mnogo pričljiv. Talea je govorila da je njihov otac na rečima škrt koliko i na parama. Čančice, ostrige, krabe, mušule, morski puževi, ponekad škampi... Brusko je sve kupovao, u zavisnosti šta bi tog dana najbolje izgledalo. Oni su morali da nose sanduke i bačvice koje je kucnuo nazad u čamac. Bruska su mučila leđa, i nije mogao da digne ništa teže od vrča mrkog piva.

Ket je uvek smrdela na more i ribu kada bi se odgurnuli da krenu kući. Toliko se na to navikla da je jedva primećivala miris. Posao joj nije teško padao. Kada bi je mišići zapekli od nošenja, ili leđa zbolela od težine sanduka, rekla bi sebi da tako jača.

Kada bi se svi sanduci utovarili, Brusko bi otisnuo čamac, i njegovi sinovi bi ih motkama odgurivali nazad uz Dugački kanal. Brea i Talea su sedele kod pramca i

šaputale. Ket je znala da razgovaraju o Breinom draganu, zbog koga se pentrala na krov kada bi im otac zaspao.

„Nauči tri nove stvari pre nego što nam se vratiš“, naredio je Ket dobri čovek kada ju je poslao u grad. Stalno je to radila. Ponekad bi to bile samo tri nove reči bravoskog jezika. Ponekad je donosila mornarske priče, o čudnim i čudesnim događajima iz širokog morskog sveta iza bravoskih ostrva, ratovima i kišama žaba i rađanju zmajeva. Ponekad bi naučila tri nove šale i tri nove pitalice, ili veštine ovog ili onog zanata. A s vremena na vreme, naučila bi i neku tajnu.

Bravos je bio grad stvoren za tajne, grad magle, maski i šapata. Saznala je da je i samo njegovo postojanje čitav vek bilo tajna; mesto na kome se nalazi bilo je skriveno još triput duže. „Devet slobodnih gradova su deca Valirije koja je nekada bila“, učio ju je dobri čovek „ali Bravos je kopile koje je pobeglo od kuće. Mi smo narod mešanaca, sinovi robova, kurvi i lopova. Naši preci su u ovo utočište došli iz desetina raznih zemalja, da pobegnu od zmajgospodara koji su ih probojivali. Desetine raznih bogova došlo je s njima, ali postoji jedan bog koji je svima bio zajednički.“

„Onaj sa Mnogo Lica.“

„I mnogo imena“, rekao je dobri čovek „U Kohoru je on Crni Jarac, u Ji Tiju Noćni Lav, u Vesterosu Stranac. Svi ljudi moraju na kraju da mu se poklone, bez obzira na to veruju li u Sedmoro ili Gospodara svetlosti, Mesečevu Majku, Utopljenog boga ili Velikog pastira. Čitavo čovečanstvo njemu pripada... inače bi negde na svetu postojao narod koji živi večno. Znaš li za neki narod koji živi večno?“

„Ne“, odgovorila bi ona. „Svi ljudi moraju umreti.“

Kada bi se šunjala natrag u hram po noći bez meseca, Ket je uvek zaticala dobrog čoveka kako je čeka. „Šta znaš što nisi znala kada si otišla od nas?“, uvek bi je upitao.

„Znam šta Slepki Beko stavlja u ljuti sos u kome kuva ostrige“, rekla bi. „Znam da će lakrdijaši u *Plavom fenjeru* izvesti *Gospodara žalostivog lica*, a lakrdijaši u *Brodu* nameravaju da odgovore sa *Sedam pijanih veslača*. Znam da knjižar Loto Lornel spava u kući trgovačkog kapetana Moreda Prestejna kada god časni trgovački kapetan ode na put, a seli se napolje kada god se *Lisica* vraća kući.“

„Dobro je sve to znati. A ko si ti?“

„Niko.“

„Lažeš. Ti si Ket sa kanala, dobro te znam. Idi i spavaj, dete. Sutra moraš da

služiš.“

„Svi ljudi moraju da služe.“ I stvarno je to radila, tri dana u svakih trideset. Kada je mesec bio crn, bila je niko, sluga Mnogolikog boga u crno-beloj odori. Hodala je pored dobrog čoveka kroz mirišljavu tamu, noseći gvozdeni fenjer. Prala je mrtve, pretraživala njihovu odeću i brojala njihove novčiće. Nekih dana je pomagala Umi da kuva, seckala je velike bele pečurke i čistila ribu. Ali samo kada je mesec bio crn. Ostalo vreme je bila siročica u izubijanim i prevelikim čizmama i smeđem plaštu iskrzane ivice, koje je vikalo „*Mušule, puževi i ostrige*“ dok gura kolica kroz Krparevu luku.

Noćas će mesec biti crn, znala je to; prošle noći je bio tek okrajak „Šta znaš sada što nisi znala kada si otišla od nas?“, upitaće je dobri čovek čim je ugleda. *Znam da se Brusкова kći Brea nalazi s draganom na krovu kada joj otac zaspi*, pomisli ona. *Brea ga pušta da je dira, kaže Talea, mada je on samo pacov s krova, a za pacove s krova se priča da su svi lopovi.* To je, međutim, bilo samo jedno novo znanje. Ket je morala da pronađe još dva. Nije se brinula. Dole kod brodova uvek može da se nauči nešto novo.

Kada su se vratili u kuću, Ket je pomogla Bruskovim sinovima da istovare čamac. Brusko i njegove kćeri su podelili morske plodove između triju kolica, polažući ih na slojeve morskih trava. „Vratite se kada sve prodate“, rekao je Brusko devojčicama, baš kao i svakog jutra, i one su krenule da izvikuju svoju robu. Brea će kolica skrenuti ka Purpurnoj luci, da prodaje bravoskim mornarima čiji su brodovi tamo ukotvljeni. Talea se pokušati u uličicama iza Mesečeve fontane ili će prodavati među hramovima na Ostrvu bogova. Ket je krenula u Krparevu luku, kao što je radila skoro svakog dana.

Samo je Bravošanima bilo dozvoljeno da koriste Purpurnu luku, od Potopljenog grada do Palate morskog lorda; brodovi iz bratskih gradova i ostalog belog sveta morali su da koriste Krparevu luku, siromašniju, opasniju, prljaviju od Purpurne. Bila je i bučnija, pošto su se mornari i trgovci iz desetina zemalja tiskali po dokovima i uličicama, mešajući se sa onima koji su ih služili i koji su na njih vrebali. Ket je to bilo omiljeno mesto u čitavom Bravosu. Volela je buku i čudne mirise, i da gleda koji je brod uplovio na večernjoj plimi, a koji je isplovio. Volela je i mornare; bučne Tirošane gromkih glasova i obojenih zalizaka; svetlokose Lišane, koji su uvek pokušavali da joj iskamče niže cene; zdepaste, dlakave mornare iz Luke Iben, koji reže psovke dubokim, hrapavim glasovima. Omiljeni su joj bili Letnjeostrvljani, s kožama glatkim i tamnim kao tikovina.

Nosili su crvene, zelene i žute perjane plaštove, a visoki pramci i bela jedra njihovih labudih brodova bili su veličanstveni.

A ponekad je bilo i Vesterošana, veslača i mornara s karaka iz Starigrada, trgovačkih galija iz Senodola, Kraljeve luke i Galebova, trbušastih vinskih koga iz Senice. Ket je znala bravoske reči za mušule, puževe i ostrige, ali je po Krparevoj luci izvikivala svoju robu na trgovačkom jeziku, jeziku dokova i pristana i mornarskih krčmi, gruboj mešavini rečenica i izraza desetina različitih jezika, praćenom znacima i gestovima, većinom uvredljivim. Njih je najviše volela. Ko god bi joj dosadivao, odmah bi video šipak ili čuo da je magareći đoka ili kamilja pizda. „Možda kamilu nikada nisam videla“, rekla bi im ona, „ali znam kamilju pizdu kada je namirišem.“

Ponekad, veoma retko, to bi nekoga naljutilo, ali je ona za takve slučajeve imala svoj tanki nož. Pazila je da uvek bude oštar, a znala je i kako da ga upotrebi. Crveni Rogo joj je to pokazao jednog popodneva u *Veseloj luci* dok je čekao da Lana bude slobodna. Naučio ju je kako da ga sakrije u rukav i da ga izvuče kada joj zatreba, i kako da preseče nečiju kesu tako lagano i neosetno da svi novčići budu potrošeni pre nego što vlasnik shvati da ih nema. To je bilo korisno znati, čak se i dobri čovek slagao; posebno noću, kada izlaze kavgađžije i pacovi s krovova.

Ket je u luci stekla prijatelje; nosače i lakrdijaše, užare i jedrare, krčmare, pivare, pekare, prosjake i kurve. Kupovali su od nje ostrige i puževe, pričali joj istinite priče o Bravosu i laži o svojim životima i smejali se njenom izgovoru kada je pokušavala da priča na bravoskom. Nikada nije dozvoljavala da je to naljuti. Umesto toga bi im pokazala šipak i rekla da su kamilje pizde, na šta bi se oni gromoglasno smejali. Giloro Dotari ju je naučio bezobraznim pesmama, a njegov brat Gileno joj je pokazao najbolja mesta za hvatanje jegulja. Lakrdijaši iz *Broda* su joj pokazali kako stoji junak i naučili je govorima iz *Pesme Rojne*, *Osvajačeve dve žene* i *Trgovčeve pohotne gospe*. Pero, čovečuljak tužnih očiju koji je izmišljao sve bezobrazne lakrdijaške predstave za *Brod*, ponudio je da je nauči kako se žene ljube, ali ga je Taganaro odalامية bakalarom i okončao tu priču. Kosomo Opsenar joj je pokazivao svoje trikove. Umeo je da guta miševe i izvlači ih iz ušiju. „To je magija“, rekao bi on. „Nije“, rekla je Ket. „Miš ti je sve vreme bio u rukavu. Videla sam kako se mrda.“

„Čančice, ostrige i puževi“, bile su Ketine čarobne reči, i kao sve čarobne reči mogle su da je odvedu skoro svugde. Penjala se na brodove iz Lisa, Starigrada i Luke Iben i prodavala svoje ostrige na palubama. U poneke dane je gurala kolica

pored velikaških kula i nudila pečene ostrige gardistima na kapijama. Jednom je izvikivala svoju robu na stepeništu Palate istine, a kada je jedan drugi prodavač pokušao da je otera, prevrnula mu je kolica i rasula mu ostrige po kaldrmi. Službenici iz Carinske luke su kupovali od nje, baš kao i čamdžije iz Potopljenog grada, čije su potonule kupole i tornjevi virili iz zelenih voda laguna. Jednom, kada je Brea ostala u krevetu zbog mesečeve krvi, Ket je odgurala kolica u Purpurnu luku da prodaje krabe i škampe veslačima s barke za uživanje morskog lorda, prekrivene od pramca do krme nasmejanim licima. Drugih dana je pratila slatkovodnu reku do Mesečeve fontane. Prodavala je razmetljivim kavgadžijama u prugastom satenu i komornicima i sudnicima u neuglednim sivim i smeđim kaputima. Ali se uvek vraćala u Krparevu luku.

„Čančice, ostrige i puževi“, vikala je devojčica dok je gurala svoja kolica po dokovima. „Mušule, škampi i puževi.“ Prljava narandžasta mačka se šunjala za njom, privučena zvukom njenih uzvika. Nešto dalje, pojavila se druga mačka, odrpan sivi stvor kratkog repa. Mačkama se dopadao Ketin miris. Nekih dana bi je po desetak njih pratilo pred zalazak sunca. S vremena na vreme devojčica bi im bacila ostrigu da vidi koja će je zgrabiti. Najkrupniji mačori su retko pobeđivali, primetila je; veoma često je plen pripadao nekoj manjoj, bržoj životinji, mršavoj, opasnoj i gladnoj. *Kao što sam ja*, rekla je sebi. Miljenik joj je bio mršavi stari mačor izgriženog uha koji ju je podsećao na mačku koju je nekada jurila po čitavoj Crvenoj tvrđavi. *Ne, to je bila neka druga devojčica, a ne ja.*

Dva broda koja su juče bila tu sada su otišla, vide Ket, ali je pet novih pristalo; mala karaka zvana *Bronzani majmun*, ogromni ibenski kitolovac koji je smrdeo na smolu, krv i kitovo ulje, dve izubijane koge iz Pentosa i vitka zelena galija iz Starog Volantisa. Ket je zastala kod mostića svakog od njih da ponudi svoje ostrige i čančice, prvo na trgovačkom, pa onda na zajedničkom jeziku Vesterosa. Mornar s kitolovca ju je tako glasno opsovao da je uplašio njene mačke, a jedan pentoški veslač je pitao koliko traži za školjkicu između nogu, ali je na drugim brodovima bolje prošla. Oficir sa zelene galije je pojeo tuce ostriga i ispričao joj kako su njegovog kapetana ubili liski pirati koji su pokušali da se prekrcaju na njihov brod u blizini Stepenika. „To je bio onaj gad San, sa *Sinom stare majke* i svojim velikim *Valirjaninom*. Uspeli smo da se izvučemo, ali jedva.“

Pokazalo se da je mali *Bronzani majmun* iz Galebova, s vesteroskom posadom kojoj je bilo drago što će porazgovarati s nekim na zajedničkom jeziku. Jedan je upitao otkud to da devojčica iz Kraljeve luke prodaje mušule u bravoskoj luci,

tako da je morala da ispriča svoju priču. „Ovde ćemo provesti četiri dana i četiri dugačke noći“, rekao joj je drugi. „Gde ovde čovek može malo da se zabavi?“

„Lakrdijaši u *Brodu* izvode *Sedam pijanih veslača*“, rekla im je Ket, „a u *Šarenom podrumu*, dole kraj kapije Potopljenog grada, ima borbi jegulja. Ili ako hoćete, možete do Mesečeve fontane, gde se noću održavaju dvbojji.“

„Da, to je dobro“, rekao je drugi mornar, „ali Vot zapravo ’oće žensku.“

„Najbolje kurve su u *Veseloj luci*, dole gde je privezan lakrdijaški *Brod*.“ Pokazala je prstom. Neke lučke kurve su bile opasne, a mornari tek pristigli s mora nisu mogli da znaju koje su to. S’vrioni je bila najgora. Svi su pričali da je opljačkala i ubila tuce ljudi, a posle im bacila tela u kanal, da hrane jegulje. Pijana kći je umela da bude umilna kada je trezna, ali ne i kada bi se nalila vina. A Žvalava Džejn je zapravo muškarac. „Tražite Meri. Meralin joj je pravo ime, ali je svi zovu Meri, a ona to i jeste.“^[3] Meri je kupovala po tuce ostriga svaki put kada bi Ket svratila u njen bordel i delila ih je sa svojim devojkama. Svi su se slagali da ima dobro srce. „A i najveće sise u čitavom Bravosu“, volela je Meri da se hvali.

I njene devojke su bile dobre; Stidljiva Betani i Mornareva Žena, jednooka Ina koja je umela da ti prorekne sudbinu iz kapi krvi, lepa mala Lana, čak i Asadora, Ibenjanka s brkom. Možda nisu bile lepotice, ali su bile dobre prema njoj. „U *Veselu luku* idu svi nosači“, govorila je Ket ljudima s *Bronzanog majmuna*. „Momci prazne brodove“, kaže Meri, ’a moje devojke prazne momke koji na njima plove.“

„A šta je s onim otmenim kurvama o kojima pevaju pevači?“, upitao je najmlađi majmun, ridokosi pegavi momak kome nije moglo biti više od šest i deset. „Jesu li stvarno onako lepe kao što se priča? Gde da nađem jednu od njih?“

Drugi mornari su ga pogledali pa se nasmejali. „Sedam mu paklova, momče“, rekao je jedan od njih. „Možda bi kapetan mogo sebi da uzme kurtizanu, ali samo ako proda jebeni brod. Takvo meso ti je za lordove i slične, a ne za fukaru ko što smo mi.“

Bravoske kurtizane su bile čuvene u čitavom svetu. Pevači su o njima pevali, zlatari i draguljari ih obasipali darovima, zanatlije molile za čast da im one budu mušterije, trgovački prinčevi plaćali kraljevske otkupnine da ih prate na balovima, gozbama i lakrdijaškim predstavama, a mačevaoci se međusobno ubijali u njihovo ime. Dok je gurala kolica kraj kanala, Ket bi ponekad nakratko ugledala

neku od njih kako plovi, na putu da veće provede s ljubavnikom. Svaka kurtizana je imala sopstvenu barku i sluge koji su je vozili na sastanke. Pesnikinja je uvek uza sebe imala knjigu, Mesečeva Senka se odevala samo u belo i srebrno, a Morsku Kraljicu nikada nisu vidali bez njenih Sirena, četiri mlade device u prvom cvetanju koje su joj držale šlep i sredivale kosu. Svaka kurtizana je bila lepša od prethodne. Čak je i Gospa s Velom bila prelepa, mada su joj lice videli samo oni koje je uzimala za ljubavnike.

„Ja sam prodala tri morska puža jednoj kurtizani“, reče Ket mornarima. „Pozvala me je dok je stupala sa svoje barke.“ Brusko joj je jasno stavio od znanja da se nikada ne obraća kurtizanama ako joj se one ne obrate prve, ali joj se ta žena osmehnula i platila joj srebrom, deset puta više nego što su puževi vredeli.

„Koja je to bila? Kraljica Puževa, je l' tako?“

„Crna Perla“, reče im ona. Meri je tvrdila da je Crna Perla najčuenija od svih kurtizana. „Ona ti je poreklom od znojave“, rekla je ona Ket. „Prva Crna Perla je bila gusarska kraljica. Jedan vesteroski princ ju je uzeo za ljubavnicu i napravio joj kćer, koja je porasla i postala kurtizana. Njena kćerka je krenula njenim stopama, pa njena kćerka za njom, sve do ove. Šta ti je rekla, Ket?“

„Rekla je: 'Uzeću tri puža', i 'Imaš li ljutog sosa, malena?'“, odgovorila je devojčica.

„A šta si ti rekla?“

„Rekla sam: 'Nemam, moja gospo' i: 'Ne zovi me malena. Zovem se Ket.' Trebalo je da imam ljutog sosa. Beko ga ima, a on prodaje triput više ostriga od Bruska.“

Ket je ispričala dobrom čoveku i za Crnu Perlu. „Njeno pravo ime je Belegeri Oteris“, obavestila ga je. Bila je to jedna od tri stvari koje je naučila.

„Jeste“, rekao je sveštenik tiho. „Majka joj se zvala Belonara, ali je i prva Crna Perla bila Belegeri.“

Ket je međutim znala da ljude s *Bronzanog majmuna* neće biti briga za ime kurtizanine majke. Umesto toga ih je upitala za vesti o Sedam kraljevstava i ratu.

„Ratu?“ nasmejao se jedan. „Kakvom ratu? Nema rata.“

„Ne u Galebovu“, rekao je drugi. „Ne u Dolu. Mali lord nas je od njega sačuvao, isto kao što je činila njegovu majka.“

Isto kao što je činila njegovu majka. Gospa od Dola je bila sestra njene majke. „Ledi Liza“, reče ona, „da nije...?“

„...mrtva?“, dovrši pegavi dečak čija je glava bila puna kurtizana. „Jeste. Ubio ju je sopstveni pevač.“

„Oh.“ To meni ništa ne znači. Ket sa Kanala nikada nije imala tetku. Nikada. Ket diže kolica pa ih odgura od *Bronzanog majmuna*, truckajući preko kaldrme. „Čančice, ostrige i puževi“, vikala je. „Čančice, ostrige i puževi.“ Prodala je većinu ostriga nosačima koji su istovarivali veliku vinsku kogu iz Senice, a ostatak ljudima koji su popravljali mirsku trgovačku galiju očerupanu u oluji.

Niže na dokovima naišla je na Taganara kako sedi naslonjen na stub za vezivanje brodova, pored Kasa, Kralja Foka. Kupio je nešto mušula od nje, a Kaso je zakevtao i dao peraje da se rukuju. „Dodi da radiš za mene, Ket“, posavetova je Taganaro dok je isisavao mušule iz ljuštura. Tražio je novog ortaka još otkako je Pijana Kći nožem probola šaku Malom Narbu. „Davaću ti više nego Brusko, a nećeš smrdeti na ribu.“

„Kasu se dopada moj miris“, odgovori ona. Kralj Foka zakevta, kao da se slaže. „Zar Narbu šaka nije bolje?“

„Tri prsta se ne savijaju“, požali se Taganaro između mušula. „Kakva korist od secikese koji ne može da koristi prste? Narbo je bio umešan u džeparenju, ali ne tako umešan u kurvanju.“

„Meri isto kaže.“ Ket je bila tužna. Dopadao joj se Mali Narbo, bez obzira na to što je bio lopov. „Šta će sada da radi?“

„Kaže da će postati veslač. Misli da su za to dovoljna dva prsta, a Morski gospodar uvek traži nove veslače. Ja mu kažem: 'Narbo, ne. To more je hladnije od device i surovije od kirve. Bolje da odsečeš sebi ruku pa da prosiš.' Kaso zna da sam u pravu. Je li tako, Kaso?“

Foka zakevta, i Ket je morala da se osmehne. Bacila mu je još jednog puža pre nego što je nastavila svojim putem.

Dan je bio skoro na izmaku kada je Ket stigla do *Vesele luke*, na drugoj strani uličice gde je *Brod* bio usidren. Neki lakrdijaši su sedeli na nagnutom koritu i dodavali mešinu vina iz ruke u ruku, ali kada ugledaše Ketina kolica, sidoše po ostrige. Pitala ih je kako je prošlo izvođenje *Sedam pijanih veslača*. Mračni Džos odmahnu glavnom. „Kvens je napokon naišao na Alakva u krevetu sa Sloi. Nasrnuli su jedan na drugoga lakrdijaškim mačevima, i obojica su nas ostavili. Izgleda da će večeras biti samo pet pijanih veslača.“

„Potrudićemo se da pijanstvom nadoknadimo ono što nemamo u veslačima“, objavi Mirmelo. „Ja sam, evo prvi, spreman za taj zadatak“

„Mali Narbo hoće da bude veslač“, reče im Ket. „Ako uzmete njega, imaćete šestoricu.“

„Bolje idi vidi Meri“, reče joj Džos. „Znaš kako se naroguši kada nema ostriga.“

Međutim, kada je Ket ušla u bordel, zatekla je Meri kako zatvorenih očiju sedi u glavnoj prostoriji i sluša Dareona koji svira drvenu harfu. Tu je bila i Ina, uplitala je Laninu finu i dugačku zlatnu kosu. *Još jedna glupava ljubavna pesma.* Lana je uvek molila pevača da joj svira glupave ljubavne pesme. Bila je najmlađa kurva, napunila je samo četiri i deset. Ket je znala da Meri za nju traži triput više nego za ostale devojke.

Razbesnela se što vidi Dareona kako tako drsko sedi tu i pogledava Lanu dok mu prsti igraju po žicama harfe. Kurve su ga zvale Crni Pevač, ali sada na sebi jedva da je imao nešto crnine. S novcem koji je zarađivala od pevanja, vrana se preobrazila u pauna. Danas je na sebi imao raskošan ljubičasti plašt obrubljen veвериčjim krznom, prugastu belo-ljubičastu tuniku i raznobojne čakšire kavgađžija, ali je imao i svileni plašt i jedan načinjen od somota boje vina, postavljen zlatotkanim platnom. Jedino su čizme na njemu bile crne. Ket ga je čula kako govori Lani da je sve ostalo bacio u kanal. „Završio sam s tamom“, objavio je.

On je čovek Noćne straže, mislila je dok je on pevao o nekoj glupavoj gospi koja se baca s nekog glupavog tornja zato što je njen glupavi princ mrtav. *Gospa bi trebalo da ode i pobije one koji su ubili njenog princa. A pevač bi trebalo da bude na Zidu.* Kada se Dareon prvi put pojavio u Veseloj luci, Arja ga zamalo nije upitala hoće li da je povede sa sobom u Morobdiju, ali ga je onda čula kako govori Betani da se nikada neće vratiti. „Tvrđi kreveti, usoljeni bakalar i beskonačne straže, to ti je Zid“, bio je rekao. „Sem toga, u Istočnoj Morobdiji nema nikoga ni upola tako lepog kao što si ti. Kako da te ostavim?“ Isto je rekao i Lani, čula je Ket, a i jednoj kurvi iz Mačje kuće, pa čak i Noćnoj Lasti one noći kada je svirao u Kući sedam svetiljki.

Šteta što nisam bila tu one noći kada ga je onaj debeli udario. Merine kurve je taj događaj još terao na smeh. Ina je rekla da je debeli momak pocrveneo kao cvekla svaki put kada ga je dodirnula, ali kada je započeo tuču, Meri je naredila da ga izbace napolje i bace u kanal.

Ket je razmišljala o debelom momku, prisećajući se kako ga je spasla od Tera i Orbela, kada se kraj nje pojavi Mornareva Žena. „Lepu pesmu peva“, prošapta

ona tiho, na zajedničkom jeziku Vesterosa. „Bogovi su ga sigurno voleli kada su mu dali takav glas, a i to lepo lice.“

Ima lepo lice ali pogano srce, pomisli Arja, ali to ne reče. Dareon se jednom bio oženio Mornarevom Ženom, koja je legala samo s ljudima koji to učine. Vesela luka je ponekih noći imala po tri ili četiri venčanja. Često je obredom rukovodio veseli pripiti crveni sveštenik Ezelino. Inače bi to činio Justis, koji je nekada bio obredniku Obredištu Iza Mora. Ako ni sveštenik ni obrednik nisu bili pri ruci, neka kurva bi otrčala do *Broda* da dovede lakrdijaša. Meri je uvek tvrdila da su lakrdijaši mnogo bolji sveštenici od sveštenika, a posebno Mirmelo.

Svadbe su bile glasne i vesele, uz puno pića. Kada god bi Ket naišla s kolicima, Mornareva Žena je zahtevala da novi muž kupi malo ostriga, da se potkrepi za prvu bračnu noć. Umela je ona da tako bude dobra, a i lako se smejala, ali je ipak Ket mislila da u njoj postoji i nešto tužno.

Druge kurve su govorile da Mornareva Žena posećuje Ostrvo bogova u dane kada joj cvet procveta, i da zna sve bogove koji tamo žive, pa čak i one koje je Bravos zaboravio. Govorili su da ide da se moli za svog prvog muža, pravog muža, koji je nestao na moru kada je ona bila devojka, ne starija od Lane. „Misli da će možda, ako pronade pravog boga, on poslati vetar i vratiti joj staru ljubav“, rekla je jednooka Ina, koja ju je najduže poznavala, „ali se ja nadam da se to nikada neće desiti. Njena ljubav je mrtva, to sam jojokusila u krvi. Ako joj se ikada vrati, doći će kao leš.“

Dareonova pesma se napokon završavala. Dok su poslednji zvuci zamirali u vazduhu, Lana uzdahnu, a pevač odloži harfu i privuče je sebi u krilo. Upravo je počeo da je golica kada Ket glasno reče: „Ima ostriga, ako neko hoće“, i Merine oči se širom otvoriše. „Odlično“, reče ona. „Donesi ih ovamo, dete. Ina, skokni po hleb i sirće.“

Natečeno crveno sunce stajalo je na nebu iza niza jarbola kada je Ket otišla iz *Vesele luke*, s punom kesom novčića i praznim kolicima, ako se ne računaju so i morske trave. Dareon je takođe odlazio. Obećao je da će te večeri pevati u *Krčmi kod zelene jegulje*, rekao joj je dok su šetali zajedno. „Svaki put kada sviram u *Jegulji*, izađem sa srebrom“, hvalisao se, „a nekih noći tamo ima i kapetana, a i brodovlasnika.“ Prešli su mostić, pa krenuli vijugavom uličicom dok su se senke dana izduživale. „Uskoro ću svirati u Purpurnoj, a posle toga u Palati morskog lorda“, nastavio je Dareon. Ketina prazna kolica tandrkala su po kaldrmi, pevajući sopstvenu čegrtavu muziku. „Juče sam jeo haringe s kurvama, ali za godinu dana

ću jesti carske krabe s kurtizanima.“

„Šta ti se desilo s bratom?“ upita Ket. „Onim debelim. Je li uspeo da nađe brod za Starigrad? Rekao je da je trebalo da isplovi na *Gospi Ašanori*.“

„Trebalo je svi da isplovimo. Zapovest lorda Snežnog. Rekao sam Semu: ostavi matorog, ali debela budala nije htela da me poslušaju.“ Poslednji zraci sunca na zalasku blistali su mu u kosi. „Pa, sada je prekasno.“

„Baš tako“, reče Ket dok su ulazili u mrak vijugave uličice.

Kada se Ket vratila u Bruskovu kuću, večernja magla je počinjala da se skuplja iznad malog kanala. Odložila je kolica, našla Bruska u sobi za brojanje i tresnula kesu na sto pred njega. Tresnula je i čizme.

„Brusko potapša kesu. „Dobro. Ali šta je ovo?“

„Čizme.“

„Dobre čizme je teško naći“, reče Brusko, „ali su ove premale za moje noge.“ Digao je jednu da je odmeri.

„Večeras će mesec biti crn“, podseti ga ona.

„Onda bolje da se moliš.“ Brusko gurnu čizme u stranu i prosu novčiće da ih prebroji. „*Valar doheris*.“

Valar morgulis, pomisli ona.

Magla se dizala svuda oko nje dok je hodala ulicama Bravosa. Počela je pomalo da drhti kada je prošla kroz vrata od čuvarstva Kuće crnog i belog. Te večeri je gorelo tek nekoliko sveća, koje su treperile poput zvezda padalica. U tami su svi bogovi bili stranci.

Dole u lagumima, razvezala je Ketin izlizani ogrtač, prevukla preko glave Ketinu smeđu tuniku koja je smrdela na ribu, zbacila s nogu Ketine solju umrljane čizme, iskočila iz Ketinog veša i okupala se u limunovoj vodici da spere i sam miris Ket sa Kanala. Kada je izašla, izribana i čista, sa smeđom kosom zalepljenom za obraze, Ket je nestala. Obukla je čistu odoru i meke suknene papuče, pa tiho otišla u kuhinju da moli hranu od Ume. Sveštenici i iskušenici su već bili jeli, ali je kuvarica za nju sačuvala lep komad prženog bakalara, kao i pire od žute repe. Sve je smazala, oprala tanjir, pa onda otišla da pomogne devojčetu u pripremi napitaka.

Njena uloga se mahom sastojala u donošenju i pentranju uz lestvice da nađe biljke i lišće koje je devojče zahtevalo. „Slatkisan je najnežniji među otrovima“, reklo joj je devojče dok ga je tucalo u avanu. „Nekoliko zrna će usporiti udaranje srca ili ublažiti drhtanje ruke i pomoći da se čovek oseća smireno i snažno.

Prstohvat će podariti noć dubokog sna bez snova. Tri prstohvata će učiniti da se taj san nikada ne okonča. Ukus je veoma sladak zato je najbolje koristiti ga u kolačima, pitama i zaslađenim vinima. Evo, pomiriši slatkoću.“ Pustila ju je da njušne, a onda je poslala uz lestvice da nađe bocu od crvenog stakla. „Ovo je okrutniji otrov, ali je bezukusan i bezmirisan, pa ga je lakše prikriti. Suze iz Lisa, tako ga ljudi zovu. Rastopljen u vinu ili vodi, progrišće čoveku creva i trbuh, i ubiće kao bolest tih delova. Pomiriši.“ Arja njušnu i ne oseti ništa. Devojčce odloži suze na stranu pa otvori debeljuškast kameni ćup. „Ova smeša je začinjena krvlju baziliska. Daće kuvanom mesu prijatan miris, ali ako se pojedje, izaziva nasilno ludilo, kako kod životinja tako i kod ljudi. Miš će napasti lava pošto je okusio baziliskovu krv.“

Arja zagriže usnu. „Hoće li biti delotvorno kod pasa?“

„Kod svake toplokrvne životinje.“ Devojčce je ošamari.

Ona diže ruku do obraza, više iznenađena nego povredena. „Zašto si to uradila?“

„To Arja od kuće Starla grize usnu kad razmišlja. Jesi li ti Arja od kuće Starla?“

„Ja sam niko.“ Bila je besna. „Ko si ti?“

Nije očekivala da će joj devojčce odgovoriti, ali je ovo to ipak učinilo. „Rodena sam kao jedino dete moje drevne kuće, naslednica mog plemenitog oca“. „Majka mi je umrla kada sam bila mala, nju ne pamtim. Kada mi je bilo šest godina, moj otac se ponovo oženio. Njegova nova žena je prema meni postupala lepo sve dok nije rodila sopstvenu kćer. Onda je njena želja postala da ja umrem, tako da njena krv nasledi bogatstvo mog oca. Mogla je da zatraži uslugu Mnogolikog boga, ali nije mogla da podnese žrtvu koju bi on zatražio od nje. Umesto toga, pomislila je da me sama otruje. Zbog toga sam postala ovakva kakvu me vidiš sada, ali nisam umrla. Kada su vidari iz Kuće crvenih šaka rekli mom ocu šta je uradila, došao je ovamo i prineo žrtvu, ponudivši sve svoje bogatstvo i mene. Onaj sa Mnogo Lica je čuo njegovu molitvu. Ja sam dovedena u hram da služim, a žena mog oca je dobila dar.“

Arja oprezno razmisli o onome što je čula. „Je l' to istina?“

„Ima u tome istine.“

„A i laži?“

„Postoji neistina, i jedno preterivanje.“

Posmatrala je devojčcetovo lice sve vreme dok je ova pričala, ali joj ova nije

odala nikakav znak „Mnogoliki bog je uzeo dve trećine bogatstva tvog oca, ne sve.“

„Baš tako. To je bilo moje preterivanje.“

Arja se iskezi, shvati da se kezi, pa se uštinu za obraz. *Vladaj svojim licem*, reče sebi. *Moj osmeh je moj sluga, mora da dolazi samo kada mu naredim.* „Koji je deo bio laž?“

„Nijedan deo. Lagala sam da sam lagala.“

„Stvarno? Ili lažeš sada?“

Ali pre nego što je devojčice stiglo da odgovori, u odaju uđe dobri čovek, osmehnut. „Vratila si nam se.“

„Mesec je crn.“

„Jeste. Koje tri nove stvari znaš, koje nisi znala kada si od nas otišla?“

Znam trideset novih stvari, umalo nije rekla. „Tri prsta Malog Narba neće da se saviju. On hoće da postane veslač.“

„Dobro je to znati. I šta još?“

Pomisliła je na prethodni dan. „Kvens i Alakvo su se potukli i otišli s Broda, ali mislim da će se vratiti.“

„Da li samo misliš, ili *znaš*?“

„Samo mislim“, morala je da prizna, mada je u to bila sigurna. Lakrdijaši moraju da jedu kao ostali ljudi, a Kvens i Alakvo nisu bili dovoljno dobri za *Plavi fenjer*.

„Baš tako“, reče dobri čovek. „A treća stvar?“

Ovog puta nije oklevala. „Dareon je mrtav. Crni pevač koji je spavao u *Veseloj luci*. On je zapravo bio dezertar iz Noćne straže. Neko mu je prerezao grkljan i gurnuo ga u kanal, ali mu je prvo izuo čizme.“

„Dobre čizme je teško naći.“

„Baš tako.“ Pokušala je da umiri lice.

„Ko li je mogao to da uradi, pitam se?“

„Arja od kuće Starka.“ Posmatrala mu je oči, usta, mišićice vilice.

„Ta devojčica? Ja sam mislio da je ona otišla iz Bravosa. Ko si ti?“

„Niko.“

„Lažeš.“ Okrenuo se devojčetu. „Grlo mi je suvo. Učini mi uslugu i donesi čašu vina za mene i toplo mleko za našu prijateljicu Arju, koja nam se tako neočekivano vratila.“

Dok je išla gradom, Arja se pitala šta će joj dobri čovek reći kada mu ispriča

za Dareona. Možda će se naljutiti na nju, ili će možda biti zadovoljan što je dala pevaču dar Mnogolikog boga. Vrtela je taj razgovor po glavi desetinu puta, poput lakrdijaša u predstavi. Ali nijednom nije pomislila na *toplo mleko*.

Kada je mleko stiglo, Arja ga ispi. Mirisalo je malo zagorelo i imalo je gorkast ukus. „Sada idi u krevet, dete“, reče dobri čovek „Sutra ujutro moraš da služiš.“

Te noći je ponovo sanjala da je vučica, ali se ovaj san razlikovao od prethodnih. U ovom snu nije imala čopor. Lovila je sama, skačući preko krovova i tiho se šunjajući pored obala kanala, prateći senke kroz maglu.

Kada se sutradan probudila, bila je slepa.

SEMVEL

Cimetov vetar je bio labudi brod iz Varoši visokog drveća na Letnjim ostrvima, gde su ljudi crni, žene razbludne, a čak i bogovi neobični. Nije imao svog obrednika da ih povede u molitvama za pokoj, pa je zato taj zadatak pao na Sema Tarlija, negde blizu suncem spečene južne obale Dorne.

Sem je obukao svoju crninu da kaže reči, mada je popodne bilo toplo i vlažno, gotovo bez daška vetra. „Bio je dobar čovek“, poče on... ali čim je izrekao te reči, znao je da nisu dovoljne. „Ne. On je bio *veliki* čovek. Meštar iz Citadele, s lancem i zakletvom, a i zakleti brat Noćne straže, uvek veran. Kada se rodio, dali su mu ime po junaku koji je premlad umro, ali mada je živio veoma dugo, njegov život nije bio ništa manje junački. Nije bilo mudrijeg, pažljivijeg i boljeg čoveka. Na Zidu se, u godinama njegove službe, smenila desetina lordova zapovednika, ali je on uvek bio tu da ih posavetuje. Savetovao je i kraljeve. I sam je mogao da bude kralj, ali kada su mu ponudili krunu, rekao im je da je daju njegovom mlađem bratu. Koliko bi ljudi to učinilo?“ Sem je osećao da mu suze naviru na oči, i znao je da ne može još dugo. „Bio je krv znaja, ali je sada njegova vatra zgasla. Bio je Emon Targarjen. A sada se njegova straža okončala.“

„A sada se njegova straža okončala“, prošapta Fili za njim, ljuljajući dete u naručju. Kodža Mo ponovi to za njom na zajedničkom jeziku Vesterosa, a onda i na letnjem jeziku, za Ksonda, njenog oca i ostalu okupljenu posadu. Sem obori glavu i zarida, tako glasno i neutešno da mu se čitavo telo zatreslo.

Fili pride, stade kraj njega i pusti ga da joj se isplače na ramenu. I u njenim očima je bilo suza.

Vazduh beše vlažan, topao i sasvim miran, a *Cimetov vetar* je plutao po dubokom plavom moru, daleko od obale. „Crni Sem je rekao dobre reči“, reče Ksondo. „Sada pijemo za njegov život.“

Viknuo je nešto na letnjem jeziku i mornari na palubu dokotrljaše bačvu začimjenog ruma pa je otvoriše, da bi svi iskapili čašu u spomen na starog slepog znaja. Posada ga je znala veoma kratko, ali su Letnjeostrvljani poštovali stare i slavili svoje mrtve.

Sem nikada ranije nije pio rum. Piće je bilo čudno i opojno; slatko na prvi gutljaj, ali bi mu posle zapeklo jezik kao vatra. Bio je umoran, tako umoran. Svaki mišić mu je sevao, a bolelo ga je i drugde, na mestima gde nije ni znao da ima

mišiće. Kolena su mu bila ukočena, šake prekrivene svežim plikovima i odranom, lepljivom kožom gde su stari plikovi pukli. A ipak kao da su rum i tuga zajedno uspeli da rasteraju bol. „Da smo samo uspeli da ga dovedemo do Starigrada, arhimeštri bi ga možda spasli“, rekao je Fili dok su pijuckali rum na visokoj prednjoj palubi *Cimetnog vetra*. „Lekari iz Citadele su najbolji u Sedam kraljevstava. Neko vreme sam mislio... nadao sam se.“

U Bravosu se činilo da postoje izgledi za Emonov oporavak. Pošto je čuo Ksondovu priču o zmajevima, starac kao da je opet postao onaj stari. Te noći je pojeo sve što je Sem stavio pred njega. „Niko nikada nije tražio devojku“, rekao je. „Princ je bio obećan, ne princeza. Regar, mislio sam... dim je bio iz vatre koja je progutala Letnje dvore na dan njegovog rođenja, so iz suza isplakanih za onima koji su umrli. On je verovao u isto dok je bio mlad, ali je postao ubeđen da će to njegov sin ispuniti proročanstvo, jer je kometa primećena iznad Kraljeve luke one noći kada je Egon začet, a Regar je bio siguran da krvava zvezda znači kometu. Kakve smo budale bili što smo mislili da smo toliko mudri! Greška se potkrala u prevodu. Zmajevi nisu ni muški ni ženski, Bart je to dobro uvideo, već su čas jedno a čas drugo, promenljivi poput plamena. Jezik nas je sve zavarao i to je potrajalo hiljadu godina. *Deneris* je ta, rođena u soli i dimu. Zmajevi to dokazuju.“ Kao da je osnažio od samog izgovaranja tih reči. „Moram da odem do nje. *Moram*. Da sam samo deset godina mlađi.“

Starac je bio tako odlučan da se čak sam uspeo uz mostić *Cimetnog vetra*, pošto je Sem ugovorio njihov prevoz. Već je bio dao svoj mač i koricu Ksondu, da plati ogromnom mornaru za perjani plašt koji je upropastio spasavši Sema od davljenja. Jedino vredno što im je ostalo bile su knjige koje su doneli iz podruma Crnog zamka. Sem se teška srca rastao s njima. „Trebalo je da idu u Citadelu“, rekao je kada ga je Ksono upitao šta nije u redu. Kada mu je zamenik preveo te reči, kapetan se nasmejao. „Kuhuru Mo kaže da će sivi ljudi ipak dobiti te knjige“, rekao mu je Ksono, „samo će ih kupovati od Kuhuru Moa. Meštri daju dobro srebro za knjige koje nemaju, a ponekad i crveno i žuto zlato.“

Kapetan je hteo i Emonov lanac, ali je to Sem odbio. Za svakog meštra je velika sramota da preda svoj lanac, objasnio je. Ksono je to morao tri puta da prevede pre nego što je Kuhuru Mo prihvatio. Kada je cenjkanje završeno, Semu su ostale čizme, crnina i veš, kao i slomljeni rog koji je Džon našao na Pesnici Prvih ljudi. *Nisam imao izbora*, rekao je sebi. *Nismo mogli da ostanemo na Bravosu, a sem krađe ili prosjačenja, nije bilo drugog načina da platim za put.* Pa

ipak bi smatrao da je prošao jeftino, samo da je meštra Emona živog doveo u Starigrad.

Plovidbu na jug su, međutim, pratile oluje, a svaka bura je ostavljala traga na starčevoj snazi i duhu. U Pentosu je zatražio da ga iznesu na palubu da mu Sem rečima naslika grad, ali je tada poslednji put ustao iz kapetanove postelje. Ubrzo nakon toga, misli su ponovo počele da mu blude. Kada je *Cimetov vetar* pored Krvave kule zaplovio u tirošku luku, Emon nije više govorio o nalaženju broda koji će ga prevesti na istok. Umesto toga je ponovo govorio o Starigradu, i arhimeštrima iz Citadele.

„Moraš da im kažeš, Seme“, rekao je. „Arhimeštrima. Moraš ih naterati da shvate. Ljudi koji su bili u Citadeli u moje vreme mrtvi su već pedeset godina. Ostali me nikada nisu upoznali. Moja pisma... u Starigradu sigurno zvuče kao buncanje starca koji je izgubio razum. Moraš da ih ubediš, tamo gde ja nisam mogao. Reci im, Seme... reci im kako je na Zidu... utvare i beli hodači, hladnoća koja dolazi...“

„Hoću“, obeća Sem. „Potkrepiću tvoju priču, meštre. Obojica ćemo im reći, nas dvojica zajedno.“

„Ne“, odgovori starac. „Moraš sam. Reci im. Proročanstvo... san mog brata... gospa Melisandra je pogrešno protumačila znake. Stanis... Stanis u sebi ima nešto zmajeve krvi, da. Imala su je i njegova braća. Rela, Jajetova mala, preko nje su je nasledili... majka njihovog oca... zvala me je čika meštar dok je bila devojčica. Sećam se toga, zato sam dozvolio sebi nadu... možda sam želeo... svi umemo da se zavaravamo kada želimo da poverujemo. A rekao bih, Melisandra najviše od svih. Mač je pogrešan, to je morala da zna... svetlo bez toplote... prazna opsen... mač je *pogrešan*, a lažno svetlo može samo da nas povede dublje u tamu, Seme. *Deneris* je naša nada. Reci im to, u Citadeli. Nateraj ih da slušaju. Moraju da joj pošalju meštra. Deneris mora biti savetovana, podučavana, *zaštićena*. Sve ove godine sam odugovlačio, čekao, posmatrao, a sada, kada je dan napokon svanuo, prestar sam. Umirem, Seme.“ Suze su mu potekle iz slepih belih očiju kada je to priznao. „Smrt ne bi trebalo da plaši čoveka starog kao što sam ja, ali nije tako. Zar to nije glupo? Ovde gde sam ja uvek je tamno, pa zašto bih se onda plašio tame? A ipak ne mogu a da se ne pitam šta sledi kada mi poslednja toplota bude napustila telo. Hoću li večno uživati u gozbi u Očevoj zlatnoj dvorani kao što obrednici tvrde? Hoću li ponovo razgovarati s Jajetom, naći Dareona celog i srećnog, čuti moje sestre kako pevaju svojoj deci? Šta ako su zapravo gospodari

konja u pravu? Hoću li večno jahati noćnim nebom na pastuvu od vatre? Ili moram ponovo da se vratim u ovu dolinu tuge? Ko to može istinski da kaže? Ko je bio iza zida smrti da vidi? Samo utvare, a mi znamo kakve su one. Znamo.“

Sem na to nije imao šta da kaže, ali je pokušao da uteši starca koliko je mogao. A posle je došla Fili i opevala mu uspavanku, besmisleni pesmicu koju je naučila od neke druge Krasterove žene. Starac se osmehnuo i pomogla mu je da zaspi.

To je bio jedan od poslednjih dobrih dana. Posle toga je starac provodio više vremena u snu nego budan, sklupčan pod brdom krzna u kapetanovoj kabini. Ponekad je mrmljao u snu. Kada bi se probudio, zvao je Sema, uporno tvrdeći da ima nešto da mu kaže, ali bi najčešće zaboravio šta je to bilo, kada bi Sem stigao. Čak i kada bi se setio, pričao je nepovezano. Govorio je o snovima, a nikada nije rekao ko ih je sanjao, o staklenoj sveći koja ne može da se upali i jajima koja neće da se izlegu. Rekao je da je sfinga zagonetka, a ne zagonetač, šta god to značilo. Tražio je od Sema da mu čita iz knjige obrednika Barta, čiji su spisi spaljeni za vreme vladavine Belora Blagoslovenog. Jednom se probudio uplakan. „Zmaj mora da ima tri glave“, jecao je, „ali ja sam prestar i preslab da budem jedna od njih. Trebalo bi da budem s njom, da joj pokažem put, ali me je telo izdalo.“

Dok je *Cimetov vetar* plovio uz Stepenike, meštar Emon je počeo da zaboravlja i Semovo ime. Nekih dana ga je mešao sa svojom mrtvom braćom. „Bio je preslab za ovako dugo putovanje“, rekao je Sem Fili na prednjoj palubi, posle još jednog gutljaja ruma. „Džon je to trebalo da uvidi. Emonu su bile stotinu i dve godine, nije smeo da ga pošalje na more. Da je ostao u Crnom zamku, možda bi poživio još deset leta.“

„Ili bi ga možda ona spalila. Crvena žena.“ Čak i ovde, hiljadu liga od Zida, Fili je oklevala da glasno izgovori ime gospe Melisandre. „Želela je kraljevu krv za svoje vatre. Val je to znala. I lord Snežni. Zato me je naterao da uzmem Dalino dete a ostavim svoje umesto njega. Meštar Emon je zaspao da se ne probudi, ali da je ostao, ona bi ga spalila.“

On će ipak goreti, pomisli Sem nesrećno, *samo to sada moram da uradim ja*. Targarjeni su svoje pale uvek predavali vatri. Kuhuru Mo nije hteo da dozvoli pogrebnu lomaču na *Cimetnom vetru*, pa je zato Emonovleš stavljen u bure mornarskog ruma da ga očuva dok brod ne stigne u Starigrad.

„Noć pre nego što je umro, pitao je sme li da drži dete“, nastavila je Fili. „Bojala sam se da će ga možda ispustiti, ali nije. Ljuljao ga je i tiho mu nešto

otpevao, i Dalin mali je pružio ručicu i dodirnuo mu lice. Pomislila sam da ga boli, po tome kako je izvio usnu, ali se stari zapravo samo smejao.“ Pogladila je Semovu šaku. „Malog možemo da nazovemo Meštar, ako hoćeš. Kada poraste, ne sada. Možemo.“

„Meštar nije ime. Ali možeš da ga nazoveš Emon.“

Fili se zamisli. „Dala ga je rodila usred bitke, dok su mačevi pevali svuda oko njih. Tako bi trebalo da se zove. Emon Čedo Bitke. Emon Poj Čelika.“

Ime koje bi se dopalo čak i mom ocu. Ratničko ime. Dečak je ipak bio sin Mensa Rajdera i Krasterov unuk. Nije imao nimalo Semove kukavičke krvi. „Da. Nazovi ga tako.“

„Kada napuni dve godine“, obeća ona, „ne ranije.“

„Gde je dečak?“, priseti se Sem da pita. Od ruma i tuge nije primetio da Fili ne drži dete.

„Kodža ga je uzela. Zamolila sam je da ga malo pričuva.“

„O.“ Kodža Mo je bila kapetanova kći, viša od Sema i vitka kao koplje, kože crne i glatke kao uglačani ahat. Zapovedala je i brodskim crvenim strelcima i umela da napne valoviti luk od zlatirsca koji je odapinjao strelu četiri stotine koraka. Kada su ih gusari napali kod Stepenika, desetak ih je poginulo od Kodžinih strela, dok su Semove sve padale u vodu. Jedino što je Kodža Mo volela više od svog luka bilo je da cupka Dalinog sinčića na kolenu i peva mu na letnjem jeziku. Divljanski princ je postao miljenik svih žena na brodu, i činilo se da Fili ima poverenja u njih, kao što ga nije imala ni u jednog muškarca.

„To baš lepo od Kodže“, reče Sem.

„U početku sam je se bojala“, reče Fili. „Bila je tako crna, a zubi su joj bili tako veliki i beli, bojala sam se da je zverobraz ili čudovište, ali nije. Dobra je. Svida mi se.“

„Znam.“ Fili je skoro čitavog života poznavala samo jednog muškarca, užasnog Krastera. Ostatak njenog sveta činile su žene. *Muškarci je plaše, ali ne i žene*, shvati Sem. To je mogao da razume. U Rožnom bregu je i njemu žensko društvo bilo draže. Sestre su bile dobre prema njemu, i mada su ga druge devojčice ponekad zadirkivale, surove reči je bilo lakše trpeti nego udarce i čuške koje je dobijao od drugih dečaka u zamku. Čak i sada, na *Cimetnom vetru*, Sem se osećao prijatnije s Kodžom Mo nego s njenim ocem, mada je to možda bilo zato što je ona znala zajednički jezik, a on nije.

„I ti mi se dopadaš, Seme“, prošapta Fili. „A dopada mi se i ovo piće. Ima ukus

vatre.“

Da, pomisli Sem, *piće za zmajeve*. Čaše su im bile prazne, tako da je otišao do bačve i ponovo ih napunio. Sunce je bilo nisko na zapadu, video je, nateklo je i postalo trostruko krupnije nego obično. Od njegovog rumenog svetla i Filino lice je delovalo rumeno i crveno. Ispili su čašu za Kodžu Mo, pa jednu za Dalinog sina i jednu za Filino dete, tamo na Zidu. A posla toga je svakako valjalo ispiti još po dve za Emona od kuće Targarjena. „Neka mu Otac pravedno sudi“, reče Sem šmrčući. Sunce je bilo skoro zašlo kada su završili s meštrom Emonom. Na zapadnom obzoru sijala je još samo dugačka tanka crta crvenila, poput posekotine na nebu. Fili je rekla da se od pića brod vrti ukrug, tako da joj je Sem pomogao da side niz lestvice do ženskih odaja ispod pramca.

Na samom ulazu u kabinu je visio fenjer, i Sem je uspeo da se udari u glavu dok je ulazio. „Jao“, reče on, a Fili upita: „Boli te? Daj da vidim.“ Nagnula se blizu....

...i poljubila ga u usta.

Sem shvati da joj uzvraća poljubac. *Rekao sam reči*, pomisli on, ali su njene šake trgale njegovu crninu i cimale mu ućkur. Prekinuo je poljubac taman koliko da kaže: „Ne možemo“, ali Fili reče: „Možemo“, i ponovo mu pokri usne svojim. *Cimetov vetar* se vrteo oko njih i Sem je osećao ukus ruma na Filinom jeziku, a onda su njene grudi bile nage i on ih je dodirivao. *Rekao sam reči*, pomisli Sem ponovo, ali jedna njena bradavica nađe put do njegovih usana. Bila je ružičasta i tvrda, i kada poče da je sisa, mleko mu ispuni usta, mešajući se sa ukusom ruma, a on nikada ranije nije okusio ništa tako lepo, slatko i dobro. *Ako to uradim, nisam bolji od Dareona*, pomisli Sem, ali je osećaj bio previše lep da bi stao. A odjednom mu se i kita našla napolju, štrčala je nagore iz čakšira poput debelog ružičastog jarbola. Izgledala je tako blesavo da mu je došlo da se nasmeje, ali ga Fili gurnu na ležaj, zadize suknju iznad pojasa i spusti se na njega uz tih, jecav zvuk. To je bilo još bolje od bradavica. *Kako je vlažna*, pomisli on dahčući. *Nisam imao pojma da žena dole može da bude tako vlažna*. „Sada sam tvoja žena“, prošaputa ona dok se spuštala na njega i ponovo dizala. A Sem je zastenjao i pomislio: *Ne, ne, ne možeš da budeš, rekao sam reči, rekao sam reči*, ali je jedina reč koju je izustio bila: „Da.“

Posle je zaspala obgrlivši ga, s licem na njegovim grudima. I Semu je san bio potreban, ali je bio pijan od ruma i majčinog mleka i Fili. Znao je da treba da se odvuče do svoje ležaljke u muškoj kabini, ali mu je ona, skupčana uz njega, toliko

prijala da nekako nije mogao da se pokrene.

Drugi su ulazili, i muškarcima i žene, i on ih je slušao kako se ljube, smeju i spajaju. *Letnjoosttrvljani. Oni tako žale. Na smrt odgovaraju životom.* Sem je to negde pročitao, nekada davno. Pitao se da li je Fili to znala, da li joj je Kodža Mo rekla šta da uradi.

Udisao je miomiris njene kose i zurio u fenjer koji im se njihao iznad glava. Čak ni sama Starica ne bi mogla da me izbavi iz ovoga. Najbolje što je mogao da uradi jeste da se krišom iskrade i skoči u more. Ako se udavim, niko ne mora da sazna kako sam se osramotio i prekršio zavete, a Fili može sebi da nađe boljeg čoveka, nekog ko nije debela kukavica.

Sutradan ujutro se probudio u svojoj ležaljci u muškoj kabini, uz Ksondove povike o vetru. „*Vetar se diže*“, ponavljao je zamenik „*Budi se i kreni na posao, Crni Seme. Vetar se diže.*“ Ono što je Ksondu nedostajalo u bogatstvu rečnika, nadoknađivao je glasnoćom. Sem se prevale iz ležaljke na noge i smesta zbog toga zažali. Činilo mu se da će mu glava pući, jedan plik na dlanu mu se preko noći otvorio, a mislio je i da će se ispovraćati.

Ksondo, međutim, nije imao milosti, tako da je Sem morao da obuče svoju crninu. Našao ju je na podu, ispod ležaljke, zgužvanu u jednoj mokroj gomili. Onjušio ju je da vidi koliko je prljava, i udahnuo miris soli, mora i smole, vlažnog platna i buđi, voća, ribe i mornarskog ruma, čudnih začina i egzotičnog drveća i teški zadah sopstvenog svug znoja. Međutim, na njima je bio i Filin miris, čisti miris njene kose i slatki miris njenog mleka, i zato mu je bilo drago što je oblači. Mnogo bi, međutim, dao za tople suve čarape. Između nožnih prstiju su mu se pojavile nekakve gljivice.

Knjige s knjigama nije ni izbliza bio dovoljan da plati put za četvoro od Bravosa do Starigrada. *Cimetnom vetru* je, međutim, nedostajalo posade, tako da je Kuhuru Mo pristao da ih primi, ali pod uslovom da rade na brodu. Kada se Sem pobunio da je meštar Emon previše slab za to, dečak tek odojče, a da se Fili boji mora, Ksondo se samo nasmejao: „Crni Sem je velik debeo čovek Crni Sem će raditi za četvoro.“

Istinu govoreći, Sem je bio tako trapav da je sumnjao hoće li moći da obavlja poslove i za samo jednog valjanog čoveka, ali se svojski trudio. Ribao je palube i strugao ih kamenjem, vukao je lance sidra, namotavao užad i lovio pacove, ušivao pokidana jedra, krpio rupe u koritu vreloom smolom, čistio ribu i seckao voće za kuvara. I Fili se trudila. Bolje se snalazila u snasti od Sema, mada je s

vremena na vreme ipak morala da zažmuri zbog tolikog vodenog prostranstva.

Fili, pomisli Sem, šta ću da radim sa Fili?

Dan je bio bio dugačak, vreo i lepljiv, a još duži zbog tutnjave u njegovoj glavi. Sem se zanimao užadima, jedrima i drugim zadacima koje mu je Ksondo davao, i trudio se da mu oči ne odlutaju do bačve ruma u kojoj se nalazilo telo starog meštra Emona... ili do Fili. Nije sada mogao da se suoči s divljankom, ne posle onoga što su sinoć uradili. Kada bi ona izašla na palubu, on bi otišao u potpalublje. Kada bi ona otišla na pramac, on bi otišao na krmu. Kada bi mu se osmehnula, on bi se okrenuo, osećajući se užasno nesrećno. *Trebalo je da skočim u more dok je još spavala*, mislio je. *Uvek sam bio kukavica, ali do sada nikada nisam bio krivokletnik.*

Da meštar Emon nije umro, Sem bi ga pitao šta da radi. Da je na brodu bio Džon Snežni, ili čak Pip i Gren, možda bi se obratio njima. Ovako je imao samo Ksonda. *Ksondo ne bi shvatio šta govorim. A ako bi shvatio, samo bi rekao da je ponovo pojbem.* „Jebanje“ je bila prva reč zajedničkog jezika koju je Ksondo naučio, i bila mu je veoma draga.

Imao je sreće što je *Cimetov vetar* toliko velik. Na *Kosu* bi ga Fili ulovila za tili čas. Labude brodove, ta velika plovila s Letnjih ostrva, u Sedam kraljevstava su tako prozvali zbog nadutih belih jedara, kao iz zbog figura na pramcima, koje su većinom predstavljale ptice. Koliko god veliki bili, samo su oni umeli da tako otmeno seku talase. Uz povoljan, jak vetar, *Cimetov vetar* bi pretelio svaku galiju, mada je bez vetra bio bespomoćan. A nudio je i mnogo mesta da se kukavica skrije.

Kada je Sem skoro završio sve svoje dužnosti, napokon se našao sateran u ćošak. Spuštao se niz lestvice kada ga je Ksondo uhvatio za okovratnik. „*Crni Sem ide sa Ksondom*“ rekao je, odvuкао ga preko palube i bacio pred noge Kodže Mo.

Daleko na severu, na obzoru se videla izmaglica. Kodža pokaza prstom ka njoj. „Tamo je obala Dorne. Pesak, stene i škorpioni, a nema dobrog sidrišta na stotinu liga. Možeš da plivaš tamo ako hoćeš, pa peške u Starigrad. Moraćeš da pređeš duboku pustinju i popneš se uz neke planine i preplivaš Brzak. Ili možeš da odeš kod Fili.“

„Ti ne shvataš. Prošle noći smo mi...“

„...počastvovali svoje mrtve, i bogove koji su vas oboje stvorili. Ksondo je uradio isto. Ja sam čuvala dete, inače bih bila s njim. Svi vi Vesterošani stvarate sramotu od voljenja. Nema sramote u voljenju. Ako vaši obrednici kažu da ima,

vaših sedam bogova su sigurno demoni. Na ostrvima mi znamo bolje. Naši bogovi su nam dali noge za trčanje, noseve za mirisanje, ruke da dodirujemo i opipavamo. Koji bi ludi okrutni bog dao čoveku oči pa mu rekao da zauvek mora da žmuri, i nikada ne pogleda svu lepotu sveta? Samo čudovišan bog, demon tame.“ Kodža stavi šaku među Semove noge. „Bogovi su ti i ovo dali s razlogom, za... koja je vaša vesteroska reč?“

„*Jebanje*“, ubaci Ksondo predusretljivo.

„Da, za jebanje. Za pružanje zadovoljstva i pravljenje dece. U tome nema sramote.“

Sem ustuknu od nje. „Ja sam se zakleo. *Neću imati ženu, neću imati dece*. Rekao sam reči.“

„Zna ona koje si reči rekao. Ona je po nečemu dete, ali nije slepa. Zna zašto nosiš crno, zašto ideš u Starigrad. Zna da ne može da te zadrži. Hoće te za još malo, i to je sve. Izgubila je svog oca i svog muža, svoju majku i svoje sestre, svoj dom, svoj *svet*. Ti si sve što ima, i dete. Zato sada idi njom, ili plivaj.“

Sem očajnički pogleda izmaglicu koja je obeležavala daleku obalu. Znao je da nema nikakvih izgleda da dotle dopliva.

Otišao je do Fili. „Ono što smo uradili... da mogu da se oženim, pre bih uzeo tebe nego bilo koju princezu ili visokorođenu devicu, ali ne mogu. Još sam vrana. Rekao sam reči, Fili. Otišao sam s Džonom u šumu i izgovorio reči pred drvetom-srcem.“

„Drveće nas čuva“, prošapta Fili brišući mu suze sa obraza. „U šumi, ono vidi sve... ali ovde nema drveća. Samo voda, Seme. Samo voda.“

SERSEI

Dan beše hladan, siv i kišan. Pljuštalo je čitavog jutra, a čak i kada je kiša po podne stala, oblaci nisu hteli da se razidu. Sunce uopšte nisu videli. Takvo grozno vreme je bilo dovoljno da obeshrabri čak i malu kraljicu. Umesto da jaše sa svojim kokoškama i njihovom pratnjom gardista i obožavalaca, dan je provela u Devojačkoj kuli, samo s kokoškama, slušajući Plavog Barda kako peva.

Ni Sersein dan nije bio mnogo bolji, sve do večeri. Kada je sivo nebo počelo da tamni, javili su joj da će *Mila Sersei* uploviti na večernjoj plimi, a da je Oran Vodeni pred njenim vratima i da moli da ga primi.

Kraljica ga smesta pozva. Čim je ušao u njenu odaju, znala je da su vesti dobre. „Veličanstvo“, rekao je uz širok osmeh, „Zmajkamen je tvoj.“

„Divno.“ Uzela ga je za ruke i poljubila u obraz. „Znam da će i Tomen biti zadovoljan. To znači da ćemo moći da oslobodimo flotu lorda Redvina i isteramo gvozdenljude sa Šitova.“ Novosti iz Hvata su sa svakim gavranom postajale sve strašnije. Gvozdenljudi se, izgleda, nisu zadovoljili samo svojim novim kamenjem. Snažne pljačkaške družine harale su i po Vijugavici, a napali su čak i Senicu i manja ostrva oko nje. Redvini su u svojim vodama zadržali tek desetak ratnih brodova, i svi su bili savladani, zauzeti ili potopljeni. A sada je čak bilo izveštaja da taj luđak koji se zove naziva Juronom Vranookim šalje dugačke brodove uz Šapatavi zaliv prema Starigradu.

„Lord Pakster je ukrcavao namirnice za plovību kući kada je *Mila Sersei* digla jedra“, izvesti lord Vodeni. „Pretpostavljam da je do sada glavnina njegove flote isplovila.“

„Nadajmo se da će hitro putovati, i da će ih pratiti bolje vreme nego ovo danas.“ Kraljica povuče Vodenog na sedište pokraj prozora, pored sebe. „Trebalo li ser Lorasu da zahvalimo na ovom trijumfu?“

Osmeh mu nestade. „Neki će tako govoriti, veličanstvo.“

„Neki?“ Uputila mu je upitan pogled. „Ne i ti?“

„Nikada nisam video hrabrijeg viteza“, reče Vodeni, „ali je pobedu koja se mogla postići bez kapi krvi pretvorio u pokolj. Hiljadu ljudi je mrtvo, ili skoro toliko. Većinom naših. I to ne samo prostih ljudi, veličanstvo, već vitezova i mladih lordova, najboljih i najhrabrijih.“

„A ser Loras?“

„On će biti hiljadu i prvi. Odneli su ga u zamak posle bitke, ali su mu rane teške. Izgubio je toliko krvi da meštri čak neće ni da mu stavljaju pijavice.“

„Oh, kako je to tužno. Tomenu će prepući srce. On se izuzetno divio našem neustrašivom Vitezu od Cveća.“

„Kao i prost svet“, reče njen admiral. „Device će plakati u vinske čaše po čitavom kraljevstvu kada Loras umre.“

Nije grešio, znala je kraljica. Tri hiljade ljudi se proguralo kroz Blatnu kapiju da isprati ser Lorasu onog dana kada je isplovio, a tek je svaki četvrti bio muškarac. Taj prizor ju je samo ispunio prezirom. Želela je da zaurla na njih da su ovce, da im kaže kako je sve što ikada mogu dobiti od Lorasu osmeh i cvet. Umesto toga ga je proglasila najsmelijim vitezom u Sedam kraljevstava, i osmehnula se kada mu je Tomen predao draguljima optočen mač da ga ponese u bitku. Kralj ga je i zagrlio, što nije bilo deo Serseinih zamisli, ali je sada bilo svejedno. Mogla je sebi da dozvoli velikodušnost. Loras Tirel je umirao.

„Reci mi“, naredi Sersei. „Hoću sve da znam, od početka do kraja.“

U sobi se bilo smračilo kada je završio. Kraljica je upalila nekoliko sveća i poslala Dorkas u kuhinju da im donese hleba, sira i malo kuvane govedine s renom. Dok su večerali, zamolila je Orana da joj ponovo ispriča priču, kako bi tačno zapamtila sve pojedinosti. „Ipak ne želim da naša dragocena Margeri čuje ove vesti od nekog stranca“, rekla je. „Sama ću joj ih preneti.“

„Veličanstvo je tako pažljivo“, reče Vodeni uz osmeh. Opak osmeh, pomisli kraljica. Oran nije podsećao na princa Regara onoliko koliko joj se u prvi mah učinilo. Ima tu kosu, ali je ima i pola kurvi u Lisu, ako je verovati pričama. Regar je bio muškarac. Ovaj je samo lukav dečak, ništa više. Mada, na svoj način, koristan.

Margeri je bila u Devojačkoj kuli; pijuckala je vino i pokušavala da zajedno sa svoje tri rodake pronikne u neku novu igru iz Volantis. Mada je bilo kasno, gardisti su smesta pustili Sersei unutra. „Veličanstvo“, poče ona, „najbolje je da čuješ novosti od mene. Oran se vratio sa Zmajkamina. Tvoj brat je heroj.“

„Uvek sam to znala.“ Margeri nije delovala iznenađeno. *A zašto bi bila? To je i očekivala od trenutka kada je Loras zatražio da zapoveda.* A ipak, kada je Sersei završila priču, na obrazima mlađe kraljice blistale su suze. „Redvinovi rudari su kopali tunel ispod zidova zamka, ali je to bilo presporo za Viteza od Cveća. Bez sumnje je mislio o patnjama naroda tvoga oca na Štitovima. Lord Vodeni kaže da je naredio juriš ni pola dana pošto je preuzeo zapovedništvo, pošto je zapovednik

odbrane lorda Stanisa odbio da se opsada reši dvobojem između njih dvojice. Loras je prvi jurnuo unutra kada je ovan provalio kapije zamka. Kažu da je ujahao pravo u usta zmaja, sav u belom, vitlajući buzdovanom iznad glave, ubijajući i levo i desno.“

Do tada je Mega Tirel već otvoreno jecala. „Kako je umro?“, upitala je. „Ko ga je ubio?“

„Nijedan čovek nije imao tu čast“, odgovori Sersei. „Ser Loras je jedna strelica pogodila u butinu, a druga u rame, ali je on nastavio da se neustrašivo bori, mada je krv liptala iz njega. Kasnije je pretrpeo udarac topuzom koji mu je slomio nekoliko rebara. Posle toga... ali ne, poštedeću vas onog najgoreg.“

„Reci mi“, reče Margeri. „Naređujem ti.“

Naređuješ? Sersei zastade na tren, pa odluči da pređe preko toga. „Branici su se povukli u unutrašnju utvrdu kada je spoljni zid zauzet. Loras je i tamo predvodio napad. Polili su ga ključalim uljem.“

Gospa Ala preblede kao kreč i istrča iz sobe.

„Meštri rade sve što je u njihovoj moći, uverava me lord Vodeni, ali se bojim da je tvoj brat previše opečen.“ Sersei zagrlj Margeri da je uteši. „Spasao je kraljevstvo.“ Kada je poljubila malu kraljicu u obraz, osetila je so njenih suza. „Džejmi će upisati sva njegova dela u Belu knjigu, a pevači će o njemu pevati hiljadu godina.“

Margeri se otrgnu iz njenog zagrljaja, tako silovito da Sersei umalo ne pade. „To što umire ne znači i da je mrtav“, reče ona.

„Ne, ali meštri kažu...“

„Ako umire, ne znači i da je mrtav!“

„Samo sam želela da te poštedim...“

„Znam ja šta si ti želela. Izlazi napolje.“

Sada znaš kako sam se osećala one noći kada je moj Džofri umro. Poklonila se, s maskom hladne ljubavnosti na licu. „Mila kćeri. Tako mi je žao zbog tebe. Ostaviću te tvome bolu.“

Ledi Meriveder se nije pojavila te noći, a Sersei je bila previše nemirna za san. *Da me lord Tivin sada vidi, znao bi da ima naslednika, naslednika vrednog Stene,* mislila je dok je ležala u krevetu a Džoslin Svift tiho hrkala na drugom jastuku. Margeri će uskoro liti gorke suze koje je trebalo da lije za Džofrijem. I Mejs Tirel će možda plakati, ali mu nije pružila povod da razvrgne njihovo savezništvo. Šta je to ona, na kraju krajeva, učinila sem što je počastvovala

Lorasa svojim poverenjem? Kleknuo je da zatraži od nje da zapoveda, i to pred pola dvora.

Kada bude umro, moram da mu negde podignem spomenik, i priredim sahranu kakvu Kraljeva luka još nije videla. Prostom svetu će se to dopasti. Kao i Tomenu. Mejs će mi možda čak i zahvaliti, siromah. A što se njegove gospe majke tiče, ako su bogovi milostivi, ova vest će je ubiti.

Seisei godinama nije videla lepši osvit. Tena se pojavila nedugo zatim i priznala da je noć provela tešeći Margeri i njene gospe, pijući vino, plačući i pričajući o Lorasu. „Margeri je još ubeđena da on neće umreti“, izvestila je dok se kraljica oblačila za dvor. „Namerava da pošalje sopstvenog meštra da ga neguje. Rodake se mole za Majčino milosrđe.“

„I ja ću se moliti. Sutra ćeš poći sa mnom u Belorovo obredište, pa ćemo upaliti stotinu sveća za našeg neustrašivog Viteza od Cveća.“ Okrenula se svojoj služavki. „Dorkas, donesi mi krunu. Onu novu, molim te.“ Bila je lakša od stare, blede kovano zlato ukrašeno smaragdima koji su blistali kada god bi okretala glavu.

„Jutros su četvorica došla u vezi s Baukom“, reče ser Ozmund kada ga Džoslin primi.

„Četvorica?“ Kraljica je bila prijatno iznenađena. U Crvenu tvrđavu su neprekidno pristizali doušnici koji su tvrdili da nešto znaju o Tirionu, ali su četvorica u jednom danu bili nešto neobično.

„Jeste“, reče Ozmund. „Jedan ti je doneo glavu.“

„Prvo ću njega da primim. Odvedi ga u moju radnu odaju.“ *Nek ovog puta ne bude greška. Nek napokon dobijem osvetu, da Džof može da počiva u miru.* Obrednici su rekli da je broj sedam svet bogovima. Ako je tako, možda će sedma glava biti melem za kojim je njena duša čeznula.

Ispostavilo se da je čovek neki Tirošanin; nizak, debeo i znojav, sa ulizičkim osmehom koji ju je podsećao na Varisa i račvastom bradom obojenom u zeleno i ružičasto. Seisei se na prvi pogled nije dopao, ali je bila spremna da previdi njegove mane ako bi zaista imao Tirionovu glavu u kovčegu koji je doneo sa sobom. Bio je od kedrovine, sa intarzijama od slonovače u obliku loze i cveća, sa šarkama i bravicama odbelozlata. Lepa stvar, ali je kraljicu zanimalo samo ono što krije u sebi. *Bar izgleda dovoljno veliko. Tirion je imao nakazno veliku glavu za nekoga tako malog i zakržljalog.*

„Veličanstvo“, promumla Tirošanin duboko se klanjajući, „vidim da si lepa kao što se priča. Čak smo i na drugoj obali Uzanog mora čuli o tvojoj velikoj lepoti, i

bolu koji kida tvoje nežno srce. Nema čoveka koji će ti vratiti tvog hrabrog sina, ali se nadam da ti mogu ponuditi melem za rane.“ Položio je ruku na kovčeg. „Donosim ti pravdu. Donosim ti glavu tvog *valonkara*.“

Stara valirijska reč je ispuni jezom, mada joj probudi i plamičak nade. „Bauk više nije moj brat, ako je to ikada i bio“, objavi ona. „Niti ću izgovoriti njegovo ime. To je nekada bilo gordo ime, pre nego što ga je on osramotio.“

„U Tirošu ga zovemo Crvenoruki, po krvi koja mu curi niz prste. Kraljeve krvi, i očeve. Neki kažu da je i majku ubio, da je došao na svet tako što joj je rasparao utrobu zverskim kandžama.“

Kakve gluposti, pomisli Sersei. „Istina je“, reče ona. „Ako je Baukova glava u tom kovčegu, uzdići ću te u lorda i podariti ti bogate zemlje i utvrde.“ Titule su jeftinije od prašine, a rečne zemlje su pune razvaljenih zankova koji pusti stoje između neobrađenih polja i spaljenih sela. „Moj dvor čeka. Otvori kutiju i daj nam da vidimo.“

Tirošanin teatralno otvori kutiju, pa osmehnut zakorači unazad. Unutra je glava kepeca ležala na mekom plavom somotu, zureći u nju.

Sersei je dobro osmotri. „To nije moj brat.“ Osećala je gorčinu u ustima. *Pretpostavljam da je bilo previše to očekivati, posebno posle Loras. Bogovi nikada nisu toliko milosrdni*. „Ovaj čovek ima smeđe oči. Tirion je imao jedno crno i jedno zeleno.“

„Oči, baš tako... veličanstvo, oči tvog brata su bile... pomalo propale. Dao sam sebi slobodu da ih zamenim staklom... ali pogrešne boje, baš kao što kažeš.“

To ju je samo dodatno razljutilo. „Tvoja glava možda ima staklene oči, ali ih ja nemam. Na Zmajkmenu ima kamenih čudovišta koje više liče na Tiriona od ovog stvora. *Čelav* je i dvostruko stariji od mog brata. Šta mu se desilo sa zubima?“

Čovek se kupio pred gnevom u njenom glasu. „Imao je lepe zlatne zube, veličanstvo, ali mi... žao mi je...“

„O, još nije. Ali će biti.“ Trebalo bi da ga zadavim. Neka se bori za vazduh dok mu lice tamni, isto kao moj mili sin. Reči su joj bile na usnama.

„Greška bez zle namere. Jedan kepec veoma liči na drugoga, a... veličanstvo će da primeti, on nema nos...“

„Nema nos zato što si ga *ti odsekao*.“

„Ne!“ Znoj na njegovom čelu je opovrgavao njegovo poricanje.

„Da.“ Otrovnost umilnosti se ušunjala u Sersein glas. „Bar si imao toliko pameti.“

Posljednja budala je pokušala da me ubedi kako mu je nos porastao zahvaljujući nekom čarobnjaku lotalici. Ipak, čini mi se da duguješ ovom kepecu nos. Kuća Lanistera vraća svoje dugove, pa ćeš to učiniti i ti. Ser Merine, odvedi ovu varalicu Kiburnu.“

Ser Merin Trent uze Tirošanina za ruku pa ga odvuče, mada se ovaj još bunio. Pošto su otišli, Sersei se okrenu Ozmundu Ketbleku. „Ser Ozmunde, sklanjaj mi ovo s očiju i dovedi ostalu trojicu koji tvrde da nešto znaju o Bauku.“

„Razumem, veličanstvo.“

Nažalost, trojica samozvanih doušnika su se pokazala jednako beskorisnim kao Tirošanin. Jedan je rekao da se Bauk krije u nekom starigradskom bordelu, gde ustima zadovoljava muškarce. To je bila zabavna slika, ali Sersei nije u nju poverovala ni na tren. Drugi je tvrdio da je video kepeca u lakrdijaškoj predstavi u Bravosu. Treći je tvrdio da je Tirion postao pustinjač u rečnim zemljama i da živi na nekom ukletom brdu. Kraljica je svima isto odgovorila. „Ako budeš tako dobar da povedeš moje hrabre vitezove do tog kepeca, bićeš bogato nagrađen“, obećala je. „Pod uslovom da to *jest* Bauk. Ako nije... pa, moji vitezovi nemaju mnogo strpljenja za prevaru, kao ni za budale koje ih vode u poteru za senkama. Čovek bi mogao da izgubi jezik.“

I tek tako, sva tri doušnika odjednom više nisu bili sigurni, i priznali su da su to možda videli nekog drugog kepeca.

Sersei nikada ranije nije mislila da postoji toliko mnogo kepeca. „Zar je čitav svet preplavljen tim nakaznim malim čudovištima?“ požalila se dok su izvodili poslednjeg doušnika. „Koliko li ih to samo ima?“

„Manje nego što ih je bilo“, reče leđi Meriveder. „Mogu li imati čast da otpratim veličanstvo na dvor?“

„Ako možeš da podneseš dosadu“, reče Sersei. „Robert je bio budala u gotovo svakom pogledu, ali je u jednom bio u pravu. Vladanje kraljevstvom je zamoran posao.“

„Tužna sam što vidim veličanstvo tako umorno. Ja ti kažem, idi negde da uživaš i ostavi kraljevu desnicu da sasluša te zamorne molbe. Mogle bismo da se obučemo kao služavke i provedemo dan među običnim svetom, da čujemo šta pričaju o padu Zmajkamen. Znam krčmu gde svira Plavi Bard kada ne peva za malu kraljicu, i izvesni podrum gde jedan čarobnjak pretvara olovo u zlato, vodu u vino i devojčice u dečake. Možda bi mogao da baci svoje čini na nas. Zar ne bi veličanstvu bilo zabavno da jedne noći bude muškarac?“

Da sam muškarac, bila bih Džejni, pomisli kraljica. Da sam muškarac, vladala bih ovim kraljevstvom u svoje, a ne u Tomenovo ime. „Samo ako ti ostaneš žena“, reče ona, znajući da to Tena želi da čuje. „Opako si stvorenje što me tako kušaš, ali kakva bih to ja kraljica bila kada bih preputila kraljevstvo drhtavim rukama Harisa Svifta?“

Tena napući usne. „Veličanstvo je previše revnosno.“

„Jesam“, priznade Sersei, „i na kraju dana će mi zbog toga biti krivo.“ Uхватila je leđi Meriveder pod ruku. „Idemo.“

Džalabar Kso je bio prvi molilac tog dana, kao što i dolikuje ugledu i položaju princa u izgnanstvu. Bez obzira na to što je izgledao veličanstveno u perjanom plaštu živih boja, ipak je došao da prosi. Sersei ga pusti da iznese svoju uobičajenu molbu za oružje i ljude koji će mu pomoći da povrati Dolinu crvenog cveta, pa reče: „Veličanstvo se bori u svom ratu, prinče Džalabare. Trenutno nema ljudi za tebe. Možda dogodine.“ To mu je Robert uvek govorio. Dogodine će mu reći *nikada*, ali ne danas. Zmajkamen je njen.

Lord Halin iz esnafa alhemičara izašao je pred nju da zatraži dozvolu da njegovi piromanseri izlegu zmajeva jaja koja će možda biti nađena na Zmajkameni, sada kada je ostrvo ponovo bezbedno u kraljevskim rukama. „Ako je takvih jaja ostalo, Stanis ih je sigurno prodao da plati troškove svoje bune“, rekla mu je kraljica. Uzdržala se da mu kaže da je ta namera suluda. Još otkako je poslednji targarjenski zmaj uginuo, svi takvi pokušaji su se okončavali smrću, propašću ili sramotom.

Nekoliko trgovaca se pojavilo da moli da se presto zauzme za njih kod Gvozdene banke iz Bravosa. Bravošani su, izgleda, tražili isplatu svih dugovanja, a odbijali nove pozajmice. *Potrebna nam je sopstvena banka*, shvati Sersei, *Zlatna lanisgradska banka*. Možda će, kada Tomenov presto bude osiguran, to i učiniti. Zasad je samo mogla da kaže trgovcima da plate Bravošanima sve što duguju.

Izaslanstvo Vere je predvodio njen stari prijatelj obrednik Rejnard. Šest Ratnikovih sinova su ga dopratili kroz grad; zajedno ih je bilo sedam, svet i srećan broj. Novi prvoobrednik - ili prvovrabac, kako ga je prozvao Mesečev Dečak - na sve je primenjivao sedmice. Vitezovi su nosili pojaseve za mačeve u sedam boja Vere. Kristali su krasili jabuke njihovih dugačkih mačeva i kreste njihovih kaciga. Nosili su velike štitive koji su oblikom podsećali na dečje zmajevе, kakvi nisu viđeni još od Osvajanja. Ni grb na njima se vekovima nije video u Sedam kraljevstava: mač duginih boja koji blista na tamnom polju. Skoro stotinu vitezova

je već došlo da zavetuju svoje živote i mačeve Ratnikovim sinovima, tvrdio je Kiburn, a svakog dana ih još pristiže. *Pijani su od bogova, svi zajedno. Ko bi pomislio da ih u kraljevstvu ima toliko?*

Većinom su to bili domaći vitezovi i vitezovi litalice, ali je poneki bio i višeg roda; mladi sinovi, sitni lordovi, starci koji žele pokoru za stare grehe. A tu je bio i Lansel. Mislila je da se Kiburn šali kada joj je javio da se njen budalasti brat od strica odrekao zamka, zemlje i žene i vratio u grad da stupi u plemeniti i silni red Ratnikovih sinova, a ipak je stajao tu pred njom u društvu ostalih pobožnih budala.

Seisei se to nimalo nije dopadalo. A nije joj prijalo ni beskrajno prvovrapčevo neprijateljstvo i nezahvalnost. „Gde je prvoobrednik?“, upitala je Rejnarda. „Njega sam pozvala.“

Obrednik Rejnard odgovori žalostivo. „Njegova presvetost me je poslao umesto sebe, i rekao mi da poručim veličanstvu kako su ga Sedmoro poslali da se bori protiv greha.“

„Kako? Tako što će propovedati čednost na Ulici svile? Nije valjda da misli kako će pretvoriti kurve u device ako se bude molio za njih?“

„Naša tela su oblikovali naš Otac i naša Majka da bi smo spajali muško i žensko i začinjali zakonitu decu“, odgovori Rejnard. „Nisko je i grešno da žene prodaju svoje svete delove za novac.“

Pobožne reči bile bi uverljivije da kraljica nije znala kako obrednik Rejnard ima vrlo bliske prijateljice u svakom bordelu na Ulici svile. Nema sumnje da mu je pametnije da ponavlja prvovrapčevo cvrkutanje nego da riba podove. „Ne daj sebi za pravo da mi propovedaš“, reče mu ona. „Vlasnici bordela se žale, i to s pravom.“

„Ako grešnici govore, zašto da ih pravednici slušaju?“

„Ti grešnici pune kraljevske kovčege“, reče kraljica otvoreno, „a od njihovih novčića se izdaju plate zlatnih plaštova i grade galije da nam brane obale. A i trgovina se mora uzeti u obzir. Da u Kraljevoj luci nema bordela, brodovi bi išli u Senodol i Galebovo. Presvetost mi je obećao mir na ulicama. Kurvanje pomaže da se taj mir očuva. Običan svet je sklon da se okrene silovanju kada nema kurvi. Neka se presvetost moli u obredištu, gde mu je i mesto.“

Kraljica je očekivala da će se pojaviti i lord Džajlz, ali umesto njega dođe velemeštar Piseli, sivog lica i izvinjavajući se, da joj kaže kako je Rozbi previše slab da ustane iz kreveta. „Nažalost, bojim se da će se uskoro lord Džajlz pridružiti svojim plemenitim precima. Neka mu Otac pravedno sudi.“

Ako Rozbi umre, Mejs Tirel i mala kraljica će ponovo pokušati da mi nametnu Debelog Garta. „Lorda Džajlza taj kašalj muči već *godinama*, a nikada ga ranije nije ubio“, primeti ona. „Prekašljao je pola Robertove vladavine i čitavu Džofrijevu. Ako sada umire, to je samo zato što neko želi njegovu smrt.“

Velemeštar Piseli zatrepta s nevericom. „Veličanstvo? K-ko bi želeo smrt lorda Džajlza?“

„Njegov naslednik, možda.“ *Ili mala kraljica.* „Neka žena koju je nekada odbacio.“ *Margeri, Mejs i Kraljica od Trnja, zašto da ne? Džajlz im stoji na putu.* „Neki stari neprijatelj. Neki novi. Ti.“

Starac preblede. „V-veličanstvo se šali. Ja... ja sam iščistio lorda, iskrvario ga, negovao ga oblozima i nopicima... kada se spusti magla, malo mu je bolje, a slatkisan ublažava njegov kašalj, ali se bojim da sada uz krv izbacuje i komadiće pluća.“

„Bilo kako bilo. Vратиćeš se lordu Džajlzu i obavestićeš ga da nema moju dozvolu da umre.“

„Ako je po volji veličanstvu.“ Piseli se ukočeno pokloni.

Bilo ih je još, i još, i još, svaki molilac dosadniji od prethodnog. A uveče, kada je i poslednji napokon otišao a ona jela jednostavnu večeru u društvu svog sina, rekla mu je: „Tomene, kada se moliš pre spavanja, reci Majci i Ocu da si zahvalan što si još dete. Kraljevanje je težak posao. Jamčim ti, neće ti se dopasti. Ključaju te kao jato vrana. Svaka hoće komad tvog mesa.“

„Da, majko“, reče Tomen tužnim glasom. Saznala je da mu je mala kraljica ispričala za ser Lorasa. Ser Ozmund je rekao da je dečak plakao. *Mlad je. Kada stigne u Džofove godine, neće se ni sećati kako je Loras izgledao.* „Meni ipak to ključanje ne bi smetalo“, nastavi njen sin. „Trebalo bi da idem s tobom na dvor svaki dan, da slušam. Margeri govori...“

„...previše“, prasnu Sersei. „Dode mi da joj iščupam jezik“

„*Ne govori to*“, viknu Tomen iznenada, a okruglo lišće mu pocrvene. „Pusti njen jezik na miru. Nemoj da je diraš. Ja sam kralj, a ne ti.“

Zurila je u njega u neverici. „Šta si to rekao?“

„Ja sam kralj. Moje je da kažem kome će biti iščupan jezik, a ne tvoje. Neću ti dozvoliti da naudiš Margeri. *Neću.* Zabranjujem.“

Sersei ga uhvati za uho pa ga odvuče do vrata, ne osvrćući se na njegovo cičanje. Tamo je stražu čuvao ser Boros Blunt. „Ser Borose, veličanstvo se zaboravilo. Budi ljubazan pa ga odvedi u spavaću odaju i dovedi Pejta. Ovog puta

hoću da Tomen sam išiba dečaka. I to tako da mu oba guza prokrvare. Ako veličanstvo odbije, ili se pobuni makar jednom rečju, pozovi Kiburna i reci mu da Pejtu iščupa jezik, pa da veličanstvo nauči kolika je cena drskosti.“

„Razumem“, huku ser Boros, nelagodno gledajući kralja. „Veličanstvo, molim te da podeš sa mnom.“

Kada je noć pala na Crvenu tvrđavu, Džoslin je raspalila vatru u kraljičinom kaminu dok je Dorkas palila sveće pored kreveta. Sersei otvori prozor da uđe svež vazduh, i ustanovi kako su se oblaci vratili da sakriju zvezde. „Baš mračna noć, veličanstvo“, prošaputa Dorkas.

Jeste, pomisli ona, ali ne tako mračna kao u Devojačkoj kuli, ili na Znajkameni, gde Loras Tirel leži ispečen i iskrvario, ili dole u crnim čelijama ispod zamka. Kraljica nije znala zašto je na to pomislila. Bila je rešila da na Falisu ne pomisli više ni jednom. Dvoboj. Kako je samo mogla da se uda za takvu budalu! Iz Stoukvorta su stigle vesti da je leđi Tānda umrla od upale pluća, koju je izazvao slomljen kuk. Tupava Lolisa je proglašena za gospu od Stoukvorta, sa ser Bronom kao njenim gospodarom. Tānda je mrtva, a Džajlz umire. Dobro je što bar imamo Mesečevog Dečaka, inače bi dvor ostao potpuno bez luda. Kraljica se osmehnu dok je legala na jastuk. Kada sam je poljubila u obraz, osetila sam njene slane suze.

Sanjala je stari san, o tri devojke u smeđim ogrtačima, smežuranoj starici i šatoru koji je smrdeo na smrt.

Staričin šator je bio mračan, s visokim šiljastim krovom. Nije želela da uđe, isto kao što nije želela ni kada joj je bilo deset godina, ali su je druge devojčice gledale, i zato nije mogla da ustukne. U snu ih je bilo tri, baš kao i u životu. Debela Džejn Farman se držala pozadi, kao i uvek. Bilo je pravo čudo što je i dotle došla. Melara Hederspun je bila smelija, starija i lepša, bar ljudima koji vole pegice. Umotane u grube plaštove i s navučenim kapuljačama, njihov tri su se iskrale iz kreveta i prešle turnirsko polje da potraže čarobnicu. Melara je čula služavke kako šapuću da ona ume da prokune čoveka i da ga natera da se zaljubi, da prizove demone i predskáže budućnost.

U životu su devojke bile bez daha, opijene uzbuđenjem, šaputale su jedna drugoj dok su išle, jednako uzbuđene koliko i uplašene. San je drugačiji. U snu su šatori počivali u senkama, a vitezovi i sluge kraj kojih su prolazile bili su od magle. Devojke su dugo lutale pre nego što su našle staričin šator. A tada su već sve baklje gasnule. Sersei je gledala devojčice kako se pribijaju jedna uz drugu i sašaptavaju. *Vratite se, pokušala je da im kaže. Bežite. Nema tu ničega za vas. Ali*

mada je pokretala usta, nikakve reči se nisu čule.

Kći lorda Tivina je ušla prva, a Melara odmah za njom. Džejn Farman je bila poslednja, i pokušala je da se sakrije iza druge dve, kao što je uvek činila.

Unutrašnjost šatora je bila puna mirisa. Cimet i oraščić. Biber, crveni, beli i crni. Bademovo mleko i crni luk. Karanfilić, limunova trava, skupoceni šafran i još čudniji začini, još redi. Jedino svetlo je dopiralo iz gvozdениh mangala u obliku baziliskove glave, mutno zeleno svetlo od koga su zidovi šatora izgledali hladni, mrtvi i truli. Da li je tako bilo i u životu? Sersei nije mogla da se priseti.

Čarobnica je u snu spavala, kao što je nekada spavala u životu. *Pustite je na miru*, poželela je kraljica da vikne. *Budale male, nikada ne budite usnulu čarobnicu*. Bez jezika, mogla je samo da gleda kako devojčica skida plašt, udara nogom veštičin krevet i govori: „Budi se, hoćemo da nam prorekneš sudbinu.“

Kada je Krastača Megi otvorila oči, Džejn Farman je prestrašeno ciknula i pobjegla iz šatora, glavačke u noć. Mala zdepasta glupa i strašljiva Džejn, s bledim licem, debela i preplašena od svake senke. *A ipak je ona bila najpametnija*. Džejn je još živela na Lepom ostrvu. Udala se za jednog vazala svog gospodara brata i okotila tuce dece.

Staričine oči su bile žute, skorene od nekakvog odvratnog krmelja. U Lanisgradu se pričalo da je bila mlada i prelepa kada ju je muž doveo sa istoka uz tovar začina, ali su godine i zlo ostavili traga na njoj. Bila je niska, zdepasta i puna čireva, s gromuljastim, zelenkastim podvoljkom. Zube je odavno izgubila, a sisurde su joj visile do kolena. Ko bi se previše približio, namirisao bi na njoj bolest, a kada je progovorila, dah joj je bio čudan, snažan i gadan. „Gubite se“, rekla je devojčicama škrípavim šapatom.

„Došli smo da nam proričeš“, rekla joj je mlada Sersei.

„Gubite se“, zakreštala je starica po drugi put.

„Čuli smo da možeš da vidiš budućnost“, rekla je Melara. „Samo hoćemo da znamo za koga ćemo se udati.“

„Gubite se“, zakreštala je Megi, po treći put.

Poslušajte je, viknula bi kraljica da je imala jezik. Još imate vremena da pobjegnute. Bežite, budale male!

Devojčica sa zlatnim uvojcima se podbočila. „Prorekni nam, ili ću otići mom gospodaru ocu, pa će te on išibati zbog neposlušnosti.“

„Molim te“, preklinjala je Melara. „Samo nam reci šta nas čeka u budućnosti, pa ćemo otići.“

„Ovde ima nekih koji nemaju budućnost“, promrmljala je Megi svojim užasnim dubokim glasom. Povukla je odoru na ramena i mahnula devojčicama da priđu bliže. „Dođite, ako nećete da odete. Budale. Dođite, da. Moram da vam osetim krv.“

Melara je prebledela, ali ne i Sersei. Lavica se ne boji žabe, koliko god ova bila stara i ružna. Trebalo je da ode, trebalo je da poslušna, trebalo je da pobegne. Umesto toga je uzela bodež koji joj je Megi pružila i prešla vijugavim gvozdenim sečivom preko palca. Onda je to uradila i Melari.

U mutnom zelenom svetlu šatora, krv je izgledala više crno nego crveno. Megina bezuba usta zadrhtala su kada su je videla. „Ovamo“, prošaptala je, „daj je ovamo.“ Kada joj je Sersei pružila ruku, posisala je krv desnim mekim kao u novorođenčeta. Kraljica se još prisećala kako su joj čudna i hladna usta bila.

„Tri pitanja možeš da postaviš“, rekla je starica kada se napila. „Moji odgovori ti se neće dopasti. Pitaj, ili odlazi.“

Odlazi, pomisli usnula kraljica, *drži jezik za zubima i beži*. Ali devojčica nije imala dovoljno pameti da se boji.

„Kada ću se udati za princa?“ upitala je.

„Nikada. Udaćeš se za kralja.“

Pod zlatnim uvajcima, devojčino lice se naboralo od zbuđenosti. Godinama kasnije je smatrala da te reči znače kako se neće udati za Regara sve dok njegov otac Eris ne umre. „*Biću kraljica*, je li tako?“ upitala je mlada Sersei.

„Hoćeš.“ Zloba je iskrila u Meginim žutim očima. „Kraljica ćeš biti... sve dok ne dođe druga, mlađa i lepša, da te sruši i otme sve što ti je drago.“

Bes je blesnuo preko detinjeg lica. „Ako samo pokuša, reći ću mom bratu da je ubije.“ Čak ni tada nije htela da stane, kakvo je svojeglavo dete bila. Imala je pravo na još jedno pitanje, još jedan pogled u život koji ju je čekao. „Hoćemo li kralj i ja imati dece?“ upitala je.

„O, da. Šest i deset on, a tri ti.“

To je Sersei zvučalo besmisleno. Palac ju je bolelo gde ga je posekla, a krv joj je kapala na tepih. *Kako je to moguće?*, želela je da upita, ali je završila sa svojim pitanjima.

Starica, međutim, nije završila s njom. „Zlatne će im biti krune i zlatni pokrovi“, rekla je. „A kada te suze budu ugušile, *valonkar* će ti stegnuti ruke oko belog grla i utrnuti tvoj život.“

„Šta je *valonkar*? Neko čudovište?“ Zlatnoj devojčici se nije dopadalo to

proročanstvo. „Ti si lažljivica i krastava žaba i smrdljiva stara divljakuša, i ne verujem ti ni reč. Idemo, Melara. Ništa pametno ne možemo od nje da čujemo.“

„I ja imam prava na tri pitanja“, nije se dala njena drugarica. A kada ju je Sersei povukla za rukav, otrgnula se i okrenula starici. „Hoću li se udati za Džejmija?“, izletelo joj je.

Glupo dete, pomisli kraljica, čak i sada besna. *Džejmi čak ne zna ni da postojiš*. U ta vremena je njen brat živio samo za mačeve, pse i konje... i za nju, svoju bliznakinju.

„Ni za Džejmija, ni za nekog drugog čoveka“, rekla je Megi. „Crvi će tebi uzeti devičanstvo. Tvoja smrt je večeras ovde, malena. Osećaš li njen zadah? Veoma je blizu.“

„Jedini zadah koji osećamo jeste tvoj“, rekla je Sersei. Pored njenog lakta je na stolu stajala tegla nekog gustog napitka. Ona je uze i baci starici u oči. U životu je starica urlala na njih na nekom čudnom stranom jeziku, i prokinjala ih dok su bežale iz šatora. Ali joj se u snu lice rastopilo, rasplinulo u trake sive magle dok na kraju nisu ostale samo žmirkave žute oči, oči smrti.

Valonkar će *ti stegnuti šake oko vrata*, čula je kraljica, ali glas nije pripadao starici. Neke ruke su izronile iz magle njenog sna i stegnule joj se oko vrata; debele ruke, i snažne. Iznad njih je lebdelo njegovo lice, kežilo joj se i gledalo raznobojnim očima. *Ne*, pokuša da krikne kraljica, ali kepečevi prsti joj se zariše duboko u vrat, ugušivši njene krike. Ritala se i vrištala, ali uzalud. Uskoro je počela da ispušta isti zvuk kao njen sin, užasno tanko šištanje koje je propratilo Džofov poslednji zemaljski dah.

Probudila se zadihana u tami, s pokrivačem omotanim oko vrata. Sersei ga tako silovito strgnu da je ovaj izgreda, pa se pridiže, zanjihanih grudi. *San*, reče ona sebi, *stari san i upetljani pokrivač, to je bilo sve*.

Tena je ponovo provodila noć s malom kraljicom, i zato je pored nje spavala Dorkas. Kraljica grubo prodrma devojkicu za rame. „Budi se i nadi mi Piseliju. Sigurno je kod lorda Džajlza. Smesta ga dovedi ovamo.“ Još napola usnula, Dorkas se istetura iz kreveta i otrča preko odaje po odeću, šušajući bosim stopalima po rogozinama.

Posle čitave večnosti, velemeštar Piseli uđe vukući noge, i stade pred njom oborene glave, trepćući očima teških kapaka i s mukom potiskujući zevanje. Izgledao je kao da ga težina ogromnog meštarskog lanca oko usahlog vrata vuče ka podu. Piseli je bio star otkako Sersei pamtii, ali je nekada bio i veličanstvena

pojava: raskošno odeven, dostojanstven, izuzetno učtiv. Zbog ogromne bele brade delovao je veoma mudro. Tirion mu je, međutim, obrijao bradu, a ono što je ponovo izraslo bilo je žalosno, nekoliko raštrkanih čuperaka retkih, krutih dlaka koje su slabo prikrivale mlitavu ružičastu kožu na opuštenom podbratku. *Ovo nije čovek, pomisli ona, već ruševina čoveka. Crne ćelije su mu oduzele ono malo snage što mu je bilo preostalo. One, i Baukova britva.*

„Koliko ti je godina?“, upita Sersei naglo.

„Četiri i osamdeset, ako je po volji veličanstvu.“

„Mladi čovek bi mi bio više po volji.“

Njegov jezik zapalaca po usnama. „Bile su mi dve i četrdeset kada me je Konkava pozvala. Ketu je bilo osamdeset kada su ga izabrali, a Elendoru skoro devedeset. Brige tog položaja su ih smlavile, i obojica su umrla za manje od godinu dana otkako su izabrani. Sledio je Merion, sa samo šest i šezdeset, ali je umro od prehlade na putu za Kraljevu luku. Posle toga je kralj Egon zatražio od Citadele da mu pošalju mlađeg čoveka. On je bio prvi kralj koga sam služio.“

A Tomen će biti poslednji. „Treba da mi daš napitak Nešto za san.“

„Čaša vina pre spavača će čest...“

„Ja pijem vino, budalo maloumna. Treba mi nešto jače. Nešto što neće dati da sanjam.“

„Ve... veličanstvo ne želi da sanja?“

„Šta sam upravo rekla? Jesu li ti uši otkazale kao i kita? Možeš li da mi napraviš takav napitak ili moram da naredim lordu Kiburnu da ispravi još jedan tvoj nedostatak?“

„Ne. Nema potrebe mešati tog... mešati Kiburna. San bez snova. Dobićeš napitak“

„Dobro. Slobodan si.“ Međutim, kada se okrenuo ka vratima, pozvala ga je nazad. „Još nešto. Šta Citadela uči o proročanstvima? Može li se naša sudbina predskazati?“

Starac je oklevao. Jedna izborna ruka je slepo grabila po grudima, kao da želi da pogladi nepostojeću bradu. „Može li se naša sudbina predskazati?“, ponovio je polako. „Možda. Ima nekih čini u starim knjigama... ali veličanstvo može umesto toga da pita: *'Treba li naša sudbina da se predskaže?'* A na to ću odgovoriti: *'Ne.'* Neka vrata je najbolje ne otvarati.“

„Postaraj se da moja zatvoriš kada odeš.“ Mogla je znati da će njegov odgovor biti beskoristan kao što je i on sam.

Sutradan ujutro je doručkovala s Tomenom. Dečak je delovao mnogo pokornije; izgleda da je kažnjavanje Pejta imalo dejstva. Jeli su pržena jaja, prženi hleb, slaninu i crvene pomorandže koje su upravo stigle lađom iz Dorne. Njen sin je bio u društvu mačića. Dok ih je gledala kako se igraju oko njegovih nogu, Sersei se osetila malo bolje. *Tomenu se ništa ružno neće desiti dokle god sam ja živa.* Pobila bi pola lordova Vesterosa i sav prost narod, ako to bude potrebno da ga zaštiti. „Idi sa Džoslin“, rekla je dečaku pošto su jeli.

Onda je pozvala Kiburna. „Da li je gospa Falisa još živa?“

„Živa je, jeste. Možda joj nije baš... najprijatnije.“

„Shvatam.“ Sersei se na tren zamisli. „Taj Bron... nikako mi se ne dopada pomisao da imam neprijatelja tako blizu. Sva njegova moć potiče od Lolise. Ako istaknemo njenu stariju sestru...“

„Avaj“, reče Kiburn. „Bojim se da gospa Falisa nije više sposobna da vlada Stoukvortom. Tačnije, nije sposobna ni sama da se hrani. Od nje sam naučio mnogo, drago mi je što mogu da kažem, ali ti nauci su imali svoju cenu. Nadam se da nisam prekršio naređenja veličanstava.“

„Nisi.“ Šta god da je nameravala, sada je prekasno. Nije bilo smisla razmišljati o takvim stvarima. *Bolje je ako umre,* reče ona sebi. *Ionako ne bi volela da živi bez svog muža. Kolika god da je bio volina, glupača ga je, izgleda, volela.* „Postoji još nešto. Prošle noći sam usnila užasan san.“

„To muči sve ljude, s vremena na vreme.“

„San se ticao veštice koju sam posetila kao dete.“

„Šumske veštice? To su većinom bezopasna stvorenja. Znaju ponešto o bilju i umeju da budu babice, ali inače...“

„Ova je bila više od toga. Pola Lanisgrada je išlo kod nje po amajlije i napitke. Bila je majka jednog sitnog lorda, bogatog trgovca koga je moj deda uzdigao na više mesto nego što mu pripada. Lordov otac ju je pronašao dok je trgovao na istoku. Neki čak kažu da je na njega bacila čini, mada je verovatnije jedina potrebna čin bila među njenim nogama. Nije oduvek bila nakazna, ili bar tako kažu. Ne sećam se njenog imena. Bilo je nešto dugačko, istočnjačko i sumanuto. Prost svet ju je zvao Megi.“

„Megi?“

„Tako ti to izgovaraš? Žena bi posisala kap krvi s tvog prsta i rekla ti šta ti krije budućnost.“

„Krvna mađija je najtamnija vrsta čarobnjaštva. Neki kažu i da je

najmoćnija.“

Seisei nije htela to da čuje. „Ova *megi* je izgovorila neka proročanstva. U početku sam im se smejala, ali... predskazala je smrt jedne moje prijateljice. Tada je devojčici bila jedna i deset, bila je zdrava kao konjče i na bezbednom u Steni. A ipak je pala u bunar i udavila se.“ Melara ju je preklinjala da nikada više ne pričaju o onome što su čule u *meginom* šatoru. *Ako nikada o tome ne pričamo, brzo ćemo zaboraviti, a onda će to biti samo kao neki ružan san*, bila je rekla Melara. *Ružni snovi se nikada ne ostvaruju*. Obe su bile tako mlade da je to zvučalo skoro mudro.

„Još tuguješ za tom svojom drugaricom iz detinjstva?“ upita Kiburn. „To te muči, veličanstvo?“

„Za Melarom? Ne. Jedva se sećam kako je izgledala. Samo... *megi* je znala koliko ću dece imati, i znala je za Robertovu kopilad. Godinama pre nego što je prvo napravio, ona je znala. Obećala mi je da ću biti kraljica, ali je rekla da će doći još jedna kraljica...“ *Mlada i lepša, rekla je*. „...još jedna kraljica, koja će mi oduzeti sve što volim.“

„A ti želiš da osuje tiš to proročanstvo?“

Više od svega na svetu, pomisli ona. „Može li ono biti osujećeno?“

„O, da. U to nemoj da sumnjaš.“

„Kako?“

„Mislim da veličanstvo zna kako.“

Znala je. Znala sam to oduvek, pomislila je. Čak i u šatoru. „Ako samo pokuša, reći ću mom bratu da je ubije.“

Znati šta treba da se uradi, to je, međutim, bilo jedno; znati kako to da se uradi - nešto sasvim drugo. Na Džejmija više nije mogla da računa. Izenadna bolest bi bila najbolja, ali su bogovi retko tako uslužni. *Kako onda? Nož, jastuk, čaša srcomorara?* Svaki od tih načina je imao nedostataka. Kada starac umre u snu, niko ništa ne sumnja, ali kad bi šesnaestogodišnja devojka naprasno preminula u snu, izrodila bi se neprijatna pitanja. Sem toga, Margeri nikada ne spava sama. Čak i pošto je ser Loras umro, oko nje ima mačeva u svako doba dana i noći.

Mačevi, međutim, imaju dve oštrice. Baš oni koji je čuvaju mogu poslužiti da je unište. Dokazi će morati da budu toliko očigledni da čak ni Margerin rođeni otac nema izbora sem da pristane na njeno pogubljenje. To neće biti lako. Njeni ljubavnici neće priznati, pošto to znači da će i njima verovatno otići glava, a ne samo njoj. Osim ako...

Sutradan je kraljica u dvorištu prišla Ozmundu Kettlebleku, dok je vežbao s jednim Redvinovim blizancem. S kojim, nije znala; nikada nije uspevala da ih razlikuje. Neko vreme je gledala mačevanje, a onda pozvala ser Ozmunda na stranu. „Prošetaj se malo sa mnom“, reče ona, „i kaži mi iskreno. Sada neću prazna hvalisanja, niti priče o tome kako je jedan Kettleblek trostruko bolji od svakog drugog viteza. Mnogo zavisi od tvog odgovora. Tvoj brat Ozni. Koliko je dobar s mačem?“

„Dobar je. Videla si ga. Nije snažan kao ja ili Ozfrid, ali ume da brzo zada odlučujući udarac.“

„Ako dođe do toga, da li bi mogao da savlada ser Borosa Blunta?“

„Borosa Trbušinu?“ Ser Ozmund se veselo nasmeja. „Koliko je njemu godina, četrdeset? Pedeset? Stalno je pripit, a debeo je čak i kad je trezan. Ako je ikada voleo borbu, to ga je davno prošlo. Da, veličanstvo, ako ser Borosa treba ubiti, Ozni će to lako da obavi. Zašto? Da Boros nije počinio nekakvo izdajstvo?“

„Nije“, odgovori ona. *Ali Ozni jeste.*

BRIJENA

Na prvi leš su naišli na milju od raskršća.

Visio je pod granom suvog drveta čije je pocrnelo deblo još nosilo ožiljke od groma koji ga je usmratio. Vrane lešinarke su mu kljuvale lice, a vukovi su se nahranili nogama, koje su visile blizu zemlje. Ispod kolena su ostale samo krpe i kosti... zajedno s jednom dobro izgledanom cipelom, pokrivenom blatom i budi.

„Šta to ima u ustima?“ upita Podrik.

Brijena je morala da stegne petlju da bi pogledala. Lice mu je bilo sivo, zeleno i užasno, usta otvorena i iskrivljena. Neko mu je među zube nabio oštar beo kamen. Kamen, ili...

„So“, reče obrednik Meribold.

Pedeset koraka dalje, ugledaše drugo telo. Strvinari su ga strgli s grane, tako da su ostaci ležali razbacani po zemlji ispod prekinutog užeta prebačenog preko grane bresta. Brijena bi možda projahala i ne bi ga primetila da ga Pas nije nanjušio i skočio u grmlje da izbliza omiriše.

„Šta to imaš tamo, Psu?“ Ser Hajl sjaha, krenu za psom, i vrati se s plitkom kacigom. Unutra je još bilo delova lobanje, zajedno sa nešto crva i buba. „Dobar čelik“, proceni on, „a nije ni previše uljubljena, mada je lav izgubio glavu. Pode, je l' hoćeš kacigu?“

„Neću tu. Ima crva unutra.“

„Crvi se isperu, momče. Gadjliv si kao curica.“

Brijena se namršti na njega. „Prevelika mu je.“

„Porašće.“

„Neću“, ponovi Podrik. Ser Hajl slegnu ramenima i baci uljublenu kacigu nazad u žbunje, sa sve lavljom krestom. Pas zalaja i ode da dignu nogu uz drvo.

Posle toga su nailazili na novi leš gotovo na svakih stotinu koraka. Visili su pod jasenom i jovom, bukvom i brezom, arišom i brestom, starim vrbama i dostojanstvenim kestenovima. Svaki je oko vrata imao omču i njihao se o konopljanom užetu, a svakom su usta bila puna soli. Neki su imali sive, plave ili grimizne plaštove, mada su od kiše i sunca tako izbleдели da je bilo teško razlikovati boje. Drugi su na grudima imali zašivene grbove. Brijena je videla sekire, strele, nekoliko lososa, bor, hrastov list, bube, petliće, veprovu glavu, pet-šest trozubaca. *Odmetnici*, shvati ona, *talog desetina vojski, otpaci lordova.*

Neki mrtvaci su bili ćelavi a neki bradati, neki mladi a neki stari, neki niski, neki visoki, neki debeli, neki mršavi. Natekli u smrti, izgrizenih i istrulelih lica, svi su ličili jedan na drugoga. *Na vešalima su svi ljudi braća.* To je Brijena pročitala u nekoj knjizi, ali se nije sećala u kojoj.

Na kraju je Hajl Hant uobličio u reči ono što su svi shvatili. „Ovo su ljudi koji su opljačkali Solane.“

„Neka im Otac strogo sudi“, reče Meribold, koji je bio drug sa starim obrednikom iz te varoši.

Brijenu nije toliko brinulo ko su oni, već ko ih je obesio. Pričalo se da je omča omiljeni metod za pogubljenje Berika Donderiona i njegove razbojničke družine. Ako je tako, takozvani Gospodar munja je možda u blizini.

Pas zalaja i obrednik Meribold se osvrnuo, pa se namršti. „Da ubrzamo malo? Sunce će uskoro zaći, a leševi su noću rdavo društvo. Ovo su za života bili mračni i opasni ljudi. Sumnjam da će ih smrt poboljšati.“

„Tu se ne slažemo“, reče ser Hajl. „Ovo su upravo momci koje smrt veoma poboljša.“ Ipak je mamuznuo konja pa su krenuli malo brže.

Dalje je drveće počelo da se proređuje, mada ne i leševi. Šume su ustuknule pred blatnjavim poljima, grane drveća pred vešalima. Oblaci vrana su se glasno dizali s tela dok su se putnici približavali, pa se ponovo spuštali kada bi ovi prošli. *To su bili zli ljudi*, podseti se Brijena, ali ju je ipak taj prizor rastužio. Naterala je sebe da pogleda svakog čoveka redom, tražeći poznata lica. Učinilo joj se da je nekolicinu prepoznala iz Harendvora, ali zbog njihovog stanja nije mogla da bude sigurna. Nijedan nije imao kacigu u obliku pseće glave, ali je retko koji imao bilo kakvu kacigu. Većini su pre vešanja bilo skinuti oružje, oklop i čizme.

Kada je Podrik upitao za ime krčme u kojoj su se nadali da će prenoćiti, počeo naširoko da mu pripoveda, možda da im odvrti misli od jezivih belega kraj puta. „Stara krčma, tako je neki zovu. Na tom mestu je krčma stajala mnogo stotina godina, mada je *ova* krčma dignuta tek za vladavine prvog Džeherisa, kralja koji je sagradio raskršće. Priča se da su Džeheris i njegova kraljica tu spavali na svojim putovanjima. Neko vreme se krčma njima u čast zvala *Dve krune*, sve dok jedan krčmar nije sagradio zvonik i promenio joj ime u *Zvonareva krčma*. Kasnije je pripala jednom obogaljenom vitezu zvanom Dugi Džon Hedl, koji je počeo da se bavi kovačkim zanatom kada je postao prestar za ratovanje. Iskovao je novi znak za dvorište, troglavog zmaja od crnog gvožđa, i okačio ga na drvenu gredu. Zver je bila tako velika da je morala da se sastavi iz desetak komada,

povezanih užetom i žicom. Kada je vetar duvao, ona je čegrtala i zveckala, tako da je krčma postala nadaleko čuvena kao *Zveckavi zmaj*.“

„Da li je taj znak još tamo?“, upita Podrik

„Nije“, odgovori obrednik Meribold. „Kada je kovačev sin zašao u starost, kopile četvrtog Egona digao je bunu protiv svog zakonito rođenog polubrata i za grb je uzeo crnog zmaja. Ove zemlje su tada pripadale lordu Deriju, a on je bio žestoko odan kralju. Pogled na crnog zmaja ga je razgnevio, pa je posekao gredu, iskidao znak na komade i bacio ih u reku. Jedna zmajeva glava je isplivala na Tihom ostrvu mnogo godina kasnije, mada je dotle već bila crvena od rđe. Krčmar nikada više nije istakao znak, tako da su ljudi zaboravili zmaja i mesto počeli da zovu *Rečna krčma*. U ta vremena je Trozubac tekao odmah iza njenih stražnjih vrata, a pola soba je bilo podignuto iznad vode. Priča se da su gosti mogli da kroz prozor zabace udicu i pecaju pastrmke. Odatle je polazila i skela, pa su putnici mogli da pređu do Varoši lorda Haroveja i Belizida.“

„Trozubac smo ostavili južno odavde, a jahali smo na sever i zapad... ne prema reci, već od nje.“

„Jeste, moja gospo“, reče obrednik „Reka se pomerila. To se desilo pre sedamdeset godina. Ili beše osamdeset? Onda kada je krčmu držao deda Maše Hedl. Ona mi je ispričala čitavu istoriju. Dobra žena, Maša, volela je kiselišće i medene kolače. Kada nije imala sobu za mene, puštala me je da spavam pored ognjišta i nikada mi nije davala da odem bez hleba, sira i ponekog bajatog kolača.“

„Je li ona sada krčmarica?“, upita Podrik

„Nije. Lavovi su je obesili. Pošto su oni otišli, čuo sam da je jedan njen sestrić pokušao da ponovo otvori krčmu, ali je putovanje drumom zbog rata postalo previše opasno za običan svet, tako da je imao malo mušterija. Doveo je kurve, ali ga čakni to nije spaslo. I njega je, čujem, ubio neki lord.“

Ser Hajl se suvo osmehnu. „Ni sanjao nisam da je držanje krčme tako smrtonosno opasan posao.“

„Opasno je biti niskog roda kada se velika gospoda igraju svoje igre prestola“, reče obrednik Meribold. „Zar nije tako, Psu?“ Pas zalaja da se slaže.

„Dakle“, reče Podrik „je l' ima krčma *sada* ime?“

„Kmetovi je zovu *Krčma na raskršću*. Stari brat mi je rekao da su je dve sestričine Maše Hedl ponovo otvorile.“ Digao je štap. „Ako su bogovi milostivi, onaj dim što se diže iza obešenih ljudi potiče iz njenih dimnjaka.“

„Mogli su da je nazovu i *Krčma kod vešala*“, reče ser Hajl.

Kako god da se zvala, krčma je bila velika; dva sprata su se dizala iznad blatnjavih drumova, zidovi, kule i dimnjaci su bili od lepog belog kamena koji je blede i avetinjski svetlucao naspram sivog neba. Južno krilo je bilo podignuto na teškim drvenim stubovima iznad ispucale i ulegnute zemlje pokrivene korovom i svelom smeđom travom. Štala slamnatog krova i zvonik bili su spojeni sa severnom krilom. Sve je to okruživao nizak zid od grubog belog kamenja obraslog mahovinom.

Bar je niko nije spalio. U Solanama su zatekli samo smrt i pustoš. Kada su Brijena i njeni saputnici prešli s Tihog ostrva, preživeli su već bili pobegli, a mrtvi predati zemlji, ali je ostao leš varoši, posiveo i nepokopan. Vazduh je još smrdeo na dim, a krici galebova koji su jedrili po nebu zvučali su skoro ljudski, poput tužbalica izgubljene dece. Čak je i zamak izgledao očajno i napušteno. Siv kao pepeo varoši koja ga je okruživala, sastojao se od četvrtaste utvrde opasane zidom, podignute tako da nadgleda luku. Bio je zatvoren dok su Brijena i ostali vodili konje sa skele, na zidinama se nije pokretalo ništa sem barjaka. Bilo je potrebno da Pas laje a obrednik Meribold lupa štapom na glavnu kapiju četvrt sata pre nego što se iznad njih pojavila neka žena da ih pita šta hoće.

Do tada je već skela otišla a kiša počela da pada. „Ja sam sveti obrednik, dobra gospo“, viknuo je Meribold, „a ovo su poštene putnici. Tražimo zaklon od kiše, i mesto da prenoćimo kraj tvoje vatre.“ Ženu njegova molba nije dirnula. „Najbliža krčma je na raskršću, zapadno“, odgovorila je. „Ovde nećemo strance. Odlazite.“ Kada je nestala, ni Meriboldove molitve, ni lavež Psa ni ser Hajlove kletve nisu mogli da je ponovo dozovu. Na kraju su noć proveli u šumi, pod zaklonom napravljenim od upletenih grana.

U krčmi na raskršću je, međutim, bilo života. Čak i pre nego što su stigli do kapije, Brijena je čula zvuk udarce čekića, slabe ali ravnomerne. Čelično su odzvanjali.

„Kovačnica“, reče ser Hajl. „Ili su našli sebi kovača, ili duh starog krčmara pravi novog gvozdеноg zmaja.“ Mamuznuo je konja. „Nadam se da imaju i avetinjskog kuvara. Svet bi mnogo lepše izgledao uz jedno reš pečeno pile.“

Dvorište krčme bilo je more smeđeg blata koje je usisavalo konjska kopita. Tu je zveket čelika postao glasniji, a Brijena je videla crveni sjaj kovačnice dole iza štale, pored volovskih kola sa slomljenim točkom. Videla je i konje u štali, a neki dečačić se ljuljao na zardašim lancima starih vešala koja su se dizala u dvorištu.

Četiri devojčice su stajale na tremu krčme i posmatrale ga. Najmlađa nije imala više od dve godine, a bila je gola. Najstarija, kojoj je bilo devet ili deset, zaštitnički je obgrlila malecku. „Devojčice“, viknu im ser Hajl, „trčite i dovedite majku.“

Dečak skoči s lanca i jurnu ka štali. Četiri devojčice su stajale i premeštale se s noge na nogu. Onda jedna reče: „Nemamo majku“, a druga dodade: „Ja sam je imala, al' su je ubili.“ Najstarija zakorači napred, gurnuvši malecku iza suknje. „Ko ste vi?“, upita ona.

„Pošteni putnici koji traže sklonište. Ja se zovem Brijena, a ovo je obrednik Meribold, koga dobro znaju u rečnim zemljama. Dečak je moj štitonoša, Podrik Pejn, a vitez je ser Hajl Hant.“

Udarci čekića naglo prestadoše. Devojčica na tremu ih odmeri, oprezna kao što to samo jedna desetogodišnjakinja može biti. „Ja sam Vrba. Hoćete krevete?“

„Krevete, i pivo i vruću hranu“, reče ser Hajl kada sjaha. „Ti si krčmarica?“

Ona odmahnu glavom. „To je moja sestra Džejn. Ona nije ovde. Za jelo imamo samo konjsko meso. Ako ste došli radi kurvi, njih nema. Moja sestra ih je oterala. Ali imamo kreveta. Neki su perjani, ali su većina slamarice.“

„A svi imaju buve, u to ne sumnjam“, reče ser Hajl.

„Imate li novca da platite? Srebra?“

Ser Hajl se nasmeja. „Srebra? Za prenoćište i komad konjetine? Je l' ti to hoćeš da nas opljačkaš, dete?“

„Hoćemo srebro. Inače možete da spavate u šumi s mrtvacima.“ Vrba pogleda ka magarcu i burićima i burićima i svežnjevima na njegovim leđima. „Je l' to hrana? Odakle vam?“

„Iz Devojačkog jezera“, odgovori Meribold. Pas zalaja.

„Ovakvo ispitujete sve svoje goste?“, upita ser Hajl.

„Nemamo toliko gostiju. Ne kao pre rata. U poslednje vreme drumovima putuju uglavnom vrapci, ili gori ljudi.“

„Gori?“, upita Brijena.

„Lopovi“, reče dečakački glas iz štale. „Pljačkaši.“

Brijena se okrenu i ugleda duha.

Renli. Nijedan udarac pravo u srce ne bi je presekao ni upola tako snažno. „Moj gospodar?“, promuća ona.

„Gospodar?“, Dečak skloni pramen crne kose koji mu je pao preko čela. „Ja sam samo kovač.“

On nije Renli, shvati Brijena. Renli je mrtav. Renli je umro u mom naručju, čovek od jedne i dvadeset. Ovo je samo neki momak Momak koji izgleda kao Renli nekada, kada je prvi put došao na Oporje. Ne, mladi je. *Vilica mu je četvrtastija, obrve čupavije.* Renli je bio suv i okretan, dok je ovaj dečak imao snažna ramena i mišićavu desnu ruku, što se često viđa kod kovača. Na sebi je imao dugačku kožnu kecelju, ali su mu ispod nje prsa bila gola. Obraze i bradu su mu pokrivala tamne čekinje, a kosa mu je bila gusta, čupava i padala mu je kraj ušiju. Kosa kralja Renlija je bila ista, crna kao ugalj, ali uvek oprana i očešljana. Ponekad bi je šišao na kratko, a ponekad je puštao da mu pada na ramena, ili bi je vezivao pozadi zlatnom trakom, ali mu nikada nije bila čupava, ućebana ili znojjava. A mada su mu oči bile iste tamnoplave boje, oči lorda Renlija su uvek bile tople i srdačne, pune smeha, dok su iz očiju ovog momka izvirali bes i sumnjičavost.

To je video i obrednik Meribold. „Ne želimo vam zlo, momče. Dok je Maša Hedl bila vlasnica ove krčme, uvek je imala medenih kolača za mene. Ponekad mi je čak davala i krevet, ako krčma nije bila puna.“

„Ona je mrtva“, reče momak „Lavovi su je obesili.“

„Vešanje je vama u ovim krajevima, izgleda, omiljena zabava“, reče ser Hajl Hant. „Kad bih samo imao ovde komad zemlje! Posejao bih konoplju i obogatio se prodajući užad.“

„Sva ova deca“, reče Brijena maloj Vrbi. „Jesu li to tvoje... sestre? Braća? Rod?“

„Ne.“ Vrba je zurila u nju, njoj dobro znanim pogledom. „Oni su samo... ne znam... vrapci ih ponekad dovode ovamo. Ostali sami dođu. Ako si ti žensko, zašto si obučena kao muškarac?“

Odgovorio je obrednik Meribold. „Gospa Brijena je ratnica na svetom zadatku. Sada joj, međutim, treba suva postelja i topla vatra. Kao i svima nama. Moje stare kosti kažu da će uskoro opet kiša. Imate li sobe za nas?“

„Ne“, reče mladi kovač. „Da“, reče devojčica Vrba.

Prostrelili su jedno drugo pogledom. Onda Vrba udari nogom u zemlju. „Imaju hrane, Džendri. Maleni su gladni.“ Ona zviznu, i pojavi se još dece, kao nekim čudom; odrpani dečaci nepodšišanih uvojaka išunjaše se ispod trema, a stidljive devojčice se pomoliše na prozorima koji su gledali na dvorište. Neki su stezali samostrele, napete i napunjene.

„Mogli biste da je nazovete *Krčma kod samostrela*“, predloži ser Hajl. *Krčma*

kod siročića bi bilo prikladnije, pomisli Brijena.

„Vote, pomози im oko konja“, reče Vrba. „Vile, pusti taj kamen, nisu došli da nam nauđe. Vrbena, Pejte, otrčite po drva za vatru. Džone Groše, ti pomози obredniku oko zavežljaja. Ja ću ih odvesti u sobe.“

Na kraju su uzeli tri spojene sobe, koje su sve mogle da se pohvale perjanim dušecima, nokširima i prozorima. Brijenina soba je imala i kamin. Platila je još nekoliko novčića da dobije drva. „Hoću li spavati u tvojoj sobi, ili u ser Hajlovoj sobi?“, upita Podrik dok je otvarala kapke. „Ovo nije Tiho ostrvo“, reče mu ona. „Možeš da ostaneš sa mnom.“ Nameravala je da sutradan ujutro njih dvoje krenu svojim putem. Obrednik Meribold je išao u Lešnikovo, Okuku i Varoš lorda Haroveja, ali Brijena nije videla zašto bi ga dalje pratila. Imao je Psa da mu pravi društvo, a stari brat ju je ubedio da Sansu Stark neće naći oko Trozupca. „Hoću da ustanem pre zore, dok ser Hajl još spava.“ Brijena mu nije oprostila za Visoki Sad... a kao što je sam i rekao, Hant nije položio nikakvu zakletvu u vezi sa Sansom.

„Kuda ćemo da idemo, ser? Mislim, moja gospo?“

Brijena nije imala spreman odgovor. Došli su na raskšće, i to bukvalno; mesto gde se ukrštaju Kraljevski drum, rečni drum i Visoki drum. Visoki drum bi ih odveo istočno kroz planine do Erinovog dola, gde je tetka ledi Sanse vladala pre svoje smrti. Zapadno je išao Rečni drum, koji je pratio tok Crvenog kraka do Brzorečja i strica Sansine majke, koji je bio pod opsadom, ali još živ. Mogli su da Kraljevim drumom krenu na sever, pored Blizanaca i kroz močvare i ritove Vrata. Ako bi uspela da prođe kraj Kejlinovog šanca i onih koji ga sada drže, Kraljev drum bi ih doveo sve do Zimovrela.

Ili bih mogla da krenem Kraljevim drumom na jug, pomisli Brijena. Mogla bih da se dovučem do Kraljeve luke, priznam svoj neuspeh ser Džejmiju, vratim mu mač i nađem brod koji će me prevesti na Oporje, kao što me je savetovao stari brat. Ta misao beše gorka, ali je deo nje ipak čeznuo za Večernjim dvorom i njenim ocem, a drugi se pitao da li bi je Džejmi utešio kad bi mu zaplakala na ramenu. To muškarcu žele, zar ne? Mekane bespomoćne žene koje traže njihovu zaštitu?

„Ser? Moja gospo? Pitao sam, kuda idemo?“

„Dole u prizemlje, da večeramo.“

Velika soba u prizemlju bila je prepuna dece. Brijena je pokušala da ih izbroji, ali nisu mirovali ni na tren, tako da je neke računala dvaput, neke triput, a neke

uopšte i nije, pa je na kraju odustala. Deca su spojila stolove u tri dugačka niza, a stariji dečaci su dovlačili klupe. *Stariji* je značilo da im je bilo deset ili dvanaest godina. Džendri je bio nešto najbliže odraslom muškarcu, ali je naređenja izvikivala Vrba, kao da je kraljica u svom zamku, a druga deca tek sluge.

Da je visokorođena, naređivanje bi joj bilo urođeno, kao i njima pokornost. Brijena se pitala da li je Vrba možda nešto više nego što na prvi pogled izgleda. Devojčica je bila premlada i previše neugledna da bi bila Sansa Stark, ali je bila pravih godina da bude mlada sestra, a čak je i leđi Kejtlin bila rekla da Arja nije lepa kao sestra. *Smeđa kosa, smeđe oči, mršava... da li je moguće?* Kosa Arje Stark je bila smeđa, prisećala se, ali Brijena nije bila sigurna u boju očiju. *Smeđe i smeđe, je li tako bilo? Da li je moguće da ipak nije poginula u Solanama?*

Napolju je bleдела poslednja svetlost dana. Unutra je Vrba naredila da se zapale četiri lojanice i rekla devojčicama da dobro raspale ognjište. Dečaci su pomogli Podriku Pejnu da skine teret s magarca i unese usoljenog bakalara, ovčeginu, povrće, orahe i koturove sira, dok se obrednik Meribold povukao u kuhinju da se postara za ovsenu kašu. „Avaj, narandži mi je ponestalo, i sumnjam da ću pre proleća videti još neku“, rekao je jednom dečaćiću. „Jesi li ikada probao narandžu, momče? Iscedio je i popio onaj lepi sok?“ Kada je dečak odmahnuo glavom, obrednik mu razbaruši kosu. „Onda ću ti doneti jednu na proleće, a ti ćeš sad biti dobar i pomoći ćeš mi da mešam kašu.“

Ser Hajl je skinuo čizme da zagreje stopala kraj vatre. Kada Brijena sede pored njega, on klimnu glavom ka daljem kraju prostorije. „Tamo na podu, gde Pas njuška, ima tragova krvi. Neko ih je oribao, ali se krv upila duboko u drvo i ne može se isterati.“

„Ovo je krčma gde je Sendor Klegani ubio trojicu ljudi svoga brata“, podseti ga ona.

„Jeste“, složi se Hant, „ali ko može reći da su oni prvi ljudi ovde ubijeni... ili da će biti poslednji.“

„Bojiš se nekoliko dečaka i devojčica?“

„Četvoro bi bilo nekoliko. Desetoro bi bilo previše. Ovo je ludnica. Decu bi trebalo umotati u pelene i okačiti na kuku u zidu sve dok devojčicama ne porastu grudi, a dečaci ne počnu da se brijuju.“

„Meni ih je žao. Svi su izgubili majke i očeve. Nekima su ubijeni na njihove oči.“

Hant prevrnu očima. „Zaboravio sam da razgovaram s jednom ženom. Imaš

mного meko srce. Da li je moguće? Negde u mačevojčuri se krije majka koja čezne da rodi. Ono što tebi zapravo treba jeste slatko ružičasto detence na grudima.“ Ser Hajl se iskezi. „A čuo sam da to ne ide bez muškarca. Po mogućstvu muža. Zašto da to ne budem ja?“

„Ako se još nadaš da ćeš dobiti onu opkladu...“

„Hoću da dobijem tebe, jedino živo dete lorda Selvina. Znam ljude koji su se ženili maloumnicama i novorođenčadi za miraz deset puta manji od Oporja. Priznajem da nisam Renli Barateon, ali me krase vrline da sam još među živima. Neki bi rekli da mi je to jedina vrline. Brak bi nam oboma poslužio. Meni zemlje, a tebi zamak pun ovoga.“ Mahnuo je rukom ka deci. „Sposoban sam, u to te uveravam. Koliko znam, do sada sam napravio bar jedno kople. Ne boj se, njega ti neću dovesti. Kada sam poslednji put otišao da je vidim, njena majka me je polila kazoanom čorbe.“

Rumenilo joj se pelo uz vrat. „Mom ocu su tek četiri i pedeset. Nije prestar da se ponovo oženi i dobije sina s novom ženom.“

„To jeste opasnost... ako se tvoj otac ponovo oženi i ako njegova žena bude plodna i ako dete bude muško. Kockao sam se ja i s lošijim izgledima.“

„I gubio. Igraj svoju igru s nekim drugim, ser.“

„Tako govori devica koja nikada nije igrala ni sa kim. Kada to jednom budeš učinila, promenićeš mišljenje. U tami bi bila lepa kao svaka druga žena. Usne su ti stvorene za ljubljenje.“

„To su samo usne“, reče Brijena. „Sve su usne iste.“

„A sve usne su stvorene za ljubljenje“, složi se Hant vedro. „Ostavi večeras vrata otključana, pa ću ti se ušunjati u krevet i dokazati istinitost svojih reči.“

„Učiniš li to, otići ćeš kao evnuh.“ Brijena ustade i ode od njega.

Obrednik Meribold je pitao može li da se pomoli s decom, ne obazirući se na malu devojčicu koja je gola puzila po stolu. „Da“, pristala je Vrba, zgrabivši detence pre nego što je stiglo do kaše. I tako su oborili glave i zahvalili Ocu i Majci na darovima... svi sem crnokosog momka iz kovačnice, koji je prekrstio ruke na grudima i namršten sedeo dok su se drugi molili. Nije samo Brijena to primetila. Kada se molitva okončala, obrednik Meribold je pogledao preko stola i rekao: „Zar ti bogovi nisu dragi, sine?“

„Tvoji bogovi nisu.“ Džendri naglo ustade. „Imam posla.“ Izašao je a da hranu nije ni okusio.

„Da li mu je neki drugi bog drag?“, upita Hajl Hant.

„Gospodar svetlosti“, skviknu jedan mršavi dečkić, kome nije bilo ni šest godina.

Vrba ga udari varjačom. „Jezičino Bene! Ima hrane. Trebalo bi da je jedeš, a ne da pričom smetaš gospodi.“

Deca su se bacila na večeru kao vukovi na ranjenog jelena, otimala su se oko bakalara, kidala ječmeni hleb na komade i prskala kašom na sve strane. Čak ni ogromni kotur sira nije dugo preživio. Brijena se zadovoljila ribom, hlebom i mrkvom, dok je obrednik Meribold davao Psu dva zalogaja na svaki koji bi sam pojeo. Napolju je počela kiša. Unutra je pucketala vatra, a velikom prostorijom razlegali su se zvuci žvakanja i Vrbine varjače kojom je pljeskala decu. „Jednog dana će ova mala devojčica nekome biti užasna žena“, primeti ser Hajl. „Najverovatnije onom sirotom šegrtu.“

„Neko bi trebalo da mu odnese hrane pre nego što sve ode.“

„Ti si neko.“

Umotala je u komad platna krišku sira, okrajak hleba, suhu jabuku i dva parčeta prženog bakalara. Kada Podrik ustade da krene napolje za njom, ona mu reče da sedne i jede. „Neću dugo.“

Kiša je u dvorištu pljuštala. Brijena pokri hranu skutima plašta. Neki konji zanjistaše na nju dok je prolazila pored štale. *I oni su gladni.*

Džendri je bio u svojoj kovačnici, golih grudi pod kožnom keceljom. Tukao je po maču kao da mu je dušman, a znojava kosa mu je padala na čelo. Na tren ga je posmatrala. *Ima Renlijeve oči i Renlijevu kosu, ali nije građen kao on. Lord Renli je bio više vitak nego mišičav... za razliku od svog brata Roberta, čija je snaga bila čuvena.*

Džendri je ugleda tek kada je zastao da obriše čelo. „Šta ti hoćeš?“

„Donela sam ti večeru.“ Odmotala je platno da vidi.

„Da sam hteo hranu, jeo bih.“

„Kovač mora da jede da održava snagu.“

„Jesi li mi ti majka?“

„Nisam.“ Spustila je hranu. „Ko ti je bila majka?“

„Što te tebe zanima?“

„Rođen si u Kraljevoj luci.“ Po njegovom izgovoru je u to bila sigurna.

„Ja i još mnogi drugi.“ Gurnuo je mač u bure kišnice da ga prekali. Vreli čelik besno zašišta.

„Koliko ti je godina?“ upita Brijena. „Je li ti majka još živa? A tvoj otac, ko je

on bio?“

„Previše zapitkuješ.“ Odložio je mač. „Majka mi je mrtva, a oca nikada nisam upoznao.“

„Ti si kopile.“

To je shvatio kao uvredu. „Ja sam *vitez*. Taj mač će biti moj kada ga jednom dovršim.“

Zašto bi vitez radio u kovačnici? „Imaš crnu kosu i plave oči, a rodio si se u senci Crvene tvrđave. Zar ti niko nikada nije govorio o tvom licu?“

„Šta nije u redu s mojim licem? Nije tako ružno kao tvoje.“

„U Kraljevoj luci si sigurno vidao kralja Roberta.“

On slegnu ramenima. „Ponekad. Na turnirima, izdaleka. Jednom u Belorovom obredištu. Zlatni plaštovi su nas razgurali da on prođe. Drugi put sam se igrao blizu Blatne kapije kada se on vratio iz lova. Bio je tako pijan da me je njegov konj skoro pregazio. Bio je debela pijandura, ali bolji kralj od ovih njegovih sinova.“

Oni mu nisu sinovi. Stanis je govorio istinu onog dana kada se susreo s Renlijem. Džofri i Tomen nisu Robertovi sinovi. Ovaj dečak međutim... „Slušaj me“, počeo Brijena. Onda začu Psa kako laje, glasno i mahnitno. „Neko dolazi.“

„Prijatelji“, reče Džendri nimalo zabrinuto.

„Kakvi prijatelji?“ Brijena pride vratima kovačnice da se zagleda kroz kišu.

On slegnu ramenima. „Uskoro ćeš ih upoznati.“

Možda ne želim da ih upoznam, pomisli Brijena kada prvi jahači uleteše kroz bare u dvorištu, prskajući na sve strane. Kroz dobovanje kiše i lavež Psa, čula je slabašno zveckanje mačeva i oklopa ispod njihovih odpranih plaštova. Brojala ih je kako su pristizali. *Dva, četiri, šest, sedam*. Neki su bili ranjeni, sudeći po tome kako su jahali. Poslednji je bio ogroman, velik kao dvojica drugih. Konj mu je bio krvav i na izmaku snaga, posrtao je pod njegovom težinom. Svi jahači su se od nemilosrdne kiše zaštitili kapuljačama, sem njega. Lice mu je bilo široko i ćosavo, blede kao crv, okrugli obrazi prekriveni gnojavim ranicama.

Brijena usisa vazduh i isuka Zavetnik *Previše ih je*, pomisli uz začetak straha, *ima ih previše*. „Džendri“, reče tiho, „uzmi mač i oklop. Ovo nisu tvoji prijatelji. Ovo nisu ničiji prijatelji.“

„O čemu to pričaš?“ Dečak pride i stade kraj nje s čekićem u ruci.

Munja blesnu negde južno dok su jahači skakali s konja. Tama se na tren pretvori u dan. Sekira blesnu srebrnastoplavo, svetlo zatreperi na verižnjači i oklopu, a pod tamnom kapuljačom prvog jahača Brijena ugleda gvozdenu njušku

i niz iskeženih čeličnih zuba.

I Džendri je to video. „On.“

„Nije on. Njegova kaciga.“ Brijena je pokušala da obuzda strah u glasu, ali su joj usta bila suva kao piljevina. Imala je prilično dobru predstavu ko nosi Psetovu kacigu. *Deca*, pomisli.

Vrata krčme se uz tresak otvoriše. Vrba zakorači na kišu sa samostrelom u ruci. Devojčica je vikala na jahače, ali se dvorištem razleže grmljavina i nadjača njene reči. Kada je utihnula, Brijena ču čoveka sa Psetovom kacigom kako govori: „Ođapni strelicu na mene pa ću ti nabiti taj samostrel u pičku i njim te dobro izjebati. Onda ću ti iskopati oči i naterati te da ih pojedeš.“ Jarost njegovog glasa je naterala Vrbu da uzdrhtala zakorači unazad.

Sedmorica, pomisli Brijena ponovo, očajna. Znala je da nema izgleda protiv sedmorice. *Nema izgleda, a nema ni izbora.*

Zakoračila je na kišu, sa Zavetnikom u ruci. „*Pusti je na miru. Ako hoćeš nekoga da siluješ, probaj mene.*“

Razbojnici se okrenuše kao jedan. Jedan se nasmeja, a drugi reče nešto na jeziku koji Brijena nije poznavala. Onaj ogromni sa širokim belim licem zloslutno zasikta. Čovek sa Psetovom kacigom stade da se smeje. „Ružnija si nego što pamtim. Radije bi' silovo tvog konja.“

„Konje, to 'oćemo“, reče jedan ranjenik „Sveže konje i nešto hrane. Razbojnici nas gone. Dajte nam svoje konje, pa ćemo otići. Nećemo vam nauditi.“

„Ma jebesh ti to.“ Razbojnik sa Psetovom kacigom cimnu bojnu sekiru sa sedla. „Oću da joj otfikarim noge. Postaviću je na patrljke da gleda kako jebem ovu malu sa samostrelom.“

„Čime?“, izrugnu se Brijena. „Šegvel je rekao da su ti muškost odseki zajedno s nosom.“

Nameravala je da ga izazove, i u tome je i uspela. Ričući kletve, on jurnu na nju, prskajući crnom vodom na sve strane. Ostali su se zadržali pozadi da gledaju predstavu, kao što se i molila da bude. Brijena je stajala mirna kao kamen i čekala. Dvorište beše tamno, blato klizavo pod nogama. *Bolje da on pride meni. Ako su bogovi dobri, okliznuće se i pašće.*

Bogovi nisu bili toliko dobri, ali njen mač jeste. *Pet koraka, četiri koraka, sada*, brojala je Brijena i Zavetnik se diže da dočeka njegov juriš. Čelik se sudari s čelikom kad njeno sečivo proseče kroz krpe i raspori mu verižnjaču, u trenutku dok

se njegova sekira obrušavala na nju. Ona se izvi u stranu, zamahujući mu ka grudima dok se povlačila.

On ju je pratio, teturajući se i krvareći, urlajući od besa. „*Kurvo!*“, grmeo je. „*Nakazo! Kučko! Daću te svom psetu da te jebe, kučko krvava!*“ Sekira mu je zamahivala u ubilačkim lukovima, surova crna senka koja je postajala srebrna svaki put kada bi munja sevнула. Brijena nije imala štit da dočeka udarce. Mogla je samo da se povlači od njega, da se izmiče levo i desno kada bi glava sekire poletela ka njoj. Jednom joj je peta proklizala kroz blato i skoro da je pala, ali se nekako ispravila, mada joj je sekira okrnula levo rame i ostavila za sobom bolan sev. „Imaš kučku!“, viknuo je jedan od ostalih, a drugi je rekao: „Da je vidimo kako će od toga da otplеше.“

A ona je plesala, s osećanjem olakšanja što oni gledaju. Bolje to nego da se umešaju. Nije mogla da se bori protiv sedmorice, ne sama, čak i ako su jedan ili dvojica ranjeni. Stari ser Godvin je odavno u grobu, a ipak ga je čula kako joj šapuće na uho. *Muškarci će te uvek potceniti*, govorio je, *a zbog gordosti će želiti da te brzo savladaju, da se ne bi posle govorilo kako ih je žena namučila. Nek potroše snagu u jarosnim napadima, dok ti svoju čuvaš. Čekaj i gledaj, devojko, čekaj i gledaj.* Ona je čekala, gledajući, krećući se bočno, onda unazad, pa ponovo bočno, zamahnuvši mu sad u lice, sad u noge, sad u ruku. Njegovi udarci postajali su sve sporiji kako mu je sekira otežavala u rukama. Brijena ga je okrenula tako da mu kiša pada u oči, a onda načinila dva hitra koraka unazad. On je opet teško digao sekiru, psujući, i bacio se za njom, a jedna noga mu je proklizala kroz blato...

...a ona je skočila da dočeka njegov nalet, sa obe ruke na balčaku mača. Njegov sumanuti juriš ga je naterao pravo na vrh, a Zavetnik probi tkaninu, verižnjaču, kožu i još tkanine, zari se duboko u njegovu u utrobu i izbi na leđa, zaškripavši kada mu ogreba kičmu. Sekira mu pade iz mlitavih prstiju, i njih dvoje se sudariše. Brijenino lice se priljubi uz pseću kacigu. Osetila je hladni vlažni metal na obrazu. Kiša je tekla niz čelik u potočićima, a kada munja ponovo sevnu ona kroz proreze za oči vide bol, strah i golu nevericu. „*Safiri!*“, šapnu mu ona kada snažno uvrnu svoje sečivo, od čega se on strese. Njegova težina je mlitavo pritisku, i odjednom je to leš grlila, tamo, na crnoj kiši. Ona zakorači i pusti ga da padne...

...a Grizač nalete na nju, vrišteći.

Obrušio se na nju kao lavina vlažne vune i mlečnobelog mesa, digao je uvis i

tresnuo na zemlju. Pala je u baru, uz pljusak koji joj je poterao vodu u nos i oči. Izbio joj je sav vazduh, a glava joj je uz snažan prasak udarila u neki poluzakopani kamen. Imala je vremena samo da kaže „Ne“, pre nego što se bacio na nju, a njegova težina je prikovala dublje u blato. Jedna njegova ruka bila joj je u kosi i vukla joj glavu unazad. Druga joj je grabila grlo. Zavetnik je nestao, izleteo joj je iz ruke. Mogla je da se brani samo golim rukama, ali kada mu je zarila pesnicu u lice, bilo je to kao da udara grudvu vlažnog belog testa. On *siknu* na nju.

Udarila ga je ponovo, ponovo, *ponovo*, zabila mu koren šake u oko, ali on kao da nije osećao njene udarce. Zagrebala mu je po člancima, ali njegov stisak kao da je samo ojačao, mada mu je krv potekla iz ogrebotina. Mrvio ju je, gušio. Gurnula ga je u ramena da ga skine sa sebe, ali je on bio težak kao konj, nemoguće ga je bilo pomeriti. Kada je pokušala da ga udari kolonom između nogu, pogodila ga je samo u trbuh. Stenjući, Grizač joj iščupa punu šaku kose.

Moj bodež. Brijena se očajna uhvati te misli. Utisnula je ruku dole između njih dvoje, prsti su joj tražili pod njegovim kiselim, smradnim mesom, tražili sve dok konačno nisu napipali dršku. Grizač joj je stegao obe šake oko vrata i počeo da udara njenom glavom o zemlju. Munja ponovo sevnu, ovog puta u njenoj lobanji, ali prsti joj se nekako stegoše, isukaše bodež iz korica. Pošto je ležao na njoj, nije mogla da digne sečivo da ubode, zato ga je samo snažno prevukla preko njegovog trbuha. Nešto toplo i vlažno joj brižnu među prstima. Grizač ponovo *siknu* i pusti joj vrat taman toliko da je tresne po licu. Ona ču kako kosti pucaju i bol je na trenutak zaslepi. Kada pokuša da ga ponovo poseče, on joj ote bodež iz ruke i slomi joj podlakticu kolonom. Onda je ponovo zgrabi za glavu i nastavi da joj je čupa iz ramena.

Brijena je čula Psa kako laje, i ljudi su svuda oko nje vikali, a između groma je čula i zveket čelika. *Ser Hajl*, pomisli ona, *ser Hajl je stupio u borbu*, ali je sve to bilo daleko i nevažno. Njen svet nije bio veći od ruku na njenom vratu i lica koje se nadvijalo nad njom. Kiša mu je tekla s kapuljače dok joj se unosio u lice. Dah mu je smrdeo kao istruleli sir.

Brijenina pluća su gorela, a iza očiju joj je besnela oluja od koje je oslepela. Kostu su u njoj strugale. Grizačeva usta se otvoriše, nemoguće široka. Ona vide njegove zube, žute i krive, oštro zašiljene. Kada su se sklopili oko mekog mesa njenog obraza, jedva da je to osetila. Tonula je u tamu. *Ne smem još da umrem*, rekla je sebi, *još nešto moram da uradim.*

Grizačeva usta se otrogoše, puna krvi i mesa. On pljunu, iskezi se, pa ponovo

zari zašiljene zube u njeno lice. Ovog puta je sažvakao i progutao. *On me jede*, shvati ona, ali nije više imala snage da mu se odupire. Osećala se kao da lebdi iznad sebe, gleda taj užas kao da se dešava nekoj drugoj ženi, nekoj glupoj devojci koja je umislila da je vitez. *Uskoro će biti gotovo*, reče ona sebi. *Onda neće biti bitno ako me pojede*. Grizač zabaci glavu i ponovo otvori usta, zavijajući, pa joj isplazi jezik. Bio je šiljast i obojen krvlju koja je s njega kapala, duži nego što bilo čiji jezik sme da bude. Klizao je iz njegovih usta, napolje i napolje i napolje, crven i vlažan i svetlucač, i beše to ogavan prizor, i bestidan. *Jezik mu je stopu dugačak*, pomisli Brijena pre nego što je tama obuze. *Ha, izgleda skoro kao mač*.

DŽEJMI

Broš koji je držao plašt ser Brindena Tulija bio je crna riba od ahata i zlata. Verižnjača mu beše mutna i siva. Preko nje je imao štitnike za cevanice, vrat, podlaktice, ramena i kolena, sve od zacrnjenog čelika, ali ništa od toga nije bilo ni upola mračno kao izraz na njegovom licu dok je čekao Džejmija Lanistera na kraju pokretnog mosta, sam u sedlu viteškog ridana s crvenoplavim pokrovcem.

Nisam mu drag. Tuli je imao oštro lice, duboko izborano i vetrom opaljeno, pod čekinjastom crnom kosom, ali je Džejmi ipak mogao da vidi velikog viteza koji je nekada opčinjavao jednog štitonošu pričama o Kraljevima za devet groša. Kopita Časti su topotala po daskama pokretnog mosta. Džejmi je dugo razmišljao da li da za ovaj susret obuče zlatni ili beli oklop; na kraju se odlučio za kožni prsluk i grimizni plašt.

Zaustavio se na korak od ser Brindena i kratko se poklonio starijem čoveku. „Kraljeubico“, reče Tuli.

To što se odlučio da mu prva reč bude baš ta već je samo po sebi govorilo mnogo, ali je Džejmi bio čvrsto odlučio da obuzda svoju narav. „Crna Ribo“, odgovori on. „Hvala ti što si došao.“

„Pretpostavljam da si se vratio da ispuniš zakletve koje si dao mojoj bratanići“, reče ser Brinden. „Koliko se sećam, obećao si Kejtlin njene kćeri u zamenu za slobodu.“ Usta mu se stegoše. „A ipak ne vidim devojčice. Gde su?“

Mora li da me natera da to kažem? „Nemam ih.“

„Šteta. Želiš li da se vratiš u tamnicu? Tvoja stara ćelija te još čeka. Stavili smo svežu rogozinu na pod.“

I lepu novu kofu da u nju kenjam, nimalo ne sumnjam. „To je pažljivo s tvoje strane, ser, ali bojim se da moram da odbijem. Draža mi je udobnost mog šatora.“

„Dok Kejtlin uživa u udobnosti groba.“

Ja nisam kriv za smrt leđi Kejtlin, mogao je da kaže, a njene kćeri su nestale pre nego što sam stigao u Kraljevu luku. Bilo mu je na vrh jezika da ispriča za Brijenu i mač koji joj je dao, ali ga je Crna Riba gledao isto kao što ga je Edard Stark gledao kada ga je zatekao kako sedi na Gvozdenom prestolu s krvlju Ludog Kralja na oštrici mača. „Došao sam da govorimo o živima, a ne o mrtvima. Onima koji ne moraju da umru, ali hoće...“

„...ako ti ne predam Brzorečje. Sada ćeš mi zapretiti da ćete obesiti Edmura?“ Ispod čupavih obrva, Tulijeve oči behu kamen. „Moj bratanac je obeležen za smrt šta god ja uradio. Zato ga obesite i završite više s tim. Rekao bih da je Edmuru jednako dojadilo da stoji pod tim vešalima kao što je i meni dojadilo da ga tamo gledam.“

Rimen Frej je prokleta budala. Njegova lakrdijaška predstava sa Edmurom i vešalima je samo pomogla da Crna Riba postane tvrdoglaviji, to je bar bilo jasno. „Držiš ledi Sibelu Vesterling i troje njene dece. Vратиću ti bratanca u zamenu za njih.“

„Kao što si vratio kćeri ledi Kejtlin?“

Džejmi nije dozvolio sebi da bude izazvan. „Starica i troje dece za tvog sizerena. To je bolja trampa nego što si se nadao.“

Ser Brinden se ledeno osmehnu. „Ti si uvek imao petlju, Kraljeubico. Međutim, pregovarati s verolomnicima isto je što i graditi kuću na živom pesku. Ket je pogrešila što je verovala nekom kao što si ti.“

Tirionu je verovala, umalo ne reče Džejmi. *A Bauk ju je prevario.* „Moja obećanja ledi Kejtlin bila su iznudena mačem.“

„A zakletva Erisu?“

Osetio je da mu se nepostojeći prsti grče. „Eris sa ovim nema veze. Hoćeš li zameniti Vesterlinge za Edmura?“

„Ne. Moj kralj mi je poverio na čuvanje svoju kraljicu, i zakleo sam se da ću je štiti. Neću je predati omći Freja.“

„Devojka je pomilovana. Ništa joj se neće desiti. Imaš moju reč.“

„Tvoju časnu reč?“ Ser Brinden diže obrvu. „Znaš li ti šta je uopšte čast?“

Jedan konj. „Zakleću se čime god hoćeš.“

„Poštedi me, Kraljeubico.“

„To i želim. Spusti barjake i otvori kapije, i jamčiću za živote tvojih ljudi. Oni koji žele da ostanu u Brzorečju u službi lorda Emona mogu to da učine. Ostali će biti slobodni da pođu kuda god žele, mada ću zahtevati da predaju oružje i oklop.“

„Pitam se koliko li će daleko nenaoružani stići, pre nego što ih razbojnici zaskoče. Nećeš se usuditi da im dozvoliš da se pridruže lordu Beriku, obojica to znamo. A ja? Hoćete li me vodati kroz Kraljevu luku da umrem kao Edard Stark?“

„Dozvoliću ti da obučeš crno. Kopile Neda Starka je lord zapovednik na Zidu.“

Crna Riba suzi oči. „Da li je tvoj otac i to sredio? Kejtlin tom momku nikada nije verovala, koliko se sećam, baš kao što nije verovala ni Teonu Grejdžoj. Čini

mi se da je bila u pravu za obojicu. Ne, ser, čini mi se da neću prihvatiti. Umreću na toplom, ako ti je po volji, s mačem u ruci, crvenim od lavlje krvi.“

„Krv Tulija je jednako crvena“, podseti ga Džejmi. „Ako ne predaš zamak, moram ga zauzeti na juriš. Stotine će umreti.“

„Stotine mojih. Hiljade tvojih.“

„Tvoja posada će izginiti do poslednjeg.“

„Znam tu pesmu. Pevaš li je uz melodiju 'Kiša nad Kastamirom'? Moji ljudi će radije ginuti na nogama boreći se nego na kolenima pod glavosečinom sekirom.“

Ovo uopšte ne ide dobro. „Ovaj prkos ničemu ne služi, ser. Rat je okončan, a tvoj Mladi Vuk je mrtav.“

„Ubijen uprkos svim svetim zakonima gostoprimstva.“

„Delo Freja, a ne moje.“

„Zovi to kako hoćeš. Smrdi na Tivina Lanistera.“

Džejmi to nije mogao da porekne. „I moj otac je mrtav.“

„Neka mu Otac pravedno sudi.“

E, to je već jeziva pomisao. „Ubio bih Roba Starka u Šaputavoj šumi, da sam do njega stigao. Neke budale su mi stale na put. Da li je bitno kako je dečak stradao? Nije ništa manje mrtav, a njegovo kraljevstvo je umrlo s njim.“

„Mora da si slep koliko i sakat, ser. Digni pogled, pa ćeš videti kako jezovuk još vijori iznad naših zidina.“

„Video sam ga. Deluje mi usamljeno. Harendvor je pao. Vodogled i Devojačko jezero takođe. Brekeni su klekli i sabili Titosa Blekvuda u Gavranranu. Pajper, Vens, Muton, svi tvoji vazali su se predali. Ostalo je samo Brzorečje. Ima nas dvadeset puta više od vas.“

„Dvadeset puta više ljudi zahteva dvadeset puta više hrane. Kako ste snabdeveni, moj gospodaru?“

„Dovoljno dobro da sedimo ovde dok je sveta i veka, bude li trebalo, dok vi umirete od gladi iza zidina.“ Slagao je što je drskije smeo i nadao se da ga lice nije odalo.

Crna Riba nije bio obmanut. „Dok je vašeg sveta i veka, možda. Naše zalihe su obilne, mada se bojim da nismo mnogo šta ostavili na poljima za posetioce.“

„Možemo da donosimo hranu iz Blizanaca“, reče Džejmi, „ili preko brda sa zapada, ako do toga dođe.“

„Ako ti tako kažeš. Daleko bilo da sumnjam u reč tako časnog viteza.“

Džejmi se nakostreši na prezir u njegovom glasu. „Postoji i brži način da se ovo reši. Dvoboj. Moj megdandžija protiv tvog.“

„Pitao sam se kada ćeš to predložiti.“ Ser Brinden se nasmeja. „Ko će to da bude? Delivepar? Adam Marbrend? Crni Valder Frej?“ Nagnuo se napred. „Zašto ne ti i ja, ser?“

To bi nekada bila sjajna borba, pomisli Džejmi, pravo nadahnuće za pevače. „Kada me je leđi Kejtlin oslobodila, naterala me je da se zakunem kako više nikada neću dići oružje protiv Starka ili Tulija.“

„Veoma zgodna zakletva, ser.“

Lice mu potamne. „Zoveš li me to kukavicom?“

„Ne. Zovem te bogaljem.“ Crna Riba klimnu glavom ka Džejmijevoj zlatnoj šaci. „Obojica znamo da sa tim ne možeš da se boriš.“

„Imam dve šake.“ *Hoćeš li da baciš život zbog ponosa?*, prošaputa glas u njemu. „Neki bi možda rekli da su bogalj i starac ravnopravni protivnici. Oslobodi me od zaveta leđi Kejtlin, pa ću ti se suprotstaviti mačem. Ako pobedim, Brzorečje je naše. Ako me ubiješ, dižemo opsadu.“

Ser Brinden se ponovo nasmeja. „Koliko god bi me obradovala prilika da ti otmem taj zlatni mač i iščupam ti crno srce, tvoja obećanja su bezvredna. Tvojom smrću ne bih dobio ništa, osim zadovoljstva što sam te ubio, a za to neću da rizikujem svoj život... koliko god to mali rizik bio.“

Bilo je dobro što Džejmi nije imao mač; inače bi ga istrkao iz korica, a ako ga ser Brinden ne bi ubio, to bi sasvim sigurno uradili strelci na zidinama. „Postoje li neki uslovi koje bi prihvatio?“, upita on Crnu Ribu.

„Od tebe?“ Ser Brinden slegnu ramenima. „Ne.“

„Zašto si onda uopšte došao da pregovaraš sa mnom?“

„Opsada je smrtno dosadna stvar. Želeo sam da vidim taj tvoj patrljak i da čujem kakve si izgovore smislio za svoja najnovija zločinstva. Slabiji su nego što sam se nadao. Stalno razočaravaš, Kraljeubico.“ Crna Roba okrenu kobilu i otkasa nazad ka Brzorečju. Rešetka se hitro spusti, a njeni gvozdeni šiljci se duboko zariše u blatno zemljište.

Džejmi okrenu Čast da pređe dugi put do lanisterskih opsadnih linija. Osećao je poglede na sebi; Tulijevih ljudi na zidinama, Freja preko reke. *Ako nisu slepi, znače da je pljunuo na moju ponudu. Moraće da zamak zauzme na juriš. Pa, šta je Kraljeubici još jedna prekršena zakletva? Samo još govana u kofi.* Džejmi je odlučio da bude prvi čovek na bedemima. *A sa ovom mojom zlatnom rukom,*

verovatno ću i prvi sa njih pasti.

Kada je stigao u logor, Mali Lu mu je pridržao uzde, a Pek mu je pružio ruku da sjaše. *Zar misle da sam toliki bogalj da ne mogu sam da sjašem?* „Kako si prošao, moj gospodaru?“, upita njegov brat od ujaka ser Daven.

„Niko mi nije ustrelio konja. To na stranu, nisam prošao ništa bolje od ser Rimena.“ On se namršti. „Zato će sad Crveni krak postati crveniji.“ *Sam si za to kriv, Crna Ribo. Nisi mi ostavio nikakav izbor.* „Sazovi ratno veće. Ser Adama, Delivepra, Forlija Preстера, te naše rečne gospodare... i naše prijatelje Freje. Ser Rimena, lorda Emona, koga god još žele da dovedu.“

Brzo su se okupili. Lord Pajper i oba lorda Vensa došli su da govore u ime lordova pokajnika s Trozupca, koji će uskoro imati prilike da dokažu svoju odanost. Zapad su predstavljali ser Daven, Delivepar, Adam Marbrend i Forli Prester. Lord Emon Frej im se pridružio, sa svojom ženom. Ledi Džena je sela na tronožac, a izraz njenog lica je izazivao muškarce da joj kažu kako joj tu nije mesto. Niko to nije učinio. Freji su poslali ser Valdera Rečnog, zvanog Kopile Valder, i ser Rimenovog prvenca Edvina, bledog, mršavog čoveka šiljatog nosa i mlitave tamne kose. Pod plavim plaštom od jagnjeće vune, Edvin je imao prsluk od fino obradene teleće kože s kićenim vezom. „Ja govorim za kuću Freja“, najavi on. „Moj otac se jutros ne oseća dobro.“

Ser Daven frknu. „Je li pijan, ili samo mamuran od sinočnjeg vina?“ Edvin je imao hladna, zlobna usta škrstice. „Lorde Džejmi“, reče, „moram li da trpim ovakvo nepoštovanje?“

„Je li to istina?“, upita ga Džejmi. „Je li tvoj otac pijan?“

Frej stegnu usne i odmeri ser Ilina Pejna, koji je stajao kraj ulaza u šator u zardalov verižnjači, s mačem koji mu je štrčao iznad jednog koštunjavog ramena. „On... mog oca muči stomak, moj gospodaru. Crno vino mu pomaže da vari.“

„Onda sigurno vari prokletog mamuta“, reče ser Daven. Delivepar se nasmeja, a ledi Džena se zakikota.

„Dosta“, reče Džejmi. „Čeka nas zamak koji moramo da osvojimo.“ Kada je njegov otac sazivao veća, puštao je svoje kapetane da prvi govore. Odlučio je da postupi isto. „Kako ćemo dalje?“

„Da *obesimo* Edmura Tulija, za početak“, posavetova lord Emon Frej. „To će pokazati ser Brindenu da ozbiljno mislimo. Ako pošaljemo ser Edmurovu glavu njegovom stricu, možda ćemo ga naterati da se preda.“

„Brindena Crnu Ribu nije tako lako naterati na bilo šta.“ Karil Vens, gospodar

Namernikovog predaha delovao je setno. Beleg boje vina mu je pokrивao pola vrata i jednu stranu lica. „Rođeni brat nije mogao da ga natera da legne u bračnu postelju.“

Ser Daven zavrtne čupavom glavom. „Moramo da izvršimo juriš na zidove, kao što sam i govorio još od početka. Opsadne kule, lestvice za penjanje, ovan da provali vrata, to nama ovde treba.“

„Ja ću predvoditi juriš“, reče Delivepar. „Da damo ribi malo čelika i vatre, eto šta ja savetujem.“

„To su *moji* zidovi“, pobuni se lord Emon, „a to moju kapiju hoćeš da provališ.“ Ponovo je izvadio pergament iz rukava. „Kralj Tomen mi je lično dao...“

„Svi smo videli tvoj papir, striče“, brecnu se Edvin Frej. „Zašto ne odeš pa za promenu njime mašeš Crnoj Ribi?“

„Juriš na zidine će biti krvava rabota“, reče Adam Marbrend. „Predlažem da sačekamo noć bez mesečine i pošaljemo desetak biranih ljudi preko reke u čamcima s veslima umotanim u krpе. Mogu da se popnu uz zidove uz pomoć užadi s kukama i otvore kapiju iznutra. Ja ću ih predvoditi, ako veće želi.“

„Ludost“, izjavi kopile Valder Rečni. „Ser Brinden nije čovek kod koga prolaze takve smicalice.“

„Crna Riba je prepreka“, složi se Edvin Frej. „On na kacigi ima crnu pastrmku, zbog čega je lako uočljiv i izdaleka. Predlažem da približimo opsadne kule, napunimo ih strelcima i odglumimo napad na kapiju. To će sigurno dovesti ser Brindena na zidine, sa sve krestom. Neka svaki strelac namaže strele izmetom i gađa u krestu. Čim ser Brinden umre, Brzorečje je naše.“

„Moje“, ubaci lord Emon. „Brzorečje je *moje*.“

Beleg lorda Karila potamne. „Hoćeš li doprineti sopstvenim izmetom, Edvine? Ne sumnjam da je to smrtonosan otrov.“

„Crna Riba zaslužuje plemenitiju smrt, a ja sam čovek koji će mu je pružiti.“ Delivepar tresnu pesnicom po stolu. „Izazvaću ga na dvoboj. Buzdovan, sekira ili mač, menije svejedno. Iskasapiću starca.“

„A zašto bi on pristao na tvoj izazov, ser?“, upita ser Forli Prester. „Šta bi dobio takvim dvobojem? Hoćemo li podići opsadu ako izgubiš? Ne verujem. A ne veruje ni on. Dvoboj ništa ne bi postigao.“

„Znam Brindena Tulija još otkako smo zajedno bili štitonoše, u službi lorda Derija“, reče Norbert Vens, slepi gospodar Atrante. „Ako je po volji mojim

gospodarima, pustite me da razgovaram s njim i pokušam da mu objasnim koliko mu je položaj beznađežan.“

„Odlučno on to razume“, reče lord Pajper. On je bio nizak, okruglast, krivonog čovek sa žbunom čupave riđe kose na glavi, otac jednog Džejmijevog štitonoše; sličnost s momkom je bila očigledna. „Nije on nimalo glup, Norberte. Ima oči... i previše pameti da se preda ovakvima.“ Napravio je prostački gest u pravcu Edvina Freja i Valdera Rečnog.

Edvin se nakostreši. „Ako moj gospodar Pajper hoće da nagovesti...“

„Ništa ja ne *nagoveštavam*, Freju. Ja jednostavno govorim šta mislim, kao pošten čovek. Ali šta *ti* znaš o postupcima poštenih ljudi? Ti si prevrtljiva lažljiva lasica, kao i čitav tvoj soj. Radije bih popio krčag pišačke nego da verujem reči nekog Freja.“ Nagnuo se preko stola. „Gde je Mark, odgovori mi to? Šta ste uradili s mojim sinom? On je bio *gost* na vašoj krvavoj svadbi.“

„I ostaće naš uvaženi gost“, odgovori Edvin, „sve dok ti ne dokažeš svoju odanost veličanstvu kralju Tomenu.“

„Pet vitezova i dvadeset pešadinaca je otišlo s Markom u blizance“, reče Pajper. „Jesu li ti i oni gosti, Freju?“

„Neki vitezovi možda. Ostali su dobili samo ono što su zaslužili. Bilo bi ti bolje da paziš na izdajnički jezik, Pajperu, ako ne želiš da ti naslednik bude vraćen u komadima.“

Veća moga oca nikada nisu bila ovakva, pomisli Džejmi kad Pajper skoči na noge. „Reci to s mačem u ruci, Freju“, zaurla mali čovek. „Ili se boriš samo uz pomoć govana?“

Frejovo kiselo lice prebledje. Pored njega ustade Valder Rečni. „Edvin nije čovek od mača... ali ja jesam, Pajperu. Ako imaš još nešto da kažeš, izadi napolje pa mi reci.“

„Ovo je ratno veće, a ne rat“, podseti ih Džejmi. „Sedite, obojica.“ Nijedan se nije pomerio. „*Smesta!*“

Valder Rečni sede. Lorda Pajpera nije bilo tako lako smiriti. Promrmljao je kletvu i izašao iz šatora. „Da pošaljem ljude da ga dovuku nazad, moj gospodaru?“, upita ser Daven Džejmija.

„Pošalji ser Ilina“, posavetova Edvin Frej. „Treba nam samo njegova glava.“

Karil Vens se okrenu Džejmiju. „Lord Pajper je govorio iz jada. Mark mu je sin prvenac. Vitezovi koji su ga pratili u Blizance svi su bili njegovi bratanci i sestrići.“

„Izdajnici i buntovnici, hoćeš da kažeš“, reče Edvin Frej.

Džejmi ga hladno pogleda. „Blizanci su takođe bili stali uz Mladog Vuka“, podseti on Freje. „A onda ste ga izdali. Po tome ste dvostruki izdajnici u odnosu na Pajpera.“ Uživao je dok je gledao kako Edvinov slabašni smeh gasne. *Istrepo sam dovoljno saveta za jedan dan*, shvati on. „Gotovi smo.“ Počnite s pripremama, moji gospodari. Napadamo u zoru.“

Vetar je duvao sa severa dok su lordovi izlazili iz šatora. Džejmi je osećao smrad logora Freja iza Stenovalje. Preko vode je Edmur Tuli stajao sam na sivim vešalima, sa užetom oko vrata.

Njegova tetka je poslednja otišla, praćena mužem. „Moj gospodar“, bunio se Emon, „taj napad na moje sedište... ne smeš to da uradiš.“ Kada je progutao, jabučica mu je zaigrala gore-dole. „*Ne smeš*. Ja... ja to zabranjujem.“ Ponovo je žvakao kiselišće; ružičasta pena mu je svetlucala na usnama. „Zamak je moj, imam pergament. Potpisao ga je kralj, mali Tomen. Ja sam zakoniti gospodar Brzorečja, i.“

„Nisi, sve dok je Edmur Tuli živ“ reče leđi Džena. „On je mekog srca i kratke pameti, znam, ali je živ i još predstavlja opasnost. Šta ćeš povodom toga da uradiš, Džejmi?“

Crna Riba je opasnost, a ne Edmur. „Prepusti Edmura meni. Ser Lajle, ser Iline. Za mnom, molim vas. Vreme je da obidemo ta vešala.“

Stenovalja je bila dublja i hitrija od Crvenog kraka, a najbliži gaz se nalazio ligama uzvodno. Skela je upravo bila krenula s Valderom Rečnim i Edvinom Frejom kada Džejmi i njegovi ljudi stigoše na reku. Dok su čekali njen povratak, Džejmi im reče šta želi. Ser Ilin pljunu u vodu.

Kada njih trojica zakoračiše sa skele na severnoj obali, pijana pratilja logora ponudi da ustima zadovolji Delivepra. „Evo, zadovolji mog druga“, reče ser Lajl, gurnuvši je ka ser Ilinu. Žena se uz smeh nagnu da poljubi Pejna u usta, a onda mu vide oči, pa pobeže.

Staze između vatri behu golo smeđe blato, mešano s konjskom balegom, izrovano i kopitima i čizmama. Džejmi je na sve strane video kule blizance kuće Freja na štitovima i barjacima, plave na sivom, zajedno s grbovima manjih kuća zakletih Prelazu: čaplje Erenforda, vile Haja, tri grančice imele lorda Čarltona. Kraljeubičin dolazak nije prošao neprimećeno. Neka starica koja je prodavala prasiće iz korpe zastala i zapiljila se u njega, neki vitez čijeg se lica nejasno prisećao klekao je na jedno koleno, a dva pešadinca koji su pišali u jarak okrenuli

su se i ispolivali jedan drugog. „Ser Džejmi“, viknu neko za njim, ali je on koračao ne okrećući se. Oko sebe je video lica ljudi koje je svojski pokušavao da ubije u Šaputavoj šumi, gde su se Freji borili pod jezovukom Roba Starka. Zlatna šaka mu je teško visila kraj boka.

Veliki četvrtasti paviljon Rimena Freja bio je najveći u logoru; njegovi zidovi od sivog platna bili su sašiveni od pravougaonika da podsećaju na kameni zid, a dva šiljka su podsećala na Blizance. Ser Rimenu ne da nije bilo loše već je uživao u zabavi. Iz šatora je dopirao pijani ženski smeh, pomešan sa zvucima harfe i pevačevim glasom. *S tobom ću se obračunati kasnije, ser*, pomisli Džejmi. Valder Rečni je stajao pred svojim skromnim šatorom, razgovarajući sa dva pešadina. Njegov štit je prikazivao grb kuće Freja sa zamenjenim bojama i crvenom kosom prugom preko kula. Kopile se namršti kada ugleda Džejmija. *U životu nisam video hladniji i sumnjičaviji pogled. Ovaj je opasniji od sve svoje zakonito rođene braće.*

Vešala su bila dignuta deset stopa od zemlje. U dnu stepenica stajala su dva kopljanika. „Ne smeš gore bez dozvole ser Rimena“, reče jedan Džejmiju.

„Ovo kaže da smem.“ Džejmi kucnu prstom balčak svog mača. „Pitanje samo glasi: hoću li morati da prekoračim tvoj leš?“

Kopljanik se skloni u stranu.

Na vešalima je gospodar Brzorečja stajao i zurio u kapak pod sobom. Stopala su mu bila crna i ulepljena blatom, noge gole. Edmur je na sebi imao prljavu svilenu tuniku, s crvenim i plavim prugama Tulija, i omču od konopljanog užeta. Na zvuk Džejmijevih koraka, digao je glavu i liznuo suve, ispucale usne. „*Kraljeubico?*“ Onda vide i ser Ilina, pa mu se oči raširiše. „Bolje mač nego uže. Hajde, Pejne.“

„Ser Iline“, reče Džejmi. „Čuo si lorda Tulija. Hajde.“

Tihi vitez stegnu veliki mač obema rukama. Dugačak i težak on beše, oštar koliko to običan čelik može biti. Edmurove ispucale usne su se micale bez glasa. Kada ser Ilin diže sečivo, on sklopi oči. Pejn je zamahnuo svom snagom.

„*Ne! Stanite. NE!*“ Stiže zadihani Edvin Frej. „Dolazi moj otac. Što brže može. Džejmi, moraš...“

„*Moj gospodar* mi više odgovara, Freju“, reče Džejmi. „A bilo bi ti bolje da zaboraviš na reč *moraš* kada mi se sledeći put budeš obratio.“

Ser Rimen se pojavi pod vešalima u društvu neke plavokose droce, jednako pijane kao i on. Haljina joj se vezivala napred, ali je neko razdrešio uzice od pupka, pa su joj grudi ispadale. Bile su krupne i teške, s velikim smeđim

bradavicama. Na glavi joj je nakrivo stajala krunica od kovane bronzne, sa urezanim ranama i malim crnim mačevima. Kada ugleda Džejmija, ona se nasmeja. „Ko je u sedam paklova sad pa ovaj?“

„Lord zapovednik Kraljeve garde“, odgovori Džejmi s ledenom ljubaznošću. „Mogao bih tebe isto da pitam, moja gospo.“

„Gospo? Nisam ja gospa. Ja sam kraljica.“

„Moja sestra bi se iznenadila kada bi to čula.“

„Lord Rimen me je sam krunisao za sebe.“ Ona mrdnu bujnim kukovima. „Ja sam kraljica kurvi.“

Ne, pomisli Džejmi, i ta titula pripada mojoj sestri.

Ser Rimenu se vrati moć govora. „Začepi gubicu, drojlo, lord Džejmi neće da sluša tvoje budalaštine.“ Ovaj Frej je bio nabijen čovek širokog lica, sitnih očiju i mekanih, mesnatih podvoljaka. Dah mu je smrdeo na vino i crni luk

„Proglašavaš kraljice, ser Rimene?“ upita Džejmi tiho. „Glupo. Glupo kao ovo s lordom Edmurom.“

„Upozorio sam Crnu Ribu. Rekao da će Edmur umreti ako se zamak ne preda. Sagradio sam vešala, da im pokažem kako ser Rimen Frej ne preti u prazno. Kod Vodogleda je moj sin Valder uradio isto s Patrekom Malisterom i lord Džejson je kleknuo, ali... Crna Riba je hladan čovek. Odbio nas je, i zato...“

„...zato si obesio lorda Edmura?“

Čovek pocrvene. „Moj gospodar deda... ako ga obesimo, nećemo imati *taoca*, ser. Zar nisi na to pomislio?“

„Samo budala preti nečim što nije spreman da ispuni. Ako ti ja zapretim da ću te udariti ako ne začepiš gubicu, a ti se usudiš da progovoriš, šta misliš da ću uraditi?“

„Ser, ti ne raz...“

Džejmi ga udari. Bio je to udarac nadlanicom zlatne šake, ali od njegove siline ser Rimen se zatetura i pade u naručje svoje kurve. „Imaš debelu glavurdu, ser Rimene, a i debeo vrat. Ser Iline, koliko zamaha bi ti bilo potrebno da ga prosečeš?“

Ser Ilin dodirnu svoj nos jednim prstom.

Džejmi se nasmeja. „Prazno hvalisanje. Ja kažem tri.“

Rimen Frej pade na kolena. „Nisam ništa uradio...“

„...sem pijančenja i kurvanja. Znam.“

„Ja sam naslednik Prelaza. Ne možeš...“

„Upozorio sam te da ne pričaš.“ Džejmi ga je gledao kako bleđi. Pijanac, budala i kukavica. Lordu Valderu je bolje da ovog nadživi, inače su Freji propali. „Slobodan si, ser.“

„Slobodan?“

„Čuo si me. Odlazi.“

„Ali... kuda da idem?“

„U pakao ili kući, kako ti drago. Postaraj se da ne budeš u logoru kada sunce zađe. Možeš povesti svoju kraljicu kurvi, ali ne i tu njenu krunu.“ Džejmi se okrenu od ser Rimena ka njegovom sinu. „Edvine, prepuštam ti zapovedništvo tvog oca. Pokušaj da ne budeš toliko glup kao on.“

„To ne bi trebalo da bude velika teškoća, moj gospodaru.“

„Pošalji glas lordu Valderu. Kruna zahteva sve njegove sužnje.“ Džejmi mahnu zlatnom šakom. „Ser Lajle, dovedi ga.“

Edmur Tuli se sruši ničice kada ser Ilinov mač preseče uže. Stopa konoplje još mu je visila sa omče oko vrata. Delivepar je zgrbi i povuče ga na noge. „Riba na povocu“, reče on kroz smeh. „Tako nešto do sada još nisam video. „

Freji se razmaknuše da ih propuste. Ispod vešala se okupila gomila, uključujući i desetak razdrljenih i raspasanih pratilja logora. Džejmi primeti jednog čoveka s drvenom harfom. „Ti. Pevaču. Polazi sa mnom.“

Čovek dodirnu kapu. „Razumem, moj gospodaru.“

Niko nije rekao ni reč dok su se vraćali ka skeli, praćeni ser Rimenovim pevačem. Ali kada su se otisnuli i krenuli ka južnoj obali Stenovalje, Edmur Tuli zgrabi Džejmija za ruku. „Zašto?“

„Lanister uvek plaća svoje dugove, pomisli on, a drugog novca sem tebe nemam. „Smatraj to svadbenim poklonom.“

Edmur je zurio u njega opreznim očima. „Svadbenim poklonom?“

„Čuo sam da ti je žena lepa. Sigurno jeste, pošto si s njom ležao dok su ti ubijali sestru i kralja.“

„Nisam imao pojma.“ Edmur liznu ispucale usne. „Pred spavačom sobom su bili muzičari...“

„A leđi Rozlin ti je odvlačila pažnju.“

„Ona... naterali su je da to uradi, lord Valder i ostali. Rozlin nije želela... plakala je, ali sam mislio da je to zbog...“

„Pogleda na tvoju raspaljenu muškost? Da, siguran sam da bi zbog toga svaka žena zaplakala.“

„Ona nosi moje dete.“

Ne, pomisli Džejmi, *to tvoja smrt raste u njenom truhu*. Pošto se vratio u svoj šator, otpustio je Delivepra i ser Ilina, ali ne i pevača. „Uskoro će mi možda zatrebati pesma“, rekao mu je. „Lu, zagrej mome gostu vodu za kupanje. Pija, nađi mu čistu odeću. Ništa s lavovima, molim te. Peķ vina za lorda Tulija. Jesi li gladan, moj gospodar?“

Edmur klimnu glavom, ali su mu oči još bile sumnjičave.

Džejmi se smesti na tronožac dok se Tuli kupao. Prljavština se polako rastapala i mutila vodu. „Pošto budeš jeo, moji ljudi će te otpratiti u Brzorečje. Šta će posle biti, zavisi samo od tebe.“

„Šta hoćeš da kažeš?“

„Tvoj stric je star čovek Neustrašiv, da, ali je najbolji deo njegovog života prošlost. Nema nevestu da za njim tuguje, nema dece da ih brani. Dobra smrt je sve čemu se Crna Riba nada... ali pred tobom su, Edmure, godine. Zakoniti naslednik kuće Tulija si *ti*, a ne on. Tvoj stric služi po tvojoj volji. Sudbina Brzorečja je u tvojim rukama.“

Edmur je blenuo. „Sudbina Brzorečja...“

„Predaj zamak i niko neće poginuti. Tvoji ljudi mogu da odu u miru ili da ostanu i služe lorda Emona. Ser Brindenu će biti dozvoljeno da obuče crno, zajedno sa svim vojnicima iz posade koji odluče da mu se pridruže. Isto važi i za tebe, ako te Zid privlači. Ili možeš da odeš u Livačku stenu kao moj sužanj i tamo uživaš u svim udobnostima i ljubaznosti koje dolikaju taocu tvog porekla. Poslaću ti ženu da ti se pridruži, ako hoćeš. Ako rodi muško, služiće kući Lanistera kao paž i štitonoša, a kada zasluži da postane vitez, daćemo mu neke zemlje. Bude li ti Rozlin podarila kćer, postaraću se da ima dobar miraz kada stasa za udaju. Ti ćeš možda čak dobiti i pomilovanje, kada se rat okonča. Sve što treba da uradiš jeste da predaš zamak.“

Edmur diže šake iz kade i pogleda kako mu voda curi između prstiju. „A ako ga ne predam?“

Zašto me teraš da to kažem? Pija je stajala pored ulaza u šator s naručjem punim odeće. I njegove štitonoše su slušale, kao i pevač. *Neka čuju*, pomisli Džejmi. *Neka čitav svet čuje. Svejedno je*. Osmehnulo se na silu. „Video si koliko nas je, Edmure. Video si lestvice, kule, trebušete, ovnove. Dovoljno je samo da naredim i moj brat od ujaka će premostiti tvoj šanac i razvaliti tvoju kapiju. Stotine će izginuti, većinom tvoji ljudi. Prvi talas napada biće sastavljen od tvojih

bivših vazala, tako da ćeš dan započeti ubijanjem očeva i braće ljudi koji su za tebe ginuli u Blizancima. Drugi talas će činiti Freji, njih imam za bacanje. Moji zapadnjaci će krenuti kada tvojim strelcima ponestane strela, a vitezovi ti se toliko umore da jedva dižu mačeve. Kada zamak padne, svi u njemu će biti pogubljeni. Tvoja stada će biti poklana, tvoja bogošuma posečena, tvoje utvrde i kule spaljene. Srušiću ti zidine i skrenuti tok Stenovalje preko ruševina. Kada budem završio, niko neće znati da je tu nekada stajao zamak“ Džejmi ustade. „Tvoja žena će se možda okotiti pre toga. Siguran sam da ćeš hteti svoje dete. Poslaću ti ga kada se bude rodilo. Trebušetom.“

Posle njegovog govora usledila je tišina. Edmur je sedeo u kadi. Pija je stezala odeću na grudi. Pevač je zatezao žicu na harfi. Mali Lu je izdubio veknu bajatog hleba da napravi sebi zdelu, pretvarajući se da nije čuo. *Trebušetom*, pomisli Džejmi. Da mu je tetka ovde, da li bi i dalje govorila da je Tirion Tivinov sin?

Edmur Tuli napokon dode do glasa. „Mogao bih da ustanem iz ove kade i ubijem te na mestu, Kraljeubico.“

„Mogao bi da pokušaš.“ Džejmi je čekao. Kada Edmur ne pokuša da ustane, on reče: „Ostaviću te da uživaš u hrani. Pevaču, sviraj našem gostu dok jede. Siguran sam da znaš pesmu.“

„Onu o kiši? Da, moj gospodaru, znam je.“

Edmur kao da je tek tada ugledao pevača. „Ne. Neću ga. Sklanjaj ga odavde.“ „Što, pa to je samo pesma“, reče Džejmi. „On sigurno nema baš *toliko* loš glas.“

SERSEI

Velemeštar Piselij je bio starac još kada ga je prvi put upoznala, ali se činilo da je za poslednje tri noći ostarao još stotinu godina. Bila je potrebna čitava večnost da savije svoje škripavo koleno pred njom, a kada je to jednom učinio, nije mogao da ustane sve dok ga ser Ozmund nije cimnuo na noge.

Sersei ga je nezadovoljno proučavala. „Lord Kiburn me je izvestio da je lord Džajlz otkajšljao svoje.“

„Da, veličanstvo. Dao sam sve od sebe da mu olakšam poslednje časove.“

„Stvarno?“ Kraljica se okrenu leđi Meriveder. „A ja sam rekla da želim Rozbija živog, zar ne?“

„Jesi, veličanstvo.“

„Ser Ozmunde, sećaš li se tog razgovora?“

„Naredila si velemeštru Piseliju da ga spase, veličanstvo. Svi smo to čuli.“

Piselijeva usta su se otvarala i zatvarala. „Veličanstvo mora da zna, uradio sam za sirotog čoveka sve što je bilo moguće.“

„Kao što si uradio i za Džofrija? I za njegovog oca, mog voljenog muža? Od Roberta nije bilo snažnijeg čoveka u Sedam kraljevstava, a ipak si dozvolio da ga odnese vepar. O, da, ne zaboravimo ni Džona Erina. Nema sumnje da bi ubio i Neda Starka, da sam ti ga poverila na duže. Reci mi, meštore, da li si to u Citadeli naučio da kršiš ruke i izmišljaš izgovore?“

Starac ustuknu od njenog glasa. „Niko nije mogao više da učini, veličanstvo. Ja... ja sam uvek verno služio.“

„Kada si savetovao kralju Erisu da otvori kapije dok se vojska mog oca približavala, da li je to bila tvoja predstava o vernoj službi?“

„To... pogrešno sam procenio.“

„Da li je to bio dobar savet?“

„Veličanstvo sigurno zna...“

„Ja *znam* da si se pokazao beskorisnijim od Mesečevog Dečaka kada je moj sin bio otrovan. Ja *znam* da je kruni očajnički potrebno zlato, a naš rizičar je mrtav.“

Matora budala se uhvati za to. „Pripremiću... pripremiću spisak ljudi pogodnih da zauzmu mesto lorda Džajlza u Veću.“

„Spisak“ Sersei je njegova drskost bila zabavna. „Odlično mogu da zamislim kakav bi mi ti spisak doneo. Sedobrade starce, lakome budale i Debelog Garta.“

Usne joj se stegoše. „U posljednje vreme si često u društvu leđi Margeri.“

„Da. Da, ja... kraljica Margeri je neutešna zbog ser Loras. Spravljam veličanstvu napitke za spavanje i... druge lekarije.“

„Ne sumnjam. Reci mi, da li ti je naša mala kraljica naredila da ubiješ lorda Džajlza?“

„U-ubijem?“ Oči velemeštra Piselija se razrogačiše kao kuvana jaja. „Veličanstvo sigurno ne bi verovalo... njemu je kašalj došao glave, svih mi bogova, ja... veličanstvo ne bi... ona nije želela zlo lordu Džajlzu, zašto bi kraljica Margeri želela njegovu...“

„...smrt? Pa zato da posadi još jednu ružu u Tomenovo veće. Jesi li ti slep ili podmićen? Rozbi joj je stajao na putu, zato ga je smestila u grob. A ti si joj u tome pomogao.“

„Veličanstvo, kunem ti se, lord Džajlz je umro od kašlja.“ Usta su mu podrtavala. „Ja sam oduvek bio veran kruni, kraljevstvu... kući Lanistera.“

Tim redom? Piselijev strah je bio opipljiv. *Zreo je. Vreme je da iscedimo vočku i okusimo sok.* „Ako si tako odan kao što tvrdiš, zašto me onda lažeš? Ne trudi se da porekneš. Počeo si da obigravaš oko Device Margeri *pre* nego što je ser Loras poslan na Zmajkamen, zato me poštedi daljih bajki o tome kako samo težiš moju snahu. Šta te tako često vodi u Devojačku kulu? Sigurno ne isprazni razgovori s Margeri? Da se ne udvaraš onoj njenoj rošavoj obrednici? Cupkaš malu leđi Balver? Ili si postao njen uhoda, javljaš joj šta radim da bi bolje tkala svoje spletke?“

„Ja... ja samo izvršavam šta mi se kaže. Meštar se zaklinje na službu...“

„Velemeštar se zaklinje da služi kraljevstvu.“

„Veličanstvo, ona... ona je kraljica...“

„Ja sam kraljica.“

„Mislio sam... ona je kraljeva žena, i...“

„Znam ja ko je ona. Ono što hoću da znam jeste zašto si joj *ti* potreban. Da mojoj snahi nije loše?“

„Loše?“ Starac čupnu ono što je nazivao bradom, te retke bele dlake koje su nicalle iz njegovih mlitavih ružičastih podvoljaka. „N-nije loše, veličanstvo, ne tek tako. Moje zakletve mi zabranjuju da otkrivam...“

„Tvoje zakletve će ti biti slaba uteha u crnim ćelijama“, upozori ga ona. „Hoću istinu, inače ćeš u lance.“

Piseli se sruši na kolena. „Prekinjem te... ja sam bio čovek tvog oca, a i tvoj

prijatelj u stvari koja se tiče lorda Erina. Ne bih preživeo tamnice, ne ponovo...“

„Zašto te Margeri zove?“

„Ona želi... ona... ona...“

„Reci!“

On se sav skupi. „Mesečev čaj“, prošapta on. „Mesečev čaj, za...“

„Znam za šta služi mesečev čaj.“ *To je to.* „Vrlo dobro. Diži se s tih mlitavih kolena i pokušaj da se prisetiš šta znači biti muškarac.“ Piseli počeo da se s mukom pridiže, ali mu je bilo potrebno toliko vremena da je morala da kaže Ozmundu Kettleku da ga ponovo cimne. „Što se lorda Džajlza tiče, nema sumnje da će mu Otac na nebesima pravedno suditi. On nije imao dece?“

„Nije imao svoje rođene dece, ali je tu štićenik...“

„...koji nije njegova krv.“ Sersei tu smetnju odbaci odmahnuvši rukom. „Džajlz je znao koliko nam očajnički treba zlato. Nema sumnje da ti je poverio svoju želju da zavešta sve svoje zemlje i bogatstvo Tomenu.“ Rozbijevano zlato će joj pomoći da bar malo ispuni kovčege, a Rozbijevljeve zemlje i zamak mogu se darovati nekom njenom kao nagrada za odanu službu. *Lordu Vodenom, možda.* Oran je nagoveštavao da mu je potrebno sedište; lordovska titula je bez njega bila samo prazna počast. Sersei je znala da je bacio oko na Zmajkamen, ali je tu ciljao previsoko. Rozbi će više ići uz njegovo poreklo i položaj.

„Lord Džajlz je voleo veličanstvo svim svojim srcem“, govorio je Piseli, „ali... njegov štićenik...“

„...bez sumnje će shvatiti kada te bude čuo kako govoriš o samrtnoj želji lorda Džajlza. Idi i obavij to.“

„Ako je po volji veličanstvu.“ Velemeštar Piseli se skoro saplete o svoju odoru u žurbi da ode.

Ledi Meriveder zatvori vrata za njim. „Mesečev čaj“, reče ona i okrenu se kraljici. „Kako je budalasta! Zašto bi to uradila, toliko rizikovala?“

„Mala kraljica ima prohteve koje je Tomen premlad da zadovolji.“ To je uvek opasnost kada se odrasla žena udaje za dete. *A posebno sa udovicama. Može ona da tvrdi da je Renli nije ni pipnuo, ali ja u to ne verujem.* Žene piju mesečev čaj samo iz jednog razloga; device za njim nemaju nikakvu potrebu. „Moj sin je izdan. Margeri ima ljubavnika. To je veleizdaja, koja se kažnjava smrću.“ Nadala se samo da će matora veštica s licem kao suva šljiva, majka Mejsa Tirela, poživeti dovoljno da vidi suđenje. Zahtevajući da se Tomen i Margeri smesta venčaju, ledi Olena je osudila svoju dragocenu ružicu na glavosečin mač.

„Džejmi je odveo ser Ilina Pejna. Izgleda da ću morati da nađem novu kraljevu pravdu da joj otfikari glavu.“

„Ja ću to da uradim“, ponudi se Ozmund Kettleblek uz opušten kež. „Margeri ima lep mali vrat. Dobar oštar mač će da ga proseče iz prve.“

„Hoće“, reče Tena, „ali postoji tirelska vojska kod Krajoluja i još jedna u Devojačkom jezeru. I oni imaju oštre mačeve.“

Preplavljena sam ružama. To ju je ljutilo. Mejs Tirel joj je još trebao, ako već ne i njegova kći. Ali kako da se otarasi kćeri a da ne izgubi oca? „Veleizdaja je veleizdaja“ reče ona, „ali moramo da imamo dokaz, nešto opipljivije od mesečevog čaja. Ako se *dokaže* da je neverna, čak će i njen gospodar otac morati da je osudi, ili će sramota biti i njegova.“

Kettleblek je grickao kraj jednog brka. „Moramo da ih uhvatimo na delu.“

„Kako? Kiburn je nadzire i danju i noću. Njene sluge primaju moj novac, ali nam donose samo sitnice. A ipak niko nije video tog ljubavnika. Uši pred njenim vratima čuju pesmu, smeh, ogovaranje, ništa korisno.“

„Margeri je previše lukava da bi se dala tako lako uhvatiti“, reče ledi Meriveder. „Njene žene su njene zidine zamka. Spavaju s njom, oblače je, mole se s njom, čitaju s njom, šiju s njom. Kada ne sokolari ili jaše, igra se dodij- u- moj-zamak s malom Alisanom Balver. Kada god okolo ima muškaraca, s njom je njena obrednica, ili njene rođake.“

„Mora da se svojih kokošaka *bar nekad* otarasi“, bila je uporna kraljica. Onda joj sinu misao. „Osim ako i njene gospe nisu deo zavere... možda ne sve, ali neke.“

„Rođake?“ Čak je i Tena zvučala sumnjičavo. „Sve tri su mlade od male kraljice, i nedužnije.“

„Bludnice skrivene pod devičanski belim haljinama. Zato je njihov greh još strašniji. Imena će im živeti u sramoti.“ Izenada je kraljica to gotovo mogla da oseti na jeziku. „Tena, tvoj gospodar muž je moj sudnik. Vas dvoje morate da večerate sa mnom, već večeras.“ Želela je da se to obavi brzo, pre nego što Margeri dune u glavicu da se vrati u Visoki Sad ili da otplovi na Zmajkamen da bude uz ranjenog brata na pragu smrti. „Narediću kuvarima da nam ispeku vepra. A naravno, moramo da imamo i muziku, da nam pomogne varenju.“

Tena je bila veoma bistra. „Muzika. Baš tako.“

„Idi i reci svom gospodaru mužu da se postara za pevača“, požurivala ju je Sersei. „Ser Ozmunde, ti ostani. Imamo mnogo šta da raspravljamo. Trebaće mi i

Kiburn.“

Nažalost, u kuhinji nisu imali divljeg vepra, a nije bilo dovoljno vremena da se pošalju lovci. Umesto toga, kuvari su zaklali jednu krmaču iz zamka i poslužili im šunku nadevenu karanfilićem i zalivenu medom i suvim višnjama. To nije bilo ono što je Sersei želela, ali je završilo posao. Posle su imali pečene jabuke sa starim belim sirom. Ledi Tena je uživala u svakom zalogaju. Ali ne i Orton Meriveder, s čijeg okruglog bledog lica crveni pečati nisu nestajali od supe do sira. Mnogo je pio i krišom pogledavao u pevača.

„Prava šteta za lorda Džajlza“, reče Sersei napokon. „A ipak bih rekla da niko od nas neće zažaliti za njegovim kašljanjem.“

„Ne. Ne, rekao bih da neće.“

„Trebalo bi nam novi lord rizničar. Da u Dolu nije tako nemirno, vratila bih Petira Beliša, ali... čini mi se da ću isprobati ser Harisa na tom položaju. Sigurno neće biti gori od Džajlza, a bar ne kašlje.“

„Ser Haris je kraljeva desnica“, reče Tena.

Ser Haris je talac, i to slabašan. „Vreme je da Tomen ima jaču desnicu.“

Lord Orton diže pogled sa svog vinskog pehara. „Jaču. Naravno.“ Oklevao je. „Ko...?“

„Ti, moj gospodar. To ti je u krvi. Tvoj deda je zauzeo mesto mog rodenog oca kao Erisova desnica.“ Zamena Tivina Lanistera Ovenom Merivederom pokazala se mudrom kao zamena viteškog ata magarcem, naravno, ali Oven je bio star i propao čovek kada ga je Eris uzdigao, srdačan ali nesposoban. Njegov unuk je bio mlađi, i... *Pa, ima snažnu ženu.* Šteta što Tena nije mogla da služi kao desnica. Bila je trostruko veći muškarac od svog muža, a i daleko zabavnija. Uz to je, međutim, bila poreklom iz Mira i žensko, tako da će i Orton morati da posluži. „Nimalo ne sumnjam da si sposobniji od ser Harisa.“ *Sadržina mog nokšira je sposobnija od ser Harisa.* „Pristaćeš da služiš?“

„Da... da, naravno. Veličanstvo mi čini ogromnu čast.“

Veću nego što zaslužuješ. „Dobro si me služio kao sudnik, moj gospodar. I nastavićeš tako kroz ova... teška vremena pred nama.“ Kada je videla da je Meriveder shvatio šta ona to hoće da kaže, kraljica se okrenula da se osmehne pevaču. „A i ti moraš biti nagrađen, za sve milozvučne pesme koje si nam svirao dok smo jeli. Bogovi su ti poslali dar.“

Pevač se pokloni. „Veličanstvo je ljubazno što to govori.“

„Nisam ljubazna“, reče Sersei, „već samo iskrena. Tena mi kaže da te zovu

Plavi Bard.“

„Jeste, veličanstvo.“ Pevačeve čizme su bile od mekane plave teleće kože, čakšire od fine plave vune. Tunika je na njemu bila od svetloplave svile kroz čije se ukrasne proreze video svetlucavi plavi saten. Otišao je čak toliko daleko da je i kosu obojio u modro, kao što se radi u Tirošu. Dugačka i kovrdžava, padala mu je na ramena i mirisala kao da ju je prao ružinom vodicom. *Od plavih ruža, nema sumnje. Bar su mu zubi beli.* Bili su to lepi zubi, baš nimalo krivi.

„Nemaš drugo ime?“

Na obrazima mu se pojavi primesa ružičastog. „Kao dečaka su me zvali Vot. Dobro ime za malog seljaka, manje prikladno za pevača.“

Oči Plavog Barda bile su iste boje kao Robertove. I to je bilo dovoljno da ga zamrzi. „Lako je videti zašto si miljenik ledi Margeri.“

„Veličanstvo je ljubazno. Ona kaže da joj pružam zadovoljstvo.“

„O, u to sam sigurna. Mogu li da vidim tvoju lautu?“

„Ako je po volji veličanstvu.“ Ispod ljubaznosti primećivao se prisenaak nelagode, ali je ipak predao lautu. Kraljičini zahtevi se ne odbijaju.

Sersei okinu žicu i osmehnu se na zvuk. „Umilan i tužan kao ljubav. Reci mi, Vote... prvi put si legao sa Margeri pre nego što se udala za mog sina, ili posle?“

Na trenutak kao da nije shvatao. Onda mu se oči razrogačiše. „Veličanstvo je neko obmanuo. Kunem ti se, nikada...“

„*Lažove!*“ Sersei tresru lautom u pevačevo lice tako snažno da se obojeno drvo razbi u paramparčad. „Lorde Ortone, pozovi moje gardiste i vodi ovu spodobu u tamnicu.“

Lice Ortona Merivedera beše vlažno od straha. „Ovo... o, kakva podlost... usudio se da zavede *kraljicu!*“

„Bojim se da je bilo obrnuto, ali je ipak izdajnik. Neka peva lordu Kiburnu.“

Plavi Bard prebledel. „Ne.“ Krv mu je kapala iz usne koju je pokidala lauta. „Nikada nisam...“ Kada ga Meriveder uhvati za ruku, on vrisnu: „*Majko smiluj se, ne!*“

„Ja ti nisam majka“, reče mu Sersei.

Čak i u crnim ćelijama su od njega dobili samo poricanja, molitve i preklinjanje za milost. Nije prošlo dugo, a krv mu je lila niz bradu od svih polomljenih zuba, tri puta se pomokrio u plave čakšire, ali je ipak istrajavao u lažima. „Da li je moguće da imamo pogrešnog pevača?“, upita Sersei.

„Sve je moguće, veličanstvo. Ne boj se. Priznaće pre nego što svane.“ Tu dole

u tamnicama, Kiburn se oblačio u grubu vunu i kožnu kovačku kecelju. Plavom Bardu je rekao: „Oprosti što su gardisti bili grubi prema tebi. Žalosno koliko im je pristojno ophođenje strano.“ Glas mu je bio pažljiv, zabrinut. „Od tebe hoćemo samo istinu.“

„Rekao sam vam istinu“, projeca pevač. Gvozdeni okovi su ga držali pribijenog uz hladni kameni zid.

„Mi znamo da nije tako.“ Kiburn je u ruci imao britvu, čija je oštrica slabašno svetlucala pod svetlom baklji. Rasecao je odeću Plavog Barda, sve dok ovaj nije ostao sasvim go, samo u visokim plavim čizmama. Malje među nogama su mu bile smeđe, primetila je Sersei uz osmeh. „Reci nam kako si zadovoljavao malu kraljicu“, naredi ona.

„Nisam... pevao sam, to je sve, pevao sam i svirao. Gospe će ti reći. Uvek su s njom. Njene rodake.“

„Koliko si njih telesno spoznao?“

„Nijednu. Ja sam samo pevač. Molim vas.“

Kiburn reče: „Veličanstvo, možda je ovaj siroti čovek samo svirao za Margeri dok je bila s drugim ljubavnicima.“

„Ne. *Molim vas.* Ona nikada nije... ja sam *pevao*, samo sam *pevao*...“

Lord Kiburn pređe šakom Plavom Bardu preko grudi. „Da li ti uzima bradavice u usta u ljubavnoj igri?“ On uhvati jednu palcem i kažiprstom, pa uvrnu. „Neki muškarci uživaju u tome. Bradavice su im osjetljive kao ženama.“ Britva blesnu, pevač kriknu. Na njegovim grudima je vlažno crveno oko plakalo krv. Sersei pozli. Deo nje je želeo da zatvori oči, da se okrene, da to prekine. Ali ona je bila kraljica, a ovo je veleizdaja. *Lord Tivin se ne bi okrenuo.*

Na kraju im je Plavi Bard ispričao čitav svoj život, od samog rođenja. Otac mu je bio bačvar, a Vot je učio taj zanat, ali je kao dečak ustanovio da je veštiji u pravljenju lauta nego buradi. Kada je napuno dvanaest godina, pobeo je s družinom muzičara koje je čuo kako sviraju na jednom vašaru. Obišao je pola Hvata pre nego što je stigao u Kraljevu luku, u nadi da će steći naklonost na dvoru.

„Naklonost?“ Kiburn se zakikota. „Zar žene to sada tako nazivaju? Bojim se da si je našao i previše, družo moj... i to od pogrešne kraljice. Ona prava stoji pred tobom.“

Da. Sersei je za ovo krivila Margeri Tirel. Da nije bilo nje, Vot bi možda proživio dugačak i plodan život, pevao bi svoje pesmice i legao s pastircama i

napoličarskim kćerima. *Njene spletkes su me primorale na ovo. Okaljale me je svojim izdajstvom.*

Pre nego što je stigla zora, pevačeve visoke plave čizme bile su pune krvi, a on im je ispričao kako se Margeri dodirivala dok je gledala svoje rodake kako ga zadovoljavaju ustima. U drugim prilikama joj je pevao dok je ona utaživala pohotu drugih svojih ljubavnika. „Ko su bili oni?“, pitala je kraljica, a nesrećni Vot je imenovao ser Talada Visokog, Lamberta Ternberija, Džalabara Ksoa, blizance Redvine, Oznija Kettleka, Hjuja Kliftona i Viteza od Cveća.

To joj nije bilo po volji. Nije se usuđivala da ocrni ime junaka sa Zmajkamina. Sem toga, niko ko je poznavao ser Lorasu ne bi u to poverovao. Ni Redvini nisu mogli da budu deo te priče. Bez Senice i njene flote, kraljevstvo ne bi imalo izgleda da se obračuna s tim Juronom Vranookim i njegovim prokletim gvozdenljudima. „Samo nam izbacuješ imena ljudi koje si vidao u njenim odajama. Hoćemo istinu!“

„Istinu.“ Vot ju je gledao jednim plavim okom koje mu je Kiburn ostavio. Krv mu je izbijala u mehurićima kroz rupe gde su mu nekada stajali prednji zubi. „Možda sam... pogrešno upamtio.“

„Horas i Hober nisu učestvovali u tome, zar ne?“

„Nisu“ priznade on. „Oni nisu.“

„Što se tiče ser Lorasu, sigurna sam da se Margeri dobro trudila da od svog brata sakrije ono što se dešavalo.“

„Jeste. Sada se sećam. Jednom sam morao da se sakrijem ispod kreveta kada je ser Loras došao da je poseti. *On nikada ne sme da sazna*, rekla je.“

„Ova pesma mi se više sviđa.“ Najbolje je ne mešati velike lordove. Ostali, međutim... ser Talad je vitez lualica, Džalabar Kso izgnanik i prosjak Klifton samo jedan gardista male kraljice. *A Ozni je šlag na torti.* „Znam da ti je laknulo pošto si rekao istinu. I nipošto to nećeš zaboraviti kada Margeri budu izveli na sudenje. Ako ponovo počneš da lažeš...“

„Neću. Reći ću istinu. A posle...“

„...posle će ti biti dozvoljeno da obučeš crno. Imaš moju reč.“ Sersei se okrenu Kiburnu. „Postaraj se da mu rane budu očišćene i previjene, i daj mu makovog mleka protiv bolova.“

„Veličanstvo je milosrdno.“ Kiburn baci krvavu britvu u vedro sa sirćetom. „Margeri će se možda pitati kuda je bard otišao.“

„Pevači dolaze i odlaze, poznati su po tome.“

Seise se zadihala od uspona tamnim kamenim stepenicama iz crnih ćelija. *Moram da se odmorim*. Iznalaženje istine je bilo zamoran posao, a užasavala se onoga što sledi. *Moram da budem snažna. Ovo što ću uraditi jeste za dobrobit Tomena i kraljevstva*. Šteta što je Krastača Megi mrtva. *Pišam se ja na tvoje proročanstvo, starice. Mala kraljica je možda mlađa od mene, ali nikada nije bila lepša, a uskoro će biti mrtva*.

Ledi Meriveder ju je čekala u spavaćoj sobi. Bilo je gluvo doba noći, bliže zori nego sumraku. Džoslin i Dorkas su obe bile usnule, ali ne i Tena. „Da li je bilo užasno?“, upita ona.

„Ne možeš ni da nasluliš. Moram da spavam, ali se bojim snova.“

Tena joj pogladi kosu. „To je sve bilo radi Tomena.“

„Jeste. Znam da jeste.“ Seise se strese. „Grlo me peče. Budi dobra pa mi naspri vina.“

„Ako ćete to zadovoljiti. Samo to želim.“

Lažljivice. Zнала je ona šta Tena želi. Neka tako i bude. Ako je žena zaljubljena u nju, to će samo pomoći da ona i njen muž ostanu odani. U svetu tako punom izdajstava, to vredi nekoliko poljubaca. *Nije gora od većine muškaraca. A bar nema opasnosti da ću s njom zatrudneti*.

Vino je pomoglo, ali ne dovoljno. „Osećam se prljavo“, požali se kraljica dok je stajala kraj prozora, s peharom u ruci.

„Kupanje će ti pomoći, mila moja.“ Ledi Meriveder je probudila Dorkas i Džoslin i poslala ih po vrelu vodu. Dok se kada punila, pomogla je kraljici da se razodene, razvezujući vezice veštini prstima i skidajući joj haljinu s ramena. Onda je skinula i svoju haljinu i pustila je da padne na pod.

Kupale su se zajedno, Seise je ležala u Teninom naručju. „Tomen mora biti pošten najgorih pojedinosti svega ovoga“, rekla je Miranki. „Margeri ga još vodi u obredište svakog dana, da mole bogove za isceljenje njenog brata.“ Ser Loras nikako nije hteo da umre, što joj je išlo na živce. „I njene rođake su mu drage. Teško će mu pasti da ih sve izgubi.“

„Možda nisu sve tri krive“, predloži ledi Meriveder. „Znaš, sasvim je moguće da jedna od njih nije u tome učestvovala. Ako je posramljena i zgrožena onim što je videla...“

„...možda ćemo je ubediti da svedoči protiv drugih. Da, vrlo dobro, ali koja je nevinna?“

„Ala.“

„Ona stidljiva?“

„Tako izgleda, ali je zapravo više lukava nego stidljiva. Prepusti je meni, mila moja.“

„Rado.“ Priznanje Plavog Barda samo po sebi nikako nije dovoljno. Pevači, na kraju krajeva, žive od laganja. Ala Tirel bi bila od velike pomoći, ako Tena kod nje postigne uspeh. „Ser Ozni će takođe priznati. Ostali moraju biti naterani da shvate da će samo putem priznanja dobiti kraljevu milost, i Zid.“ Džalabaru Ksou će istina biti privlačna. Za ostale nije bila toliko sigurna, ali Kiburn ume da bude veoma ubedljiv...

Zora je svitala nad Kraljevom lukom kada su izašle iz kade. Kraljičina koža je bila bela i smežurana od dugog natapanja. „Ostani sa mnom“, rekla je Teni. „Neću da spavam sama.“ Čak se i pomolila pre nego što se uvukla pod pokrivače, tražeći lepe snove od Majke.

Bilo je uzaludno; kao i obično, bogovi su bili gluvi. Sersei je sanjala da je ponovo u crnim ćelijama, samo je ovog puta ona bila prikovana za zid umesto pevača. Bila je gola, a krv joj je kapala s vrhova grudi, gde joj je Bauk odgrizao bradavice. „Molim te“, preklinjala je, „molim te, nemoj moju decu, nemoj da naudiš mojoj deci.“ Tirion joj se samo cerio. I on je bio go, pokriven grubim maljama zbog kojih je više ličio na majmuna nego na čoveka. „Videćeš ih krunisane“, rekao je, „i videćeš ih mrtve.“ Onda je uzeo jednu krvavu dojku u usta i počeo da sisa, i bol ju je presekao kao usijan nož.

Probudila se uzdrhtala, u Teninom naručju. „Ružan san“, rekla je slabašno. „Vrištala sam? Izvini.“

„Snovi se na svetlosti dana pretvaraju u prašinu. Opet je to bio kepec? Zašto te on toliko plaši, taj blesavi čovečuljak?“

„On će me ubiti. To mi je predskazano kada mi je bilo deset godina. Želela sam da znam za koga ću se udati, ali je ona rekla...“

„Ona?“

„Megi.“ Reči pokuljaše iz nje. Još je čula Melaru Hederspun kako tvrdi da se proročanstva neće ostvariti ako nikada o njima ne pričaju. *U bunaru, međutim, nije bila tako čutljiva. Vrištala je i urlala.* „Tirion je valonkar“, rekla je. „Koristite li tu reč u Miru? Visokovalirijjska je i znači mali brat.“ Pitala je obrednicu Saranelu za reč pošto se Melara udavila.

Tena je uze za šaku pa je pogladi. „Ta je žena bila puna mržnje, stara, bolesna i ružna. Ti si bila mlada i prelepa, puna života i ponosna. Ona je živela u

Lanisgradu, rekla si, pa je zato znala za kepeca i da ti je on ubio majku. To stvorenje se nije usudilo da te udari, zbog onoga što si bila, zato je htelo da te rani svojim zmijskim jezikom.“

Da li je moguće? Sersei je želela da u to poveruje. „Melara je međutim umrla, baš kao što je ova predskazala. Nikada se nisam udala za princa Regara. A Džofri... kepec mi je ubio sina na moje oči.“

„Jednog sina“, reče leđi Meriveder, „ali imaš i drugog, milog i snažnog, a njemu se ništa loše neće desiti.“

„Nikada, dokle god sam živa.“ Glasno izgovorene reči su joj pomogle da u to poveruje. *Snovi se na svetlosti dana pretvaraju u prašinu, da.* Napolju je jutarnje sunce sijalo kroz izmaglicu od oblaka. Sersei ustade iz kreveta.

„Doručkovaću s kraljem. Hoću da vidim svog sina.“ *Sve što radim, radim zbog njega.*

Tomen joj je pomogao da se sabere. Nikada joj nije bio dragoceniji nego tog jutra, dok je čavrljao o svojim mačićima i kapao med na komad vrućeg crnog hleba, koji je stigao pravo iz peći. „Ser Skakutalo je ulovio miša“, rekao joj je, „ali mu ga je Gospa Brka ukrala.“

Ja nikada nisam bila tako mila i nevina, pomisli Sersei. *Kako će on jednog dana vladati ovim okrutnim kraljevstvom?* Majka u njoj je želela samo da ga zaštiti; kraljica u njoj je znala da on mora da očvrsne, inače će ga Gvozdeni presto sigurno progutati. „Ser Skakutalo mora da nauči da brani svoja prava“, reče mu ona. „U ovom svetu slabi su uvek žrtve jakih.“

Kralj razmisli o tome dok je lizao med s prstiju. „Kada se ser Loras vrati, naučiću da se borim kopljem, mačem i buzdovanom, isto kao on.“

„Naučićeš da se boriš“, obeća kraljica, „ali ne od ser Loras. On se neće vratiti, Tomene.“

„Margerit kaže da hoće. Mi se molimo za njega. Tražimo Majčinu milost, i da mu Ratnikda snage. Elinor kaže da je ovo sad ser Lorasova najteža bitka.“

Ona mu pogladi kosu, mekane zlatne uvojke koji su je toliko podsećali na Džofa. „Popodne ćeš provesti sa ženom i njenim rođakama?“

„Ne danas. Rekla je da mora da posti da se pročisti.“

Post i pročišćenje... o, za Devičin dan. Prošle su godine otkako je Sersei poslednji put morala da pazi na taj praznik *Tripudijum udavana, a ipak bi želela da verujemo da je još devica.* Čedna u belom, mala kraljica će povesti svoje kokoške do Belorovog obredišta da upale visoke bele sveće pred Devičinim stopalima i

stave joj vence od pergamenta oko svetog vrata. *Bar nekoliko njenih kokošaka.* Na Devičin dan je udovicama, majkama i kurvama zabranjeno da ulaze u obredišta, zajedno s muškarcima, da ne skrnave svete pesme nevinosti. Samo device smeju...

„Majko? Da nisam rekao nešto pogrešno?“

Seisei poljubi sina u čelo. „Rekao si nešto veoma mudro, dušice. Sada trči da se igraš s mačićima.“

Posle je pozvala ser Ozniya Kettlebleka u svoju radnu odaju. Došao je znojav od vežbi u dvorištu, razmetljivog hoda, a kada je kleknuo, skidao ju je pogledom, kao što je uvek činio.

„Ustani, ser, i sedi pored mene. Jednom si mi učinio odvažnu uslugu, ali sada sam ti spremila jedan tvrdi orah.“

„Da, a i ja za tebe imam nešto tvrdo.“

„To mora da sačeka.“ Lagano je prešla preko njegovih ožiljaka vrhovima prstiju. „Sećaš li se kurve koja ti je ovo ostavila? Daću ti je kada se budeš vratio sa Zida. To bi ti se dopalo?“

„Tebe ja hoću.“

Taj je odgovor i želela da čuje. „Prvo moraš da priznaš svoju izdaju. Grehovi će otrovati čovekovu dušu ako ostanu da se gnoje. Znam da ti je teško da živiš sa onim što si učinio. Krajnje je vreme da se oslobodiš svoje sramote.“

„Sramote?“ Ozni je zvučao zbunjeno. „Rekao sam Ozmundu, Margeri samo flertuje. Nikada me ne pušta da uradim nešto više nego..“

„Viteški je što je štitiš“, prekide ga Seisei, „ali si previše dobar vitez da bi živeo sa svojim zločinom. Ne, moraš još ove noći da odeš u Veliko obredište Belorovo i da razgovaraš s prvoobrendikom. Kada su čovekovi gresi tako crni, samo njegova presvetost može da ga spase od muka paklenih. Ispričaj mu kako si legao sa Margeri i njenim rođakama.“

Ozni zatrepta. „Šta, i sa rođakama?“

„Megom i Elinor“, reče ona, „ali nikada sa Alom.“ Zbog te sitne pojedinosti će čitava priča biti uverljivija. „Ala bi sedela i plakala, i preklinjala ostale da prestanu s gresima.“

„Samo Mega i Elinor? Ili i Margeri?“

„Margeri, sasvim sigurno. Ona je stajala iza svega.“

Rekla mu je sve što je imala na umu. Dok je Ozni slušao, na licu mu se postepeno videlo da shvata. Kada je završila, on reče: „Pošto joj odsečeš glavu,

hoću onaj poljubac koji mi nikada nije dala.“

„Dobićeš poljubaca koliko god želiš.“

„A onda Zid?“

„Samo nakratko. Tomen je milosrdan kralj.“

Ozni počeša ožiljke na obrazu. „Obično kada lažem o nekoj ženi, govorim kako je nikada nisam tucao, a one govore da jesam. Ovo... nikada ranije nisam lagao nekog *prvoobrednika*. Mislim da se za to ide u neki pakao. Jedan od onih gorih.“

Kraljica je bila zatečena. Poslednje što je očekivala bila je pobožnost od jednog Kettleka. „Odbijaš da me poslušаш?“

„Ne.“ Ozni dodirnu njenu zlatnu kosu. „Stvar je u tome da najbolje laži u sebi kriju zrnice istine... da budu ukusnije, što će se reći. A ti hoćeš da odem i kažem kako sam jebao kraljicu...“

Skoro da ga je ošamarila. Skoro. Ipak, otišla je predaleko, i previše je bilo na kocki. *Sve što radim, radim za Tomena*. Okrenula je glavu i uhvatila ser Oznijevu šaku, poljubila mu prste. Bili su grubi i tvrdi, žuljeviti od mača. *Robert je imao takve ruke*, pomisli ona.

Sersei ga zagrlí. „Neću da se priča kako sam te naterala da lažeš“, prošaputa dubokim glasom. „Daj mi sat vremena, pa dodi u moju spavaću sobu.“

„Dovoljno smo dugo čekali.“ Gurnuo je prste u prslučić njene haljine i cimmuo, i svila se poderala uz tako glasan zvuk da je Sersei pomislila kako ga je čulo pola Crvene tvrđave. „Skidaj i ostalo, pre nego što i to pokidam“, reče on. „Krunu zadrži. Dopadaš mi se s krunom.“

PRINCEZA U KULI

Njeno zatočeništvo nije bilo teško.

Arijanu je to tešilo. Zašto bi se njen otac toliko trudio da joj pruži svu udobnost u zatočeništvu ako je čeka smrt izdajnice? *Sigurno neće da me ubije*, ponavljala je sebi stotinu puta. *Nije u njegovoj prirodi da bude tako okrutan. Ja sam njegova krv i seme, njegova naslednica, njegova jedina kći.* Ako bude potrebno, bacije se pod točkove njegove stolice, priznaće svoju krivicu i moliće ga za oprostaj. I plakaće. Kada vidi suze kako joj se rone niz lice, oprostiće joj.

Nije bila toliko sigurna da će oprostiti sama sebi.

„Areo“, prekinjala je čoveka koji ju je zarobio na dugom, suvom putu do Zelenkrvi do Sunčevog koplja, „nisam želela da se devojčici desi bilo šta nažao. Moraš da mi veruješ.“

Hotah joj nije odgovorio, osim što je zabrundao. Arijana je osećala njegov bes. Tamna Zvezda mu je umakao, najopasniji iz njene zavereničke družine. Bio je brži od svih progonilaca i nestao je u dubokoj pustinji, krvavog sečiva.

„Kapetane, ti me poznaješ“, govorila je Arijana dok su se lige nizale. „Znao si me još dok sam bila mala. Uvek si me čuvao, kao što si čuvao moju gospu majku kada si došao s njom iz Velikog Norvosa da joj budeš štit u nepoznatoj zemlji. Sada si mi potreban. Potrebna mi je tvoja pomoć. Nikada nisam htela...“

„Šta si htela, to nije bitno, mala princezo“, rekao je Areo Hotah. „Već samo ono što si uradila.“ Izraz njegovog lica bio je kamen. „Žao mi je. Prinčevo je da zapoveda, Hotahovo da izvršava.“

Arijana je očekivala da će je izvesti pred visoko sedište njenog oca, pod kupolom od obojenog stakla u Sunčevoj kuli. Umesto toga, Hotah ju je odveo u Kulu koplja, na staranje domostrojitelju njenog oca Rikasu i ser Manfriju Martelu, zapovedniku odbrane zamka. „Princezo“, rekao je Rikaso, „oprostićeš starom i slepom čoveku ako se ne popne sa tobom. Ove noge nisu više dorasle tolikim stepenicama. Pripremljena ti je odaja. Ser Manfri će te otpratiti, da čekaš prinčevu volju.“

„Prinčevu zlovolju, hoćeš da kažeš. Hoće li i moji prijatelji biti ovde zatočeni?“ Arijana je posle hvatanja bila razdvojena od Garina, Dreja i ostalih, a Hotah nije hteo da joj kaže šta će s njima biti. „To će da odluči princ“, bilo je sve što je kapetan hteo o tome da kaže. Ser Manfri je bio malo otvoreniji. „Ovedeni

su u Daščare, a odatle će lađom biti prebačeni u Suru grozu, gde će sačekati da princ Doran odluči o njihovoj sudbini.“

Sura groza je bio ruševni stari zamak na vrhu jedne stene u Dornskom moru, mračan i jeziv zatvor gde se najgori zločinci šalju da istrunu i umru. „Zar moj otac hoće da ih ubije?“ Arijana nije u to mogla da poveruje. „Sve što su učinili, učinili su iz ljubavi prema meni. Ako moj otac hoće krv, neka ona bude moja.“

„Kako ti kažeš, princezo.“

„Hoću da razgovaram s njim.“

„To je i očekivao.“ Ser Manfri je uze za ruku i povede uz stepenice, sve više i više, dok joj nije ponestalo daha. Kula koplja je stajala stotinu i po stopa visoka, a njena ćelija je bila skoro na samom vrhu. Arijana je odmeravala sva vrata kraj kojih su prolazili, pitajući se da li je neka Peščana zmija zaključana iza njih.

Kada su njena vrata zatvorili i zaključali, Arijana je počela da istražuje svoj novi dom. Ćelija joj je bila prostrana, provetrena i imala je sve udobnosti. Bili su to mirski sagovi na podu, crno vino za piće, knjige za čitanje. U jednom uglu je stajala kićena tabla za *sivas* s figurama izrezbarenim od slonovače i oniksa, mada nije imala s kim da igra, čak i da je bila za to raspoložena. Imala je perjani dušek da na njemu spava i nužnik s mermernim sedištem i korpom bilja, da zamiriše vazduh. S te visine pogled je bio veličanstven. Jedan prozor je gledao na istok, tako da je mogla da posmatra kako se sunce rada iznad mora. Drugi joj je omogućavao da gleda dole na Kulu sunca, Vijugave zidine i Trostruku kapiju iza njih.

Istraživanje je potrajalo kraće nego što bi trajalo vezivanje sandala, ali je bar poslužilo da neko vreme zadrži suze. Arijana je našla lavor i vrč hladne vode, pa se umila i oprala ruke, ali nikakvo trljanje nije moglo da je očisti od tuge. *Aris*, pomisli ona, *moj beli vitez*. Suze joj ispuniše oči, i odjednom je plakala, čitavo telo su joj potresali jecaji. Sećala se kako je Hotahova teška sekira prosekla kroz njegovo meso i kost, kako je glava odletela kroz vazduh. *Zašto si to uradio? Zašto si odbacio svoj život? To nisam tražila od tebe, to nikada nisam htela, samo sam želela... želela sam... želela...*

Te noći je zaspala plačući... prvi put, ali ne i poslednji. Mir nije nalazila čak ni u snovima. Sanjala je Arisa kako je miluje, kako joj se osmehuje, govori joj da je voli... ali su sve vreme strelice bile u njemu, a rane su mu plakale, bojile mu belu odeću u crveno. Jedan deo nje znao je da je to košmar, čak i dok ga je sanjala. *Ujutru će sve ovo da nestane*, govorila je princeza sebi, ali kada je jutro

stiglo, još se nalazila u ćeliji, ser Aris je još bio mrtav, a Mirsela... *ni to nikada nisam želela. Nisam želela da joj se desi ništa loše. Samo sam želela da postane kraljica. Da nas nisu izdali...*

„Neko je progovorio“, rekao je Hotah. Još bi se razbesnela kada bi se toga prisetila. Nije htela da se ostavi te misli, ona je pothranjivala plamen u njenom srcu. Bes je bolji od suza, bolji od tuge, bolji od grize savesti. Neko je progovorio, neko kome je verovala. Aris Oukhart je zbog toga poginuo, ubijen koliko izdajničkim šapatom toliko i kapetanovom sekrom. Krv koja je linula preko Mirselinog lica, i ona je izdajnikovo delo. Neko je progovorio, neko koga je volela. To je bila najokrutnija rana.

Ispred kreveta je stajao kovčeg pun njenih stvari, pa je skinula od puta prljavu odeću u kojoj je spavala, i odabrala najizazovniju haljinu koju je mogla da nađe, tanke komadiće svile koji su pokrivali sve a nisu skrivali ništa. Princ Doran se možda prema njoj odnosi kao prema detetu, ali je ona odbijala da se tako oblači. Zнала je da će zbog takve odeće njenom ocu biti neprijatno kada bude došao da je grdi zato što je pobešla s Mirselom. Računala je na to. *Ako budem morala da puzim i plačem, neka i njemu bude neprijatno.*

Očekivala ga je istog dana, ali kada su se vrata napokon otvorila, ispostavilo se da su to samo sluge s njenim podnevnim obrokom. „Kada ću moći da vidim oca?“, upitala je, ali niko od njih nije hteo da odgovori. Jare je bilo pečeno s limunom i medom. Uz njega su stigle i sarmice od vinove loze punjene mešavinom suvog grožđa, crnog luka, pečuraka i ljutih zmajskih papričica. „Nisam gladna“, rekla je Arijana. Njeni prijatelji će jesti brodski dvopek i usoljenu govedinu na svom putu za Suru grozu. „Nosite ovo i dovedite mi princa Dorana.“ Ali oni su ostavili hranu, a njen otac nije došao. Posle nekog vremena, glad joj je oslabila odlučnost, tako da je sela i jela.

Kada je hrane nestalo, Arijana više nije imala šta da radi. Šetkala je po svojoj kuli, dvaput i triput i tri puta po triput. Sela je pored table za *sivas* i dokono pomerila jednog slona. Sklupčala se na sedištu pod prozorom i pokušala da čita knjigu, sve dok joj se reči nisu zamutile pred očima, i dok nije shvatila da ponovo plače. *Arise, mili moj, moj beli viteže, zašto si to uradio? Trebalo je da se predaš. Pokušala sam da ti kažem, ali su mi reči zastale u grlu. Ti neustrašiva budalo, nisam želela da pogineš niti da Mirsela... o, smilujte se bogovi, ta mala devojčica...*

Napokon je otpuzala nazad na krevet. Svet se smračio, i nije imala šta drugo da radi do da spava. *Neko je progovorio*, pomislila je. *Neko je progovorio*. Garin,

Drej i Šarena Silva su joj bili prijatelji iz detinjstva, jednako dragi kao i sestra od strica Tijena. Nije mogla da poveruje da bi je oni potkazali... ali to je ostavljalo samo Tamnu Zvezdu, a ako je on izdajnik, zašto je okrenuo mač na sirotu Mirselu? *On je pre hteo da je ubije nego da je kruniše, to je i sam rekao u Mahnitaj steni. Rekao je da ću tako dobiti ono što želim.* Ali nije se uklapalo da je Dejn izdajnik. Ako je ser Džerold bio crv u jabuci, zašto je okrenuo svoj mač na Mirselu?

Neko je progovorio. Da li je moguće da je to bio ser Aris? Da li je griza savesti belog viteza nadjačala njegovu strast? Da li je voleo Mirselu više od nje i izdao svoju novu princezu da bi se iskupio za izdajstvo stare? Da li ga je toliko bila sramota onoga što je učinio da je na Zelenkrvi odbacio svoj život pre nego da se suoči sa sramotom?

Neko je progovorio. Kada otac dođe da je vidi, saznaće ko. Princ Doran, međutim, nije došao ni sutra. Ni prekosutra. Princeza je ostavljena sama, da se šetka, plače i liže svoje rane. Za dana je pokušavala da čita, ali su knjige koje su joj ostavili bile smrtno dosadne: debele stare istorije i zemljopisi, mape s beleškama, studija o dornskim zakonima, suva kao drenovina. *Sedmokraka zvezda i Životi prvoobrednika*, neka ogromna knjiga o zmajevima u kojoj su nekako bili nezanimljivi kao daždevnjaci. Arijana bi mnogo šta dala za primerak *Deset hiljada brodova* ili *Ljubavi kraljice Nimerije*, za bilo šta što bi joj zaokupilo misli i omogućilo da na sat ili dva pobegne iz kule, ali takva zabava joj je bila uskraćena.

Sa sedišta pod prozorom, bilo je dovoljno samo da proviri napolje pa da vidi veliku kupolu od zlata i obojenog stakla dole pod sobom, gde je njen otac sedeo i vladao. *Uskoro će me pozvati*, govorila je sebi.

Nije imala druge posetioce sem slugu; Borsu s čekinjastom bradom, visokog, veoma dostojanstvenog Timota, sestara More i Melei, lepe male Sedre, stare Belandre koja je nekada bila sobarica njene majke. Donosili su joj hranu, menjali joj posteljinu i praznili nokšir pod njenim nužnikom, ali niko nije hteo da sa njom razgovara. Kada je zatražila još vina, Timot bi joj ga doneo. Ako je želela neku omiljenu hranu, smokve, masline ili paprike punjene sirom, trebalo je samo da kaže Belandri, i ona bi se pojavila. Mora i Melei su odnosile njenu prijavu odeću i donosile je čistu i svežu. Svakog drugog dana donosili su joj kadu, i stidljiva mala Sedra bi joj nasapunjala leđa i pomogla joj da iščetka kosu.

A ipak joj niko od njih ništa nije govorio, a nisu hteli ni da odgovore kada bi ih ona pitala šta se dešava u svetu van njenog kaveza od peščara. „Da li je Tamna

Zvezda uhvaćen?⁶, upitala je Borsa jednog dana. „Da li još tragaju za njim?“ Čovek joj je samo okrenuo leđa i otišao. „Jesi li ogleuveo?⁶, besno je viknula. „Vraćaj se ovamo i odgovori mi. Naređujem ti.“ Jedini odgovor je bio zvuk vrata koja se zatvaraju.

„Timote“, pokušala je, jednog drugog dana, „šta je bilo s princezom Mirselom? Nisam želela da joj se desi ništa loše.“ Drugu princezu je poslednji put videla dok su jahali ka Sunčevom koplju. Preslaba da sedi na konju, Mirsela je putovala u nosiljci, glave umotane svilenim zavojima preko mesta gde ju je Tamna Zvezda isekao, zelenih očiju blistavih od groznice. „Reci mi da nije umrla, preklinjem te. Kakve bi štete bilo ako to saznam? Reci mi kako joj je.“ Timot nije odgovorio.

„Belandra“, rekla je Arijana nekoliko dana kasnije, „ako si ikada volela moju gospu majku, sažali se na njenu sirotu kćer i reci mi kada moj otac namerava da dođe da me vidi. Molim te. Molim te.“ Ali i Belandra kao da je progutala jezik.

Zar otac ovako želi da me muči? Ne vrelim gvoždem niti na točku, već jednostavnom tišinom? To je bilo tako nalik na Dorana Martela da je Arijana morala da se nasmeje. Misli da je prefinjen, a zapravo je samo slab. Odlučila je da uživa u tišini, da iskoristi vreme da se zaleči i osnaži za ono što sigurno sledi.

Znala je da nema svrhe beskonačno razmišljati o ser Arisu. Umesto toga je naterala sebe da misli o Peščanim zmijama, posebno o Tijeni. Arijana je volela sve svoje sestre kopilanke, od prgave Obare do male Loreze, najmlađe, kojoj je bilo tek šest godina. Tijenu je ipak oduvek najviše volela; bila joj je kao rođena sestra koju nikada nije imala. Princeza nikada nije bila bliska sa svojom braćom; Kventin je bio tamo u Gvozd-šumi, a Tristan je bio premali. Ne, uvek su to bile ona i Tijena, s Garinom, Drejom i Šarenom Silvom. Nim bi im se ponekad pridružila u zabavi, a Sarela se uvek gurala tamo gde joj nije mesto, ali su uglavnom bili petočlano društvo. Prskali su se u bazenima i fontanama Vodenih vrtova, i jahali u bitku sedeći jedni drugima na golim ramenima. Ona i Tijena su zajedno naučile da čitaju, zajedno naučile da jašu, zajedno naučile da plešu. Kada im je bilo deset godina, Arijana je ukrala vrč vina i zajedno su se napile. Delile su hranu, postelju i nakit. Delile bi i svog prvog muškarca, ali se Drej previše uzbudio i isprskao Tijenine prste čim ga je izvadila iz čakšira. *Ruke su joj opasne.* Na tu uspomenu se osmehnula.

Što je više mislila o svojim sestrama od strica, to su joj više nedostajale. *Sasvim je moguće da su odmah ispod mene.* Te noći je Arijana pokušala da udara

po podu petom svoje sandale. Kada joj niko nije odgovorio, nagnula se kroz prozor i zagledala dole. Videla je druge prozore, manje od svog, neke uzane kao strelnice. „*Tijena!*“, viknula je. „*Tijena, jesi li tu? Obara, Nim? Čujete li me? Elarija? Ima li koga? TIJENA?*“ Princeza je pola noći provela viseći na prozoru, dozivajući dok je grlo nije zbolelo, ali joj uzvikom nije uzvraćeno. To ju je uplašilo više nego što je mogla da izrekne. Ako su Peščane zmiye zatočene u Kuli koplja, sigurno su čule njeno dozivanje. Zašto onda nisu odgovorile? *Ako im je otac naudio, nikada mu neću oprostiti, nikada*, rekla je sebi.

Kada je prošla i druga nedelja, strpljenje joj se sasvim istanjilo. „Sada ću razgovarati s ocem“, rekla je Borsu svojim najzapovedničkim glasom. „Odvešćeš me do njega.“ Nije je odveo do njega. „Spremna sam da vidim princa“, rekla je Timotu, ali se on okrenuo kao da je nije čuo. Sutradan ujutro je Arijana sedela pored vrata kada su se otvorila. Jurnula je pored Belandre, izbišći joj iz ruku tanjir sa začinjnim jajima koji se razbio o zid, ali su je stražari uhvatili pre nego što je prešla tri koraka. I njih je poznavala, ali su ostali gluvi na njeno preklinjanje. Odvukli su je nazad u ćeliju, ne obazirući se na njeno vrištanje i ritanje.

Arijana je shvatila da mora biti lukavija. Sve nade je polagala u Sedru; devojka je bila mlada, neiskusna i lakoverna. Garin se hvalio da je jednom legao s njom, prisećala se princeza. Sledeći put kada se kupala, dok joj je Sedra sapunjala leđa, raspričala se o svemu i svačemu. „Znam da vam je naredeno da sa mnom ne razgovarate“, rekla je, „ali meni niko nije rekao da ne razgovaram s vama.“ Pričala je o dnevnoj jari, i šta je sinoć večerala i kako sirota Belandra postaje spora i ukočena. Princ Oberin je *svoje* kćeri naoružao, da nikada ne budu nezaštićene, ali Arijana Martel nije imala oružja sem svog lukavstva. I tako se osmehivala i umiljavala, i za uzvrat od Sedre nije tražila ništa, ni reč ni klimanje glavom.

Sutradan za večerom ponovo je pričala devojci dok ju je ova služila. Ovog puta je spomenula i Garina. Sedra je na spomen njegovog imena stidljivo digla pogled i umalo nije prosula vino koje je sipala. *Znači, tako stvari stoje*, pomislila je Arijana.

Za vreme sledećeg kupanja, pričala je o svojim zatočenim prijateljima, posebno o Garinu. „Za njega se najviše bojim“, poverila se sluškinji. „Siročići su neukrotive duše, žive da bi lutali. Garinu je potrebno sunce i svež vazduh. Ako ga zaključaju u nekoj vlažnoj kamenoj ćeliji, kako će da preživi? U Suroj grozi neće

izdržati ni godinu dana.“ Sedra nije odgovorila, ali joj je lice bilo skroz bledo kada je Arijana ustala iz vode, i tako je snažno stezala sunder da je sapunica kapala na mirski sag.

Pa ipak, prošla su još četiri dana i dva kupanja pre nego što je devojka postala njena. „Molim te“, prošaptala je napokon Sedra, pošto je Arijana živopisno dočarala kako će se Garin baciti s prozora svoje ćelije, da pre smrti poslednji put okusi slobodu. „Moraš da mu pomogneš. Ne dozvoli da umre, molim te.“

„Ništa ne mogu da učinim dok sam ovde zaključana“, uzvratila je ona šapatom. „Moj otac neće da me vidi. *Ti* si jedina koja može da spase Garina. Voliš ga?“

„Da“, prošaputala je Sedra i pocrvenela. „Ali kako ja mogu da pomognem?“

„Možeš da krišom izneseš jedno pismo“, odgovorila je princeza. „Hoćeš li to da učiniš? Hoćeš li da rizikuješ... radi Garina?“

Sedrine oči se raširiše. Klimnula je glavom.

Sada imam gavrana, pomislila je Arijana slavodobitno, *ali kome da ga pošaljem?* Jedini zaverenik koji je izmakao mreži njenog oca bio je Tamna Zvezda. Međutim, sasvim je moguće da je i ser Džerold u međuvremenu uhvaćen; ako nije, sigurno je pobjegao iz Dorne. Onda je pomislila na Garinovu majku i siročiće sa Zelenkrvi. *Ne, ne njima. To mora biti neko ko ima stvarnu moć, neko ko nije učestvovao u našoj zaveri a ipak ima razloga da nam bude naklonjen.* Pomislila je da se obrati sopstvenoj majci, ali je ledi Melarija bila daleko, u Norvosu. Sem toga, princ Doran već godinama nije slušao svoju gospu ženu. *Ni njoj. Potreban mi je neki lord, dovoljno velik da natera mog oca da me pusti.*

Najmoćniji dornski lord bio je Anders Ironvud, Krv kraljeva, gospodar Gvozd-šume i zaštitnik Kamenog drumu, ali je Arijana znala da je besmisleno da pomoć traži od čoveka koji je podigao njenog brata Kventina. *Ne.* Drejov brat ser Dezijel Dolt je nekada želeo da se oženi njom, ali je bio previše poslušan da bi se suprotstavio princu. Sem toga, premda Vitez od Limunšume može da zastraši nekog sitnog lorda, ipak nema snage da utiče na princa od Dorne. *Ne.* Isto je važno i za oca Šarene Silve. *Ne.* Arijana je napokon shvatila da ima samo dve prave nade: Harmena Alera, gospodara Paklengaja, i Frenkina Faulera, gospodara Nebohvata i zaštitnika Prinčevog prevoja.

Polovina Alera su napola ludi, glasila je izreka, *a druga polovina su još gori.* Elarija Peščana je bila vanbračna kći lorda Harmena. Ona i njena dečica su zatočene zajedno sa ostalim Peščanim znijama. To je sigurno razbesnelo lorda

Harmena, a Aleri su opasni kada se razbesne. *Možda i previše opasni*. Princeza nije želela da ugrozi još tuđih života.

Lord Fauler je možda sigurniji izbor. Stari Soko, tako su ga zvali. Nikada se nije slagao sa Andersom Ironvudom; zla krv među njihovim kućama trajala je već hiljadu godina, još otkako su se u Nimerijinom ratu Fauleri opredelili za Martela a ne za Ironvuda. Blizanci Fauleri su takođe bili čuveni prijatelji leđi Nim, ali koliko će to uticati na Starog Sokola?

Danima se Arijana kolebala dok je sastavljala svoje tajno pismo. „Daj čoveku koji ti ovo donese stotinu srebrnih jelenova“, počela je. To će obezbediti da poruka bude isporučena. Napisala je gde je, i molila za spas. „Kada se budem udavala, neću zaboraviti onoga ko me izbavi iz ove ćelije.“ *To će naterati junake da dolete*. Ako je princ Doran nije razbaštinio, i dalje je ona zakoniti naslednik Sunčevog koplja; čovek za koga se bude udala jednog će dana vladati Dornom uz nju. Arijana je samo mogla da se moli da joj spasilac bude mlađi od staraca koje joj je otac nudio tokom godina. „Hoću pratioca koji ima zube“, rekla mu je kada je odbila poslednjeg.

Nije se usudila da traži pergament, da ne bi probudila sumnje svojih čuvara, pa je zato pismo napisala u dnu strane iscepane iz *Sedmokrake zvezde*, i utisnula ga Sedri u šaku prilikom sledećeg kupanja. „Pored Trostruke kapije postoji mesto gde se karavani snabdeavaju pre nego što krenu na prelazak preko dubokog peska“, rekla joj je Arijana. „Nađi nekog putnika koji ide za Prinčev prevoj, i obećaj mu stotinu srebrnih jelenova ako stavi ovo u ruke lorda Faulera.“

„Hoću.“ Sedra je sakrila poruku u prslučić. „Naći ću nekoga pre nego što sunce zađe, princezo.“

„Dobro“, rekla je ona. „Sutra ćeš mi ispričati kako je prošlo.“

Međutim, devojka se sutra nije vratila. Ni prekosutra. Kada je došlo vreme za Arijanino kupanje, Mora i Meleji su joj napunile kadu, i ostale da joj operu leđa i iščekaju kosu. „Da se nije Sedra razbolela?“, upitala ih je princeza, ali nijedna nije htela da odgovori. *Uhvatili su je*, samo je to uspela da pomisli. *Šta bi drugo moglo da bude?* Te noći jedva da je oka sklopila, zbog straha od onoga što će uslediti.

Kada joj je Timot narednog jutra doneo doručak, Arijana je zatražila da vidi Rikasa, a ne oca. Očigledno nije mogla da natera princa Dorana da joj dođe, ali jedan običan domostrojitelj sigurno neće odbiti poziv zakonite naslednice Sunčevog koplja.

A ipak jeste. „Jesi li preneo Rikasu šta sam rekla?“ upitala je kada je sledeći put videla Timota. „Jesi li mu rekao da mi je potreban?“ Kada je čovek odbio da joj odgovori, Arijana je uzela vrč crnog vina i izlila mu ga na glavu. Sluga se povukao sav mokar, s maskom povređenog dostojanstva na licu. *Moj otac namerava da ovde istrunem, shvatila je princeza. Ili kuje planove da me uda za neku odvratnu matoru budalu i želi da me drži pod ključem dok ne dođe vreme za prvu bračnu noć.*

Arijana Martel je odrasla očekujući da će se jednog dana udati za nekog velikog lorda koga će izabrati njen otac. Za to princeze i služe, tako su je učili... mada je, mora se priznati, njen stric Oberin imao drugačije stavove. „Ako ćete da se udajete, udajte se“, rekao je Crvena Kobra svojim kćerima. „Ako nećete, nalazite zadovoljstvo gde god vam se sviđa. Ionako ga na svetu premalo ima. Ipak, birajte dobro. Ako se zakačite za neku budalu ili siledžiju, ne očekujte od mene da vas izbavljam. Dao sam vam alatke da same to učinite.“

Slobodu koju je princ Oberin davao svojim nezakonitim kćerima zakonita naslednica princa Dorana nikada nije imala. Arijana je morala da se uda; to je prihvatila. Drej ju je želeo, to je znala; isto kao i njegov brat Dezijel, Vitez od Limunšume. Demon Peščani je čak otišao toliko daleko da zatraži njenu ruku. Demon je, međutim, bio kopile, a princ Doran nije nameravao da je uda za nekog Dornjanina.

Arijana je i to prihvatila. Jedne godine je u posetu došao brat kralja Roberta i ona je dala sve od sebe da ga zavede, ali je bila još skoro devojčica i njeni pokušaji su lorda Renlija više zabavljali nego uzbuđivali. Kasnije, kada ju je Hoster Tuli zamolio da dođe u Brzorečje i upozna njegovog naslednika, upalila je sveće u znak zahvalnosti Devici, ali je princ Doran odbio taj poziv. Princeza bi možda čak uzela u obzir i Vilasa Tirela, bez obzira na sakatu nogu, ali je njen otac nije hteo da je pošalje u Visoki Sad da ga upozna. Pokušala je da ode uprkos njemu, uz Tijeninu pomoć... ali ih je princ Oberin uhvatio kod Vejta i vratio ih nazad. Iste te godine, princ Doran je pokušao da je veri s Benom Bizberijem, sitnim lordom kome nije moglo biti manje od osamdeset godina, i koji je bio i slep i bezub.

Bizberi je umro nekoliko godina kasnije. To joj je sada pružalo kakvu takvu utehu; neće je primorati da se uda za njega. A gospodar Prelaza se ponovo oženio, tako da je i od njega bezbedna. *Međutim, Elden Estermont je još živ i neoženjen. Kao i lord Rozbi i lord Grendison.* Grendisona su zvali Sivobradi, ali

kada ga je upoznala, brada mu je već bila bela kao sneg. Na gozbi za dobrodošlicu, zaspao je između posluženja ribe i mesa. Drej je rekao da to i te kako ima smisla, pošto mu je grb usnuli lav. Garin ju je izazvao da mu veže bradu u čvor a da ga ne probudi, ali je Arijana odbila. Grendison je delovao kao pristojan čovek, manje svadljiv od Estermonta i snažniji od Rozbija. Ipak, nikada se neće udati za njega. *Čak ni da Hotah stoji iza mene sa sekirom.*

Niko nije došao da se oženi njom ni sutra, ni prekosutra. A ni Sedra se nije vratila. Arijana je pokušala da na isti način pridobije Moru i Meleji, ali bezuspešno. Možda bi imala neku nadu da je s jednom od njih uspela da ostane nasamo, ali su zajedno sestre bile zid. Dotle je već princeza bila spremna i da rado prihvati dodir usijanog gvožđa, ili veče provedeno na točku. Usamljenost ju je izluđivala. *Zaslужila sam glavosečinu sekiru za ono šta sam uradila, ali on neće ni to da mi pruži. Radije bi da me zatvori i zaboravi da sam ikada živela.* Pitala se da li meštar Kaleoti već sastavlja proglas kojim će se njen brat Kventin imenovati za naslednika Dorne.

Dani su dolazili i prolazili, jedan za drugim, toliko mnoštvo da je Arijana izgubila račun koliko je već dugo zatočena. Shvatila je da provodi sve više i više vremena u krevetu, sve dok nije došlo dotle da uopšte više nije ustajala, sem da ode do nužnika. Obroci koje su sluge donosile hladili su se netaknuti. Arijana je spavala i budila se i ponovo spavala, a ipak se osećala preumorno da ustane. Molila se Majci za milost i Ratniku za hrabrost, a onda spavala još. Sveži obroci su zamenjivali stare, ali ni njih nije jela. Jednom, kada se osećala posebno snažno, odnela je svu hranu do prozora i bacila je u dvorište, da je ne izaziva. Taj napor ju je iscrpao, tako da se posle odvukla u krevet i prespavala pola dana.

A onda je došao dan kada ju je probudila nečija gruba ruka koja ju je drmusala za rame. „Mala princezo“, rekao je glas dobro poznat iz detinjstva. „Ustaj i oblači se. Princ te je pozvao.“ Nad njom je stajao Areo Hotah, njen stari drug i zaštitnik *Govorio* joj je. Arijana se pospano osmehnula. Bilo je lepo videti to izabrano lice puno ožiljaka i čuti taj grubi, duboki glas i teški norvoski naglasak. „Šta ste uradili sa Sedrom?“

„Princ ju je poslao u Vodene vrtove“, odgovorio je Hotah. „On će ti ispričati. Prvo moraš da se opereš i da jedeš.“

Sigurno je izgledala jadno. Arijana je ispuzala iz kreveta, slaba kao mače. „Reci Mori i Meleji da pripreme kađu“, kazala mu je, „i reci Timotu da mi donese hranu. Ništa teško. Malo hladne supe, komad hleba i voće.“

„Razumem“, rekao je Hotah. U životu nije čula lepši zvuk.

Kapetan je čekao napolju dok se princeza okupala, očešljala i pojela malo sira i voća koje su joj doneli. Popila je i malo vina, da umiri stomak. *Bojim se*, shvatila je, *prvi put u životu se bojim svog oca*. Na to se nasmejala tako da joj je vino pošlo na nos. Kada je došlo vreme da se obuče, odabrala je jednostavnu haljinu od lana boje slonovače, s lozom i ljubičastim grožđem izvezenim oko rukava i na prslučiću. Dragulje nije stavila. *Moram biti čedna, smerna i pokorna. Moram da mu se bacim pred noge i molim za oprostaj, inače možda neću više nikada čuti ljudski glas*.

Suton se već bio spustio kada se spremila. Arijana je mislila da će je Hotah otpratiti do Kule sunca da čuje očevu presudu. Umesto toga ju je odveo do prinčeve radne odaje, gde su zatekli Dorana Martela kako sedi iza table za *sivas*, s gihtavim nogama na stočiću s jastucima. Igrao se slonom od oniksa, okrećući ga pocrvenelim, natečenim šakama. Princ je izgledao gore nego kada ga je poslednji put videla. Lice mu je bilo bledo i natečeno, zglobovi tako upaljeni da ju je bolelo samo da ih pogleda. Gledajući ga tako, Arijanu preplavi snažna toplina prema njemu... ali ipak nekako nije mogla da se natera da klekne i moli, kao što je nameravala. „Oče“, rekla je umesto toga.

Kada je digao glavu da je pogleda, tamne oči su mu bile zamagljene bolom. *Da li je to zbog gihta?*, upitala se Arijana. *Ili zbog mene?* „Čudan i prefinjen narod, Volantišani“, promrmljao je i odložio slona. „Jednom sam video Volantis, na putu za Norvos, gde sam upoznao Melariju. Zvona su zvonila, a medvedi su igrali po stepenicama. Areo se sigurno seća tog dana.“

„Pamtim“, reče Areo Hotah svojim dubokim glasom. „Medvedi su igrali, zvona zvonila, a princ je bio obučen u crveno, zlatno i narandžasto. Moja gospa me je pitala ko to tako blistavo sija.“

Princ Doran se slabašno osmehnu. „Ostavi nas, kapetane.“

Hotah udari krajem dugačke sekire po podu, okrenu se na peti pa ode.

„Rekao sam im da ti u odaji postave tablu za *sivas*“, rekao je njen otac kada ostadoše sami.

„Sa kim je trebalo da igram?“ Zašto priča o igri? Da mu nije od gihta popustio um?

„Sa sobom. Ponekada je najbolje proučavati igru pre nego što pokušaš da je igraš. Koliko dobro poznaješ igru, Arijana?“

„Dovoljno dobro da je igram.“

„Ali ne i da pobediš. Moj brat je voleo borbu radi nje same, ali ja igram samo one igre u kojima mogu da pobedim. *Sivas* nije za mene.“ Dugo je posmatrao njeno lice pre nego što je upitao: „Zašto? Reci mi to, Arijana. Reci mi zašto.“

„Zbog časti naše kuće.“ Očev glas ju je razbesneo. Zvučao je tako tužno, tako izmoždjeno, tako *slabo*. *Ti si princ!* želela je da vikne. *Trebalo bi da besniš!*

„Tvoja krotkost sramoti čitavu Dornu, oče. Tvoj brat je otišao u Kraljevu luku umesto tebe, *a oni su ga ubili!*“

„Misliš da to ne znam? Oberin je sa mnom svaki put kada sklopim oči.“

„I bez sumnje ti govori da ih otvoriš“ Sela je za tablu za *sivas*, naspram svog oca.

„Nisam ti dao dozvolu da sedneš.“

„Onda pozovi Hotaha da me izbičuje zbog drskosti. Ti si princ od Dorne. Možeš to da učiniš.“ Dodirнула je jednu figuru za *sivas*, teškog konja. „Jesi li uhvatio ser Džerolda?“

Odmahnulo je glavom. „Kamo sreće. Glupo si postupila što si ga u to umešala. Tamna Zvezda je najopasniji čovek u Dorni. Ti i on ste nam svima strašno naudili.“

Arijana se skoro bojala da upita. „Mirselu. Je li...?“

„...mrtva? Nije, mada se Tamna Zvezda potrudio. Sve oči su bile uprte u belog viteza, tako da niko nije siguran šta se tačno dogodilo, ali je, izgleda, njen konj ustuknuo u poslednjem trenutku, inače bi joj on otkinuo pola lobanje. Ovako joj je udarac rasekao obraz do kosti i odsekao desno uho. Meštar Kaleoti je uspeo da joj spase život, ali nikakav melem ili napitak neće povratiti njeno lice. Ona je bila moja *štićenica*, Arijana. Verena s tvojim rođenim bratom i pod mojom zaštitom. Sve si nas osramotila.“

„Nisam joj želela zlo“, bila je uporna Arijana. „Da se Hotah nije umešao...“

„...ti bi krunisala Mirselu za kraljicu, da digne bunu protiv svog brata. Umesto uha, izgubila bi život.“

„Samo ako bismo izgubili.“

„Ako? Prava reč je *kada*. Dorna je najslabije naseljena zemlja u Sedam kraljevstava. Mladom Zmaju je prijalo da predstavi naše vojske kao brojnije kada je pisao onu svoju knjigu, da bi njegovo osvajanje delovalo slavnije, a nama je prijalo da zalivamo seme koje je on posadio i puštamo naše dušmane da misle kako smo moćniji nego što zaista jesmo, ali bi jedna princeza trebalo da zna istinu. Hrabrost sama ne može da se meri s brojčanom nadmoćnošću. Dorna nema

izgleda u ratu protiv Gvozdenog prestola, ne sama. A ipak si nam baš to možda dala. Jesi li ponosna?“ Princ joj nije dao vremena da odgovori. „Šta da radim s tobom, Arijana?“

Oprosti mi, nešto je u njoj želelo da kaže, ali su očeve reči preduboko zasekle. „Kako šta, radi ono što uvek radiš. Ništa.“

„Otežavaš čoveku da proguta svoj bes.“

„Onda prestani da ga gutaš, da se ne zagrcneš.“ Princ nije odgovorio. „Reci mi kako si saznao za moje planove.“

„Ja sam princ od Dorne. Ljudi traže moju naklonost.“

Neko je progovorio. „Znao si, a ipak si dozvolio da pobegnemo s Mirselom. Zašto?“

„To je bila moja greška, i pokazalo se da je užasna. Ti si moja kći, Arijana. Devojčica koja mi je nekada trčala kada bi ogrebala koleno. Bilo mi je teško da poverujem da si skovala zaveru protiv mene. Morao sam da saznam istinu.“

„Sada si je saznao. Hoću da znam ko me je potkazao.“

„I ja bih, da sam na tvom mestu.“

„Hoćeš li mi reći?“

„Ne vidim nijedan razlog da to učinim.“

„Misliš da sama neću otkriti istinu?“

„Slobodna si da probaš. I da onda postaneš nepoverljiva prema svima njima... a malo nepoverljivosti je dobro za jednu princezu.“ Princ Doran uzdahnu. „Razočaravaš me, Arijana.“

„Reče vrana gavranu. Ti mene razočaravaš već godinama, oče.“ Nije nameravala da bude tako gruba prema njemu, ali su reči same pokuljale. *Eto, sada sam to rekla*.

„Znam. Suviše sam krotak slab i oprezan, suviše popustljiv prema našim neprijateljima. Sada mi se, međutim, čini da je tebi potrebna ta moja popustljivost. Trebalo bi da me preklinješ za milost umesto što se trudiš da me dodatno izazoveš.“

„Milost tražim samo za svoje prijatelje.“

„Veoma plemenito.“

„Sve što su uradili bilo je iz ljubavi prema meni. Ne zaslužuju da umru u Suroj grozi.“

„Vidiš, tu se slažem. Sem Tamne Zvezde, tvoji zaverenici nisu bili ništa više od budalaste dece. A ipak ovo nije bezopasna igra *sivasa*. Ti i tvoji prijatelji ste se

igrali veleizdaje. Mogao sam da im poskidam glave.“

„Mogao si, ali nisi. Dejn, Dalt, Santagar... ne, nikada se ne bi usudio da izazoveš neprijateljstvo takvih kuća.“

„Usudujem se ja više nego što ti sanjaš... ali ostavimo to zasada. Ser Andrej je poslat u Norvos da služi tvojoj gospi majci na tri godine. Garin će sledeće dve godine provesti u Tirošu. Od njegovih rođaka među siročićima uzeo sam novac i taoce. Ledi Silvu nisam kaznio, ali je bila stasala za udaju. Otac ju je otposlao na Zelenkamen da se uda za lorda Estermonta. Što se Arisa Oukharta tiče, on je sam odabrao svoju sudbinu, i hrabro se s njom suočio. Vitez Kraljeve garde... šta si mu to bila uradila?“

„Jebala sam se s njim, oče. Koliko se sećam, naredio si mi da zabavljam naše plemenite goste.“

Lice mu pocrvene. „Zar je dovoljno bilo samo to?“

„Jednom sam mu rekla da će Mirsela, kada postane kraljica, dati dozvolu da se venčamo. Hteo je da mu budem žena.“

„A ti si, siguran sam, učinila sve što ti je bilo u moći da ga sprečiš da pogazi svoje zakletve“, reče njen otac.

Sada je na nju došao red da pocrveni. Za zavodenje ser Arisa joj je bilo potrebno pola godine. Mada je tvrdio da je poznavao druge žene pre nego što je obukao belo, nikako nije sticala takav utisak po njegovom ponašanju. Milovanja su mu bila trapava, poljupci nemirni, a prvi put kada su legli, prosuo je svoje seme po njenim butinama dok ga je rukom uvodila u sebe. Još i gore, nagrizala ga je sramota. Da je samo dobila zmaja za svaki put kada je prošaptao: „Ne bi trebalo ovo da radimo“, bila bi bogatija od Lanistera. *Da li je jurišao na Area Hotaha u nadi da će me spasti?*, pitala se Arijana. *Ili je to učinio da bi od mene pobegao, da sopstvenom krvlju spere okaljenu čast?* „On me je voleo“, čula je sebe kako govori. „Umro je za mene.“

„Ako je tako, moguće je da je samo prvi od mnogih. Ti i tvoje sestre ste htele rat. Možda ćete ga i dobiti. Jedan drugi kraljev gardista se upravo približava Sunčevom koplju. Ser Belon Svon mi donosi Planininu glavu. Moji vazali su ga usporavali, da mi daju još malo vremena. Vili su ga zadržali u lovu i sokolarenju osam dana na Koštanom drumu, a lord Ironvud ga je gostio dve nedelje, kada se spustio s planina. Trenutno je u Čuki, gde je ledi Džordejn u njegovu čast priredila igre. Kada stigne u Brdo duhova, videće da je ledi Toland spremna da je nadmaši. Pre ili kasnije, međutim, ser Balon mora stići u Sunčevo koplje, a kada

stigne, želeće da vidi princezu Mirselu... i ser Arisa, svog zakletog brata. Šta da mu kažemo, Arijana? Da mu ispričam da je Oukhart stradao prilikom nesreće u lovu, ili se sapleo i pao niz stepenice? Možda da je Aris otišao da pliva u Vodenim vrtovima, okliznuo se o mermer, udario glavu i udavio se?*

„Ne“, reče Arijana. „Reci da je umro braneći svoju malu princezu. Reci ser Belonu da je Tamna Zvezda pokušao da je ubije i da je ser Aris stao između njih i spasio joj život.“ Tako je trebalo da ginu beli vitezovi Kraljeve garde, dajući svoj život za one koje su se zakleli da će štititi. „Ser Belon će možda sumnjati, kao što si ti sumnjao kada su ti Lanisteri ubili sestru i decu, ali neće imati dokaza...“

„...sve dok ne porazgovara s Mirselom. Ili i to hrabro dete mora da doživi tragičnu nezgodu? U tom slučaju bismo imali rat. Nikakva laž neće spasti Dornu od kraljičinog gneva ako joj kći strada dok je pod mojom zaštitom.“ Potrebna sam mu, shvati Arijana. Zato me je pozvao.

„Mogla bih da kažem Mirseli šta da ispriča, ali zašto to da učinim?*

Besan grč zaigra na licu njenog oca. „Upozoravam te, Arijana, nemam više strpljenja.“

„Za mene?“ *To je tako nalik na njega.* „Za lorda Tivina i Lanistere si uvek imao obzir Belora Blagoslovenog, ali za svoju krv nikada.“

„Mešaš strpljenje i obzir. Na padu Tivina Lanistera sam radio od dana kada su mi javili za Eliju i njenu decu. Želeo sam da mu otmem sve što mu je najdraže pre nego što ga ubijem, ali me je, izgleda, njegov sin kepec lišio tog zadovoljstva. Nalazim malu utehu u spoznaji da je umro okrutnom smrću od ruke čudovišta koje je sam okotio. Sad je svejedno. Lord Tivin urla dole u paklu... gde će mu se pridružiti još hiljade ako tvoja ludost dovede do rata.“ Njen otac se namršti, kao da ga reči bole. „Da li ti želiš?*

Princeza nije dozvoljavala da je zastraši. „Hoću slobodu za svoje sestre. Hoću osvetu za svog strica. Hoću svoja prava.“

„*Tvoja prava!*“

„Dornu.“

„Dornu ćeš dobiti kada ja umrem. Zar toliko žuriš da me se otarasiš?*

„Trebalo bi da ja tebi postavim to pitanje, oče. Ti već godinama pokušavaš da se otarasiš mene.“

„To nije istina.“

„Nije? Da pitamo mog brata?*

„Tristana?*

„Kventina.“

„Šta s njim?“

„Gde je on?“

„S vojском lorda Ironvuda na Koštanom drumu.“

„Zaista dobro lažeš, oče, to moram da ti priznam. Nisi ni trepnuo. Kventin je otišao u Lis.“

„Odakle ti ta pomisao?“

„Prijatelj mi je rekao.“ I ona je mogla da ima tajne.

„Prijatelj te je slagao. Imaš svoju reč, tvoj brat nije otišao u Lis. Kunem ti se suncem, kopljem i Sedmoro.“

Arijanu nije bilo tako lako prevariti. „Onda u Mir, znači? Tiroš? Znam da je negde na drugoj obali Uzanog mora, i okuplja najamnike da mi preotme ono što mi po pravu pripada.“

Lice njenog oca potamne. „Takvo nepoverenje ti ne služi na čast, Arijana. Protiv mene bi zavere trebalo da kuje Kventin, a ne ti. Poslao sam ga od kuće kada je bio tek dete, premali da shvati potrebe Dorne. Anders Ironvud mu je bio više otac nego ja, a ipak je tvoj brat veran i poslušan.“

„Zašto ne bi bio? Miljenik ti je i uvek je to bio. Izgleda kao ti, misli kao ti i nameravaš da mu predaš Dornu, ne trudi se da to porekneš. Pročitala sam tvoje pismo.“ Reči su u njenom pamćenju još gorele svetlo kao vatra. „*Jednog dana ćeš ti sedeti na mom mestu i vladati čitavom Dornom*“, tako si mu pisao. Reci mi, oče, kada si to odlučio da me razbaštiniš? Onog dana kada se rodio Kventin, ili onog dana kada sam se rodila ja? Šta sam učinila da me toliko mrziš?“ Razbesnelo ju je što su joj na oči navirale suze.

„Nikada te nisam mrzeo.“ Glas princa Dorana beše tanak kao pergament i pun boli. „Arijana, ne shvataš.“

„Poričeš li da si napisao te reči?“

„Ne. To je bilo kada je Kventin prvi put otišao u Gvozd-šumu. Nameravao sam da me sledi, da. Za tebe sam imao druge planove.“

„O, da“, reče ona prezrivo, „silne planove. Džajlz Rozbi. Slepí Ben Bizberi. Sivobradi Grendison. To su bili tvoji *planovi*.“

Nije mu dala vremena da odgovori. „Znam da mi je dužnost da obezbedim naslednika Dorne, to *nikada* nisam zaboravila. Udala bih se, i to rado, ali su prilike koje si mi dovodio bile uvredljive. Sa svakim od njih si pljuvao na mene. Ako si prema meni osećao imalo ljubavi, zašto si me nudio *Valderu Freju*?“

„Zato što sam znao da ćeš ga odbiti. Svi su morali da vide kako pokušavam da ti nađem pratioca kada si došla u određene godine, inače bi bilo sumnji, ali se nisam usuđivao da ti dovedem čoveka koga bi prihvatila. Ti si obećana, Arijana.“

Obećana? Arijana je zurila u njega s nevericom. „Šta to govoriš? Da li je to još jedna laž? Nikada nisi rekao...“

„Sporazum je sklopljen u tajnosti. Nameravao sam da ti kažem kada dovoljno odrasteš... kada postaneš punoletna, mislio sam, ali...“

„Tri su mi i dvadeset, već sam sedam godina odrasla žena.“

„Znam. Ako sam te toliko dugo držao u tami, to je bilo samo da bih te zaštitio. Arijana, tvoja priroda... za tebe, tajna je samo sočna priča koja se šapuće Garinu i Tijeni, noću u krevetu. Garin brblja kao što to samo siročići umeju, a Tijena ništa ne krije od Obare i leđi Nim. A da su one saznale... Obara previše voli vino, a Nim je previše bliska s blizancima Faulerima. A kome mogu Fauleri da se povere? *Nisam smeo da rizikujem.*“

Bila je izgubljena, zbunjena. *Obećana. Bila sam obećana.* „Ko je to? Za koga sam bila verena, sve ove godine?“

„To više nije važno. On je mrtav.“

Od tih reči još se više zbunila nego pre. „Starci su veoma krhki. Da li je stradao od slomljenog kuka, prehlade ili gihta?“

„Od čupa istopljenog zlata. Mi prinčevi pažljivo kujemo svoje planove, a onda ih bogovi razbiju u paramparčad.“ Princ Doran je umorno odmahnuo bolnom crvenom šakom. „Dorna će biti tvoja. Imaš moju reč da je tako, ako ti moja reč još nešto znači. Tvog brata Kventina čeka teži put.“

„Kakav put?“ Arijana ga sumnjičavo odmeri. „Šta to kriješ? Sedmoro me spasio, muka mi je od tajni. Ispričaj mi ostalo, oče... ili proglasi Kventina za svog naslednika i pošalji Hotaha po sekiru, da umrem kraj svojih sestara.“

„Da li stvarno misliš da bih povredio decu svoga brata?“ Njen otac se namršti. „Obara, Nim i Tijena imaju sve osim slobode, a Elarija i njena deca su srećno smeštene u Vodenim vrtovima. Dorea se šetka i buzdovanom skida narandže s grana, a Elija i Obela su postale strah i trepet u bazenima.“ Uzdahnuo je. „Nije bilo tako davno kada si se ti igrala u tim bazenima. Jahala si na ramenima jedne starije devojkice... visoke devojkice sa svilenom plavom kosom...“

„Džejn Fauler, ili njena sestra Dženelin.“ Prošle su godine otkako je Arijana poslednji put pomislila na to. „O, i Frina, njen otac je bio kovač. Kosa joj je bila smeđa. Garin mi je ipak bio najdraži. Kada sam jahala Garina, niko nije mogao

da nas pobedi, čakni Nim i ona zelenokosa Tirošanka.“

„Ta zelenokosa devojčica je bila arhontova kći. Trebalo je da te pošaljem u Tiroš na njeno mesto. Služila bi arhonta kao peharnica i krišom bi se našla sa svojim verenikom, ali je tvoja majka pretila da će nauditi sebi ako joj ukradem još jedno dete, i ja nisam... nisam mogao to da joj učinim.“

Priča mu postaje sve čudnija. „Zar je tamo Kventin otišao? U Tiroš, da se udvara arhontovoj zelenokosoj kćeri?“

Njen otac uze figuru za *sivas*. „Moram da znam kako si saznala da je Kventin preko mora. Tvoj brat je pošao s Klitusom Ironvudom, meštrom Kedrijem i tri najbolja mlada viteza lorda Ironvuda na dugačak i opasan put, u susret nesigurnoj dobrodošlici. Otišao je da nam donese ono za čim naše srce najviše žudi.“

Suzila je očima. „A šta je to?“

„Osveta.“ Glas mu beše tih, kao da se boji da ih neko možda sluša. „Pravda.“ Princ Doran utisnu zmaja u dlan svojim natečenim, gihtavim prstima pa prošapta: „*Vatra i krv.*“

ALEJNA

Okrenula je metalni prsten i jedva primetno otškrinula vrata. „Vrapčiću?“ pozvala je. „Mogu li da udem?“

„Samo pažljivo, moja gospo“, upozori je stara Grečel kršeći ruke. „Lord je gađao meštra nokšiom.“

„Onda nema čime da gađa mene. Zar nemaš nečim da se zanimaš? A ti, Medi... zar su svi prozori zatvoreni i svi kapci navučeni? Je li sav nameštaj pokriven?“

„Sav, moja gospo“, reče Medi.

„Bolje proveri da li je tako.“ Alejna kiznu u zatamnjenju spavaću sobu. „To sam samo ja, Vrapčiću.“

Neko šmrknu u tami. „Jesi sama?“

„Jesam, moj gospodaru.“

„Onda dođi bliže. Samo ti.“

Alejna čvrsto zatvori vrata za sobom. Bila su od hrastovine, debela četiri palca; Medi i Grečel su mogle da prisluškuju koliko hoće, ali ništa neće čuti. Tako je bilo bolje. Grečel je umela da čuti, ali je Medi besramno torokala.

„Je l' te to poslao meštar Kolmon?“ upita dečak

„Nije“, slaga ona. „Čula sam da je moj Vrapčić bolestan.“ Posle susreta s nokšiom, meštar je dojurio ser Lotoru, a Brun je došao po nju. „Ako moja gospa bude mogla da ga lepim izmamim iz kreveta“, rekao je vitez, „ja neću morati da ga izvlačim na silu.“

To ne smemo da dozvolimo, rekla je sebi. Kada bi prema Robertu bili grubi, postojali su dobri izgledi da doživi napad. „Gladan si, moj gospodaru?“, upitala je malog lorda. „Da pošaljem Medi dole po kupine i pavlaku, ili topao hleb i maslac?“ Prekasno se setila da nema toplog hleba; kuhinja je bila zatvorena, peći hladne. *Ako time uspem da izmamim Roberta iz kreveta, vredeće da upalimo vatru*, reče sebi.

„Neću da jedem“, reče mali lord piskutavim, čudljivim glasom. „Danas ću da ostanem u krevetu. Možeš da mi čitaš ako hoćeš.“

„Ovde je pretamno za čitanje.“ Zbog teških zavesa navučenih na prozore, u odaji je bilo mračno kao da je noć. „Da li je moj Vrapčić zaboravio koji je danas dan?“

„Nisam“, reče on, „ali neću da idem. Hoću da ostanem u krevetu. Možeš da mi čitaš o Krilatom Vitezu.“

Krilati Vitez je bio ser Ertis Erin. Legende su govorele da je on isterao Prve ljude iz Dola i odleteo na vrh Džinovog koplja na ogromnom sokolu, da ubije kralja grifona. Postojale su stotine priča o njegovim pustolovinama. Mali Robert ih je sve znao naizust, ali je ipak voleo da mu ih čitaju. „Dušice, moramo da idemo“, rekla je dečaku, „ali obećavam da ću ti pročitati *dve* priče o Krilatom Vitezu kada stignemo u Mesečevu kapiju.“

„Tri“, reče on smesta. Šta god da mu se ponudi, Robert je uvek tražio više.

„Tri“, složi se ona. „Mogu da pustim malo sunca unutra?“

„Ne. Od svetla me bole oči. Dođi u krevet, Alejna.“

Ona je ipak otišla da prozora, pažljivo obilazeći slomljeni nokšir. Za to je više koristila njuh nego vid. „Neću da ih otvorim jako široko. Tek toliko da vidim lice mog Vrapčića.“

On šmrknu. „Ako baš moraš.“

Zaveze su bile od mekane plave svile. Ona malo povuče jednu, pa je sveza. Trunčice prašine su igrale na zracima blede jutarnje svetlosti. Okanca je zamaglio mraz. Alejna jedno protrlja šakom, dovoljno da ugleda blistavo plavo nebo i blesak beline s planinskog vrha. Gnezdo sokolovo je obavijao ledeni ogrtač, a Džinovo koplje iznad njega beše do pojasa zavejano snegom.

Kada se okrenula, Robert Erin ju je posmatrao, oslonjen na jastuke. *Gospodar Gnezda sokolovog i branilac Dola*. Vuneno ćebe ga je pokrivalo ispod pojasa. Iznad njega je bio nag, bleđ dečak s kosom dugačkom kao u devojčice. Robert je imao dugačke i mršave ruke i noge, mekane, ulegnute grudi, ispupčen trbuščić i oči koje su uvek bile crvene i suzne. *Nije on kriv što je takav. Rođen je sitan i bolešljiv*. „Izgledaš veoma snažno ovog jutra, moj gospodaru.“ Voleo je da mu se govori kako je snažan. „Da kažem Medi i Grečel da ti donesu vodu za kupanje? Medi će da ti oriba leđa i opere kosu, da budeš čist i gospodstven za putovanje. Zar to ne bi bilo lepo?“

„Ne. Mrzim Medi. Ima čir na oku, i boli me kada me riba. Kada me je mama ribala, nikada me nije bolelo.“

„Reći ću Medi da ne riba mog Vrapčića tako jako. Osećaćeš se bolje kada budeš lep i čist“

„Neću da se kupam, *rekao* sam ti, glava me užasno boli.“

„Da ti donesem toplu krpu za čelo? Ili čašu snovina? Malecnu. Mia Kamena

čeka dole u Nebu, biće joj krivo ako se uspašaš pa joj zakasniš. Znaš koliko te ona voli.“

„A ja ne volim *nju*. Ona je samo devojka koja vodi mazge.“ Robert šmrknu. „Osetio sam da mi je Meštar Kolmon sinoć u mleko stavio nešto odvratno. Rekao sam mu da hoću slatko mleko, ali mi ga nije doneo. Čak ni kada sam mu *naředio*. Ja sam gospodar, on mora da radi šta mu kažem. Niko ne radi ono što ja kažem.“

„Razgovaraću s njim“, obeća Alejna, „ali samo ako ustaneš iz kreveta. Napolju je prelepo, Vrapčiću. Sunce sija, savršen dan za silazak s planine. Mazge čekaju dole kod Neba s Miom...“

Usta mu zadrhtaše. „Mrzim te smrdljive mazge. Jedna je jednom pokušala da me ugrize! Reci toj Mii da ostajem ovde.“ Zvučao je kao da će zaplakati. „Niko mi ništa ne može dokle god sam ovde. Gnezdo sokolovo je neosvojivo.“

„Pa ko bi to želeo nešto nažao mom Vrapčiću? Tvoji lordovi i vitezovi te obožavaju, a kmetovi kliču tvoje ime.“ *On se boji*, pomisli ona, *i to s valjanim razlogom*. Otkako mu je gospa majka pala, dečak nije hteo ni da stoji na balkonu, a put od Gnezda sokolovog do Mesečeve kapije bio je dovoljno opasan da svakoga uplaši. Alejni je srce bilo u petama kada se penjala s ledi Lizom i lordom Petirom, a svi su se slagali da je silazak još i teži, pošto se sve vreme gleda dole. Mia je pričala o velikim lordovima i smelim vitezovima koji su na planini prebledeli i okvasili veš. *A niko od njih nije patio od napada drhtavice*.

Ipak tako neće moći. Na dnu doline jesen se još zadržala, topla i zlatna, ali je zima opkolila planinske vrhove. Izdržali su tri mečave i jednu ledenu oluju koja je zamak na dve nedelje preobrazila u kristal. Gnezdo sokolovo možda jeste neosvojivo, ali će uskoro postati i nepristupačno, a put dole je svakog dana bivao sve opasniji. Većina slugu i vojnika već je sišla. Zadržalo ih se možda još desetak, da se staraju o lordu Robertu.

„Vrapčiću“, rekla je nežno, „silazak će biti baš veseo, videćeš. Ser Lotor će ići s nama, i Mia. Njene mazge su se penjale i spuštale po ovoj planini hiljadu puta.“

„Mrzim mazge“, bio je uporan on. „Mazge su bezobrazne. *Rekao* sam ti, jedna je pokušala da me ugrize kada sam bio mali.“

Znala je da Robert nikada nije naučio da valjano jaše. Mazge, konje, magarce, svejedno; za njega su sve to bile strašne zveri, užasne poput zmajeva ili grifona. Doveden je u Dol kada mu je bilo šest godina, s glavom skrivenom među majčinim mlečnim grudima, i od tada nikada nije otišao iz Gnezda sokolovog.

Ipak, morali su da pođu pre nego što led trajno okuje zamak. Nije se moglo

znati koliko će još da potraje lepo vreme. „Mia će paziti da mazge ne grizu“, rekla je Alejna, „a ja ću jahati odmah iza tebe. Ja sam samo devojka, nisam ni hrabra ni snažna kao ti. Ako ja to mogu, znam da možeš i ti, Vrapčiću.“

„Mogu“, reče lord Robert, „ali odlučio sam da neću.“ Obrisa je slinavi nos nadlanicom. „Reci Mii da ću ostati u krevetu. Možda ću sići sutra, ako mi bude bolje. Danas je napolju previše hladno, a mene boli glava. I ti možeš da dobiješ slatko mleko, a reći ću Grečel da nam donese saće da jedemo. Spavaćemo i ljubićemo se i igraćemo se, a moći ćeš i da mi čitaš o Krilatom Vitezu.“

„Hoću. Tri priče, kao što sam obećala... kada stignemo u Mesečevu kapiju.“ Alejni je ponestajalo strpljenja. *Moramo da idemo*, podsetila je sebe, *inače ćemo ostati iznad snega kada sunce zađe*. „Lord Nestor je pripremio gozbu tebi u čast, supu od pečuraka, srnetinu i kolače. Nećeš da ga razočaraš, je li tako?“

„A je l' su kolači od limuna?“ Lord Robert je voleo kolače od limuna, možda zato što ih je volela i Alejna.

„Limunasti najlimunastiji kolači od limuna“, uveravala ga je ona, „a moći ćeš da ih pojedеш koliko ti je volja.“

„Stotinu?“ upita on. „Je l' ću moći da pojedem *stotinu*?“

„Ako želiš.“ Sela je na krevet i pogladila mu dugačku, meku kosu. *Stvarno ima lepu kosu*. Ledi Liza ju je lično češljala svake noći i skraćivala je kada je bilo potrebno. Posle njenog pada Robert bi doživeo užasne napade drhtanja kada god bi mu neko prišao sa sečivom, pa je Petir naredio da ga ne šišaju. Alejna omota uvojak oko prsta, pa reče: „A sad, hoćeš da ustaneš i da nas pustiš da te obučemo?“

„Hoću stotinu kolača od limuna i *pet* priča!“

Dala bih ja tebi stotinu šiba i pet šamara. Ne bi se ti usudio da se ovako ponašaš da je Petir ovde. Mali lord je navukao zdrav strah od svog očuha. Alejna se usiljeno osmehnu. „Kako moj gospodar želi. Ali ništa dok se ne umiješ i ne obučeš za silazak. Hajde, pre nego što prođe čitavo jutro.“ Čvrsto ga je uzela za ruku i izvukla iz kreveta.

Međutim, pre nego što je uspela da pozove sluge, Vrapčić ju je zagrlio mršavim rukama i poljubio. Bio je to dečački poljubac, i trapav. Sve što je Robert Erin radio bilo je trapavo. *Ako sklopim oči, mogu da se pretvaram da je on Vitez od Cveća*. Ser Loras je jednom dao Sansi Stark crvenu ružu, ali je nikada nije poljubio... a nijedan Tirel nikada neće poljubiti Alejnu Kamenu. Koliko god bila lepa, rođena je iz nezakonite veze.

Kada dečakove usne dodirnuše njene, ona shvati da razmišlja o jednom drugom poljupcu. Još je pamtila taj osećaj, kada su se njegova okrutna usta priljubila uz njena. Došao je Sansi u tami dok je zelena vatra ispunjavala nebo. *Uzeo je pesmu i poljubac, i nije mi ostavio ništa sem krvavog plašta.*

Svejedno. Taj dan je prošlost, kao i Sansa.

Alejna odgurnu malog lorda. „Dosta. Možeš ponovo da me poljubiš kada budemo stigli u Kapije, ako održiš reč.“

Medi i Grečel su čekale napolju s Meštrom Kolmonom. Meštar je oprao izmet iz kose i presvukao se. Robertovi štitonoše su se takođe pojavili. Terans i Džajlz su uvek umeli da nanjuše nevolje.

„Lord Robert se oseća bolje“, rekla je Alejna sluškinjama. „Donesite mu toplu vodu za kupanje, ali pazite da ga ne ošurite. I nemojte da ga čupate kada ga češljate, to mrzi.“ Jedan štitonoša se zakikota, ali ga ona preseče i reče: „Teranse, prostri gospodarovu jahaću odeću i njegov najtopliji plašt. Džajlz, ti počisti razbijeni nokšir.“

Džajlz Grafton iskrivi lice. „Nisam ja čistačica.“

„Uradi kao što ti zapoveda leđi Alejna, da ne bismo morali da zovemo Litora Bruna“, reče meštar Kolmon. Krenuo je za njom niz hodnik i zavojite stepenice. „Zahvalan sam što si se umešala, moja gospo. Ti umeš s njim.“ Oklevao je. „Jesi li primetila drhtanje dok si bila u sobi?“

„Prsti su mu malo poigravali kada sam ga uhvatila za ruku, to je sve. Kaže da si mu stavio nešto odvratno u mleko.“

„Odvratno?“ Kolmon zatrepta na nju, a jabučica u vratu mu zaigra gore-dole. „Samo sam... da li krvari iz nosa?“

„Ne.“

„Dobro. To je dobro.“ Lanac mu je tiho zveckao dok je klimao glavom, nasadenom na vrh smešno dugačkog i mršavog vrata. „Ovaj silazak.. moja gospo, možda će biti najsigurnije da lordu smešam malo makovog mleka. Mia Kamena bi mogla da ga usnulog veže za mazgu s najsigurnijim korakom.“

„Gospodar Gnezda sokolovog ne može da side sa svoje planine vezan kao džak ječma.“ U to je Alejna bila sigurna. Ne smeju dozvoliti da se pune razmere Robertove slabosti i kukavičluka previše pročuju, upozorio ju je otac. *Zašto on nije ovde. On bi znao šta da radi.*

Petir Beliš je, međutim, bio na drugoj strani Dola, na svadbi lorda Lionela Korbreja. Četrdesetogodišnji udovac, i to bez potomstva, lord Lionel se ženio

zanosnom šesnaestogodišnjom kćeri jednog bogatog trgovca iz Galebova. Petir je brak lično ugovorio. Pričalo se da od nevestinog miraza staje dah; sigurno je tako, pošto je prostog roda. Tamo će biti Korbrejevi vazali, s lordovima Vakslijem, Graftonom, Linderlijem, nekom sitnom gospodom i vitezovima posednicima... i lordom Belmorom, koji se odnedavno pomirio s njenim ocem. Očekivalo se da ostali lordovi Objavnici neće doći na svadbene svečanosti, pa je zato bilo izuzetno važno da se Petir pojavi.

Alejna je to dobro shvatala, ali je zbog toga teret spuštanja Vrapčića niz planinu pao na nju. „Daj lordu čašu slatkog mleka“, rekla je meštru. „To će zaustaviti drhtanje na putu dole.“

„Popio je čašu pre samo tri dana“, pobuni se Kolmon.

„A hteo je još jednu prošle noći, ali si ti odbio.“

„Bilo je prebrzo. Moja gospo, ne shvataš. Kao što sam rekao lordu zaštitniku, kap slatkisana će sprečiti drhtanje, ali on nikada ne napušta telo, i s vremenom...“

„Vreme neće biti bitno ako lord dobije napad i padne s planine. Da je moj otac ovde, znam da bi ti rekao da umiriš lorda Roberta po svaku cenu.“

„Pokušavam, moja gospo, ali njegovi napadi postaju sve silovitiji, a krv mu je tako retka da se bojim da mu je puštam. Slatkisan... *sigurna* si da nije krvario iz nosa?“

„Šmrkao je“, prizna Alejna, „ali nisam videla krv.“

„Moram da razgovaram s lordom zaštitnikom. Ova gozba... da li je to mudro, pitam se, posle napornog silaska?“

„Neće to biti velika gozba“, uveravala ga je ona. „Ne više od četrdeset gostiju. Lord Nestor i njegovo domaćinstvo, Vitez od Dveri, nekoliko manjih lordova i njihovi ljudi...“

„Lord Robert ne voli strance, to dobro znaš, a biće i pića, buke... *muzike*. Muzika ga plaši.“

„Muzika ga umiruje“, ispravi ona, „a posebno zvuk harfe. *Pevanje* ne može da trpi, otkako mu je Marilion ubio majku.“ Alejna je tu laž ispričala toliko puta da je te događaje sve češće tako i pamtila; ona druga priča bila je tek ružan san koji ju je ponekad budio noću. „Lord Nestor na gozbi neće imati pevača, samo flautiste i gudače za ples.“ Šta će ona da uradi kada muzika zasvira? Bilo je to teško pitanje, na koje su njena glava i njeno srce različito odgovarali. Sansa je volela da pleše, ali Alejna... „Samo mu daj čašu slatkog mleka pred polazak, i još jednu na gozbi, i neće biti nikakvih nevolja.“

„Vrlo dobro.“ Zastali su u podnožju stepeništa. „Ali ovo mora biti poslednji put. Za sledećih pola godine, ili duže.“

„O tome je najbolje da razgovaraš s lordom zaštitnikom.“ Prošla je kroz vrata i prešla preko dvorišta. Alejna je znala da Kolmon želi samo najbolje svom štićeniku, ali ono najbolje za dečaka Roberta i ono najbolje za lorda Erina nije uvek bilo isto. Petir je to i rekao, i to je bila istina. *Meštru Kolmonu je, međutim, stalo samo do dečaka. Otac i ja imamo i krupnije brige.*

Stari sneg je prekrivao dvorište, a ledenjače su s terasa i kula visile poput kristalnih kopalja. Gnezdo sokolovo je podignuto od belog kamena, a od zimskog ogrtača postalo je još belje. *Tako je lepo*, pomislila je Alejna, *tako neosvojivo*. Nije mogla da voli to mesto, koliko god se trudila. Čak i pre nego što su se stražari i sluge spustili, zamak je bio prazan kao grobnica, a još i više otkako je Petir Beliš otišao. Tu posle Mariliona niko nije zapevao. Niko se nije ni glasno nasmejao. Čak su i bogovi bili tihi. Gnezdo sokolovo je moglo da se pohvali obredištem, ali bez obrednika; bogošumom, ali bez drveta-srca. *Ovde nema odgovora na molitve*, često je mislila, mada je nekih dana bila toliko usamljena da je morala da pokuša. Samo joj je vetar odgovarao, beskrajno uzdišući oko sedam vitkih belih kula i lupajući mesečevim vratima svaki put kada bi naleteo. *Zimi će biti još gore*, znala je. *Zimi će ovo biti ledeni beli zatvor.*

A ipak ju je pomisao na odlazak plašila skoro jednako kao Roberta. Ona je samo to bolje prikrivala. Njen otac je rekao kako nije sramota plašiti se, već samo pokazati strah. „Svi ljudi žive sa strahom“, rekao je. Alejna nije bila sigurna da li u to veruje. Petira Beliša ništa nije plašilo. *Rekao je to samo da bi me ohrabrio*. Ona će morati da bude hrabra da ode tamo dole, gde su izgledi da je raskrinkaju neuporedivo veći. Petirovi prijatelji s dvora javili su mu da je kraljica poslala ljude da traže Bauka i Sansu Stark *Ostaću bez glave ako me nađu*, podsetila je sebe dok se spuštala niz ledene stepenice. *Moram da budem Alejna sve vreme, i u sebi i spolja.*

Lotor Brun je bio u sobi s čekrcima, pomagao je tamničaru Mordu i dvojici slugu da utovaruju kovčege odeće i bale platna u šest ogromnih hrastovih vedara, svako dovoljno veliko da primi tri čoveka. Veliki čekrci s lancima bili su najlakši način da se stigne do usputne kule zvane Nebo, šest stotina stopa ispod njih; inače bi morali da se spuštaju prirodnim kamenim oknom iz podruma. *Ili da odemo kao Marilion, i ledi Liza pre njega.*

„Dečko je ustao?“, upita ser Lotor.

„Kupaju ga. Biće spreman za sat vremena.“

„Bolje bi nam bilo da bude. Mia neće čekati posle podneva.“ Soba s čekrcima se nije grejala, tako da mu se dah maglio sa svakom rečju.

„Čekaće“, reče Alejna. „Mora da čeka.“

„Ne budi tako sigurna, moja gospo. Ona ti je i sama napola mazga. Mislim da bi nas sve ostavila da pocrkamo od gladi pre nego što bi izložila opasnosti te svoje životinje.“ Osmehnulo se kada je to rekao. *Uvek se osmehuje kada govori o Mii Kamenoj.* Mia je bila mnogo mlađa od ser Lotoru, ali kada je Alejnin otac ugovarao brak između lorda Korbreja i trgovačke kćerke, kazao joj je da su mlade devojke uvek najsrećnije sa starijim muškarcima. „Nevinost i iskustvo daju savršen brak“, bio je rekao.

Alejna se pitala šta Mia misli o ser Lotoru. Sa slomljenim nosom, četvrtastom vilicom i kudravom sivom kosom, Brun nije mogao da se opiše kao naočit, ali nije bio ni ružan. *To je obično ali iskreno lice.* Mada se uzdigao do viteške titule, ser Lotorovo poreklo bilo je veoma skromno. Jedne noći joj je ispričao da je rodak s Brunima od Mrkopukline, stare viteške porodice sa Rta slomljenih klešta. „Otišao sam kod njih kada mi je otac umro“, poverio se, „ali su se posrali na mene, pa sam rekao da ja nisam njihova krv.“ Nije hteo da priča o onome što se desilo posle, osim što je rekao da o oružju nije iz knjiga učio. Trezan, bio je tih ali snažan čovek. *A Petir kaže da je odan. Malo je ljudi kojima toliko veruje.* Smatrala je da bi Brun bio dobra prilika za kopile poput Mie Kamene. *Možda bi bilo drugačije da ju je otac priznao, ali on to nikada nije učinio. A Medi kaže da nije ni devica.*

Mord uze svoj bič pa njime puče, i prvi par volova krenu ukrug, okrećući čekrk Lanac se odmatavao, čegrćući dok je grebavao po kamenu, a hrastova burad su se njihala dok su počinjala dugi spust ka Nebu. *Siroti volovi,* pomisli Alejna. Mord će ih zaklati pre nego što ode, i ostaviti ih za sokolove. Ono što preostane kada se Gnezdo sokolovo ponovo otvori biće ispečeno na prolećnoj gozbi, ako se dotle ne pokvari. Dobra zalih zaleđenog mesa predskazuje leto obilja, tvrdila je stara Grečel.

„Moja gospo“, reče ser Lotor, „biće bolje da znaš. Mia se nije sama popela. Ledi Miranda je s njom.“

„Oh!“ *Zašto bi se popela skroz uz planinu, samo da se odmah spusti?* Miranda Rojs je bila kći lorda Nestora. Jedini put kada je Sansa posetila Mesečevu kapiju, na putu za Gnezdo sokolovo s tetka Lizom i lordom Petirom, ona nije bila tamo, ali je Alejna o njoj čula mnogo šta od vojnika i služavki iz Gnezda sokolovog. Majka

joj je davno umrla, tako da je leđi Miranda bila domaćica očevog zamka; sudeći po glasinama, bio je to mnogo živahniji dvor kada je ona bila kod kuće. „Pre ili kasnije moraš da upoznaš Mirandu Rojs“, upozorio ju je Petir. „A tada budi oprezna. Ona voli da izigrava veselu ludu, ali je zapravo promućurnija od oca. U njenom društvu pazi na jezik.“

Hoću, pomisli ona, ali nisam znala da ću morati tako rano da počnem. „Robertu će biti drago.“ Njemu se Miranda Rojs dopadala. „Sada me izvini, ser. Moram da završim pakovanje.“ Popela se stepenicama u svoju sobu po poslednji put. Na prozore su bili navučeni kapci, nameštaj pokriven. Nešto njenih stvari već je odneseno, a ostalo je sklonjeno. Sva svila i somot leđi Lize biće ostavljeni. Njeno najtananije rublje i najmekši somot, bogati vez i fina mirska čipka; sve će ostati. Tamo dole Alejna će morati da se odeva skromno, kao što i priliči devojci niskog porekla. *Ionako je svejedno, reče ona sebi. Čak se ni ovde nisam usuđivala da oblačim najbolju odeću.*

Grečel je skinula posteljinu s kreveta i prostrla ostatak njene odeće. Alejna je već na sebi imala dugačke vunene čarape ispod sukanja, preko dvostrukog sloja donjeg veša. Sada je obukla i gornju tuniku od jagnječeg runa i krzneni plašt s kapuljačom, prikačivši ga lakiranim drozdom koga je dobila na dar od Petira. Tu je bio i šal, i par kožnih rukavica obrubljenih krznom, koje su joj se slagale uz jahaće čizme. Kada je sve obukla, osećala se debelo i krznato, kao meće. *Na planini će mi biti drago što sam sve to obukla, morala je da podseti sebe. Poslednji put je pogledala sobu pre nego što je krenula. Ovde sam bila na sigurnom, pomislila je, ali tamo dole...*

Kada se Alejna vratila u sobu s čekrkom, našla je Miu Kamenu kako nestrpljivo čeka s Lotorom Brunom i Mordom. *Sigurno se popela u buretu da vidi šta nas toliko zadržava.* Vitka i vretenastih udova, Mia je delovala žilavo kao kožne jahaće čačkire koje je nosila ispod srebrnaste žičane košulje. Kosa joj je bila crna kao gavranovo krilo, tako kratka i čupava da je Alejna podozrevala da je ova seče nožem. Na njoj su najlepše bile oči, krupne i plave. *Mogla bi da bude lepa, kad bi se obukla kao devojka.* Alejna shvati da se pita da li se ona ser Lotoru sviđa u gvožđu u koži, ili sanja o njoj odevenoj u čipku i svilu. Mia je volela da govori kako joj je otac bio jarac a majka sova, ali je Alejna čula pravu priču od Medi. *Da, pomislila je, pogledavši je sada, to su njegove oči, a ima i njegovu kosu, gustu crnu kosu koju je imao i Renli.*

„Gde je on?“ , upita kopilanka.

„Lorda kupaju i oblače.“

„Mora da požuri. Sve je hladnije, zar ne osećate? Moramo da se spustimo ispod Snega pre nego što sunce zađe.“

„Kakav je vetar?“, upita Alejna.

„Mogao bi da bude i gori... a i biće kada padne mrak.“ Mia skloni pramen kose sa očiju. „Ako se bude predugo kupao, ostaćemo zarobljeni ovde čitave zime, a za hranu ćemo imati samo jedni druge.“

Alejna nije znala šta na to da kaže. Srećom, nije morala da odgovori, zato što je stigao Robert Erin. Mali lord je bio odeven u nebeskoplavi somot, s lancem od zlata i safira i ogrnut belim medvedim krznom. Njegovi štitonoše su mu držali skute, da se ne vuku po podu. Meštar Kolmon ih je pratio u izlisanom sivom plaštu obrubljenom veвериčjim krznom. Grečel i Medi nisu mnogo zaostajale.

Kada je osetio ledeni vazduh na licu, Robert se zgrčio od straha, ali su iza njega bili Terans i Džajlz, pa nije mogao da pobegne. „Moj gospodar“, reče Mia, „hoćeš li da jašeš dole sa mnom?“

Previše je gruba, pomisli Alejna. Trebalo je da ga pozdravi osmehom, da mu kaže kako snažno i hrabro izgleda.

„Hoću Alejnu“, reče lord Robert. „Ići ću samo s njom.“

„U buretu ima mesta za sve troje.“

„Hoću samo Alejnu. Ti si smrdljiva, kao mazga.“

„Biće tvoja volja.“ Miino lice nije odavalo nikakva osećanja.

Neki lanci su bili vezani za pletene korpe, drugi za čvrstu hrastovu burad. Najveće od njih bilo je više od Alejne, s gvozdanim obručima koji su obuhvatali mrke duge. Pa ipak srce joj se spustilo u pete dok je uzimala Roberta za ruku i pomagala mu da uđe. Kada se kapak zatvorio za njima, drvo ih je okruživalo sa svih strana. Samo je poklopac bio otvoren. *Tako je najbolje*, rekla je sebi, *da ne možemo da gledamo dole*. Ispod njih su bili samo Nebo i nebo. Šest stotina stopa neba. Na tren se pitala koliko je bilo potrebno njenoj tetki da padne, i koja joj je bila poslednja misao dok joj je planina jurila u susret. *Ne, ne smem o tome da mislim. Ne smem!*

„AJDE!“, začu se ser Lotorov povik Neko snažno gurnu bure. Zanjihalo se, zagrebalo po podu, a onda propalo. Čula je prasak Mordovog biča i zveckanje lanca. Počeli su da se spuštaju, u početku sa zastajkivanjem i cimanjem, a onda ravnomernije. Robertovo lice bilo je bledo, a oči natečene, ali su mu ruke bile mirne. Gnezdo sokolovo se smanjivalo iznad njih. Zbog nebeskih ćelija na nižim

nivoima zamak je, posmatran odozdo, podsećao na saće. *Saće od leda*, pomisli Alejna, *zamak od snega*. Čula je vetar kako zviždi oko bureta.

Stotinu stopa niže, vetar iznenada nalete. Vedro se zanjaha u stranu, zavrtse se u vazduhu a onda snažno udari u liticu iza njih. Zasuše ih sneg i ledene krhotine, a hrastovina zaškripa i zastjenja. Robert kriknu i pribi se uz nju, zarivši joj lice među grudi.

„Moj gospodar je hrabar“, reče Alejna kada oseti da se on tresse. „Ja sam se toliko uplašila da jedva govorim, ali ti nisi.“

Osetila je da on klima glavom. „Krilati Vitez je bio hrabar, a takav sam i ja“, hvalisao se njenom prslučiću. „Ja sam jedan *Erin*.“

„Hoće li moj Vrapčić da me čvrsto zagrlji?“, upita ona, mada ju je već toliko stiskao da je jedva disala.

„Ako baš hoćeš“, prošapta on. I držeći se čvrsto jedno za drugo, nastavili su pravo prema Nebu.

Nazvati ovo zamkom isto je što i nazvati lokvu na podu nužnika jezerom, pomisli Alejna kada su otvorili bure da izađu unutar kule. Nebo je bilo tek polukružni zid od starog nemalterisanog kamena, koji je štitio kameni ispust i razjapljena usta pećine. Unutra su bila spremišta i štale, dugačka prirodna dvorana i uklesani useci za ruke koji su vodili gore u Gnezdo sokolovo. Napolju je zemlju prekrivalo izlomljeno kamenje i stene. Zemljani nasipi su se pružali do zida. Šest stotina stopa više, Gnezdo sokolovo bilo je tako malo da je mogla rukom da ga zakloni, ali se daleko dole Dol prostirao zelen i zlatan.

U kuli ih je čekalo Dvadeset mazgi, zajedno s dvojicom vodiča i gospom Mirandom Rojs. Ispostavilo se da je kći lorda Nestora niska, mesnata devojka, vršnjakinja Mie Kamene, ali gde je Mia bila mršava i žilava, Miranda je bila mekana i mirisna, širokih kukova, punog struka i izuzetno bujnih grudi. Njeni gusti kestenjasti uvojci uokviravali su okruglaste rumene obraze, sitna usta i dva živahna smeđa oka. Kada je Robert nesigurno izašao iz bureta, ona je klekla na sneg da mu poljubi šaku i obraze. „Moj gospodar“, rekla je, „*tako* si narastao!“

„Stvarno?“ upita Robert zadovoljno.

„Uskoro ćeš biti viši od mene“, slagla gospa. Ustala je i otrešla sneg sa suknje. „A ti si sigurno kći lorda zaštitnika“, dodade dok se bure uz škripu vraćalo gore u Gnezdo sokolovo. „Čula sam da si lepotica. Sada vidim da je to istina.“

Alejna načini kniks. „Moja gospa je veoma dobra što to kaže.“

„Dobra?“ Starija devojka se nasmeja. „Kako bi samo to bilo dosadno! Ja se

trudim da budem bezobrazna. Moraš mi ispričati sve svoje tajne dok se budemo spuštali. Mogu li da te zovem Alejna?“

„Ako želiš, moja gospo.“ *Ali od mene tajne nećeš čuti.*

„Ja sam 'moja gospa' u Kapijama, ali ovde na planini možeš da me zoveš Randa. Koliko ti je godina, Alejna?“

„Četiri i deset, moja gospo.“ Odlučila je da Alejna Kamena ne bude starija od Sanse Stark

„Randa. Čini mi se da sam ja imala četiri i deset pre stotinu godina. Kako sam samo naivna bila! Jesi li ti još naivna, Alejna?“

Ona pocrvene. „Ne bi trebalo... da, naravno.“

„Čuvaš se za lorda Roberta?“, zadirkivala je leđi Miranda. „Ili neki očarani štitonoša sanja o tvojim čarima?“

„Ne“, reče Alejna, istovremeno kad i Robert, koji dodade: „Ona je *moja* drugarica. Terans i Džajlz ne mogu da je dobiju.“

Do tada je već stiglo drugo bure i meko se prizemljilo na zamrznuti sneg. Meštar Kolmon je izašao sa štitonošama Teransom i Džajlzom. Sledeće bure je isporučilo Medi i Grečel, koje su se vozile s Miom Kamenom. Kopile je odmah preuzelo stvar u svoje ruke. „Nećemo da se naguramo uz planinu“, rekla je drugim vodičima. „Ja ću povesti lorda Roberta i njegove pratioce. Osi, ti spusti ser Lotoru i ostale, ali mi daj sat vremena prednosti. Mrkvo, tvoji su kovčezi i kutije.“ Okrenula se Robertu Erinu, a crna kosa joj je vijorila. „Koju mazgu hoćeš danas da jašeš, moj gospodaru?“

„Sve isto smrde. Hoću onu sivu, sa odgrizenim uvetom. I hoću da Alejna jaše sa mnom. I Miranda.“

„Tamo gde bude dovoljno široko. Hajde, moj gospodaru, da uzjašeš svoju mazgu. Sluti na sneg.“

Prošlo je još pola sata pre nego što su bili spremni da pođu. Kada su svi uzjahali, Mia Kamena je zvonko uzviknula, i dvojica pešadinaca iz Neba otvoriše kapije. Mia ih povede, a lord Robert je išao odmah iza nje, umotan u medveđe krzno. Sledile su Alejna i Miranda Rojs, onda Grečel i Medi, pa za njima Terans Linderli i Džajlz Grafton. Meštar Kolmon je bio na začelju i vodio drugu mazgu natovarenu njegovim kovčezima s biljem i napicima.

Iza zida, vetar je naglo postajao oštiji. Na toj visini drveće više nije raslo, i nije bilo ničega da ih zaštititi. Alejni je bilo drago što se tako toplo obukla. Plašt joj je bučno lepršao iza leđa, a iznenadni nalet vetra joj skide kapuljaču, Nasmejala

se, ali se nekoliko koraka ispred nje lord Robert zgrčio i rekao: „Previše je hladno. Treba da se vratimo i sačekamo dok bude toplije.“

„U dolini će biti toplije, moj gospodaru“, reče Mia. „Videćeš kad sidemo.“

„Neću da vidim“, reče Robert, ali se Mia nije na njega obazirala.

Njihov put je bio vijugav niz kamenih stepenica uklesanih u stenu, ali su mazge poznavale svaku njegovu stopu. Alejni je zbog toga bilo drago. Tu i tamo je kamen bio napukao od beskrajnog smenjivanja godišnjih doba, silnih zamrzavanja i otoplavanja. Sneg se držao za stenu sa obe strane staze, zaslepljujuće beo. Sunce je bilo blistavo, nebo plavo, a iznad njih su kružili sokolovi, jezdeći na vetru.

Tu gore, gde je bilo najstrmije, stepenice su vijugale napred-nazad, umesto da se obrušavaju pravo nadole. *Sansa Stark se uz planinu popela, ali Alejna Kamena niz nju silazi.* Bila je to čudna pomisao. Sećala se kako ju je Mia upozorila da ne skreće pogled sa staze pred sobom dok su se penjali. „Gledaj gore, a ne dole“, rekla je... ali to prilikom spuštanja nije bilo moguće. *Mogla bih da zažmurim. Mazga zna put, ja joj nisam potrebna.* Ali to se činilo više kao nešto što bi učinila Sansa, preplašena devojčica. Alejna je bila odrasla žena, i hrabra kao sva kopilad.

U početku su jahali jedno iza drugog, ali nešto niže staza se dovoljno širila da dvoje jašu naporedno, i Miranda Rojs joj pride. „Stiglo nam je pismo od tvog oca“, reče ona, opušteno kao da sede sa obrednicom i vezu. „Krenuo je kući, i nada se da će uskoro videti svoju dragu kćer. Piše da je Lionel Korbrej, izgleda, veoma zadovoljan svojom nevestom, a još zadovoljniji mirazom. *Iskreno* se nadam da će lord Lionel zapamtiti s kojim od to dvoje treba da legne. Ledi Vejnvd se na svadbi pojavila s Vitezom od Devet zvezda, kaže lord Petir, na sve opšte zaprepašćenje.“

„Anja Vejnvd? Stvarno?“ Izgleda da je broj lordova Objavnika sa šest spao na tri. Onog dana kada je krenuo s planine, Petir Beliš je bio ubeđen da će pridobiti Simonda Templtona, ali ne i ledi Vejnvd. „Je li bilo još nešto?“, upita ona. Gnezdo sokolovo je bilo tako samotno mesto da je čeznula za svim vestima iz belog sveta, ma koliko sitnim ili beznačajnim.

„Od tvog oca ne, ali su nam stigle i druge ptice. Rat i dalje traje, na sve strane sem ovde. Brzorečje se predalo, ali Zmajkamen i Krajoluj i dalje pripadaju lordu Stanisu.“

„Ledi Liza je bila veoma mudra što nas je sačuvala od svega toga.“

Miranda joj uputi lukav osmejak „Da, ona je bila sušta mudrost, ta dobra gospa.“ Promeškoljila se u sedlu. „Zašto mazge moraju da budu tako koštunjave i prgave? Mia ih ne hrani dovoljno. Bilo bi mnogo prijatnije jahati zgodnu debeljuškastu mazgu. Izabran je i novi prvoobrednik, jesi li čula? O, da, a novi zapovednik Noćne straže je dečak, neko kopile Edarda Starka.“

„Džon Snežni?“ izlete njoj, pošto ju je ovo iznenadilo.

„Snežni? Da, pretpostavljam da se preziva Snežni.“

Odavno nije pomislila na Džona. On joj je bio samo polubrat, ali ipak... pošto su Rob, Bren i Rikon mrtvi, Džon Snežni joj je bio jedini preostali brat. *A i ja sam sada kopile, baš kao on. O, kako bi bilo lepo da ga opet vidim.* Ali, naravno, to se nikada neće desiti. Alejna Kamena nije imala ni braće ni polubraće.

„Naš rodak Bronzani Jon priredio je borbu do poslednjeg u Kamenu runa“, nastavi Miranda Rojs, „malu, samo za štitonoše. Namera je bila da Naslednik Hari pobedi, pa se to i desilo.“

„Naslednik Hari?“

„Štićenik ledi Vejnvud. Harold Harding. Pretpostavljam da sada moramo da ga zovemo ser Hari. Bronzani Jon ga je proizveo u viteza.“

„Oh.“ Alejna je bila zbunjena. Zašto bi štićenik ledi Vejnvud bio njen naslednik? Ona ima sinove. Jedan je Vitez od Krvavih dveri, ser Donel. Nije, međutim, htela da izgleda glupo, pa je samo rekla: „Molim se da se dokaže kao vredan vitez.“

Ledi Miranda prezivo frknu. „Ja se molim da dobije kugu. Znaš, ima kopile s nekom prostom devojkom. Moj gospodar otac se nadao da će me udati za Harija, ali ledi Vejnvud za to nije htela ni da čuje. Ne znam da li sam joj ja bila neprikladna, ili samo moj miraz.“ Uzdahnula je. „Ne treba mi drugi muž. Imala sam jednog, ali sam ga ubila.“

„Stvarno?“ upita Alejna, preneražena.

„O, da. Umro je na meni. U meni, ako ćemo pravo. Nadam se da znaš šta se dešava u bračnoj postelji?“

Pomislila je na Tiriona i na Pseto, i kako ju je poljubio, pa je klimnula glavom. „To mora da je bilo užasno, moja gospo. To što je umro. *Tamo*, hoću da kažem, dok je... dok je“

„...dok me je tucao?“ Ona slegnu ramenima. „Nije bilo prijatno, svakako. Da ne spominjemo da nije bilo ni dolično. Nije imao čak ni toliko pristojnosti da mi ostavi dete. Starci imaju slabo seme. I evo me sada, udovica sam, ali malo

korisćena. Hari bi mogao da prođe mnogo gore. Rekla bih i da hoće. Ledi Vevnud će ga najverovatnije oženiti nekom svojom unukom, ili nekom unukom Bronzanog Jona.“

„Kako ti kažeš, moja gospo.“ Alejna se priseti Petirovog upozorenja. „*Randa*. Hajde, možeš ti to da izgovoriš. Ran. Da.“

„*Randa*.“

„Tako je već bolje. Bojim se da moram da ti se izvinim. Mislićeš da sam jeziva droca, znam, ali sam bila legla sa onim lepotančićem Marilionom. Nisam znala da je čudovište. Prelepo je pevao, i prstima je umeo da izvede čudesne stvari. Nikada ga ne bih odvela u krevet da sam znala da će gurnuti ledi Lizu kroz Mesečeva vrata. Držim se pravila da ne ležem s čudovištima.“ Proučavala je Alejnino lice i grudi. „Ti si lepša od mene, ali ja imam veće grudi. Meštri kažu da velike grudi ne proizvode više mleka od malih, ali ja u to ne verujem. Jesi li ikada videla dojilju s malim sisama? Tvoje su dobre za devojku tvojih godina, ali pošto su kopilanske grudi, neću dozvoliti da me brinu.“ Miranda približi svoju mazgu. „Verujem da znaš da naša Mia nije devica?“

Znala je. Debela Medi joj je to šapnula, kada im je jednom Mia donela zalihe. „Medi mi je rekla.“

„Naravno. Usta su joj velika kao butine, a butine su joj *ogromne*. Mičel Redfort je bio taj. Nekada je služio kao štitonoša Lina Korbreja. *Pravi* štitonoša, ne kao onaj mali prostak koji je sada štitonoša ser Linu. Njega je, kažu, uzeo samo zbog novca. Mičel je bio najbolji mladi mačevalac u Dolu, a i veoma plemenit... ili je bar tako sirota Mia mislila, sve dok se nije oženio sa jednom kćeri Bronzanog Jona. Sigurna sam da mu lord Horton nije dao mnogo izbora, ali je to ipak bilo okrutno prema Mii.“

„Ser Lotoru je draga.“ Alejna pogleda dole ka mazgarki, dvadesetak koraka niže. „Više nego draga.“

„Lotoru *Brunu*?“ Miranda diže obrvu. „Zna li ona za to?“ Nije sačekala na odgovor. „Nema on izgleda, siromah. Moj otac je pokušao da nađe Mii priliku, ali ona nikoga neće. Ona ti je stvarno napola mazga.“

I protiv svoje volje, Alejna shvati da joj se starija devojka dopada. Nije imala drugaricu za ogovaranje još od sirote Džejn Pul. „Šta misliš, da li se ser Lotoru dopada ovakva, u veriznjači i koži?“, upitala je stariju devojku, koja je delovala tako iskusno. „Ili sanjari o njoj umotanoj u svilu i somot?“

„On je muško. Sanja o njoj goloj.“

Ponovo pokušava da me natera da pocrvenim.

Ledi Miranda kao da joj je čitala na misli. „Umeš tako lepo da porumeniš! Kada ja pocrvenim, podsećam na jabuku. Mada, nisam pocrvenela već godinama.“ Nagnula se bliže. „Namerava li tvoj otac ponovo da se ženi?“

„Moj otac?“ Alejna nikada nije o tome razmišljala. Osetila je nekakvu nelagodu na tu pomisao. Shvatila je kako se priseća izraza na licu Lize Erin dok je padala kroz Mesečeva vrata.

„Svi znamo koliko je bio odan ledi Lizi“, reče Miranda, „ali ne može zauvek da bude u žalosti. Potrebna mu je lepa mlada žena da prebrodi bol. Pretpostavljam da bi mogao da bira između pola plemenitih devica u Dolu. Ko bi bio bolji muž od našeg odvažnog lorda zaštitnika? Mada bih volela da ima bolje ime nego *Maloprstić*. Koliko mu je mali, je l' znaš?“

„Njegov prst?“ Opet je pocrvenela. „Ne znam... nikada nisam...“

Ledi Miranda se tako glasno nasmejala da se Mia Kamena osvrnula da ih pogleda. „Nemoj da brineš, Alejna, sigurna sam da mu je velik taman koliko treba.“

Prošli su ispod izvajanog luka, gde su dugačke ledenjače visile s bledog kamena i kapale na njih. Na drugoj strani se staza sužavala i strmo padala nekih stotinu stopa ili dublje. Miranda je morala da se povuče iza nje. Alejna je pustila mazgu da sama bira put. Strmina ovog dela puta naterala ju je da se čvrsto pripije uz sedlo. Stepenci su bili izlizani potkovicama svih mazgi koje su tuda prošle, i sada su podsećali na niz plitkih kamenih zdela. Voda ih je ispunila i zlatno treperila na popodnevnom suncu. *Sada je voda*, pomisli Alejna, *ali će se večeras pretvoriti u led*. Shvatila je da zadržava dah, pa ga je ispustila. Mia Kamena i lord Robert su skoro stigli do kamenog tornja gde je nagib opet postajao blaži. Pokušala je da gleda njih i samo njih. *Neću pasti*, rekla je sebi. *Miina mazga me neće izneveriti*. Vetar je pištao oko nje dok se truckala naniže, korak po korak. To kao da je potrajalo čitavu večnost.

A onda se odjednom našla na dnu s Miom i svojim malim gospodarom, ispod izvijanog, kamenitog tornja. Pred njim se pružao visok kameni most, uzan i leden. Alejna je čula krike vetra i osetila kako je cima za plašt. Sećala se tog mesta. Plašilo ju je kada se penjala, a plašilo ju je i sada. „Šire je nego što izgleda“, govorila je Mia lordu Robertu veselim glasom. „Korak u širinu i ne više od osam koraka u dužinu, to nije ništa.“

„Ništa“, reče Robert. Ruka mu se tresla.

O, ne, pomisli Alejna. Samo ne sada. Ne ovde.

„Bolje je da prevedem mazge preko“, govorila je Mia. „Ako je po volji mom gospodaru, prvo ću da prevedem svoje, pa ću se vratiti po tvoje.“ Lord Robert nije odgovorio. Zurio je u uzani ispust zakrvavljenim očima. „Neću dugo, moj gospodaru“, obeća Mia, ali je Alejna sumnjala da je dečaku uopšte čuje.

Kada je kopilanka izvela mazgu iza zaklona kamenog tornja, vetar je ošinu pravo u lice. Plašt joj se podiže i zamlatara po vazduhu. Mia se zatetura, i na tren se činilo kao da će odleteti u ambis, ali je ipak nekako uhvatila ravnotežu i nastavila.

Alejna uze Robertovu ruku u rukavici da bi zaustavila drhtanje. „Vrapčiću“ reče, „ja se bojim. Drži me za ruku da mi pomogneš da predem. Znam da se *ti* ne bojiš.“

On ju je pogledao, a ženice su mu bile sitne tamne tačke u očima velikim i belim kao kuvana jaja. „Stvarno?“

„Ti ne. Ti si moj krilati vitez, ser Vrapčić.“

„Krilati Vitez je umeo da leti“, prošapta Robert.

„Više od planina.“ Ona mu stegnu šaku.

Ledi Miranda im se pridružila kraj tornja. „Umeo je“, ponovi ona kada vide šta se dešava.

„Ser Vrapčić“, reče lord Robert, i Alejna je znala da se ne usuđuje da sačeka Miin povratak. Pomogla je dečaku da sjaše i držeći se za ruke zakoračili su na goli kameni ispust, a plaštovi su im vitlali i pucali za leđima. Svuda oko njih su bili praznina i nebo, čvrsto tlo je naglo nestajalo sa obe strane. Pod nogama im je bio led i slomljeno kamenje koje je samo čekalo da izvrne nečiji članak, a vetar je žestoko zavijao. *Zvuči kao vuk*, pomisli Sansa. *Avetinjski vuk, velik kao planine*.

A onda su se našli na drugoj strani i Mia se smejala i dizala Roberta da ga zagrlji. „Pažljivo“, reče joj Alejna. „Može da te povredi kada mlatara rukama. Možda ti se ne čini da je tako, ali može.“ Našli su mesto za njega, useklinu u steni da ga zaštiti od ledenog vetra. Alejna ga je pazila dok drhtavica nije prošla, a Mia se vratila da pomogne ostalima da pređu.

U Snegu su ih čekale sveže mazge i topla čorba od jaretine i crnog luka. Jela je s Miom i Mirandom. „Znači, ti si i hrabra koliko i lepa“, reče joj Miranda.

„Nisam.“ Od te pohvale je pocrvenela. „Stvarno nisam. Užasno sam se plašila. Mislim da ne bih smela da predem bez lorda Roberta.“ Okrenula se Mii Kamenjoj. „Ti zamalo nisi pala.“

„Grešiš. Ja nikada ne padam.“ Mii se kosa razbarušila i pala preko lica, skrivajući jedno oko.

„Zamalo, rekla sam. Zar se nisi bojala?“

Mia odmahnu glavom. „Sećam se jednog čovaka koji me je bacao u vazduh kada sam bila veoma mala. Stoji visok kao nebo i baca me tako da mi se čini da letim. Oboje se smejemo, smejemo se toliko da jedva dišem, i na kraju se toliko smejem da se upiškim, ali se zbog toga on samo još glasnije smeje. Nikada se nisam bojala kada me je on bacao. Zнала sam da će uvek biti tu da me uhvati.“ Sklonila je kosu s lica. „Onda jednog dana više nije bio tu. Muškarci dolaze i odlaze. Lažu ili umiru ili te ostave. Planina, međutim, nije muškarac, a kamen je planinina kći. Ja verujem svom ocu, i verujem svojim mazgama. Neću pasti.“ Položila je šaku na oštru izbočinu stene i ustala. „Bolje da završimo. Čeka nas još dugačak put, a namirisala sam oluju.“

Sneg je počeo da pada kada su krenuli iz Kamena, najvećeg i najnižeg od tri usputna zamka koji su branili pristup Gnezdju sokolovom. Suton je do tada već stizao. Ledi Miranda je predložila da se vrate, prenoće u Kamenu i silazak nastave kada izađe sunce, ali Mia za to nije htela ni da čuje. „Sneg će dotle možda biti pet stopa dubok, a stepenice opasne čak i za moje mazge“, rekla je. „Bolje nam je da nastavimo. Ići ćemo polako.“

I stvarno jesu. Ispod Kamena su stepenici bili širi i manje strmi, vijugali su među visokim borovima i sivozelenim stražarikama koje su pokrivalе niže obronke Džinovog koplja. Miine mazge su, izgleda, poznavale svaki koren i kamen na putu dole, a ako su neki i zaboravile, kopilanka ih se sećala. Pola noći je prošlo kada su kroz снег ugledali svetla Mesečeve kapije. Poslednji deo njihovog putovanja protekao je skoro mirno. Sneg je ravnomerno padao, odevajući čitav svet u belo. Vrapčić je zaspao u sedlu, njišući se napred-nazad s koracima mazge. Čak je i ledi Miranda počela da zeva i da se žali na umor. „Spremili smo vam odaje“, rekla je Alejni, „ali ako želiš, možeš da noćas deliš postelju sa mnom. Dovoljno je velika za četvoro.“

„Biće mi čast, moja gospo.“

„Randa. Smatraj da imaš sreće što sam ovoliko umorna. Samo želim da se sklopčam i zaspim. Kada gospe dele sa mnom postelju, obično moraju da se igraju poreza na jastuke i da mi pričaju o svim bezobraznim stvarima koje su radile.“

„A šta ako nisu radile ništa bezobrazno?“

„Prosto, onda moraju da priznaju sve bezobrazne stvari koje *zele* da rade. Ti ne, naravno. Vidim kako si vrla samo po tim tvojim rumenim obrazima i krupnim plavim očima.“ Ponovo je zevnula. „Nadam se da su ti stopala topla. Mrzim družbenice u krevetu kojima su hladna.“

Kada su napokon stigli do zamka njenog oca, leđi Miranda je dremala, a Alejna je sanjara o njenom krevetu. Sigurno će imati perjani dušek, rekla je sebi, mekan, topao i debeo, a preko njega brdo krzna. Sanjaću lep san, a kada se probudim, čuću lavež pasa, žene kako ogovaraju kraj bunara, zvon mačeva u dvorištu. A onda će doći gozba, s muzikom i plesom. Posle mrtvačke tišine Gnezda sokolovog, žudela je za vikom i smehom.

Međutim, dok su jahači sjahivali s mazgi, iz utvrde se pojavi jedan Petirov gardista. „Leđi Alejna“, reče on, „lord zaštitnik te čeka.“

„Vratio se?“ upita ona, iznenađena.

„Sa zalaskom sunca. Naći ćeš ga u zapadnoj kuli.“

Čas je bio bliži zori no sumraku, i većina stanovnika zamka je bila usnula, ali ne i Petir Beliš. Alejna ga je zatekla kako sedi kraj rasplamsale vatre i pije vruće kuvano vino s trojicom ljudi koje nije poznavala. Svi su ustali kada je ušla, a Petir se tople osmehnuo. „Alejna! Dođi da poljubiš oca.“

Poslušno ga je zagrlila i poljubila u obraz. „Žao mi je ako smetam, oče. Niko mi nije rekao da imaš društvo.“

„Ti nikada ne smetaš, dušice. Upravo sam pričao ovim dobrim vitezovima kako imam pažljivu ćerku.“

„Pažljivu i prelepu“, reče otmeni mladi vitez kome je gusta plava griva padala dobrano preko ramena.

„Jeste“, reče drugi vitez, snažan čovek guste brade prošarane sedima, crvenim nosom nateklim od ispucalih žilica i čvornovatom šakama velikim kao maljevi. „To si zaboravio da nam spomeneš, moj gospodar.“

„Ja bih postupio isto da je reč o mojoj kćeri“, reče poslednji vitez, nizak, žilav čovek suvog osmeha, šiljastog nosa i čekinjaste riđe kose. „Posebno kada su tu propalice kao što smo mi.“

Alejna se nasmija. „Vi ste propalice?“ upita izazovno. „A ja mislila da ste tri plemenita viteza.“

„Vitezovi jesu“, reče Petir. „Njihova plemenitost tek treba da se dokaže, ali smemo da se nadamo. Dozvoli mi da ti predstavim ser Bajrona, ser Morgarta i ser Šadrika. Vitezovi, leđi Alejna, moja vanbračna i izuzetno pametna kći... s kojom

moram nakratko da se posavetujem, ako ćete biti tako dobri da nas izvinite.“

Tri viteza se pokloniše i odoše, ali joj je onaj plavokosi prvo poljubio ruku.

„Vitezovi lualice?“, upita Alejna kada se vrata zatvoriše.

„Vitezovi gladnice. Mislio sam da je bolje da oko sebe imam o još poneki mač. Vremena postaju sve zanimljivija, mila moja, a kada su vremena zanimljiva, mačeva nikada dovoljno. *Kralj srdela* se vratio u Galebovo, i stari Ozvel je imao mnogo priča.“

Znala je da ne treba pitati kakvih to priča. Da je Petir želeo da ona zna, sam bi joj rekao. „Nisam te očekivala tako brzo“, rekla je. „Drago mi je što si došao.“

„To nikada ne bih znao po tvom poljupcu.“ Privukao je bliže sebi, uhvatio joj lice šakama i sočno je poljubio. „E, ovo je već poljubac koji govori *dobro došao kući*. Postaraj se da sledeći put budeš bolja.“

„Da, oče.“ Osećala je kako crveni.

Nije joj zamorio na njenom poljupcu. „Ne bi poverovala ni u pola onoga što se dešava u Kraljevoj luci, dušice. Sersei srlja iz jedne ludosti u drugu, potpomognuta većem gluvih, glupih i slepih. Oduvek sam očekivao da će upropastiti kraljevstvo i uništiti samu sebe, ali nisam očekivao da će to učini tako *brzo*. To me poprilično jedi. Nadao sam se da ću imati četiri ili pet mirnih godina da posadim neko semenje i pustim neke voćke da sazru, ali sada... dobro je što se ja odlično snalazim kada zavlada metež. Bojim se da ono malo mira i reda što su nam ostavili pet kraljeva neće dugo nadživeti tri kraljice.“

„Tri kraljice?“ Nije shvatala.

A ni Petir nije nameravao da objasni. Umesto toga se osmehnuo i rekao: „Doneo sam poklon mojoj miloj devojčici.“

Alejna se jednako obradovala i iznenadila. „Haljinu?“ Čula je da u Galebovu ima dobrih švalja, a bilo joj je dojadilo da se oblači prosto.

„Nešto bolje. Pogađaj ponovo.“

„Dragulje?“

„Nema tih dragulja koji bi se poredili sa očima moje kćeri.“

„Limunove? Našao si mi limunove?“ Obećala je Vrapčiću kolač s limunom, a za kolač s limunom su neophodni limunovi.

Petir Beliš je uhvati za ruku i povuče sebi u krilo. „Sklopio sam ti bračni ugovor.“

„Brač...“ Grlo joj se steglo. Nije želela ponovo da se udaje, ne sada, a verovatno i nikada više. „Ja ne... ja ne mogu da se udam. Oče, ja...“ Alejna

pogleda ka vratima, da bude sigurna da su zatvorena. „Ja *jesam* udata“, prošaputa. „Ti to znaš.“

Petir joj stavi prst na usne da je utiša. „Kepec se oženio kćerkom Neda Starka, a ne mojom. Nije bitno. Ovo je samo veridba. Brak mora da sačeka dok Sersei ne završi svoj posao i Sansa ne postane udovica. A ti moraš da upoznaš momka i stekneš njegovu naklonost. Ledi Vejnvd neće da ga oženi protiv njegove volje, tu je bila sasvim odlučna.“

„Ledi *Vejnvd!*“ Alejna je jedva verovala sopstvenim ušima. „Zašto bi ona oženila jednog svog sina jednim... jednim...“

„...kopiletom? Za početak, ti si kopile *lorda zaštitnika*, to nemoj da zaboraviš. Vejnvudi su veoma stari i veoma gordi, ali ne tako bogati kao što bi se pomislilo, što sam otkrio kada sam počeo da otkupljujem njihove dugove. Naravno, leđi Anja nikada ne bi prodala sina za zlato. Štićenika, međutim... mladi Hari je samo dalji rođak, a miraz koji sam ponudio gospi bio je čak i veći od onoga koji je Lionel Korbrej upravo dobio. Morao je i da bude, da bi ona rizikovala gnev Bronzanog Jona. Ovo će da mu poremeti sve planove. Ti si obećana Haroldu Hardingu, dušice, pod uslovom da osvojiš njegovo dečaćko srce... što, za tebe, ne bi trebalo da bude posebno teško.“

„Naslednik Hari?“ Alejna je pokušavala da se priseti šta joj je o njemu Miranda rekla na planini. „Upravo je proizveden u viteza. A ima i kopile s nekom devojkom prostog roda.“

„A drugo je na putu, s drugom curom. Hari ume da bude priličan zavodnik, u to nema sumnje. Meka svetlosmeđa kosa, tamnoplave oči, a na obrazima mu se pojavljuju jamice kada se osmehuje. A čujem i da je veoma plemenit.“ Zadirkiavao ju je osmehom. „Kopile ili ne, dušice, kada se ova veridba objavi, zavideće ti svaka visokorođena devica u Dolu, a i poneka iz rečnih zemalja i Hvata.“

„Zašto?“ Alejna je bila zbunjena. „Da li je ser Harold... kako to da je on naslednik leđi Vejnvd? Zar ona nema rođene sinove?“

„Trojicu“, priznade Petir. Osećala je vino u njegovom dahu, karanfilić i oraščić. „Kao i kćeri, i unuke.“

„Zar oni nemaju prvenstvo u odnosu na Harija? Ne shvatam.“

„Shvatićeš. Slušaj.“ Petir je uze za šaku i pređe lagano prstom po njenom dlanu. „Lord Džasper Erin, počni s njim. Otac Džona Erina. Imao je troje dece, dva sina i kćer. Džon je bio najstariji, pa su Gnezdo sokolovo i lordovsko zvanje

prešli ne njega. Njegova sestra Alis udala se za ser Elisa Vejnvuda, strica sadašnje leđi Vejnvd.“ Na licu mu se pojavi suv osmeh. „Elis i Alis, zar to nije slatko? Mlađi sin lorda Džaspera, ser Ronel Erin, oženio se jednom devojkom iz kuće Belmora, ali je u nju zaronio samo jednom ili dvaput pre nego što je umro od pokvarenog stomaka. Njihov sin Elbert se rađao u jednom krevetu baš kada je siroti Ronel umirao u drugom, malo dalje niz hodnik. Da li paziš, dušice?“

„Da. Postojali su Džon, Alis i Ronel, ali je Ronel umro.“

„Dobro. Dakle, Džon Erin se ženio tri puta, ali mu prve dve žene nisu podarile dece, tako da je mnogo godina naslednik bio njegov sinovac Elbert. U međuvremenu je Elis vrlo redovno orao Alis, i ona se kotila jednom godišnje. Rodila mu je devetoro dece, osam devojčica i jednog dragocenog deččića, novog Džaspera, posle čega je, iscrpljena, umrla. Mali Džasper je, krajnje nezahvalan prema junačkom trudu uloženom u njegovo začće, postigao da ga konj ritne u glavu kada mu je bilo tri godine. Kuga je nedugo zatim odnela dve njegove sestre, pa ih je ostalo šest. Najstarija se udala za ser Denisa Erina, dalekog rodaka gospodara Gnezda sokolovog. Po Dolu je raštrkano nekoliko ogranaka kuće Erina, svi su jednako gordi koliko i siromašni, sem Erina iz Galebova, koji su, što je prava retkost, imali pameti da udaju kćeri za trgovce. Oni su bogati, ali nimalo pristojni, pa o njima niko ne priča. Ser Denis je poticao iz jednog od tih siromašnih, ponosnih ogranaka... ali je takođe bio i čuven turnirski borac, naočit, hrabar i prosto je vrcao od dobrih manira. A pratila ga je i čarolija imena Erina, zbog čega je bio savršen za najstariju kćer Vejnvuda. Njihova deca će biti Erini, i sledeći naslednici Dola ako nešto zlo zadesi Elberta. Pa, igrom slučaja, Elbert je ubrzo stradao. Tu priču znaš?“

Znala je. „Ubio ga je Ludi Kralj Eris.“

„Tačno tako. A nedugo zatim, ser Denis je ostavio svoju trudnu ženu Vejnvdicu i odjahao u rat. Poginuo u je Bici kod Zvona, od preteranog viteštva i sekire. Kada su to javili njegovoj gospi, ona je preminula od tuge, a za njom je uskoro krenuo i njen prvenac. Nije bitno. Džon Erin je u ratu sebi našao mladu ženu, za koju je imao razloga da veruje da je plodna. Bio je pun nade, siguran sam, ali ti i ja znamo da je od Lize dobijao samo mrtvorodenčad, pobačaje i sirotog Vrapčiča.

Što nas dovodi do pet preostalih kćeri Elisa i Alis. Najstarija je ostala užasno unakažena od iste kuge koja joj je pobila sestre, pa je postala obrednica. Drugu je zaveo neki najamnik. Ser Elis ju je isterao, i ona je stupila u tih sestre kada joj je

kopile umrlo u kolevcu. Treća se udala za gospodara Bradavica, ali se pokazalo da je nerotkinja. Četvrta je bila na putu za rečne zemlje da se uda za nekog Brekena kada su je odneli Opečeni. Tako je ostala samo najmlađa, koja se udala za jednog viteza s posedom, zakletog na službu Vejnvudima, podarila mu sina po imenu Harold, pa izdahnula.“ Okrenuo je njenu šaku i lagano joj poljubio podlakticu. „Dakle, reci mi, dušice - zašto je Hari naslednik?“

Oči joj se razogačiše. „On nije naslednik leđi Vejnvud. On je *Robertov* naslednik. Ako Robert umre...“

Petir diže obrvu. „*Kada* Robert umre. Naš siroti hrabri Vrapčić je tako bolešljiv dečak da je to samo pitanje vremena. *Kada* Robert umre, Naslednik Hari postaje lord Harold, branilac Dola i gospodar Gnezda sokolovog. Vazali Džona Erina mene nikada neće voleti, kao ni našeg blesavog, bolesnog Roberta, ali će voleti svog Mladog Sokola... a kada se okupe na svadbi, a ti se pojaviš s tom tvojom dugačkom kestenjastom kosom, odevena u beli i sivi devičanski plašt s jezovukom na leđima... pa, svaki vitez u Dolu će zakleti svoj mač da ti povрати ono što ti po rođenju pripada. Znači, to su ti moji darovi, mila moja Sansa... Hari, Gnezdo sokolovo i Zimovrel. A to vredi još jednog poljupca, zar ne?“

BRIJENA

Ovo je ružan san, pomisli ona. Ali ako sanja, zašto je toliko boli?

Kiša je prestala da pada, ali je čitav svet bio mokar. Plašt joj je bio težak kao oklop. Užad kojima su joj bile vezane ruke bila su potpuno mokra, ali su se zbog toga samo još više stezala. Koliko god Brijena okretala šake, nije mogla da se oslobodi. Nije shvatala ko ju je vezao, ni zašto. Pokušala je da pita senke, ali one joj nisu odgovorile. Možda je nisu ni čule. Možda nisu bile stvarne. Pod slojevima vlažne vune i zardalog oklopa, koža joj je bila vrela i grozničava. Pitala se da sve to nije samo bunilo.

Bila je na konju, ali se nije sećala da je uzjahala. Ležala je licem nadole preko njegovih sapi, kao džak ovsa. Ruke i noge su joj bile vezane zajedno. Vazduh je bio vlažan, zemlja ogrnuta maglom. Glava joj je sevala sa svakim korakom. Čula je glasove, ali je mogla da vidi samo zemlju pod konjskim kopitima. Nešto je u njoj bilo slomljeno. Osećala je da joj je lice natečeno, obraz lepljiv od krvi, a od truckanja joj je kroz ruku sevaio užasan bol. Čula je Podrika kako je doziva, iz velike daljine. „Ser?“, ponavljao je. „Ser? Moja gospo? Ser? Moja gospo?“ Glas mu je bio slab i jedva čujan. Onda je ostala samo tišina.

Sanjala je da je u Harendvoru, opet u jami za medvede. Ovog puta je naspram nje stajao Grizač, ogroman, čelav i beo kao crv, sa otvorenim ranicama po obrazima. Go je jurnuo, poigravajući se svojim udom, škrgućući zašiljenim zubima. Brijena je pobjegla od njega. „Moj mač“, viknula je. „Zavetnik Molim vas.“ Posmatrači nisu odgovorili. Renli je bio tu, sa Spretnim Dikom i Kejtlin Stark Šegvel, Pig i Timeon su došli, kao i leševi s grana, usukanih obraza, natečenih jezika i praznih očnih duplji. Brijena je zakukala od užasa kada ih je ugledala, a Grizač ju je zgrabio za ruku i privio je uz sebe i otkinuo joj komad lica. „Džejmi“, čula je sebe kako vrišti, „Džejmi.“

Bol je bio tu, čak i u dubinama sna. Lice joj je pulsiralo. Rame joj je krvarilo. Disanje je bolelo. Bol joj je sevaio rukom kao munja. Dozivala je meštra.

„Nemamo meštra“, rekao je glas devojčice. „Samo mene.“

Tražim devojčicu, prisetila se Brijena. Visokorođenu devojčicu od tri i deset leta, plavih očiju i kestenjaste kose. „Moja gospo?“, reče ona. „Ledi Sansa?“

Neki čovek se nasmeja. „Misli da si ti Sansa Stark“

„Neće moći još mnogo dalje. Umreće.“

„Jedan lav manje. Neću pustiti suzu.“

Brijena ču kako se neko moli. Pomislila je na obrednika Meribolda, ali su reči bile pogrešne. *Noć je mračna i puna užasa, a takvi su i snovi.*

Jahali su kroz tamnu šumu, vlažno, mračno tiho mesto gde su se borovi gusto zbijali. Zemlja je bila meka pod kopitima njenog konja, a tragovi koje je ostavljala punili su se krvlju. Pored nje su jahali lord Renli, Dik Krab i Vargo Hout. Krv je tekla iz Renlijevog grla. Iz Jarčevog pokidanog uha curio je gnoj. „Kuda idemo?“, upita Brijena. „Kuda me to vodite?“ Niko nije hteo da odgovori. *Kako mogu da odgovore? Svi su mrtvi. Znači li to da je i ona mrtva?*

Lord Renli je bio ispred nje, njen mili osmenuti kralj. Vodio je njenog konja između stabala. Brijena viknu da mu kaže koliko ga je volela, ali kada se on okrenu da se namršti na nju, ona vide da to uopšte nije Renli. Renli se nikada nije mrštio. *On je za mene uvek imao osmeh, pomislila je... osim...*

„Hladno“, rekao je njen kralj, zburjen, a senka se kretala a da je nije bacao nijedan čovek, i krv njenog milog gospodara je linula kroz zeleni čelik njegovog štitnika za vrat da joj natopi ruke. On je bio topao čovek, ali mu je krv bila hladna kao led. *Ovo nije stvarno*, reče ona sebi. *Ovo je još jedan košmar, i uskoro ću se probuditi.*

Njen konj se iznenada zaustavi. Zgrabiše je grube šake. Videla je zrake crvenog popodnevnog svetla kroz grane kestena. Konj je tražio kestenje po opalom lišću, a ljudi su se kretali naokolo, tiho razgovarajući. Deset, dvanaest, možda više. Brijena nije prepoznavala njihova lica. Bila je pružena po zemlji, ledima oslonjena na stablo. „Popij ovo, moja gospo“, rekao je glas devojčice. Prinela je čašu Brijeninim usnama. Ukus je bio snažan i kiseo. Brijena ispljunu. „Vode“, prodahta. „Molim te. Vode.“

„Voda neće ublažiti bol. Ovo hoće. Malo.“ Devojka ponovo prinese čašu Brijeninim usnama.

Bolelo ju je čak i da pije. Vino joj je curilo niz bradu i kapalo na grudi. Kada je čaša ostala prazna, devojka je napuni iz mešine. Brijena je pila sve dok se nije zagrcnula. „Dosta.“

„Još. Ruka ti je slomljena, a nekoliko rebara naprslo. Dva, možda tri.“

„Grizač“, reče Brijena prisećajući se njegove težine, i kako ju je njegovo koleno udaralo u grudi.

„Da. Taj je bio pravo čudovište.“

Sve joj se najednom vratilo; munja gore i blato dole, kiša koja tiho dobuje po

tamnom čeliku Psetove kacige, stravična snaga u Grizačevim rukama. Odjednom nije mogla više da trpi da bude vezana. Pokušala je da se oslobodi užadi, ali se samo još izgrebala. Ruke su joj bile previše stegnute. Na konoplji se videla sasušena krv. „Je li mrtav?“ Zadrhtala je. „Grizač. *Je li mrtav?*“ Prisetila se njegovih zuba kako se zarivaju u njeno lice. Od pomisli da je možda još negde, da diše, Brijeni dode da vrisne.

„Mrtav je. Džendri mu je zario koplje kroz potiljak. Ispij, moja gospo, ili ću ti sipati u grlo.“

Ona ispi. „Tražim jednu devojku“, prošaputala je, između gutljaja. Umalo nije rekla *svoju sestru*. „Visokorođenu devicu od tri i deset leta. Ima plave oči i kestenjastu kosu.“

„To nisam ja.“

Nisi. Brijena je to videla. Devojčica je bila mršava, delovala je skoro izgladnelo. Smeđu kosu je uplela u pletenicu, a oči su joj bile starije od njenih godina. *Smeđa kosa, smeđe oči, običnog lica. Vrba, šest godina starija*. „Ti si sestra. Krčmarica.“

„Možda.“ Devojčica zašklji. „Šta ako jesam?“

„Imaš li ime?“, upita Brijena. U stomaku joj zakrča. Bojala se da će se izbljuvati.

„Hedl. Isto kao Vrba. Džejn Hedl.“

„Džejn. Odveži mi ruke. Smiluj se. Užad mi seku kožu. Krvarim.“

„Nije dozvoljeno. Bićeš vezana sve dok..“

„...ne staneš pred moju gospu.“ Renli je stajao iza devojčice, sklanjajući crnu kosu s čela. *Ne Renli. Džendri*. „Moja gospa hoće da odgovaraš za svoje zločine.“

„Moja gospa.“ Od vina joj se vrtelo u glavi. Bilo joj je teško da misli. „Gospa Kamenog Srca. Na nju misliš?“ Lord Renli je govorio o njoj, tamo u Devojačkom jezeru. „Gospa Kamenog Srca.“

„Neki je tako zovu. Drugi je zovu drugim imenima. Tiha sestra. Majka Nemilosrdna. Omča.“

Omča. Kada je Brijena sklopila oči, videla je leševe kako se njišu pod golim smeđim granama, lica crnih i natečenih. Izenada je obuze užasan strah. „Podrik. Moj štitonoša. Gde je Podrik? I ostali... ser Hajl, obrednik Meribold. Pas. Šta ste uradili sa Psom?“

Džendri i devojka se zгледаše. Brijena pokuša da ustane, i uspe da savije jedno koleno pre nego što svet poče da se vrti. „Ti si ubila psa, moja gospo“, ču

Džendrija kako govori, pre nego što je tama ponovo proguta.

Onda se opet obrela u Šapatima, stajala je među ruševinama i gledala Klarensa Kraba. Bio je ogroman i strašan, jahao je divljeg bivola čupavijeg od njega samog. Zver je jarosno kopala zemlju, rijući duboke brazde. Krabovi zubi su bili zašiljeni i oštri. Kada Brijena pokuša da isuče mač, shvati da su joj korice prazne. zavapi ona kada ser Klarensurnu. Nije bilo pošteno. Nije mogla da se bori bez svog čarobnog mača. Ser Džejmi joj ga je dao. Od pomisli da će ga izneveriti kao što je izneverila lorda Renlija dođe joj da zaplače. „Moj mač. Molim vas, moram da nađem moj mač.“

„Devojčura hoće da joj vratimo mač“, reče nečiji glas.

„A ja hoću da mi ga Sersei Lanister posisa. Pa šta.“

„Džejmi ga je nazvao Zavetnik *Molim vas*.“ Ali glasovi nisu slušali, i Klarens Krab se stušio na nju i otkinuo joj glavu. Brijena pade u još dublju tamu.

Sanjala je da leži u čamcu, s glavom u nečijem krilu. Senke su bile svuda oko njih, ljudi u verižnjačama i koži, s kukuljicama na glavama, prevozili su ih preko maglom pokrivenih reke uz pomoć vesala umotanih u krpe. Bila je natopljena znojem, gorela je, a ipak nekako i drhtala. Magla beše puna lica. „*Lepotice*“, šaputale su vrbe na obali, ali su trske odgovarale: „*Nakazo, nakazo*.“ Brijena se strese. „Prekinite“, reče. „Neka ih neko učutka.“

Kada se sledeći put probudila, Džejn je prinosila šolju vruće supe njenim usnama. *Čorba od luka*, pomisli Brijena. Popila je koliko je mogla, sve dok joj komadić mrkve ne ulete u dušnik pa se zagrcnu. Kašljanje ju je rastrglo od bola. „Lakše“, reče devojka.

„Džendri“, prožišta ona. „Moram da razgovaram s Džendrijem.“

„On je kod reke udario nazad, moja gospo. Vratio se u svoju kovačnicu, Vrbi i mališanima, da ih čuva.“

Niko ne može da ih čuva. Ponovo se zakašljala. „Ma pusti je neka se zadavi. Da uštedimo uže.“ Jedan od ljudi-senki gurnu devojku u stranu. Na sebi je imao zardalu verižnjaču i kaiš s metalnim zakivcima. O pojasu su mu visili dugački mač i bodež. Žuta kabanica mu beše poglela po plećima, mokra i prljava. Iznad vrata mu se dizala čelična pseća glava, besno iskeženih zuba.

„*Ne*“, zastenja Brijena. „Ne, mrtav si, ubila sam te.“

Pseto se nasmeja. „To si skroz pomešala. Ja ću ubiti tebe. Uradio bih to odmah, ali moja gospa hoće da te vidi obešenu.“

Obešenu. Od te reči je preseče strah. Pogledala je devojčicu, Džejn.

Premлада je da bude tako surova. „Hleb i so“, prodahla Brijena. „Kručma... obrednik Meribold je nahranio decu... prelomili smo hleb s tvojom sestrom...“

„Gostinska prava ne znače više toliko kao nekad“, reče devojčica. „Ne otkako se moja gospa vratila sa svadbe. Neki od oni što vise pored reke su isto mislili da su gosti.“

„A mi smo mislili drukčije“, reče Pseto. „Oni su teli krevete. Mi smo im dali grane.“

„Ali imamo još drveća“, ubaci jedna druga senka, jednooka pod zardalom plitkom kacigom. „Uvek imamo još drveća.“

Kada je došlo vreme da se ponovo uzjaše, navukli su joj kožnu kapuljaču na lice. Nije bilo proreza za oči. Koža je prigušila zvuke oko nje. Ukus crnog luka joj je još bio na jeziku, oštar kao spoznaja o neuspehu. *Oni hoće da me obese.* Pomislila je na Džejmija, na Sansu, na svog oca tamo na Oporju, i bilo joj je drago zbog kapuljače. Skrivala je suze koje su joj navirale na oči. S vremena na vreme je čula razbojnikе kako govore, ali nije mogla da razabere reči. Posle nekog vremena se prepustila umoru i sporim, ravnomernim pokretima svog konja.

Ovog puta je ponovo sanjala da je kod kuće, u Večernjem dvoru. Kroz visoke zasvođene prozore dvora svog gospodara oca videla je kako je sunce upravo zašlo. *Ovde sam bila bezbedna. Bila sam bezbedna.*

Bila je odevena u svileni brokat, haljinu podeljenu na plave i crvene četvrtine i ukrašenu zlatnim suncima i srebrnim polumesecima. Na nekoj drugoj devojci to bi možda bila lepa haljina, ali ne i na njoj. Imala je dvanaest godina, nespretna i nezgrapna, čekala je da upozna mladog viteza s kojim je njen otac ugovorio brak, momka šest godina starijeg od nje, koji će jednog dana sigurno biti čuveni junak. Užasavala se njegovog prispeća. Grudi su joj bile premale, šake i stopala preveliki. Kosa joj je štrčala na sve strane, a bubuljica se ugnezdila u pregibu pored nosa. „On će ti doneti ružu“, obećao joj je otac, ali od ruže nema nikakve koristi, ruža je neće zaštititi. Mač je htela. *Zavetnik. Moram da pronađem devojčicu. Moram da pronađem njegovu čast.*

Napokon su se vrata otvorila, i njen verenik je ušao u dvoranu njenog oca. Pokušala je da ga pozdravi kao što joj je rečeno, ali joj iz usta pokulja krv. Pregrizla je jezik dok je čekala. Pljunula je pred noge mladom vitez-u i videla gađenje na njegovom licu. „Lepotica Brijena“, rekao je on podrugljivo. „Video sam krmače lepše od tebe.“ Bacio joj je ružu u lice. Dok je odlazio, grifoni na

njegovom plastu su zatreperili i zamutili se i pretvorili se u lavove. *Džejmi!*, poželela da je da vikne. *Džejmi, vrati se po mene!* Ali joj je jezik ležao na podu pored ruže, potopljen krvlju.

Brijena se probudila naglo, boreći se za dah.

Nije znala gde se nalazi. Vazduh beše hladan i težak, i mirisao je na zemlju, crve i plesan. Ležala je pod brdom ovčjih koža, a iznad glave joj je bilo kamenje i korenje koje je virilo kroz zidove. Jedino svetlo dopiralo je od sveće koja se dimila u jezercetu istopljenog voska.

Zbacila je ovčje kože sa sebe. Videla je da joj je neko skinuo odeću i oklop. Bila je odevena u smeđi vuneni haljetak, tanak ali nedavno opran. Podlaktica joj je, međutim, bila uvezana između daščica i previjena platnom. Osećala je da joj je jedna strana lica vlažna i ukočena. Kada se dodirnula, ustanovila je da joj obraz, vilicu i uho prekriva nekakav vlažni oblog. *Grizač...*

Brijena ustade. Noge su joj bile slabašne, u glavi joj se vrtelo. „Ima li koga ovde?“

Nešto se pomeri u jednoj tamnoj niši iza sveće; sedi starac odeven u krpe. Čebad koja su ga pokrivala skiznuše na pod. Pridigao se i protrljao oči. „Gospo Brijena? Uplašila si me. Sanjao sam.“

Ne, pomisli ona, to sam radila ja. „Kakvo je ovo mesto? Tamnica?“

„Pećina. Poput pacova, moramo da bežimo u svoje rupe kada nas psi pojure, a pasa je svakim danom sve više.“ Bio je odeven u odrpane ostatke nekakve stare odore, ružičaste i bele. Kosa mu beše dugačka, seda i umršena, a mlitavu kožu na obrazima i bradi pokrivalo su grube čekinje. „Gladna si? Da li bi mogla da popiješ čašu mleka? Možda malo hleba i meda?“

„Hoću moju odeću Moj mač.“ Osećala se nago bez oklopa, a želela je i Zavetnika uza sebe. „Izlaz. Pokaži mi izlaz odavde.“ Pod pećine bio je od zemlje i kamena, grub pod tabanima. Čak i sada je osećala vrtoglavicu, kao da lebdi. Treperavo svetlo je bacalo čudne senke. *Duhovi poginulih*, pomisli ona, *svi plešu oko mene, kriju se kada se okrenem da ih pogledam*. Na sve strane je videla rupe, pukotine i prolaze, ali nije bilo načina da utvrdi koji vode napolje, koji će je odvesti dublje u pećinu, a koji ne vode nikuda. Ni iz jednog nije dopirao ni tračak svetla.

„Smem li da ti opipam čelo, moja gospo?“ Šaka njenog tamničara bila je puna ožiljaka i tvrda od žuljeva, ali začudo nežna. „Groznica je prošla“, reče on glasom u kome je bilo prizvuka Slobodnih gradova. „Odlično. Koliko juče mi se na dodir

činilo da goriš. Džejn se plašila da ćemo te izgubiti.“

„Džejn. Visoka devojčica?“

„Baš ona. Mada nije tako visoka kao ti, moja gospo. Duga Džejn, tako je muškarcu zovu. Ona ti je namestila i povezala ruku, dobro kao bilo koji meštar. Učinila je šta je mogla i za tvoje lice, isprala je rane kuvanim pivom da spreči zagađenje. Pa ipak.. ljudski ujed je prljav. Siguran sam da je groznica od njega.“ Sedi čovek joj dodirnu zavijeno lice. „Morali smo da isečemo nešto mesa. Bojim se da ti lice neće biti lepo.“

Nikada nije ni bilo. „Ožiljci, hoćeš da kažeš?“

„Moja gospo, to stvorenje ti je odgrizlo pola obraza.“

Brijena se i nehotice trgnu. *Svaki vitez ima ožiljke iz bitaka*, upozorio ju je ser Gudvin kada ga je zamolila da je nauči maču. *Da li to želiš, dete?* Njen stari kaštelan je, međutim, govorio o posekotinama od mača; sigurno nije očekivao Grizačeve šiljaste zube. „Zašto ste mi namestili kosti i oprali rane ako hoćete da me obesite?“

„Stvarno, zašto?“ Pogledao je sveću, kao da više ne može da podnese da gleda nju. „Kažu mi da si se hrabro borila u krčmi. Lim nije trebalo da ode s raskršća. Rečeno mu je da ostane blizu, skriven, da smesta dođe čim vidi dim iz dimnjaka... ali kada mu je stigao glas da je Besni Pas iz Solana viđen kako ide na sever uz Zeleni krak, zagrizao je mamac. Tu družinu smo toliko dugo lovili... ipak, trebalo je da bude pametniji. Ovako je prošlo pola dana pre nego što je shvatio da su lakrdijaši iskoristili potok da zametnu trag i da su se vratili istim putem iza njega, a onda je izgubio još vremena zaobilazeći povorku Frejovih vitezova. Da nije bilo tebe, možda bi samo leševi ostali u krčmi kada su se Lim i njegovi ljudi vratili. Zato ti je, može biti, Džejn previla rane. Šta god drugo da si uradila, ove rane si časno stekla, plemenitim delom.“

Šta god drugo da si uradila. „Šta misliš da sam to uradila?“, upita ona. „*Ko si ti?*“

„Mi smo bili kraljevi ljudi kada smo počeli“, reče joj čovek, „ali kraljevi ljudi moraju da imaju kralja, a mi ga nemamo. Bili smo i braća, ali je sada naše bratstvo rastureno. Ne znam ko smo mi, ako ćemo pravo, niti kuda to idemo. Samo znam da je put mračan. Vatre mi nisu pokazale šta čeka na njegovom kraju.“

Znam šta čeka na kraju. Videla sam leševe na drveću. „Vatre“, ponovi Brijena. Odjednom je shvatila. „Ti si sveštenik iz Mira. Crveni čarobnjak“

On pogleda svoju odrpanu odoru i žalostivo se osmehnu. „Ružičasti samozvanac, bolje reći. Ja sam Toros, nekada iz Mira, da... loš sveštenik i još gori čarobnjak“

„Ti jašeš s Donderionom. Gospodarom munjom.“

„Munja dođe i ode i onda je više nema. Tako je i s ljudima. Bojim se da je vatra lorda Berika nestala sa ovog sveta. Mračnija senka nas vodi umesto njega.“

„Pseto?“

Svešteni napući usne. „Pseto je mrtav i pokopan.“

„Videla sam ga. U šumi.“

„Bunilo, moja gospo.“

„Rekao je da će me obesiti.“

„Čak i snovi umeju da lažu. Moja gospo, koliko je prošlo otkako si poslednji put jela? Sigurno si izgladnela?“

Stvarno jeste, shvati ona. Osećala je rupu u stomaku. „Hrana... hrana bi bila dobrodošla, hvala ti.“

„Da pojedemo nešto, znači. Sedi. Razgovaraćemo još, ali prvo nešto da pojedemo. Čekaj me ovde.“ Toros upali žižak s rastopljene sveće, pa nestade u crnoj rupi podno kamenog ispusta. Brijena ostade sama u maloj pećini. *Ali koliko još dugo?*

Prošetala se odajom u potrazi za oružjem. Svako oružje bi poslužilo: motka, toljaga, bodež. Našla je samo kamenice. Jedna joj je lepo legla u ruci... ali se onda setila Šapata, i šta se desilo kada je Šegvel pokušao da se kamenom suprotstavi nožu. Kada je čula korake crvenog sveštenika, pustila je da kamen padne na pod pećine i vratila se na svoje mesto.

Toros je doneo hleba, sira i zdelu čorbe. „Žao mi je“, rekao je. „Preostalo mleko se ukiselilo, a meda više nemamo. Ponestaje nam hrane. Ipak, ovo će te zasititi.“

Čorba je bila hladna i masna, hleb tvrd, sir još tvrdi. Brijena u životu nije probala ništa ni upola tako dobro. „Jesu li moji saputnici ovde?“, upitala je sveštenika dok je dovršavala čorbu.

„Obrednik je pušten da ode svojim putem. Od njega nikome ne pretil opasnost. Ostali su ovde, i čekaju na suđenje.“

„Sudenje?“ Ona se namršti. „Podrik Pejn je samo dečak“

„On kaže da je štitonoša.“

„Znaš kako se dečaci hvališu.“

„Baukov štitonoša. Po sopstvenom priznanju, borio se u bitkama. Ako mu je verovati, čak je i ubijao.“

„Dečak“, ponovi ona. „Imajte milosti.“

„Moja gospo“, reče Toros. „Ja ne namnjam da dobrota, milost i praštanje još mogu da se nađu negde u ovih Sedam kraljevstava, ali ne traži ih ovde. Ovo je pećina, a ne zamak. Kada ljudi moraju da žive kao pacovi, u tami pod zemljom, ubrzo im ponestane milosti, isto kao mleka i meda.“

„A pravda? Može li se ona naći u pećinama?“

„Pravda.“ Toros se slabašno osmehnu. „Sećam se pravde. Imala je prijatan ukus. Pravda je bila naš cilj dok nas je Berik vodio, ili smo bar tako govorili sebi. Bili smo kraljevi ljudi, vitezovi i junaci... ali neki vitezovi su mračni i puni užasa, moja gospo. Rat nas sve pretvara u čudovišta.“

„Govoriš mi da ste čudovišta?“

„Govorim da smo ljudi. Nisi ti jedina ranjena, gospo Brijena. Neka moja braća su bila dobri ljudi kada je sve ovo počelo. Neki su bili... manje dobri, da tako kažemo? Mada ima onih koji kažu da nije bitno kako čovek počinje, već samo kako završava. Pretpostavljam da isto važi i za žene.“ Sveštenik ustade. „Bojim se da je našem druženju došao kraj. Čujem da moja braća dolaze. Naša gospa te zove.“

Brijena je čula njihove korake i videla treptaj baklji u hodniku. „Rekao si mi da je otišla u Lepitrg.“

„I jeste. Vratila se dok si spavala. Ona sama nikada ne spava.“

Neću se bojati, reče ona sebi, ali za to beše prekasno. *Neću im dati da vide moj strah*, obeća sebi umesto toga. Bila su četvorica, tvrdi ljudi izmučenih lica, odeveni u verižnjače, gvozdene krljušti i kožu. Jednog je prepoznala; jednooki čovek iz njenih snova.

Najkrupniji od njih četvorice imao je na sebi odrpan žuti plašt. „Uživaš u hrani?“ upita on. „Nadam se da uživaš. To ti je poslednje što ćeš u životu okusiti.“ Bio je smeđokos, bradat, snažan, sa slomljenim nosom koji je loše zacelio. *Znam ovog čoveka*, pomisli Brijena. „Ti si Pseto.“

On se iskezi. Zubi su mu bili grozni; krivi i smeđi od truleži. „Valjda jesam. Pogotovo što je moja gospa ubila onog prethodnog.“ Okrenuo je glavu i pljunuo.

Prisetila se bleska munje, blata pod nogama. „Rordža sam ubila. On je uzeo kacigu s Kleganijevog groba, a ti si je ukrao s njegovog leša.“

„Nisam čuo da se žali.“

Toros pometeno huknu. „Da li je to istina? Mrtvačevu kacigu? Zar smo toliko nisko pali?“

Ljudeskara se namršti na njega. „To je dobar čelik“

„Nema ničega dobrog u toj kacigi, niti u ljudima koji je nose“, reče crveni sveštenik „Sendor Klegani je bio mučenik, a Rordž zver u ljudskoj koži.“

„Ja nisam oni.“

„Zašto onda svetu pokazuješ njihovo lice? Divlje, režeće, iskrivljeno... zar to želiš da budeš, Lime?“

„Kada ga vide, moji neprijatelji će se bojati.“

„Ja se bojim kada ga vidim.“

„Onda žmuri.“ Čoveksa žutim plaštom odsečno mahnu rukom. „Vodite kurvu.“

Brijena se nije opirala. Njih su bila četvorica, a ona slaba i ranjena i naga ispod vunenog haljetka. Morala je da sagne glavu da se ne udari dok su je provodili kroz krivudav hodnik. Put se naglo dizao, onda dvaput skrenuo pre nego što je izašao u mnogo veću pećinu punu odmetnika.

U sredini je bila iskopana rupa za vatru i vazduh se plaveo od dima. Ljudi su se tiskali uz plamenove, grejući se u hladnoći pećine. Drugi su stajali uza zidove ili sedeli prekrštenih nogu na slamaricama. Bilo je i žena, a čak je i poneko dete virilo iza majčinih skuta. Jedino lice koje je Brijena znala pripadalo je Dugoj Džejn Hedl.

Grub drveni sto beše postavljen nasred pećine, u udubljenju u steni. Za njim je sedela žena sva u sivom, s plaštom i kukuljicom. U rukama joj je bila kruna, bronzani prsten s gvozdanim mačevima. Proučavala ju je, prstima prelazeći preko sečiva, kao da im isprobava oštrinu. Oči su joj sevale ispod kukuljice.

Siva je bila boja tihih sestara, sluškinja Strančevih. Brijena oseti kako joj se jeza penje uz leđa. *Gospa Kamenog Srca.*

„Moja gospo“, reče ljudeskara. „Evo je.“

„Da“, dodade jednooki. „Kraljeubičina kurva.“

Ona se trgnu. „Zašto me tako nazivaš?“

„Da imam srebrnog jelena za svaki put kada si viknula njegovo ime, bio bih bogat kao tvoji prijatelji Lanisteri.“

„To je bilo samo... ne shvatate.“

„Nije valjda?“ Ljudeskara se nasmeja. „Reko' bi' da shvatamo. Smrdiš mi na lava, gospo.“

„To nije istina.“

Jedan drugi razbojnik zakorači napred, mladi čoveku u masnom gunju od ovčje kože. U ruci mu je bio Zavetnik „Ovo kaže da jeste.“ Glas mu je bio leden od naglasaka severa. Isukao je mač iz korica i stavio ga pred Gospu Kamenog Srca. Na svetlu vatre crveni i crni talasići u sečivu skoro kao da su se kretali, ali je žena u sivom imala oči samo za jabuku: zlatnu lavlju glavu, s rubinskim očima koja su sijala kao dve crvene zvezde.

„Postoji i ovo.“ Toros od Mira izvadi pergament iz rukava i položi ga pored mača. „Na sebi ima pečat kralja dečaka i kaže da nosilac dokumenta putuje po kraljevom poslu.“

Gospa Kamenog Srca odloži mač da pročita pismo.

„Mač mi je dat s dobrim razlogom“, reče Brijena. „Ser Džejmi se zakleo Kejtlin Stark.“

„...to je sigurno bilo pre nego što su joj njegovi prijatelji prerezali vrat“, reče Ljudeskara sa žutim plaštom. „Svi mi znamo za Kraljeubicu i njegove zakletve.“

Ne vredi, shvati Brijena. *Moje reči ih neće ubediti*. Nastavila je, uprkos tome. „Obećao je leđi Kejtlin njene kćeri, ali kada smo stigli u Kraljevu luku, one su već bile nestale. Džejmi me je poslao da tražim leđi Sansu...“

„...a kada je nađeš“, upita mladi severnjak, „šta je trebalo s njom da uradiš?“

„Da je zaštitim. Da je odvedem nekud na sigurno.“

Ljudeskara se nasmeja. „Kuda to? U Serseinu tamnicu?“

» Ne.“

„Poriči koliko hoćeš. Taj mač govori da lažeš. Treba li da poverujemo kako Lanisteri dele zlatne i rubinske mačeve svojim *neprijateljima*? Da je Kraljeubica htela da sakriješ devojčicu od *njegove rodene bliznakinje*? A hartija s pečatom dečaka kralja je samo za slučaj da moraš da obrišeš dupe? A tu je i tvoje društvo...“ Ljudeskara se okrenu, redovi razbojnika se razdvojiše, i izvedoše još dvojicu suzanja. „Dečak je bio Baukov lični štitonoša, moja gospo“, reče on Gospu Kamenog Srca. „Drugi je jedan od domaćih vitezova Krvavog Rendila Tarlija.“

Hajl Hant je bio tako divljački pretučen da mu je lice nateklo do neprepoznatljivosti. Teturao se dok su ga gurali i skoro da je pao. Podrik ga uhvati za ruku. „Ser“, reče dečak nesrećno kada ugleda Brijenu. „Moja gospo, hoću da kažem. Izvini.“

„Nemaš zašto da se izvinjavaš.“ Brijena se okrenu Gospu Kamenog Srca. „Kakvo god misliš da sam izdajstvo počinila, moja gospo, Podrik i ser Hajl u njemu nisu imali udela.“

„Lavovi su“, reče jednooki. „To je dovoljno. Ja kažem: neka vise. Tarli je povešao dvadesetak naših, krajnje je vreme da neki njegovi omaste uže.“

Ser Hajl se slabašno osmehnu Brijeni. „Moja gospo“, reče on, „trebalo je da se udaš za mene kada sam te zaprosio. Sada se se bojim da ćeš ti umreti kao devica, a ja kao siromah.“

„Pustite ih“, zamoli Brijena.

Žena u sivom nije odgovarala. Proučavala je mač, pergament, krunu od bronce i gvožđa. Napokon se uhvatila za vrat, ispod vilice, kao da želi da se zadavi. Umesto toga je progovorila... Glas joj beše isprekidan, prigušen, izmučen. Zvuk kao da je dopirao pravo iz njenog grla, delom kreštanje, delom šistanje, delom samrtnički ropac. *Jezik prokletih*, pomisli Brijena. „Ne razumem. Šta je rekla?“

„Upitala je kako ti se zove mač“, reče mladi severnjak u gunju od ovčje kože.

„Zavetnik“, odgovori Brijena.

Žena u sivom *siknu* kroz prste. Oči joj behu dve crvene jame što su gorele u senci. Ponovo je progovorila.

„Ne“, kaže ona. Nazovi ga Verolomnik, kaže. Sačinjen je za izdajstvo i ubistvo. Ona mu daje ime *Lažni prijatelj*. Isto kao što si ti.“

„Kome sam ja to bila lažni prijatelj?“

„Njoj“, reče severnjak. „Zar je moguće da je moja gospa zaboravila da joj se zaklela na službu?“

Postojala je samo jedna žena kojoj se Devica od Oporja u životu zaklela na službu. „To nije moguće“, reče ona. „Ona je mrtva.“

„Smrt i gostinska prava“, promrmlja Duga Džejn Hedl. „Nijedno ni drugo više ne znače kao nekada.“

Gospa Kamenog Srca spusti kukuljicu i odmota sivi vuneni šal s lica. Kosa joj je bila suva i krta, bela kao kost. Čelo joj je bilo sivkasto i zelenkasto, prošarano smeđom truleži. S lica su joj, od očiju do vilice, visile pokidane trake kože. Neke razderotine su bile pokrivene skorenom krvlju, ali su druge zjapile i kroz njih se videla lobanja.

Njeno lice, pomisli Brijena. *Njeno lice je bilo tako snažno i lepo, koža tako glatka i meka*. „Ledi Kejtlin?“ Suze joj ispuniše oči. „Rekli su... rekli su da si mrtva.“

„I jeste“, reče Toros od Mira. „Freji su je prekali od uva do uva. Kada smo je našli pored reke, bila je mrtva već tri dana. Harvin me je preklinjao da joj dam poljubac života, ali je prošlo previše vremena. Nisam hteo to da uradim, pa je

lord Berik umesto mene prislonio svoje usne uz njene, i plamen života je s njega prešao na nju. I... ona je ustala. Neka nas Gospodar svetla sačuva. *Ustala je.*“

Da li ja to još sanjam?, pitala se Brijena. *Da li je ovo još jedan košmar izazvan Grizačevim zubima?* „Ja nju nikada nisam izdala. Reci joj to. Kunem se Sedmoro. Kunem se svojim mačem.“

Stvor koji je nekada bio Kejtlin Stark ponovo se uhvati za grlo, prsti stegoše stravičnu posekotinu na vratu i istisnuše još zvuka. „Reči su vetar, kaže ona“, reče severnjak Brijeni. „Kaže da moraš da dokažeš svoju veru.“

„Kako?“, upita Brijena.

„Svojim mačem. *Zavetnik*, tako ga zoveš? Onda ispuni zavet koji si joj dala, kaže moja gospa.“

„Šta hoće od mene?“

„Hoće svog sina živog, ili ljude koje su ga ubili mrtve“, reče ljudeškara. „Hoće da nahrani vrane, kao što su oni uradili na Crvenoj svadbi. Freji i Boltoni, da. Njih ćemo joj mi dati, koliko god ište. Sve što od tebe traži jeste Džejmi Lanister.“

Džejmi. Ime je bilo nož svrdlalo joj je u truhlu. „Ledi Kejtlin, ja... ti ne shvataš, Džejmi... on me je spasao od silovanja kada su nas Krvavi lakrdijaši zarobili, a posle se vratio po mene, goloruk je skočio u jamu za medveda... kunem ti se, on nije čovek koji je nekada bio. Poslao me je da tražim Sansu i da je odvedem nekud na sigurno, on sigurno nije učestvovao u Crvenoj svadbi.“

Prsti ledi Kejtlin se zariše dublje u grlo, i reči se iskotrljaše, progrcane i pročištane, mlaz hladan kao led. Severnjak reče: „Kaže da moraš da biraš. Uzmi mač, i nek padne Kraljeubica, inače ćeš biti kao izdajnica. Mač ili omča, kaže ona. Izaberi, kaže ona. *Izaberi!*“

Brijena se priseti svog sna, kako je u očevom dvoru čekala momka za koga je trebalo da se uda. U snu je pregrizla jezik *Usta su mi bila puna krvi*. Teško udahnula reče: „Neću da biram.“

Usledi dugačka tišina. Onda Gospa Kamenog Srca ponovo progovori. Ovog puta Brijena shvati njene reči. Bile su samo dve. „*Obesite ih*“, zakreštala je.

„Biće tvoja volja, moja gospo“, reče ljudeškara.

Ponovo su joj vezali ruke uže tom i povelili je iz pećine, uz vijugavu kamenu stazu, na površinu. Iznenadilo ju je što vidi da je napolju jutro. Koplja bledog jutarnjeg svetla koso su padala kroz drveće. *Mogu da biraju između tolikog drveća*, pomisli ona. *Neće morati daleko da nas vode.*

I nisu. Ispod jedne grbave vrbe razbojnici joj namakoše omču na vrat, čvrsto

je stegnuše, a drugi kraj užeta prebaciše preko grane. Hajlu Hantu i Podriku Pejnu su dodelili brestove. Ser Hajl je vikao da će on ubiti Džejmija Lanistera, ali ga Pseto udari u lice i učutka. Ponovo je stavio kacigu na glavu. „Ako imate da priznate zločine vašim bogovima, ovo je vreme da to učinite.“

„Podrik vam nije učinio ništa nažao. Moj otac će ga otkupiti. Oporje zovu ostrvom safira. Pošaljite Podrika s mojim kostima u Večernji dvor, i dobićete safire, srebro, šta god želite.“

„Ja hoću da mi se vrate žena i kćerka“, reče Pseto. „Može li tvoj otac da mi ih vrati? Ako ne može, nek se jebe. Dečak će da trune pored tebe. Vukovi će vam glodati kosti.“

„Je l' hoćeš da je obesiš, Lime?“, upita jednooki. „Ili si namerio da kučku pričom udaviš na smrt?“

Pseto ote kraj užeta od čoveka koji ga je držao. „Da vidimo ume li da pleše“, reče on pa cimnu.

Brijena oseti da se uže zateže, zariva u njenu kožu, tera joj bradu naviše. Ser Hajl ih je rečito psovao, ali ne i dečak Podrik nijednom nije digao pogled, čak ni kada mu se noge odvojiše od zemlje. *Ako je ovo još jedan san, vreme je da se probudim. Ako je ovo java, vreme je da umrem.* Mogla je da vidi samo Podrika, omču oko njegovog tankog vrata, noge kako mu se grče. Usta joj se otvoriše. Pod se ritao, gušio, *umirao*. Brijena očajnički usisa vazduh, a uže ju je davilo. Nikada u životu ništa nije toliko bolelo.

Ona vrisnu reč.

SERSEI

Obrednica Mela je bila sedokosa veštica s licem grubim kao kamen i usnama stegnutim u večitom neodobravanju. *Kladim se da je ovoj devičnjak još čitav, pomisli Sersei, mada je do sada sigurno postao tvrd i čvrst kao koža za oklop.* Pratila su je šestorica prvovrapčevih vitezova, s duginim mačem svog vaskrslog reda na velikim štitovima.

„Obrednice.“ Sersei je sedela pod Gvozdanim prestolom, odevena u zelenu svilu i zlatnu čipku. „Reci njegovoj presvetosti da smo ljuti na njega. Previše sebi dozvoljava.“ Smaragdi su joj svetlucali na prstima i u zlatnoj kosi. Oči čitavog dvora i grada bile su uprte u nju, i ona je nameravala da vide kćer lorda Tivina. Kada se ova lakrdijaška predstava okonča, znaće da imaju samo jednu istinsku kraljicu. *Ali prvo moramo da otlešemo ples, i ne načinimo nijedan pogrešan korak.* „Ledi Margeri je zakonita i voljena žena moga sina, njegova drugarica i pratilja. Njegova presvetost nema razloga da ugrožava njenu ličnost, niti da stavlja u zatočeništvo nju i njene mlade rodake, koje su nam toliko drage. Zahtevam da ih oslobodi.“

Strogo lice obrednice ostalo je bezizražajno. „Preneću reči veličanstva njegovoj presvetosti, ali mi je žao što moram reći da mlada kraljica i njene gospe ne mogu biti oslobođene dok se njihova nevinost ne dokaže.“

„Nevinost? Pa dovoljno je samo da im pogledaš mila nevinna lica pa da vidiš koliko su nevine.“

„Milo lice često krije grešničko srce.“

Progovorio je lord Meriveder, sa svog mesta za većničkim stolom. „Za kakav su prestup optužene te mlade device, i ko ih optužuje?“

Obrednica odgovori: „Mega Tirel i Elinor Tirel su optužene za bludničenje, razvrat i veleizdajničku zaveru. Ala Tirel je optužena da je gledala njihovu sramotu i pomagala im da je prikriju. Za isto je optužena i kraljica Margeri, kao i za preljubu i veleizdaju.“

Sersei položi ruku na grudi. „Reci mi ko širi takve klevete o mojoj snahi! Ne verujem ti ni reč. Moj mili sin voli leđi Margeri svim srcem, ona nikada ne bi mogla da bude tako okrutna da ga izneveri.“

„Optužio ih je vitez iz tvog vlastitog domaćinstva. Ser Ozni Kettleblek je lično proobredniku priznao da je telesno spoznao kraljicu, pred Očevim oltarom.“

Za večničkim stolom Haris Swift huknu, a velemeštar Piseli se okrenu. Žagor ispunio vazduh, kao da je hiljadu osa uletelo u prestonu dvoranu. Neke gospe s galerije počеше da izlaze, praćene nizom sitnih lordova i vitezova iz dna dvorane. Zlatni plaštovi ih pustiše da odu, ali je kraljica naredila ser Ozfridu da zabeleži ko je sve pobegao. *Odjednom tirelska ruža više ne miriše tako zanosno.*

„Ser Ozni je mlad i požudan, to priznajem“, reče kraljica, „ali je uprkos tome veran vitez. Ako on kaže da je učestvovao u tome... ne, to je nemoguće. Margeri je devica!“

„Nije. Sama sam je pregledala, na zahtev njegove presvetosti. Devičnjak joj nije netaknut. Obrednica Aglantina i obrednica Melisenta će reći isto, kao i lična obrednica kraljice Margeri, Nisterika, koja je zatvorena u pokajničkoj ćeliji zbog svog udela u kraljičinoj sramoti. Ledi Mega i ledi Elinor su takođe pregledane. Ustanovljeno je da su obe rovašene.“

Ose su postajale tako glasne da je kraljica jedva čula sopstvene misli. Iskreno se nadam da su mala kraljica i njene rođake uživale u jahanju.

Lord Meriveder udari pesnicom po stolu. „Ledi Margeri se svečano zaklela da je devica, našem veličanstvu kraljici i njenom pokojnom ocu. Mnogi su ovde bili tome svedoci. Lord Tirel je takođe posvedočio o njenoj nevinosti, kao i ledi Olena, za čiju vrlinu svi znamo da je besprekorna. Hoćeš da ti verujemo da su nam svi ti plemeniti ljudi *lagali?*“

„Možda su i oni bili obmanuti, moj gospodaru“, reče obrednica Mela. „O tome ništa ne znam. Ja mogu samo da se zakunem u istinitost onoga što sam otkrila kada sam pregledala kraljicu.“

Pomisao na tu kiselu matoru vešticu kako gura smežurane prste u Margerinu ružičastu pičkicu bila je tako zabavna da se Sersei skoro nasmejala. „Mi zahtevamo da njegova presvetost dozvoli i našim meštrima da pregledaju moju snahu, da odrede ima li i trunka istine u ovim klevetama. Velemeštre Piseli, ti ćeš poći sa obrednicom Melom u Obredište Belora Voljenog, i vratićeš nam se sa istinom o Margerinom devičnjaku.“

Piseli je prebledeo kao kreč. *Na večničkim skupovima bedna stara budala ne zatvara usta, a sada kada nam treba nekoliko njegovih reči, zanemio je,* pomisli kraljica, pre nego što starac napokon izusti: „Nema potrebe da ja pregledam... njene stidne delove.“ Glas mu je podrhtavao. „Boli me što kažem... kraljica Margeri nije devica. Tražila mi je da joj spravljam mesečev čaj, i to ne jednom, već mnogo puta.“

Metež koji je usledio bio je tačno ono što se Sersei Lanister nadala da će čuti.

Čak ni kraljevski najavljiivač nije mogao da utiša buku lupanjem štapom po podu. Kraljica pusti da je buka zapljusne na nekoliko trenutaka, uživajući u zvucima sramote male kraljice. Kada je potrajala dovoljno dugo, ona ustade kamenog lica i naredi da zlatni plaštovi raščiste dvoranu. *Margeri Tirel je gotova*, pomisli ona ushićeno. Njeni beli vitezovi se okupiše oko nje dok je izlazila kroz kraljeva vrata iza Gvođenog prestola; Boros Blunt, Merin Trent i Ozmund Kettleblek, poslednji kraljevi gardisti koji su još ostali u gradu.

Mesečev Dečak je stajao kraj vrata, držeći zvečku u ruci i zureći u metež razrogačenim očima. On je možda luda, ali svoju glupost nosi pošteno. Krastača Megi je takođe trebalo da se obuče u karirano, sudeći po tome koliko je znala o budućnosti. Sersei se nadala da matora varalica vrišti dole u paklu. Mlada kraljica čiji je dolazak najavila upravo je propala, a ako to proročanstvo može da propadne, mogu i ostala. *Neće biti zlatnih pokrova, neće biti valonkara, napokon sam slobodna od tvoje kreštave zlobe.*

Ostatak njenog Malog veća krenu za njom. Haris Svift je delovao ošamućeno. Zateturao se kroz vrata i možda bi i pao da ga Oran Vodeni nije uhvatio za ruku. Čak je i Orton Meriveder delovao napeto. „Prost narod voli malu kraljicu“, reče on. „Ovo neće dobro primiti. Bojim se šta će se sledeće dogoditi, veličanstvo.“

„Lord Meriveder je u pravu“, reče lord Vodeni. „Ako je po volji veličanstvu, porincu ostatak naših novih dromona. Kada ih vide na Crnobujici s razvijenim barjakom kralja Tomena, podsetiće se ko ovde vlada, a tako će biti i na sigurnom, ako rulja odluči da ponovo podivlja.“

Ostalo je ostavio neizgovoreno; kada se jednom nađu na Crnobujici, njegovi dromoni će sprečiti Mejsa Tirela da vrati svoju vojsku preko reke, baš kao što je nekada Tirion sprečio Stanisa. Visoki Sad na ovoj strani Vesterosa nije imao sopstvenu pomorsku silu. Oslanjali su se na flotu Redvina, koja se trenutno vraćala na Senicu.

„Mudra mera“, objavi kraljica. „Dok ova oluja ne mine, hoću da ti brodovi budu na pučini, s punim posadama.“

Ser Haris Svift je bio tako bleđ i znojav da je izgledalo kao da će se onesvestiti. „Kada vest o ome stigne lordu Tirelu, njegov gnev neće znati za granice. Biće krvi na ulicama...“

Vitez od žutog pileta, razmišljala je Sersei. *Trebalo bi crva da uzmeš za svoju grb, ser. Pile je za tebe previše hrabro. Ako Mejst Tirel neće čak ni Krajoluj da*

napadne, kako zamišljaš da će se usuditi da napadne bogove? Kada je Svift završio s brbljanjem, ona reče: „Ne sme doći do krvi, a ja ću se postarati da tako i bude. Lično ću otići do Belorovog obredišta da razgovaram s kraljicom Margeri i prvoobrednikom. Znam da ih Tomen oboje voli, i da će želiti da ih izmirim.“

„Izmiriš?“ Ser Haris potapka čelo somotskim rukavom. „Ako je izmirenje moguće... to je veoma hrabro od tebe.“

„Nekakvo suđenje će možda biti neophodno“, reče kraljica, „da se opovrgnu te niske klevete i laži i da se svetu pokaže kako je naša mila Margeri nevinna, kao što svi mi to dobro znamo.“

„Da“, reče Meriveder, „ali ovaj prvoobrednik će možda želiti da sam sudi kraljici, kao što je Vera nekada davno sudila ljudima.“

Nadam se da hoće, pomisli Sersei. Takav sud neće imati naklonosti prema bludnim kraljicama koje široke noge pred pevačima i kaljaju Devičine svete obrede da bi prikile svoju sramotu. „Sigurna sam da se svi slažemo kako je najvažnije utvrditi istinu“, reče ona. „A sada, moji gospodari, molim vas da me izvinite. Moram da odem da vidim kralja. Ne bi trebalo da bude sam u ovakvom času.“

Tomen je pecao mačiće kada se njegova majka vratila. Dorkas mu je napravila miša od komadića krzna i vezala ga za dugačku uzicu na kraju štapa za pecanje. Mačići su voleli da ga jure, a dečak je obožavao da ga povlači po podu dok oni to čine. Činilo se da je iznenađen kada ga je Sersei zagrlila i poljubila u čelo. „Čemu to, majko? Zašto plačeš?“

Zato što si bezbedan, želela je da mu kaže. Zato što ti se ništa ružno neće desiti. „Grešiš. Lav nikada ne plače.“ Kasnije će biti vremena da mu ispriča za Margeri i njene rodake. „Hoću da potpišeš neke naloge.“

Kraljica je zarad kraljevog dobra izostavila imena s naloga za hapšenje.

Tomen ih je potpisao na nevideno, a onda veselo utisnuo svoj pečat u vruć vosak kao što je uvek činio. Zatim ga je poslala da ode sa Džoslin Svift.

Ser Ozfrid Kettleblek je stigao dok se mastilo sušilo. Sersei je sama upisala imena: Ser Talad Visoki, Džalabar Kso, Harfista Hamiš, Hju Klifton, Mark Malendor, Bejard Norkros, Lambert Ternberi, Horas Redvin, Hober Redvin i Vot, koji je sebe prozvao Plavi Bard.

„Toliko ih je.“ Ser Ozfrid prelista naloge, oprezno posmatrajući reči, kao da su žohari koji mi lepe po pergamentu. Nijedan Kettleblek nije bio pismen.

„Desetorica. Imaš šest hiljada zlatnih plaštova. To je, rekla bih, dovoljno za desetoricu. Neki pametniji su možda pobegli, ako su im glasine stigle na vreme.“

Nije bitno ni ako je tako, njihova krivica će samo delovati očiglednija. Ser Talad je pomalo nedotupavan, pa će ti se možda suprotstaviti. Postaraj se da ne pogine pre nego što prizna, a nemoj da naudiš ni ovima drugima. Nekolicina su možda nedužni.“ Bilo je važno da se ustanovi da su Redvinovi blizanci lažno optuženi. To će dokazati da je suđenje ostalima bilo pošteno.

„Imaćemo ih pre nego što sunce izađe, veličanstvo.“ Ser Ozfrid je oklevao. „Pred vratima Belorovog obredišta se okuplja gomila.“

„Kakva gomila?“ Sve neočekivano ju je plašilo. Sećala se šta je lord Vodeni rekao o nemirima. *Nisam razmišljala kako prost svet može da ovo doživi. Margeri im je bila miljenica.* „Koliko ih je?“

„Stotinak Viču prvoobredniku da oslobodi malu kraljicu. Možemo da ih rasteramo, ako hoćeš.“

„Ne. Neka viču dok ne promuknu, to neće uticati na našeg vrapca. On sluša samo bogove.“ Bilo je pomalo ironično što njegova presvetost na stepenicama ima besnu rulju, pošto mu je baš takva rulja stavila na glavu kristalnu krunu. *Koju je brže-bolje prodao.* „Vera sada ima sopstvene vitezove. Neka oni brane obredište. O, i zatvori gradske kapije. Niko neće izaći iz Kraljeve luke bez moje dozvole, sve dok se sve ovo ne sredi i ne smiri.“

„Razumem, veličanstvo.“ Ser Ozfrid se pokloni i ode da nađe nekoga ko će mu pročitati naloge.

Pre nego što je tog dana sunce zašlo, svi optuženi izdajnici bili su pohvatani. Harfista Hamiš se obeznanio kada su došli po njega, a ser Talad Visoki je ranio tri zlatna plašta pre nego što su ga ostali savladali. Sersei je naredila da se blizancima Redvinima daju udobne odaje u kuli. Ostali su bačeni u tamnicu.

„Hamiš ima teškoća s disanjem“, obavestio ju je Kiburn kada je te noći došao. „Traži meštra.“

„Reci mu da će ga dobiti čim bude priznao.“ Na tren se zamislila. „Prestar je da bi bio jedan od ljubavnika, ali je sigurno bio nateran da svira i peva dok je Margeri zabavljala druge muškarce. Trebaće nam pojedinosti.“

„Pomoći ću mu da ih se priseti, veličanstvo.“

Sutradan je ledi Meriveder pomagala Sersei da se obuče za posetu maloju kraljici. „Ništa previše raskošno ili šareno“, rekla je. „Mora da bude prikladno pobožno i sivo za prvoobrednika. Verovatno će me terati da se molim s njim.“

Na kraju se odlučila za meku vunenu haljinu koja ju je pokrivala od grla do pete, sa samo nekoliko malih loza izvezenih na prsluku i rukavima, da ublaži

strogošć kroja. Još je i bolje bilo što će prikriti prljavštinu ako bude morala da klekne. „Dok budem tešila snahu, ti ćeš razgovarati s njenim rođakama“, reče ona Teni. „Pridobij Alu ako možeš, ali pazi šta ćeš reći. Možda te neće slušati samo bogovi.“

Džejmi je uvek govorio da je najteži deo bitke onaj pred sam njen početak, kada se čeka da pokolj počne. Pošto je izašla napolje, Sersei vide da je nebo sivo i sumorno. Nije smela da rizikuje da je uhvati pljusak i da pred Belorovo obredište stigne mokra i raščupana. Moraće da ide u nosiljci. Za pratnju je odabrala deset lanisterskih domaćih gardista i Borosa Blunta. „Margarina rulja možda neće imati dovoljno pameti da razlikuje jednog Kettleka od drugog“, rekla je ser Ozmundu, „a ja ne smem da dozvolim da ti prosečeš put kroz svetinu. Biće bolje da te neko vreme držimo dalje od javnosti.“

Dok su prolazili Kraljevom lukom, Tenu iznenada obuze sumnja. „Ovo suđenje“, reče ona tiho, „šta ako Margeri zatraži da o njenoj krivici ili nevinosti odluči sreća bitke?“

Osmeħ okrznu Serseine usne. „Pošto je kraljica, njenu čast mora da brani vitez Kraljeve garde. Pa svako dete u Vesterosu zna kako je princ Emon Zmajvitez bio megdandžija svoje sestre kraljice Neris kada ju je ser Morgil optužio. Međutim, pošto je ser Loras tako teško ranjen, bojim se da uloga princa Emona mora pripasti nekom njegovom zakletom bratu.“ Slegnula je ramenima. „Ali kome? Ser Aris i ser Belon su daleko u Dorni, Džejmi je kod Brzorečja, a ser Ozmund je brat čoveka koji je optužuje, što nam ostavlja samo... oh, ta nije valjda.“

„Borosa Blunta i Merina Trenta.“ Ledi Tena se nasmeja.

„Da, a ser Merin se u poslednje vreme oseća loše. Podseti me da mu to kažem kada se budemo vratili u zamak.“

„Hoću, mila moja.“ Tena joj uze ruku pa je poljubi. „Samo se molim da ti se nikada ne zamerim. Strašna si kada se razgneviš.“

„Svaka majka bi uradila isto da zaštiti svoju decu“, reče Sersei. „Kada nameravaš da dovedeš tog svog dečka na dvor? Rasel, tako se beše zove? Mogao bi da vežba zajedno s Tomenom.“

„Znam da bi ga to oduševilo... ali ovde je sada tako nesigurno, mislila sam da je bolje da sačekam dok opasnost prođe.“

„Uskoro“, obeća Sersei. „Javi u Dugi sto da Rasel spakuje svoj najbolji dublet i drveni mač. Novi mladi drug će biti od velike pomoći da Tomen zaboravi na svoj gubitak, pošto se Margarina glavica zakotrlja.“

Izašle su iz nosiljke pod statuom Blagoslovenog Belora. Kraljica je bila zadovoljna što je videla da su kosti i prljavština očišćeni. Ser Ozfrid joj je rekao istinu; gomila nije bila ni brojna ni neobuzdana kao što su nekad bili vrapci. Stajali su u malim grozdovima, mračno zreći u vrata Velikog obredišta, ispred kojih je stajala vrsta iskušenika-obrednika s motkama u rukama. *Nema čelika*, primeti Sersei. To je bilo ili veoma mudro ili veoma glupo, nije tačno bila sigurna šta.

Niko nije pokušao da je zaustavi. I svetina i iskušeni se razidoše da ona prođe. Kada je jednom ušla, u Dvorani svetiljki su je dočekala trojica vitezova, svaki odeven u odore duginih boja Ratnikovih sinova. „Došla sam da vidim svoju snahu“, reče im Sersei.

„Njegova presvetost te očekuje. Ja sam ser Teodan Odani, bivši ser Teodan Vels. Neka veličanstvo pođe za mnom.“

Prvovrabac je, kao i uvek, klečao. Ovog puta se molio pred Očevim oltarom. A nije ni prekinuo molitvu kada mu se kraljica približila, već ju je ostavio da nestrpljivo čeka dok nije završio. Tek tada je ustao da joj se pokloni. „Veličanstvo. Ovo je tužan dan.“

„Veoma tužan. Imamo li tvoju dozvolu da razgovaramo sa Margeri i njenim rođakama?“ Odlučila se za krotak i smeran nastup; s tim čovekom će to verovatno biti najdelotvornije.

„Ako to želiš. Posle dođi kod mene, moje dete. Moramo da se zajedno molimo, ti i ja.“

Mala kraljica je bila zatvorena na vrhu jedne od vitkih kula Velikog obredišta. Čelija joj je bila osam stopa dugačka i šest stopa široka, a od nameštaja je imala samo slamaricu i klupicu za molitve, krčag vode, *Sedmokraku zvezdu* i sveću za čitanje. Jedini prozor je bio jedva veći od strelnice.

Sersei je zatekla Margeri kako se bosonoga trese, odevena u grubi haljetak sestre iskušeni. Uvojci su joj bili umršeni, a stopala prljava. „Uzeli su mi moju odeću“, reče mala kraljica kada su ostale nasamo. „Imala sam haljinu od beličaste čipke, sa slatkovodnim biserima na prslučiću, ali su obrednice stavile ruke na mene i skinule me do gole kože. I moje rođake. Mega je gurnula jednu obrednicu na sveće, pa joj se odora zapalila. Za Alu se najviše bojim. Prebledela je kao kreč, bila se previše uplašila i da vikne.“

„Sirotu dete.“ Nije bilo stolica, pa je Sersei sela kraj male kraljice na njenu slamaricu. „Ledi Tena je otišla da razgovara s njom, da joj kaže da je nismo zaboravili.“

„Ne dozvoljava mi čak ni da ih vidim“, besnela je Margeri. „Drži nas odvojene jednu od druge. Dok ti nisi došla, sem obrednica mi nisu bili dozvoljeni posetioci. Jedna dolazi na svakih sat vremena da pita hoću li da priznam svoje grehe. Ne daju mi čak ni da spavam. Bude me i traže da se ispovedim. Prošle noći sam priznala obrednici Aneli da hoću da joj iskupam oči.“ *Prava šteta što to nisi i uradila*, pomisli Sersei. *Da si oslepila neku sirotu staru obrednim, sigurno bi ubedila prvovrapca u svoju krivicu.* „Tvoje rodake ispituju na isti način.“

„Proklete bile, onda“, reče Margeri. „Proklete bile u sedam pakova. Ala je nežna i stidljiva, kako ovo mogu da joj rade? A Mega... ona se smeje glasno kao lučka kurva, znam, ali je iznutra samo mala devojčica. Sve ih volim, i one vole mene. Ako taj vrabac misli da ih natera da lažu o meni.

„Bojim se da su i one optužene. Sve tri.“

„Moje *rodake*?“ Margeri preblede. „Ala i Mega su skoro deca. Veličanstvo, ovo je... ovo je suludo. Hoćeš li nas izbaviti odavde?“

„Kad bih samo mogla.“ Glas joj beše pun tuge. „Njegova presvetost ima svoje nove vitezove da vas čuvaju. Da bih vas oslobodila, morala bih da pošaljem zlatne plaštove i ubijanjem oskrnavim ovo sveto mesto.“ Sersei uze Margeri za ruku. „Ipak nisam sedela besposlena. Prikupila sam sve za koje je taj ser Ozni tvrdio da su tvoji ljubavnici. Sigurna sam da će oni reći njegovoj presvetosti da si nevinna, i zakleti se u to na tvom suđenju.“

„Suđenju?“ U devojčinom glasu je sada bilo istinskog straha. „Mora li da bude suđenja?“

„Kako ćeš drugačije dokazati svoju nevinost?“ Sersei stegnu Margerinu šaku da je smiri. „Tvoje je pravo da odlučiš kakvo će to suđenje biti, naravno. Ti si kraljica. Vitezovi Kraljeve garde su zakleti da te brane.“

Margeri smesta shvati. „Suđenje borbom? Loras je, međutim, ranjen, inače bi on...“

„On ima šestoricu braće.“

Margeri je zurila u nju, a onda povukla ruku. „Da li je to šala? Boros je kukavica, Merin je star i spor, tvoj brat je osakaćen, ostala dvojica su u Dorni, a Ozmund je prokleti *Kettlebrik*. Loras ima *dva* brata, a ne šest. Ako dođe do suđenja borbom, hoću da mi Garlan bude megdandžija.“

„Ser Garlan nije pripadnik Kraljeve garde“, reče kraljica. „Kada se radi o kraljičinoj časti, zakon i običaji nalažu da njen megdandžija bude jedan od kraljeve zaklete sedmorice. Bojim se da će prvoobrednik tu biti nepopustljiv.“ *A ja*

ću se za to postarati.

Margeri nije odmah odgovorila, ali su joj se smeđe oči sumnjičavo skupile. „Blunt ili Trent“, reče ona napokon. „Morao bi da bude jedan od njih dvojice. To bi ti se dopalo, zar ne? Ozni Kettlebi i drugi isekao na komade.“

Sedam mu paklova. Sersei na lice navuče bolan izraz. „Ogrešila si se o mene, kćeri. Ja samo hoću...“

„...svog sina, samo za sebe. On nikada neće imati ženu koju ti nećeš mrzeti. A ja ti *nisam* kći, hvala bogovima. Odlazi.“

„Glupo se ponašaš. Ovde sam samo da ti pomognem.“

„Da mi pomogneš da odem u grob. Zatražila sam da odeš. Hoćeš da pozovem tamničarke da te odvuču, ti pogana spletkašice, zla kučko?“

Sersei prikupi suknje i povratu dostojanstvo. „Ovo te sigurno izuzetno plaši. Oprostiću ti te reči.“ Ni ovde, kao ni na dvoru, nije mogla da zna ko prisluškuje. „I ja bih se na tvom mestu bojala. Velemeštar Piseli je priznao da te je snabdevalo mesečevim čajem, a tvoj Plavi Bard... da sam na tvom mestu, molila bih se Starici za mudrost i Majci za milost. Bojim se da će ti uskoro oboje zatrebati.“

Četiri usahle obrednice otpratiše kraljicu niz stepenište kule. Starice su bile jedna krhkija od druge. Kada su stigle u prizemlje, nastavile su dole, u srce Visenjinog brda. Stepenište se završavalo duboko pod zemljom, gde je niz treperavih baklji osvetljavao dugačak hodnik.

Zatekla je prvoobrednika kako je čeka u maloj sedmostranoj primaćoj odaji. Soba je bila gola i jednostavna, s golim kamenim zidovima, grubo tesanim stolom, tri stolice i klupicom za molitvu. Lica Sedmoro bila su uklesana u zidove. Sersei su se učinila grubim i ružnim, ali je u njima bilo i nekakve snage, posebno oko očiju, kugli od oniksa, malahita i žutog mesečevog kamena zbog kojih su nekako delovale živo.

„Razgovarala si s kraljicom“, reče prvoobrednik

Oduprla se porivu da kaže: *Ja sam kraljica.* „Jesam.“

„Svi ljudi greše, čak i kraljevi i kraljice. I sam sam bio grešnik, ali mi je oprošteno. Bez ispovesti, međutim, ne može biti ni oprosta. Kraljica neće da prizna.“

„Možda je nevin.“

„Nije. Svete obrednice su je pregledale i svedoče da joj je devišnjak pukao. Pila je mesečev čaj, da u utrobi ubije plod bluda. Jedan mirosani vitez se zakleo svojim mačem da ju je telesno spoznao, kao i dve ili tri njene rođake. Kaže da su

i drugi legalni s njom, i navodi mnoga imena ljudi, i velikih i neznatnih.“

„Moji zlatni plaštovi su ih sve bacili u tamnicu“, reče mu Sersei. „Do sada je samo jedan ispitan, pevač zvani Plavi Bard. Ono što nam je ispričao uznemirava. Pa ipak molim se da možda nevinost moje snahe, kada je budu izveli na suđenje, ipak bude dokazana.“ Oklevala je. „Tomen toliko voli svoju malu kraljicu, presvetosti, bojim se da njemu i njegovim lordovima neće biti lako da joj pravedno sude. Da možda Vera obavi suđenje?“

Prvovrabac sklopi vrhove tankih šaka. „I ja sam došao na istu misao, veličanstvo. Baš kao što je Megor Okrutni nekada oduzeo mač Veri, tako nas je Džeheriš Pomiritelj lišio sudske vage. A opet, ko je istinski dostojan da sudi jednoj kraljici, sem Sedmoro na nebesima i bogu zakleti ljudi na zemlji? Sveti sud sa sedmoro sudija biće sazvan za ovaj slučaj. Troje će biti tvog ženskog roda. Devica, majka i starica. Ko bolje da sudi ženskoj opačini?“

„Tako bi bilo najbolje. Naravno, Margeri ima pravo da se o njenoj nevinosti i krivici odlučuje i bitkom. Ako tako bude, njen megdandžija mora biti jedan od Tomenove sedmorice.“

„Vitezovi Kraljeve garde su služili kao istinski zaštitnici kralja i kraljice još od dana Egonu Osvajača. Kruna i Vera u ovome govore kao jedno.“

Sersei pokri lice rukama, kao da je ophrvana tugom. Kada je ponovo digla glavu, u oku joj je zaiskrila suza. „Ovo su zaista tužni dani“, reče ona, „ali mi je drago što vidim da se u toliko pitanja slažemo. Da je Tomen ovde, znam da bi ti zahvalio. Ti i ja zajedno moramo da ustanovimo istinu.“

„I hoćemo.“

„Moram da se vratim u zamak S tvojom dozvolom, povešću ser Ozniya Kettlebeka. Malo veće će hteti da ga ispita i lično čuje njegove optužbe.“

„Ne“, reče prvoobrednik

Beše to samo reč, jedna kratka reč, ali je za Sersei bila poput pljuska ledene vode u lice. Zatreptala je, a njena samouverenost se poljuljala, tek malo. „Ser Ozni će biti dobro čuvan, obećavam ti.“

„I ovde je dobro čuvan. Dođi. Pokazaću ti.“

Sersei je osećala oči Sedmoro kako zure u nju, oči od žada, malahita i oniksa, i prože je iznenadan drhtaj straha, hladan kao led. *Ja sam kraljica*, reče ona sebi. *Kćer lorda Tivina*. Oklevajući, pođe za njim.

Ser Ozni nije bio daleko. Odaja je bila mračna, s teškim gvozdenim vratima. Prvoobrednik izvadi ključ da ih otvori, pa uze baklju sa zida da osvetli. „Posle tebe,

veličanstvo.“

Unutra je Ozni Kettblek visio go s tavanice, ljuljajući se okačen o dva teška gvozdena lanca. Bio je išiban. Leda i ramena su mu bila skoro odrana, a posekotine i podlivi su mu išarali i noge i dupe.

Kraljica je jedva mogla da podnese da ga gleda. Okrenula se prvoobredniku.
„Šta si to uradio?“

„Tražili smo istinu, veoma usrdno.“

„On ti je rekao istinu. Došao je ovamo od svoje volje i priznao svoje grehe.“

„Jeste. To je učinio. Ja sam čuo mnoge ljude da priznaju, veličanstvo, ali sam retko čuo čoveka koji je toliko zadovoljan što je kriv.“

„Bičevali ste ga!“

„Bez bola nema pokore. Niko ne bi trebalo sebe da poštedi biča, kao što sam rekao ser Ozniju. Retko se osećam tako blizu bogu kao kada me bičuju zbog greha, mada moji najcrnji gresi nisu ni izbliza tako crni kao njegovi.“

„A-ali“, zamuca ona, „ti propovedaš o Majčinoj milosti...“

„Ser Ozni će okusiti to slatko mleko na onom svetu. U *Sedmokrakoj zvezdi* piše da svi gresi mogu biti oprosteni, ali i da zločini moraju biti kažnjeni. Ozni Kettblek je kriv za veleizdaju i ubistvo, a nadnica za veleizdaju je smrt.“

On je samo pop, ne može on ovo da radi. „Nije na Veri da osuđuje čoveka na smrt, kakav god mu bio prestup.“

„Kakav god mu bio prestup.“ Prvoobrednik lagano ponovi reči, odmeravajući ih. „Čudno je to, veličanstvo, ali što smo prilježnije primenjivali bič, to su se prestupi ser Oznija menjali. Sada hoće da poverujemo da nikada nije ni pipnuo Margeri Tirel. Zar nije tako, ser Ozni?“

Ozni Kettblek otvori oči. Kada ugleda kraljicu kako stoji pred njim, on pređe jezikom preko natečenih usana i reče: „Zid. Obećala si mi Zid.“

„On je lud“, reče Sersei. „Oterao si ga u ludilo.“

„Ser Ozni“, reče prvoobrednik, čvrstim, jasnim glasom, „jesi li telesno spoznao kraljicu?“

„Jesam.“ Lanci tiho zazvečaste kada se Ozni izvi u okovima. „Ovu ovde. Ona je kraljica koju sam jebao, ona me je poslala da ubijem starog prvoobrednika. Uopšte nije imao stražara. Samo sam ušao kada je spavao i pritisnuo mu jastuk na lice.“

Sersei se naglo okrenu i jurnu napolje.

Prvoobrednik pokuša da je uhvati, ali je on bio samo stari vrabac, a ona lavica

od Stene. Gurnula ga je u stranu i proletela kroz vrata, snažno ih zalupivši. *Ketlbleci, trebaju mi Ketlbleci, poslaću Ozfrida sa zlatnim plaštovima i Ozmunda s Kraljevom gardom, Ozni će sve poricati kada ga jednom oslobode, a ja ću se ovog prvoobrednika otarasiti isto kao prethodnog.* Četiri stare obrednice joj stadoše na put i počеше da je grabe smežuranim rukama. Ona baci jednu na pod, a drugu izgreda po licu pa se dokopa stepenica. Na pola puta, prisetilala se Tene Meriveder. Od toga izgubi korak, zadihana. *Sedmor me spasli, molila se. Tena sve zna. Ako i nju uhvate, i bićuju je...*

Trčala je sve do obredišta, ali ne dalje. Tamo su je čekale žene, još obrednica, a i tihih sestara, mladih od četiri starice dole. „Ja sam *kraljica*“, viknu ona povlačeći se od njih. „Za ovo ću vam poskidati glave, svima ću vam poskidati glave. Puštajte me da prođem.“ Umesto toga, one položiše ruke na nju. Sersei pobeže ka Majčinom oltaru, ali je tu uhvatiše, njih dvadeset, i odvukoše je dok se otimala uz stepenište kule. U ćeliji su je tri tihe sestre držale dok ju je obrednica zvana Skolera skidala do gola. Čak joj je i veš uzela. Druga obrednica joj u lice baci grubo tkani haljetak „Ne možete ovo da radite“, vrištala je kraljica na njih. „Ja sam Lanisterka, puštajte me, moj brat će vas pobiti, Džejni će *vak* rasporeti od grla do pičke, *puštajte me* Ja sam *kraljica!*“

„Kraljica bi trebalo da se moli“, reče obrednica Skolera pre nego što je ostaviše u hladnoj, mračnoj ćeliji.

Ona nije bila krotka Margeri Tirel, da obuče svoj haljetak i pokori se takvom zatočeništvu. *Naučiću ih ja šta znači staviti lava u kavez*, pomisli Sersei. Iskidala je haljetak na stotinu komada, našla krčag s vodom i razbila ga o zid, a onda uradila isto i s nokšiom. Kada niko nije došao, počela je da pesnicama udara po vratima. Njena pratnja je bila dole, na trgu: deset lanisterskih gardista i ser Boros Blunt. *Kada budu čuli, doći će da me oslobode, pa ćemo u lancima odvući prokletog prvovrapca u Crvenu tvrđavu.*

Urlala je, udarala i zavijala i na vratima i na prozoru sve dok je grlo nije zbolelo. Niko nije uzvratio uzvikom, niko nije došao da je spase. U ćeliji počе da se smračuje. Sersei stade da drhti. *Kako mogu ovako da me ostave, čak i bez vatre? Ja sam im kraljica.* Počela je da žali što je poderala haljetak koji su joj dali. Na ležaju u uglu bilo je čebe, izlizano i tanko, od smeđe vune. Bilo je grubo i grebalo je, ali nije imala ništa drugo. Sersei se skupčea pod njim da zaustavi drhtanje, i uskoro potonu u iscrpen san.

A onda ju je drmusala nečija teška ruka. U ćeliji je bilo mračno kao u rogu, a

nad njom je klečala neka ogromna ružna žena, sa svećom u ruci. „Ko si ti?“, upita kraljica. „Došla si da me oslobodiš?“

„Ja sam obrednica Anela. Došla sam da čujem o svim tvojim ubistvima i bludu.“

Sersei joj gurnu ruku u stranu. „Skinuću ti glavu. Ne dozvoljavaj sebi da me dodiruješ. Gubi se.“

Žena ustade. „Veličanstvo, vratiću se za sat vremena. Možda ćeš tada biti spremna da priznaš.“

Sat i sat i sat i sat. Tako je prošla najduža noć u životu Sersei Lanister, sem noći Džofrijeve svadbe. Grlo ju je od vikanja tako peklo da je jedva gutala. U čeliji je postalo ledeno. Bila je razbila nokšir, pa je morala da čučne u uglu da pusti vodu, i posle je gleda kako curi po podu. Svaki put kada bi sklopila oči, Anela se nadvijala nad njom, drmusajući je i pitajući da li želi da ispovedi grehe.

Dan nije doneo olakšanje. Obrednica Mela joj je donela zdelu nekakve vodnjikave sive kaše kada je sunce izašlo. Sersei joj ga je zavitala u glavu. Pošto su joj doneli svež krčag vode, međutim, bila je toliko žedna da nije imala izbora sem da pije. Kada su joj doneli drugi haljetak, siv, tanak i s mirisom buđi, obukla ga je na golo telo. A kada se te večeri Mela ponovo pojavila, pojela je hleb i ribu i tražila vino da zalije. Vino nije stiglo, već samo obrednica Anela, na svakih sat vremena, s pitanjem hoće li kraljica da se ispovedi.

Šta li se dešava?, pitala se Sersei dok je komadić neba na njenom prozoru ponovo počinjao da tamni. *Zašto niko nije došao da me odavde izbavi?* Nije mogla da veruje da će Kettleci napustiti svog brata. Šta radi njeno Veče? *Kukavice i izdajnici. Kad izađem odavde, svima ću im poodsecati glave i naći bolje ljude da ih zamene.*

Tri puta je tog dana čula daleku viku kako se diže s trga, ali je to rulja izvikivala Margerino ime, a ne njeno.

Bila je skoro zora drugog dana, i Sersei je lizala ostatak kaše sa dna zdele kada se vrata čelije neočekivano otvoriše i unutra uđe lord Kiburn. Jedva se obuzdala da se ne baci na njega. „Kiburne“, prošapta, „o, bogovi, kako mi je drago što ti vidim lice. Vodi me kući.“

„To neće biti dozvoljeno. Biće ti suđeno pred svetim sudom sedmoro, za ubistvo, veleizdaju i blud.“

Sersei je bila tako iscrpna da su joj u prvom trenu te reči zvučale besmisleno. „Tomen. Reci mi kako je moj sin. Da li je još uvek kralj?“

„Jeste, veličanstvo. Živ je i zdrav, na sigurnom iza zidova Megorove utvrde, gde ga štiti Kraljeva garda. Međutim, usamljen je. Uznemiren. Raspituje se za tebe, i za svoju malu kraljicu. Do sada mu niko nije rekao za tvoje... tvoje...“

„...poteškoće?“, predloži ona. „Šta je s Margeri?“

„I njoj će biti suđeno, na istom sudu kao i tebi. Plavog Barda sam predao prvoobredniku, kao što je veličanstvo naredilo. On je sada ovde, negde dole ispod nas. Moji šaptači mi javljaju da ga bičuju, ali zasada još peva istu umilnu pesmu kojoj smo ga naučili.“

Istu umilnu pesmu. Um joj je bio otupeo od neispavanosti. *Vot, pravo ime mu je Fot.* Ako su bogovi milostivi, Fot će umreti pod bičem, i tako Margeri neće moći da opovrgne njegovo svedočenje. „Gde su moji vitezovi? Ser Ozfrid... prvoobrednik namerava da ubije njegovog brata Oznija, njegovi zlatni plaštovi moraju...“

„Ozfrid Kettleblek više ne zapoveda Gradskom stražom. Kralj ga je smenio s položaja i na njegovo mesto postavio kapetana Zmajeve kapije, izvesnog Hamfrija Vodenog.“

Sersei je bila previše umorna, ništa od ovoga nije imalo smisla. „Zašto bi Tomen to uradio?“

„Dečak nije kriv. Kada Veće stavi neku odluku ispred njega, on se potpiše i lupi pečat.“

„Moje Veće, ko? Ko bi to uradio? Ne ti?“

„Avaj, ja sam iz Veća izbačen, mada mi zasada dozvoljavaju da nastavim svoj rad sa evnuhovim šaptačima. Kraljevstvom vladaju ser Haris Swift i velemeštar Piseli. Poslali su gavrana u Livačku stenu, s pozivom tvom stricu da se vrati na dvor i preuzme namesništvo. Ako namerava da prihvati, bolje bi mu bilo da požuri. Mejs Tirel je prekinuo opsadu Krajoluja i vraća se u grad sa svojom vojskom, a javljaju mi da i Rendil Tarli stiže iz Devojačkog jezera.“

„Zar je lord Meriveder pristao na sve to?“

„Meriveder je dao ostavku na mesto u Veću i pobeo u Dugi sto sa svojom ženom, koja nam je prva donela vesti o... optužbama... protiv veličanstva.“

„Pustili su Tenu da ode.“ To je bilo najlepše što je čula otkako je prvovrabac rekao *ne*. Tena je mogla da je upropasti. „Šta je s lordom Vodenim? Njegovi brodovi... ako izvede posade na kopno, imaće dovoljno ljudi da...“

„Čim su vesti o trenutnim nevoljama veličanstva stigle do reke, lord Vodeni je digao jedra, izbacio vesla i izveo svoju flotu na more. Ser Haris se priborava da

ovaj namerava da se pridruži lordu Stanisu. Piseli veruje da plovi na Stepenice, da okuša sreću kao gusar.“

„Svi moji lepi dromoni.“ Sersei se skoro nasmeja. „Moj gospodar otac je govorio da su kopilad po prirodi prevrtljiva. Šteta što ga nisam slušala.“ Zadrhtala je. „Propala sam, Kiburne.“

„Ne.“ On je uze za ruku. „Ima nade. Veličanstvo ima pravo da svoju nevinost dokaže bitkom. Moja kraljice, tvoj megdandžija je spreman. Nema čoveka u svih Sedam kraljevstava koji bi mogao da mu se suprotstavi. Ako mi samo daš naređenje.“

Ovog puta se nasmejala. Bilo je to smešno, užasno smešno *Jezivo* smešno. „Bogovi se podsmevaju svim našim nadama i računicama. Imam megdandžiju koga niko ne može da porazi, ali mi je zabranjeno da ga upotrebim. Ja sam im *kraljica*, Kiburne. Moju čast može da brani samo zakleti brat Kraljeve garde.“

„Shvatam.“ Osmeh zamre na Kiburnovom licu. „Veličanstvo, ne znam šta da kažem. Ne znam šta da ti savetujem...“

Čak i u svom izmoždenom, uplašenom stanju, kraljica je znala da se ne usuđuje da sudbinu prepusti sudu vrabaca. Niti je mogla da računa da će se ser Kevan umešati, posle reči koje su razmenili kada su se poslednji put videli. *Moraće da bude suđenje borbom. Nema druge.* „Kiburne, u ime tvoje ljubavi prema meni, preklinjem te, pošalji jednu poruku. Gavranom, ako je moguće. Jahačem, ako nije. Moraš je poslati u Brzorečje, mom bratu. Reci mu šta se desilo, i piši... piši...“

„Da, veličanstvo?“

Ona obliza usne. Tresla se. „Smesta doći. Pomozi mi. Spasi me. Sada si mi potreban kao što mi nikada ranije nisi trebao. Volim te. Volim te. Volim te. *Dođi smesta.*“

„Biće tvoja volja. *’Volim te’* tri puta?“

„Tri puta.“ Morala je da dopre do njega. „On će doći. Znam da hoće. Mora. Džejmi je moja jedina nada.“

„Moja kraljice“, reče Kibur, „da nisi... zaboravila? Ser Džejmi nema desnu šaku. Ako ti on bude megdandžija pa izgubi...“

Otići ćemo sa ovog sveta zajedno, kao što smo jednom na njega došli. „Neće on izgubiti. Ne Džejmi. Ne kada je moj život u pitanju.“

DŽEJMI

Novi gospodar Brzorečja je bio tako besan da se tresao. „Prevarili su nas“, rekao je. „Taj nas je čovek povukao za nos!“ Ružičasta pljuvačka mu je prskala sa usana dok je upirao prstom u Edmura Tulija. „Skinuću mu glavu! Ju vladam u Brzorečju, po kraljevom ličnom proglasu, ja...“

„Emone“, reče njegova žena, „lord zapovednik zna za kraljev proglas. Ser Edmur zna za kraljev proglas. Konjušari znaju za kraljev proglas.“

„Ja sam lord, i ja ću mu odseći glavu!“

„Zbog kog zločina?“ Koliko god bio mršav, Edmur je i dalje delovao gospodski od Emona Freja. Na sebi je imao postavljen dublet od crvene vune s pastrmkom u skoku izvezenom na grudima. Čizme su mu bile crne, čakšire plave. Kestenjasta kosa mu je bila oprana i podšišana, rida brada uredno potkresana. „Uradio sam sve što se tražilo od mene.“

„Oh?“ Džejmi Lanister nije spavao otkako je Brzorečje otvorilo kapije, i glava ga je užasno bolela. „Ne sećam se da sam tražio da pustiš ser Brindena da pobegne.“

„Zahtevao si da predam svoj zamak, a ne svog strica. Jesam li ja kriv što su tvoji ljudi dozvolili da promakne kroz opsadne linije?“

Džejmiju to nije bilo nimalo zabavno. „*Gde je on?*“, reče, dozvolivši da mu se razdraženost vidi. Njegovi ljudi su tri puta pretražili Brzorečje, a od Brindena Tulija nije bilo ni traga.

„Nije mi rekao kuda namerava da pode.“

„A ti ga nisi pitao. Kako je izašao?“

„Ribe plivaju. Čaki one crne.“ Edmur se osmehnu.

Džejmi je bio na ivici da ga raspali preko usta zlatnom šakom. Nekoliko zuba manjka bi ga naučilo da se ne osmehuje. Za čoveka koji će ostatak života provesti kao zatočenik, Edmur je bio previše zadovoljan samim sobom. „Pod Livačkom stenom imamo tamničke rupe u koje čovek stane tesno kao u oklop. U njima ne možeš da se okreneš, da sedneš niti da dohvatiš stopala kada pacovi počnu da ti gđu nožne prste. Da li bi bio ljubazan da ponovo razmisliš o tom odgovoru?“

Osmeh lorda Edmura nestade. „Dao si mi reč da će se prema meni postupati časno, kao što priliči mom rodu.“

„I hoće“, reče Džejmi. „Plemenitiji vitezovi od tebe su umrli jecajući u tim

rupama, a i mnogi veliki lord. Pa čak i jedan ili dva kralja, ako se dobro sećam časova istorije. Tvoja žena može da dobije jednu pored tebe, ako želiš. Ne bih voleo da vas razdvajam.“

„Plivao je“, reče Edmur mračno. Imao je iste plave oči kao njegova sestra Kejtlin, i Džejmi vide isto gadenje koje je nekada video u njenim. „Digli smo rešetke na Vodenoj kapiji. Ne do kraja, samo neke tri stope. Dovoljno da ostane razmak pod vodom, mada se i dalje činilo da je kapija zatvorena. Moj stric je dobar plivač. Kada je pao mrak, provukao se ispod šiljaka.“

A sigurno je tako prošao i ispod lanca. Noć bez mesečine, stražari koji se dosađuju, crna riba u crnoj reci tiho pluta nizvodno. Ako je Rutiger ili Ju ili bilo ko od njihovih ljudi čuo pljusak, sigurno ga je pripisao nekoj kornjači ili pastrmki. Edmur je sačekao dobar deo dana pre nego što je spustio jezovuka Starka, kao znak predaje. U zbrci prilikom prelaska zamka iz ruke u ruku, Džejmiju su tek sutradan javili da Crna Riba nije među zarobljenicima.

Otišao je do prozora i zagledao se u reku. Bio je vedar jesenji dan, a sunce je blistalo na vodi. *Do sada je Crna Riba možda čitavih deset liga nizvodno.*

„Moraš da ga nađeš“, bio je uporan Emon Frej.

„Naći ćemo ga mi.“ Džejmi je govorio sa sigurnošću koju nije osećao. „Imam pse i lovce koji ga već traže.“ Ser Adam Marbrend je vodio potragu južno od reke, ser Dermot od Kišegore severno. Razmišljao je čak da pošalje i rečne gospodare, ali Vens, Pajper i njima slični pre bi pomogli Crnoj Ribi da pobegne nego što bi mu stavili okove. Sve u svemu, nije gajio velike nade. „Možda će nam neko vreme iznicati“, rekao je, „ali će napokon negde izroniti.“

„Šta ako pokuša da mi otme moj zamak?“

„Imaš posadu od dvesta ljudi.“ Zapravo i preveliku posadu, ali je lord Emon bio strašljive prirode. Bar će ih lako hraniti; Crna Riba je u Brzorečju ostavio obilne zalihe, baš kao što je tvrdio. „Pošto se toliko potrudio da nam ode, sumnjam da će se ser Brinden uskoro vratiti.“ *Osim na čelu razbojničke družine.* Nije sumnjao da Crna Riba namerava da nastavi borbu.

„Ovo je tvoje sedište“, reče leđi Džena svom mužu. „Tvoje je da ga držiš. Ako to nisi u stanju, spali ga i beži nazad u Stenu.“

Lord Emon protrlja usta. Ruka mu postade crvena i sluzava od kiselišća. „Naravno, Brzorečje je moje, i nema čoveka koji će mi ga oduzeti.“ Poslednji put je sumnjičavo odmerio Edmura Tulija dok ga je leđi Džena izvodila iz odaje.

„Postoji li još nešto što želiš da mi kažeš?“ upita Džejmi Edmura kada ostadoše

sami.

„Ovo je bila radna odaja mog oca“, reče Tuli. „Odavde je vladao rečnim zemljama, mudro i dobro. Voleo je da sedi kraj tog prozora. Tu je svetlo bilo jako, a kada god bi digao glavu s posla, video je reku. Kada bi mu se oči umorile, zvao je Ket da mu čita. Maloprstić i ja smo jednom sagradili zamak od drvenih kocaka, tu pored vrata. Nikad nećeš znati koliko mi je muka što te vidim u ovoj sobi, Kraljeubico. Nikada nećeš znati koliko te prezirem.“

Tu je grešio. „Prezirali su me i bolji od tebe, Edmure“, Džejmi pozva stražara. „Odvedi lorda nazad u kulu i postaraj se da ga nahrane.“

Gospodar Brzorečja tiho pođe. Sutradan će krenuti na zapad. Ser Forli Prester će zapovedati njegovom pratnjom; stotinu ljudi, uključujući i dvadeset vitezova. *Bolje da to udvostručim. Lord Berik će možda pokušati da oslobodi Edmura pre nego što stignu do Zlatnog zuba.* Džejmi nije želeo da po treći put mora da hvata Tulija.

Vratio se u stolicu Hostera Tulija, privukao mapu Trozupca i poravnao je zlatnom šakom. *Kuda bih pošao da sam Crna Riba?*

„Lorde zapovedniče?“ Gardista je stajao na otvorenim vratima. „Stigle su leđi Vesterling i njena kći, po tvom naređenju.“

Džejmi gurnu mapu u stranu. „Uvedi ih.“ *Bar devojka nije nestala.* Džejn Vesterling je bila kraljica Roba Starka, devojka zbog koje je izgubio sve. S malim vukom u stomaku, mogla je biti opasnija od Crne Ribe.

Nije izgledala opasno. Džejn je bila vitka devojka, ne starija od petnaest ili šesnaest leta, više nespretna nego ljupka. Imala je uzane kukove, grudi veličine jabuka, čupave kestenjaste uvojke i tople smeđe oči srne. *Lepuškasta za jedno dete,* proceni Džejmi, *ali ne i žena zbog koje se gubi kraljevstvo.* Lice joj je bilo natečeno, a na čelu je imala ožiljak, napola skriven pramenom smeđe kose. „Šta se to desilo?“ upitao ju je.

Devojka okrenu glavu. „Ništa“, kaza njena majka, žena strogoj lika u haljini od zelenog somota. Ogrlica od zlatnih morskih školjki visila joj je o dugačkom, tankom vratu. „Nije htela da preda krunicu koju joj je buntovnik dao, a kada sam pokušala da joj je skinem s glave, tvrdoglavo dete mi se suprotstavilo.“

„Bila je moja.“ Džejn zajeca. „Nisi imala prava. Rob ju je za mene napravio. Ja sam ga volela.“

Njena majka zamahnu da je ošamari, ali Džejmi stade između njih. „To ne“, upozori on leđi Sibel. „Sedite, obe.“ Devojka se skupi na stolici kao uplašena

životinjica, ali njena majka sede ukočeno, visoko dignute glave. „Hoćete li vina?“, upita ih on. Devojka nije odgovorila. „Ne, hvala“, reče majka.

„Kako vam drago.“ Džejmi se okrenu kćeri. „Žao mi je zbog tvog gubitka. Dečak je bio hrabar, to moram da mu priznam. Postoji jedno pitanje koje moram da ti postavim. Da li nosiš njegovo dete, moja gospo?“

Džejn skoči iz stolice i pobešla bi iz sobe da je stražar na kapiji nije uhvatio za ruku. „Ne nosi“, reče leđi Sibel dok je njena kći pokušavala da pobjegne. „Za to sam se postarala, kao što mi je tvoj gospodar otac naložio.“

Džejmi klimnu glavom. Tivin Lanister nije bio čovek koji bi prevideo takve pojedinosti. „Pusti devojku“, reče on. „S njom sam zasada završio.“ Kada Džejn jecajući pobeže, on odmeri majku. „Kuća Vesterlinga je dobila svoje pomilovanje, a tvoj brat Rolf je postao gospodar Kastamira. Šta još hoćete od nas?“

„Tvoj gospodar otac mi je obećao dobar brak za Džejn i njenu mlađu sestru. Obećao je da će se one udati za lordove ili naslednike, ne za mlade sinove ili domaće vitezove.“

Lordove ili naslednike. Nije nego. Vesterlinzi su bili stara kuća, i gorda, ali je leđi Sibel sama rođena kao Spajser, iz loze trgovaca koji su parama stekli plemstvo. Kroz maglu se prisećao da joj je baba bila nekakva suluda veštica sa istoka. A Vesterlinzi su bili i siromašni. Kćeri Sibel Spajser su u običnim okolnostima mogle da se nadaju mladim sinovima, ali će zahvaljujući debeljuškastom ćupu lanisterskog zlata čak i buntovnička udovica biti privlačna nekom lordu. „Dobićeš svoje brakove“, reče Džejmi, „ali Džejn mora da sačeka pune dve godine pre nego što se ponovo uda.“ Ako devojka prebrzo nađe novog muža pa zatrudni, neumitno će biti šaputanja da je otac Mladi Vuk.

„Ja imam i dva sina“, podseti ga leđi Vesterling. „Rolam je sa mnom, ali je Rejnald vitez i otišao je s buntovnicima u Blizance. Da sam znala šta će se tamo desiti, to nikada ne bih dozvolila.“ U glasu joj se čuo prisinak prekora. „Rejnald nije znao ništa o... o sporazumu s tvojim ocem. Možda je sužanj u Blizancima.“

Ili je možda mrtav. Valder Frej takođe nije znao za sporazum. „Raspitaću se. Ako je ser Rejnald još sužanj, mi ćemo platiti otkupninu.“

„Spomenut je i brak za njega. Nevesta iz Livačke Stene. Tvoj gospodar otac je rekao da će dobiti neku Džoj, ako sve prođe kao što smo se nadali.“

Čak i iz groba, mrtva ruka lorda Tivina nas sve pokreće. „Džoj je vanbračna kći mog pokojnog strica Džeriona. Veridba može da se sredi, ako to želiš, ali će

brak morati da sačeka. Džoji je bilo devet ili deset godina kada sam je poslednji put video.“

„Njegova vanbračna kći?“ Ledi Sibel je izgledala kao da je progutala limun. „Hoćeš da se jedan Vesterling oženi *kopiletom*?“

„Ništa više nego što hoću da se Džoj uda za sina jedne podle, prevrtljive kučke. Ona zaslužuje bolje.“ Džejmi bi rado zadavio tu ženu njenom vlastitom ogrlicom s morskim školjkama. Džoj je bila milo dete, mada usamljeno; njen otac je bio Džejmijev najdraži stric. „Tvoja kći je deset puta vrednija od tebe, moja gospo. Sutra ćeš poći sa Edmurom i ser Forlijem. Do tada bi ti bolje bilo da mi se sklanjaš s očiju.“ Viknuo je gardisti i ledi Sibel ode čvrsto stegnutih usana. Džejmi se pitao koliko je tačno lord Gaven znao o spletkama svoje žene. *Koliko mi muškarci ikada znamo?*

Kada su Edmur i Vesterlinzi krenuli, četiri stotine ljudi je izjahalo s njima; Džejmi je u poslednjem trenutku ponovo udvostručio pratnju. Prejahao je s njima nekoliko milja, da porazgovara sa ser Forlijem Presterom. Mada je na ogrtaču imao glavu bika, a na kacigi rogove, ser Forli nije mogao manje da liči na bika. Bio je nizak, suv, prekaljen čovek. Sa šiljastim nosom, ćelavim temenom i smeđom prosedom bradom, više je ličio na krčmara nego na viteza. „Ne znamo gde je Crna Riba“, podseti ga Džejmi, „ali ako mu se ukaže prilika da oslobodi Edmura, to će i da učini.“

„To se neće desiti, moj gospodaru.“ Kao i većina krčmara, ser Forli uopšte nije bio glup. „Nastupanje će nam štititi izvidnici i tragači, a noću ćemo utvrđivati logor. Odabrao sam desetoricu ljudi da budu uz Tulija i noću i danju, moje najbolje strelce. Bude li skrenuo s drumu samo za stopu, tako će ga nakititi perjem da će rođena majka od njega pomisliti da je guska.“

„Dobro.“ Džejmi bi radije želeo da Tuli bezbedno stigne do Livačke stene, ali bolje mrtav nego na slobodi. „Postavi i nekoliko strelaca blizu kćeri lorda Vesterlinga.“

Ser Forlija je to iznenadilo. „Gavenove male? Ona je...“

„...udovica Mladog Vuka“, dovrši Džejmi, „i dvaput opasnija od Edmura ako uspe da nam pobegne.“

„Razumem, moj gospodaru. Čuvaćemo je.“

Džejmi je morao da prođe pored Vesterlinga dok je jahao duž povorke vraćajući se za Brzorečje. Lord Gaven mu je ozbiljno klimnuo glavom u prolazu, ali ga je ledi Sibel pogledala očima poput ledenih krhotina. Džejm ga nije ni

videla. Udovica je jahala oborenih očiju, umotana u plašt s kapuljačom. Pod njegovim teškim naborima, odeća joj je bila fine izrade, ali poderana. *Sama ju je poderala, kao znak žalosti*, shvati Džejmi. *To sigurno nije obradovalo njenu majku*. Shvatio je da se pita da li bi Sersei poderala svoju haljinu ako bi čula da je on mrtav.

Nije se vratio pravo u zamak, već je ponovo prešao Stenovalju da poseti Edvina Freja i raspravi o prebacivanju zatočenika njegovog pradede. Frejevaska vojska je počela da se osipa samo nekoliko sati posle predaje Brzorečja, pošto su vazali lorda Valdera i konjanici slobodnjaci digli šatore i krenuli kući. Freji koji su preostali rušili su logor, ali je Edvina i njegovog strica našao u paviljonu ovog drugog.

Njih dvojica su se žestoko prepirali nad mapom, ali su prestali kada je Džejmi ušao. „Lorde zapovedniče“, reče Rečni s ledenom ljubaznošću, ali Edvinu izlete: „Krv mog oca je na tvojim rukama, ser.“

To je pomalo iznenadilo Džejmija. „Kako to?“

„Ti si ga poslao kući, zar ne?“

Neko je morao. „Zar se ser Rimenu desilo nešto loše?“

„Obešen je s čitavom svojom pratnjom“, reče Valder Rečni. „Razbojnici su ih uhvatili dve lige južno od Lepitrga.“

„Donderion?“

„On, ili Toros ili ta Gospa Kamenog Srca.“

Džejmi se namršti. Rimen Frej je bio budala, kukavica i pijanac, i nikome neće preterano nedostajati, drugim Frejima najmanje od svih. Ako su Edvinove suze nekakav nagoveštaj, čak ni rođeni sinovi ga neće dugo žaliti. *Ipak... ti odmetnici su se stvarno okurazili ako se usuđuju da obese naslednika lorda Valdera na nepun dan jahanja od Blizanaca*. „Koliko je ljudi ser Rimen imao sa sobom?“, upita on.

„Tri viteza i tuce oklopnih pešaka“, odgovori Rečni. „Kao da su znali da će se vratiti u Blizance, i to sa slabom pratnjom.“

Edvinova usta se zgrčiše. „Mogu da se kladim da je u to umešan moj brat. Dozvolio je odmetnicima da pobegnu kada su ubili Mereta i Petira, a sada je i jasno zašto. Pošto nam je otac mrtav, samo sam ja ostao između Crnog Valdera i Blizanaca.“

„Za to nemaš dokaza“, reče Valder Rečni.

„Ne trebaju mi dokazi. Poznajem ja svog brata.“

„Tvoj brat je u Vodogledu“, bio je uporan Rečni. „Kako je mogao da zna da se ser Rimen vraća u Blizance?“

„Neko mu je rekao“, reče Edvin besno. „On ima uhode u našem logoru, u to budi siguran.“

A ti ih imaš u Vodogledu. Džejmi je znao da je neprijateljstvo između Edvina i Crnog Valdera duboko, ali ga nije bilo briga ko će od njih dvojice naslediti njihovog dedu kao gospodar Prelaza.

„Ako ćete mi oprostiti što vas ometam u bolu“, reče on suvim glasom, „moramo da razmotrimo neka druga pitanja. Kada se vratite u Blizance, molim vas da obavestite lorda Valdera da kralj Tomen zahteva sve sužnje koje ste uzeli na Crvenoj svadbi.“

Ser Valder se namršti. „Ti sužnji su vredni, ser.“

„Veličanstvo ih ne bi tražilo da su bezvredni.“

Frej i Rečni se zгледаše. Edvin reče: „Moj gospodar deda će očekivati nadoknadu za njih.“

I dobiće je, čim meni izraste nova ruka, pomisli Džejmi. „Svi mi nešto očekujemo“, reče on mirno. „Reci mi, da li je među tim sužnjima i ser Rejnald Vesterling?“

„Vitez od morskih školjki?“ Edvin se podrugljivo nasmeja. „Tog ćeš naći kako hrani ribe na dnu Zelenog kraka.“

„Bio je u dvorištu kada su naši ljudi došli da ubiju jezovuka“, reče Valder Rečni. „Valen je zatražio njegov mač i on ga je spremno predao, ali kada su samostrelci počeli da gađaju vuka, oteo je Valenovu sekiru i oslobodio čudovište od mreže koju su prebacili preko njega. Valen kaže da ga jedna strelica pogodila u rame a druga u trbuh, ali je ipak uspeo da stigne do mola i baci se u reku.“

„Ostavio je krvav trag na stepeništu“, reče Edvin.

„Jeste li posle našli leš?“ upita Džejmi.

„Posle smo našli hiljadu leševa. Kada jednom provedu nekoliko dana u reci, svi su manje-više isti.“

„Čuo sam da isto važi i za obešene ljude“, reče Džejmi pre nego što ode.

Sutradan ujutro su od logora Freja ostale samo muve, konjska balega i ser Rimenova vešala, usamljena kraj Stenovalje. Njegov brat od ujaka je hteo da zna šta s njima da uradi, kao i sa svom opsadnom opremom koju je sagrađio, ovnovima, krmačama i trebušetima. Daven je predložio da ih sve odvuku do Gavrangrane i tamo upotrebe. Džejmi mu je rekao da sve spali, počevši od

vešala. „Sam nameravam da se postaram za lorda Titosa. Neće mi trebati opasna kula.“

Daven se iskezi kroz čupavu bravu. „Dvoboj, braco? To mi ne deluje nimalo pošteno. Titos je star i sed čovek“

Star i sed čovek sa obe ruke.

Te noći su se on i ser Ilin borili tri sata. Bila je to jedna od boljih noći. Da su se borili izistinski, Pejn bi ga ubio samo dvaput. Pet-šest smrti su bile pravilo, a neke noći i gore od toga. „Ako istrajem u ovome još godinu dana, možda ću biti dobar kao Pek“, izjavi Džejmi, a ser Ilin pusti onaj kreštavi zvuk koji je značio da mu je zabavno. „Hajde, da pijemo još dobrog crnog vina Hosterera Tulija.“

Vino je postalo deo njihovog rituala. Ser Ilin je bio savršen drugar za piće. Nikada ga nije prekidao, nikada se nije raspravljao, nikada se nije žalio, tražio usluge ili pričao dugačke, besmislene priče. Samo je pio i slušao.

„Trebalo je da iščupam jezike svim svojim prijateljima“, reče Džejmi dok im je punio čaše, „kao i rođacima. Tiha Sersei bi bila baš dobra. Mada bi mi nedostajao njen jezik kada bismo se ljubili.“ Otpio je. Vino je bilo tamnocrveno, slatko i jako. Zagrejalo ga je. „Ne mogu da se setim kada smo počeli da se ljubimo. U početku je bilo nevino. A posle nije.“ Dovršio je vino i odložio pehar. „Tirion mi je jednom rekao da većina kurvi neće da se ljubi. Jebaće se do iznemoglosti, rekao je, ali nikada svojim usnama nećeš osetiti njihove. Misliš da se moja sestra ljubi s Kettlekom?“

Ser Ilin nije odgovorio.

„Mislim da ne bi bilo u redu da ubijem sopstvenog zakletog brata. Trebalo bi da ga uštrojim i pošaljem na Zid. To su uradili s Lukamorom Požudnim. Ser Ozmund, naravno, na štrojenje neće gledati preterano blagonaklono. A treba uzeti u obzir i njegovu braću. Braća umeju da budu opasna. Pošto je Egon Bezvredni pogubio ser Terensa Tojna zato što je spavao s njegovom ljubavnicom, Tojnova braća su dala sve od se sebe da ga ubiju. To ipak nije bilo dovoljno, zahvaljujući Zmajvitezima, ali ne zato što se nisu svojski potrudili. Sve lepo piše u Beloj knjizi. Sve, osim šta da se radi sa Sersei.“

Ser Ilin pređe prstom preko grla.

„Ne“, reče Džejmi. „Tomen je već izgubio brata, kao i čoveka za koga je smatrao da mu je otac. Ako mu ubijem majku, zbog toga će me mrzeti... a ona njegova mila ženica će naći načina da tu mržnju okrene u korist Visokog Sada.“

Ser Ilin se osmehnu na način koji se Džejmiju nije dopao. *Ružan osmeh.*

Ružna duša. „Previše pričaš“, reče mu on.

Sutradan se ser Dermot od Kišegore vratio u zamak praznih ruku. Kada su ga pitali šta je našao, odgovorio je: „Vukove. Stotinu prokletnika.“ Odneli su mu dvojicu stražara. Vukovi su izronili iz tame i iskasapili ih. „Naoružani ljudi u verižnjačama i tvrdoj koži, a ipak ih se zveri nisu bojale. Pre nego što je umro, Džejt je rekao da je čopor predvodila čudovišno velika vučica. Jezovuk po njegovim rečima. „Vukovi su nam ušli i među konje. Prokletinje su mi ubile omiljenog ridana.“

„Prsten od vatri oko logora će ih možda odbiti“, reče Džejm, mada nije bio tako siguran. Da nije ser Dermotov jezovuk ista zver koja je napala Džofrija kod raskršća?

Bez obzira na vukove, ser Dermot je uzeo odmorne konje i još ljudi i sutradan ujutro ponovo krenuo, da nastavi potragu za Brindenom Tulijem. Tog istog popodneva, gospodari Trozupca su došli Džejmiju da zatraže dozvolu za povratak u svoje zemlje. Odobrio im je to. Lord Pajper je takođe želeo da zna sudbinu svog sina Marka. „Svi sužnji će biti otkupljeni“, obećao je Džejm. Dok su rečni gospodari odlazili, lord Karil Vens se zadržao da kaže: „Lorde Džejm, moraš otići u Gavrangranu. Dokle god mu je Džonos pred kapijom, Titos se nikada neće predati, ali znam da će pred tobom kleknuti.“ Džejm mu je zahvalio na tom savetu.

Sledeći je otišao Delivepar. Želeo je da se vrati u Deri, jer je obećao da će se boriti protiv razbojnika. „Prejahali smo pola prokletog kraljevstva, a zašto? Da bismo naterali Edmura Tulija da se upiše u gaće? Od tog pesma ne biva. Ja hoću *borbu*. Hoću Pseto, Džejm. Njega, ili krajiškog lorda.“

„Psetova glava je tvoja, ako uspeš da mu je skineš“, reče Džejm, „ali Berik Donderion mora biti uhvaćen živ, da bude odveden u Kraljevu luku. Njegovu smrt mora da vidi hiljadu ljudi, inače neće ostati mrtav.“ Delivepar je na to malo gundao, ali je na kraju popustio. Sutradan je otišao sa svojim štitonošom i pešadincima, kao i Čosavim Džonom Betlijem, koji je zaključio da je lov na razbojnike bolji od povratka njegovoj ženi, čuvenoj po ružnoći. Navodno je, za razliku od Betlija, imala bradu.

Džejm je još morao da se pozabavi posadom zamka. Svi su se do jednog zakleli da nisu znali ništa o ser Brindenovim namerama niti tome kuda je otišao. „Lažu“, tvrdio je Emon Frej, ali je Džejm mislio suprotno. „Ako nikome ne poveravaš svoje namere, niko ne može da te izda“, primetio je. Ledi Džena je

predložila da se nekoliko vojnika ispita. Odbio je. „Dao sam Edmuru reč da će posada moći da ode živa i zdrava, pod uslovom da se preda.“

„To je bilo veoma viteški s tvoje strane“, rekla je njegova tetka, „ali je ovde potrebna snaga, a ne viteštvo.“

Pitaj Edmura koliko je moje viteštvo, pomisli Džejmi. *Pitaj ga za trebušet*. Nekako mu se činilo da ga meštri neće pomešati s princom Emonom Zmaj vitezom kada budu pisali svoje istorije. Ipak osećao je čudno zadovoljstvo. Rat je bio skoro okončan. Zmajkamen je pao, Krajoluj će ga uskoro slediti, u to nije sumnjao, a Stanis slobodno može da zadrži Zid. Severnjaci ga neće voleti ništa više nego olujni gospodari. Ako ga Ruz Bolton ne uništi, zima hoće.

A on je svoj posao u Brzorečju obavio a da pri tom nijednom nije digao oružje protiv Starkova ili Tulija. Čim pronađe Crnu Ribu, biće slobodan da se vrati u Kraljevu luku, gde mu je mesto. *Mesto mi je uz mog kralja. Uz mog sina*. Da li bi Tomen želeo da to sazna? Istina bi mogla da dečaka košta prestola. *Da li bi radije da imaš oca ili stolicu, momče?* Džejmi bi mnogo dao da zna odgovor na to pitanje. *On voli da udara po hartijama svojim pečatom*. Naravno, dečak mu možda čak neće ni poverovati. Sersei bi rekla da je to laž. *Moja mila sestra, nevernica*. Moraće da nađe načina da iščupa Tomena iz njenih kandži pre nego što dečak postane drugi Džofri. A kad smo već tu, moraće da momku nađe i novo Malo veće. *Ako Sersei nekako bude gurnuta u stranu, ser Kevan će možda prihvatiti da služi kao Tomenova desnica*. A ako ne - pa, Sedam kraljevstava ima dovoljno sposobnih ljudi. Forli Prester bi bio dobar izbor, ili Roland Krejkhohol. Ako bude potreban neko ko nije zapadnjak, da se umire Tireli, tu je uvek Matis Rouen... ili čak Petir Beliš. Maloprstić je umiljat koliko i pametan, ali previše niskog roda da ugrozi nekog od velikih lordova, pošto nema sopstvenih mačeva. *Savršena desnica*.

Tulijevska posada je otišla sledećeg jutra, ostavivši prethodno sve oružje i oklope. Svakom čoveku je bilo dozvoljeno da ponese hrane za tri dana i odeću na sebi, nakon što se zakleo da više nikada ne digne oružje protiv lorda Emona ili kuće Lanistera. „Ako budemo imali sreće, svaki deseti će održati reč“, reče ledi Džena.

„Dobro je. Radije bih da se borim protiv devetorice nego protiv desetorice. Deseti bi možda bio onaj koji će me ubiti.“

„I drugih devet će te ubiti jednako brzo.“

„Bolje i to nego da umrem u krevetu.“ *Ili u nužniku*.

Dva čoveka su rešila da ne krenu sa ostalima. Ser Dezmond Grej, stari kaštelan

lorda Hostera, radije se odlučio da obuče crno. Isto kao i ser Robin Riger, kapetan garde Brzorečja. „Ovaj zamak je četrdeset godina bio moj dom“, rekao je Grel. „Kažeš mi da sam slobodan da idem, ali kuda? Prestar sam i predebeo za viteza lualicu. Ali na Zidu su ljudi uvek dobrodošli.“

„Kako želiš“, reče Džejmi, mada je to zapravo predstavljalo priličnu glavobolju. Dozvolio im je da zadrže oružje i oklop i odredio tucе ljudi Gregora Kleganija da ih isprate do Devojačkog jezera. Za zapovednika je postavio Raforda, onog koga su zvali Srculence. „Postaraj se da zatočenicima čitavi stignu do Devojačkog jezera“, rekao mu je, „inače će ono što je ser Gregor uradio Jarcu biti prava šala prema onome što ću ja da uradim tebi.“

Još dana prođe. Lord Emon je u dvorištu iskupio čitavo Brzorečje, ljude lorda Edmura kao i svoje, i skoro tri sata im govorio o tome šta se od njih očekuje sada kada im je on gospodar. S vremena na vreme bi mahnuo svojim pergamentom, dok su konjušari, služavke i kovači mračno i ćutke slušali, a kišica padala na sve njih.

I pevač je slušao, onaj koga je Džejmi uzeo ser Rimenu Freju. Džejmi ga je našao kako stoji u otvorenim vratima, na suvom. „Lord bi trebalo da bude pevač“, reče čovek. „Ovaj govor je druži od krajiške balade, a mislim da nijednom nije zastao da udahne vazduh.“

Džejmi je morao da se nasmeje. „Lord Emon ne mora da diše, samo dok može da žvaće. Hoćeš li da spevaš pesmu o tome?“

„Smešnu pesmu. Nazvaću je 'Razgovor s ribama'.“

„Samo nemoj da je sviraš tamo gde moja tetka može da je čuje.“ Džejmi ranije nije obraćao mnogo pažnje na pevača. Bio je to sitan momak, odeven u odrpane zelene čakšire i izlzanu tuniku svetlije nijanse zelene, sa smeđim kožnim zakrpama. Nos mu je bio dugačak i šiljast, osmeh razvučen kao čarapa. Retka smeđa kosa padala mu je na okovratnik umršena i neoprana. *Nije mu manje od pedeset godina*, pomisli Džejmi, *harfista lualica, koga život nije mazio*. „Zar nisi bio ser Rimenov čovek kada sam te našao?“, upita on.

„Samo dve nedelje.“

„Očekivao sam da ćeš otići s Frejima.“

„Onaj tamo gore je Frej“, reče pevač klimnuvši glavom ka lordu Emonu, „a ovaj zamak mi izgleda kao lepo ušuškano mesto da se prezimi. Belozubi Vot je otišao kući sa ser Forlijem, pa sam mislio da probam da preuzmem njegovo mesto. Vot ima onaj visoki umilni glas kakav ovakvi poput mene nikada neće moći

da dostignu. Ali ja znam dvostruko više masnih pesama od njega. S oprostjenjem, moj gospodaru.“

„Ti ćeš se sjajno slagati s mojom tetkom“, reče Džejmi. „Ako želiš da ovde prezimiš, postaraj se da ti svirka bude po volji leđi Dženi. Samo je ona važna.“

„A ne ti?“

„Meni je mesto uz kralja. Neću se dugo zadržati ovde.“

„Žao mi je što to čujem, moj gospodaru. Ja znam bolje pesme od 'Kiša nad Kastamirom'. Mogao sam da ti sviram... razne stvari.“

„Neki drugi put“, reče Džejmi. „Kako ti je ime?“

„Tom od Sedmopotočja, ako je po volji mom gospodaru.“ Pevač dodirnu kapu. „Ljudi me, međutim, uglavnom zovu Tom Sedmica.“

„Lepo pevaj, Tome Sedmico.“

Te noći je sanjao da je u Velikom obredištu Belorovom, i da još bdi nad očevim lešom. Obredište je bilo mirno i mračno, sve dok jedna žena ne izađe u senki i sporo pride odru. „Sestro?“, reče on.

Ali to nije bila Sersei. Bila je sva u sivom, tiha sestra. Kukuljica i veo su joj prikrivali lice, ali je video sveće kako gore u zelenim jezercima njenih očiju. „Sestro“, rekao je, „šta hoćeš od mene?“ Poslednja reč je odjekivala po čitavom obredištu, *menemenemenemenemenene*.

„Ja ti nisam sestra, Džejmi.“ Digla je bledu meku ruku i zbacila kukuljicu. „Zar si me zaboravio?“

Kako da zaboravim nekoga koga nikada nisam upoznao? Reči mu zastadoše u grlu. Poznavao ju je, ali to je bilo tako davno...

„Zar ćeš zaboraviti i svog gospodara oca? Pitam se jesi li ga ikada istinski i upoznao.“ Oči joj behu zelene, kosa žeženo zlato. Nije mogao da odredi koliko joj je godina. *Petaest*, pomisli, *ili pedeset*. Popela se uz stepenike i stala iznad odra. „Nikada nije mogao da podnese da mu se smeju. To je mrzeo više od svega.“

„Ko si ti?“ Morao je da je čuje kako to izgovara.

„Pitanje je: ko si ti?“

„Ovo je san.“

„Zar?“ Ona se tužno osmehnu. „Prebroj svoje šake, dete.“

Jedna. Jedna šaka, čvrsto stegnuta oko balčaka mača. Samo jedna. „U snovima uvek imam dve šake.“ On diže desnicu i zagleda se, ne shvatajući, u ružnoću svog patrljka.

„Svi sanjamo o onome što ne možemo imati. Tivin je sanjao da mu sin

postane veliki vitez, da mu kći postane kraljica. Sanjao je da će biti tako snažni, hrabri i lepi da mu se više niko nikada neće smejati.“

„Ja jesam vitez“, reče joj on, „a Sersei jeste kraljica.“

Suza joj kliznu niz obraz. Žena ponovo diže kukuljicu i okrenu mu leđa. Džejmi viknu za njom, ali je ona već odlazila, suknja joj je šaputala uspavanke dok se vukla podom. *Ne ostavljaj me*, želeo je da vikne, ali naravno, ona ih je ostavila odavno.

Probudio se u tami, uzdrhtao. Soba je postala hladna kao led. Džejmi patrljkom desnice zbaci pokrivače. Vatra u ognjištu je zgasla, vide on, a prozor se otvorio. Prošao je kroz mrkli mrak odaje da povuče kapke, ali kada je stigao do prozora, boso stopalo mu je naišlo na nešto vlažno. Džejmi odskoči, na tren zatečen. Prvo je pomislio na krv, ali krv ne bi bila tako hladna.

Beše to sneg, koji je padao kroz prozor.

Umesto da zatvori kapke, širom ih je otvorio. Dvorište je dole bilo pokriveno tankim belim pokrivačem, koji je na njegove oči postajao sve deblji. Zupci na zidinama imali su bele kapice. Pahulje su padale tiho, a nekoliko doluta kroz prozor da mu se otopi na licu. Džejmi je video svoj dah.

Sneg u rečnim zemljama. Ako ovde pada, sasvim lako može da pada i na Lanisgrad, kao i na Kraljevu luku. *Zima stupa na jug, a pola naših žitnica je prazno.* Svi usevi koji su još na poljima propašće. Neće više biti setve, neće biti više nade u još jednu, poslednju žetvu. Shvatio je da se pita šta će njegov otac učiniti da nahrani kraljevstvo, pre nego što se prisetio da je Tivin Lanister mrtav.

Kada je jutro svanulo, sneg je bio dubok do članaka, a još dublji u bogošumi, gde su se nanosi nagomilali pod drvećem. Štitonoše, konjušari i visokorođeni paževi su od njegove hladne bele čarolije ponovo postali deca i ratovali su grudvama po dvorištima i zidinama. Džejmi je čuo njihov smeh. Ne tako davno i on bi pravio grudve s njima, da gađa Tiriona dok se ovaj gega, ili da ih gurne niz leđa Serseine haljine. *Ipak, da napraviš pristojnu grudvu, trebaju ti dve šake.*

Neko mu zakuca na vrata. „Vidi ko je, Pek“

Bio je to stari meštar Brzorečja, s porukom stegnutom u izboranoj i usahloj ruci. Vajmenovo lice beše bledo kao sneg celac. „Znam“, reče Džejmi, „stigao je beli gavran iz Citadele. Zima je došla.“

„Ne, moj gospodar. Ptica je stigla iz Kraljeve luke. Dao sam sebi slobodu... nisam znao...“ Pružio je pismo.

Džejmi ga je pročitao na sedištu kraj prozora, okupan svetlošću tog hladnog

belog jutra. Kiburnove reči behu sažete i jednostavne, Serseine grozničave i mahnite. *Dodi smesta*, govorila je. *Pomozi mi. Spasi me. Sada mi trebaš kao što mi nikada ranije nisi trebao. Volim te. Volim te. Volim te. Dodi smesta.*

Vajmen je čekao kod vrata a Džejmi je osetio da ga i Pek gleda. „Želi li moj gospodar da odgovori?“, upita meštar, posle dugačke tišine.

Pahulja pade na pismo. Dok se topila, mastilo počeo da se razliva. Džejmi ponovo smota pergament, koliko je to mogao jednom šakom, pa ga pruži Peku. „Ne“, reče on. „Baci ovo u vatru.“

SEMVEL

Najopasniji deo putovanja bio je poslednji. Moreuz Redvina je vrveo od dugačkih brodova, kao što su ih u Tirošu i upozorili. Pošto se glavčina seničke flote nalazila na drugom kraju Vesterosa, gvozdenljudi su opljačkali Rajamov pristan i zauzeli Vinograd i Luku morske zvezde, da ih koriste kao uporišta iz kojih će napadati trgovačke lađe na putu za Starigrad.

Tri puta su osmatrači iz korpe ugledali dugačke brodove. Dva su, međutim, bila podaleko, i *Cimetov vetar* im je ubrzo odmakao. Treći se pojavio blizu zalaska sunca, da ih odseče od Šaputavog zaliva. Kada su mu videli vesla kako se dižu i spuštaju, i pretvaraju bakarnu vodu u belu penu, Kodža Mo je u brodske kule poslala strelce s velikim lukovima od zlatirca koji su izbacivali strele dalje i tačnije čak i od dornske tisovine. Čekala je da se dugački brod približi na dve stotine koraka pre nego što je naredila da odapnu. Sem je gađao s njima, a ovog puta mu se učinilo da je njegova strela stigla do broda. Jedna salva je bila dovoljna. Dugačka lađa. je skrenula južno, u potrazi za pitomijim plenom.

Tamnoplavi suton se spuštao dok su ulazili u Šaputavi zaliv. Fili je stajala na pramcu s detetom, zureći u zamak na litici. „Tri kule“, reče joj Sem, „sedište kuće Kostejna.“ Ocrtan naspram zvezda bakljama koje su mu treperile iz prozora, zamak je izgledao veličanstveno, ali je njemu bilo žao što ga vidi. Putovanje se bližilo kraju.

„Veoma je visok“, reče Fili.

„Čekaj samo da vidiš Visoku kulu.“

Dalino dete zaplaka. Fili otvori tuniku i dade mu da sisa. Osmehivala se dok ga je dojila, i milovala mu mekanu smeđu kosicu. *Počela je da ga voli isto kao onog što je ostavila*, shvati Sem. Nadao se da će bogovi biti milostivi prema oba deteta.

Gvozdenrođeni su se probili čak i u zaštićene vode Šaputavog zaliva. Dok je *Cimetov vetar* klizio kraj još jednog opljačkanog ribarskog sela, ratna galija izroni iz magle, sporo veslajući ka njima. Nosila je ime *Lovkinja*, a na pramcu figuru vitke device odevene u lišće koja je izmahivala kopljem. Tren kasnije, dve manje galije se pojaviše s obe njegove strane, poput dva istovetna lovačka hrta koji jure za gospodarevim petama. Na Semovo olakšanje, imali su barjak kralja Tomena, lava i jelena, iznad starigradske stepenaste bele kule s plamenim kruništem.

Kapetan *Lovkinje* je bio visok čovek u kao dim sivom plaštu obrubljenom

plamenovima od crvenog satena. Priterao je svoju galiju uz *Cimetov vetar*, digao vesla i viknuo da prelazi kod njih. Dok su se njegovi samostrelci i strelci Kodže Mo odmeravali preko uzanog pojasa vode, prešao je sa pet-šest vitezova, klimnuo glavom Kuhuru Mou i zatražio da vidi skladišta. Otac i kći su se nakratko nešto dogovarali, a onda pristali.

„Oprostite mi“, rekao je kapetan kada je završio s pregledom. „Žao mi je što poštene ljudi moraju da trpe ovakvo ružno ophođenje, ali bolje to nego gvozdenljudi u Starigradu. Pre samo dve nedelje su neki od tih prokletih gadova zarobili u moreuzu jednu tirošku trgovačku lađu. Posadu su pobili, preobukli se u njihovu odeću i upotreбили nađene boje da ofarbaju brade u stotinu različitih boja. Kada jednom uđu unutar zidina, nameravali su da zapale luku i otvore kapiju dok se mi borimo s vatrom. Možda bi i uspeli, ali su naleteli na *Gospu od kule*, a njen zapovednik veslača ima ženu Tirošanku. Kada je video sve te zelene i ljubičaste brade, pozdravio ih je na tiroškom jeziku, a nijedan od njih nije znao da uzvrat.“

Sem je bio zgrožen. „Nisu valjda mislili da opljačkaju *Starigrad*?“

Kapetan *Lovkinje* ga radozno pogleda. „To nisu obični pljačkaši. Gvozdenljudi su uvek pljačkali gde su mogli. Udarili bi iznenada s mora, odneli nešto zlata i devojaka pa otplovili, ali je retko napadalo više od jednog ili dva dugačka broda, a nikada više od pet ili šest. Stotine njihovih brodova nas sada muče, jedre iz Šitova i nekih njihovih stena oko Senice. Zauzeli su Školj kamenih kraba, Ostrvo svinja i Sireninu palatu, a imaju i druga gnezda na Potkovicu i Kopiletovoj kolevcu. Bez flote lorda Redvina, nemamo dovoljno brodova da se s njima uhvatimo u koštac.“

„Šta radi lord Hajtauera?“, izlete Semu. „Moj otac je uvek govorio da je on bogat kao Lanisteri, i da može da okupi triput više mačeva od bilo kog drugog vazala Visokog Sada.“

„I više, ako počisti gradske pločnike“, reče kapetan, „ali mačevi ne vrede protiv gvozdenljudi, osim ako ljudi koji njima barataju ne nauče da hodaju po vodi.“

„Visoka kula sigurno nešto radi.“

„Naravno. Lord Lejton se zaključao na vrh kule s Ludom Devicom, i zajedno listaju madijske knjige. Možda će dići vojsku iz dubina. Ili neće. Belor gradi galije, Guntor zapoveda u luci, Gart obučava nove regrute, a Hamfri je otišao u Lis da unajmi najamnike-pomorice. Ako uspe da iskamči poštenu flotu od one svoje sestre kurve, moći ćemo da počnemo da gvozdenljudima vraćamo milo za drago. Do tada, najviše što možemo jeste da čuvamo zaliv i čekamo da kraljica

kućka u Kraljevoj luci pusti lorda Pakstera s povoca.“

Gorčina kapetanovih poslednjih reči prenerazila je Sema jednako kao i njihovo značenje. *Ako Kraljeva luka izgubi Starigrad i Senicu, čitavo kraljevstvo će se raspasti u paramparčad*, pomislio je dok je gledao *Lovkinju* i njene sestre kako se udaljavaju.

Onda se zapitao da li je i Rožni breg istinski bezbedan. Zemlje Tarlija ležale su u kopnu, usred brežuljaka pokrivenih gustom šumom, stotinu liga severoistočno od Starigrada i daleko od obale. Trebalo bi da budu daleko od domašaja gvozdenljudi i njihovih dugačkih brodova, čak i pošto je njegov gospodar otac otišao u rečne zemlje da ratuje i ostavio zamak slabo branjen. Mladi Vuk je sigurno isto mislio za Zimovrel, sve do one noći kada se Teon Verolomnik uspeo uz njegove zidine. Sem nije mogao da podnese misao da je možda dopratio Fili i njeno dete čitavim tim putem da ih zaštiti, a samo ih ostavio usred rata.

Rvao se sa svojim sumnjama do kraja putovanja, pitajući se šta da radi. Pretpostavljao je da može da zadrži Fili uz sebe u Starigradu. Gradske zidine su bile mnogo jače od onih oko zamka njegovog oca, a branile su ih hiljade ljudi, nasuprot šačici koju je lord Rendil sigurno ostavio u Rožnom bregu kada je krenuo u Visoki Sad da odgovori pozivu svoga lorda sizerena. Međutim, ako to uradi, moraće nekako da je sakrije; Citadela nije dozvoljavala svojim početnicima da drže žene ili ljubavnice, bar ne otvoreno. *Sem toga, ako duže ostanem sa Fili, kako ću smognuti snage da je ostavim? A morao je da je ostavi, ili da dezertira. Rekao sam reči, podseti Sem samoga sebe. Ako dezertiram, izgubiću glavu, a kako će to da pomogne Fili?*

Razmišljao je da zamoli Kodžu Mo i njenog oca da povedu divljanku sa sobom na Letnja ostrva. I taj je put, međutim, bio pun opasnosti. Kada *Cimetov vetar* isplovi iz Starigrada, moraće ponovo da pređe Moreuz Redvina, a ovog puta možda neće imati toliko sreće. Šta ako vetar zamre, i Letnjeostrvljani ne budu mogli da umaknu napadačima? Ako su priče koje je čuo istinite, Fili bi bila odvedena za uznicu ili slanu ženu, a dete verovatno bačeno u more, jer bi samo bilo smetnja.

To mora biti Rožni breg, napokon prelomi Sem. *Kada jednom stignemo u Starigrad, unajmim kola i konje i lično ću je tamo odvesti.* Tako će moći da oceni kakvo je stanje u zamku i kakva je posada, pa ako mu se bilo šta što bude čuo ili video ne bude dopalo, moći će da se jednostavno okrene i vrati Fili u Starigrad.

U Starigrad su stigli jednog hladnog i vlažnog jutra, kada je magla bila tako

gusta da se od grada video samo svetionik Visoke kule. Preko zaliva je bio razvučen lanac, koji je povezivao dvadesetak natrulih olupina. Odmah iza njih je plutao niz ratnih brodova, među kojima su bila i tri velika dromona i ogromni zapovednički brod lorda Hajtauera, sa četiri palube, *Čast Starigrada*. *Cimetov vetar* je ponovo morao da se podvrgne pregledu. Ovog puta se na njega ukrcao Guntor, sin lorda Lejtona, u srebrotkanom plaštu i oklopu od sivih lakiranih krljušti. Ser Guntor je nekoliko godina učio u Citadeli i govorio je letnjeostrvljanski, tako da su on i Kuhuru Mo otišli u kapetanovu kabinu da nasamo porazgovaraju.

Sem je iskoristio to vreme da objasni svoje namere Fili. „Prvo Citadela, da predamo Džonova pisma i kažemo im za smrt meštra Emona. Očekujem da će arhimeštri poslati kola po njegovo telo. Onda ću naći konje i kola da te odvedu mojoj majci u Rožni breg. Vratiću se čim budem mogao, ali to će možda biti tek sutra.“

„Sutra“, ponovi ona, i poljubi ga za sreću.

Posle dugog vremena ser Guntor izađe iz kabine i dade znak da se lanac povuče i da *Cimetov* vetar pristane. Sem stade uz Kodžu Mo i tri njena strelca blizu mostića, dok se labudi brod privezivao. Letnjoostrvljani su bili veličanstveni u perjanim plaštovima koje su nosili samo na kopnu. Činilo mu se da pored njih izgleda odrpano u vrećastoj crnini, izbledelom plaštu i čizmama belim od soli. „Koliko ćete se zadržati u luci?“

„Dva dana, deset dana, ko to može znati? Koliko god zatreba da istovarimo robu i utovarimo novu.“ Kodža se iskezi. „Moj otac takođe mora da poseti i sive meštre. Ima neke knjige na prodaju.“

„Može li Fili da ostane na brodu dok se ja ne vratim?“

„Fili može da ostane koliko god hoće.“ Ona bocnu prstom Sema u trbuh. „Ona ne jede toliko kao neki.“

„Nisam više tako debeo kao pre“, reče on braneći se. Za to je bila zaslužna duga plovidba na jug. Tolike silne dužnosti, a za hranu ništa sem voća i ribe. Letnjoostrvljani su mnogo voleli voće i ribu.

Sem je krenuo za strelcima preko mostića, ali su se na obali rastali i svako je krenuo svojim putem. Nadao se da još pamti put do citadele. Starigrad je bio lavirint, a on nije imao vremena za gubljenje.

Dan je bio kišovit, pa je kaldrma pod nogama bila mokra i klizava, uličice maglovite i tajanstvene. Sem ih je izbegavao koliko je mogao i držao se rečnog puta koji je vijugao pored Vinomeda, kroz srce starog grada. Godilo mu je što

pod nogama ponovo ima čvrsto tlo umesto zaljuljane palube, ali ipak mu nije bilo prijatno. Osećao je poglede uprte u sebe, kako zure s balkona i prozora, posmatraju ga iz tame ulaza. Na *Cimetnom vetru* je poznavao svako lice. Ovde je nailazio na strance kuda god bi se okrenuo. Još je i gora bila pomisao da će ga videti neko ko ga zna. Lord Rendil Tarli je u Starigradu bio poznat, ali ne i voljen. Sem nije znao šta bi bilo gore: da ga prepozna neki prijatelj ili neprijatelj njegovog gospodara oca. Digao je kapuljaču i ubrzao korak.

Sa obe strane kapije Citadele nalazile su se ogromne zelene sfinge s telima lava, krilima orla i repovima zmije. Jedna je imala muško, a druga žensko lice. Odmah iza njih nalazilo se Pisarsko ognjište, kud su Starigradani dolazili u potrazi za posvećenicima da im napišu zaveštanja ili pročitaju pisma. Petorica-šestorica pisara su se dosađivala za svojim tezgama, čekajući mušterije. Na drugim tezgama su se prodavale i kupovale knjige. Sem stade kod jedne koja je nudila mape, i pogleda mapu Citadele da ustanovi najbrži put do Domostrojiteljevog dvora.

Staza se račvala na mestu gde je statua kralja Derona prvog sedela na visokom kamenom konju, mača dignutog u pravcu Dorne. Jedan galeb se smestio na glavu Mladog zrnaja, a još dvojica na sečivo. Sem pođe levim putem, koji je vodio kraj reke. Kod Gata jadikovki je video dva posvećenika kako pomažu jednom starcu da uđe u čamac, za kratku plovidbu do Krvave ade. Za njim se ukrcala jedna mlada majka, s bebom, ne mnogo starijom od Filine, koja joj je kmečala u naručju. Ispod doka neki kuvarski pomoćnici su zagazili u plićak i skupljali žabe. Buljuk početnika ružičastih obraza jurnu kraj njega ka samotištu. *Trebalo je da dodem ovamo kada sam bio u njihovim godinama*, pomisli Sem. *Da sam pobegao i uzeo lažno ime, mogao sam da nestanem među drugim početnicima. Otac bi se pretvarao da mu je Dikon jedini sin. Sumnjam da bi me uopšte i tražio, osim da sam odjahao na mazgi. Tada bi me prgonio, ali samo zbog mazge.*

Pred Domostrojiteljevim dvorom, nadzornici su stavljali jednog starijeg početnika u klade. „Krao je hranu iz kuhinje“, objasnio je jedan posvećenicima koji su čekali da gađaju zatočenika trulim povrćem. Svi su radoznalo odmerili Sema dok je prolazio, s crnim plastom koji mu se iza leđa nadimao poput jedra.

Iza vrata je našao dvoranu s kamenim podom i visokim, zasvođenim prozorima. Na njenom kraju je čovek kiselog lica sedeo na dignutom podijumu, grebuckajući perom po debeloj knjizi. Mada je na sebi imao meštarsku odoru, oko vrata nije imao lanac. Sem se nakašlja. „Dobro ti jutro.“

Čovek diže pogled, ali mu se, izgleda, ono što je video nije dopalo.. „Smrdiš mi na početnika.“

„Nadam se da ću to uskoro postati.“ Sem izvadi pisma koja mu je dao Džon Snežni. „Pošao sam sa Zida s meštrom Emonom, ali je on umro na putu. Ako bih mogao da razgovaram s domostrojiteljem...“

„Tvoje ime?“

„Semvel. Semvel Tarli.“

Čovek upisa njegovo ime u knjigu i mahnu perom ka klupi pored zida. „Sedi. Prozvaće te kada budu hteli.“

Sem sede na klupu.

Drugi su dolazili i odlazili. Neki su donosili poruke. Neki su razgovarali s čovekom na podijumu, pa bi im on rekao da prođu kroz vrata iza njega i uz kružne stepenice. Neki su seli kraj Sema na klupu i čekali da ih prpozovu. Nekolicina prozvanih su došli posle njega, u to je bio skoro siguran. Kada se to desilo četvrti ili peti put, ustao je i ponovo prišao podijumu. „Koliko još dugo moram da čekam?“

„Domostrojitelj je važan čovek.“

„Ja sam doputovao čaksa Zida.“

„Onda ti neće biti teško da putuješ još malo.“ On mahnu perom. „Do one klupe tamo, ispod prozora.“

Sem se vrati na klupu. Prođe još sat. Drugi su ulazili, razgovarali s čovekom na podijumu, kratko čekali, i onda su puštani da prođu. Sve to vreme čuvar vrata nije ni pogledao Sema. Magla se napolju razilazila kako je dan odmicao, i bleđa sunčeva svetlost je koso padala kroz prozore. Počeo je da posmatra trunčice prašine kako plešu na svetlu. Ote mu se zev, pa još jedan. Čačkao je naprsli plik na dlanu, a onda naslonio glavu unazad i sklopio oči.

Sigurno je zatremao. Sledeće čega se sećao bilo je da čovek za podijumom priziva njegovo ime. Sem skoči na noge, a onda ponovo sede kada shvati da ime nije njegovo.

„Moraš da gurneš Lorkasu novčić, inače ćeš čekati ovde tri dana“, reče glas kraj njega. „Šta to dovodi Noćnu stražu u Citadelu?“

Govorio je suv, vitak i naočit mladić, odeven u čakšire od jelenske kože i tesan zeleni prsluk od krljušti s gvozdenim zakivcima. Imao je kožu boje svetlosmeđeg piva, visoke zaliske i guste crne kovrdže iznad krupnih crnih očiju. „Lord zapovednik obnavlja napuštene zamkove“, objasni Sem. „Treba nam još meštara,

za gavranove... novčić, kažeš?”

„Novčić je dovoljan. Za srebrnog jelena će te Lorkas na leđima odneti gore do domostrojitelja. Već pedeset godina je posvećenik Mrzi početnike, a posebno početnike plemenitog roda.“

„Otkud znaš da sam ja plemenitog roda?”

„Isto kao što ti znaš da sam ja pola Dornjanin.“ To je izgovorio uz osmeh, meko otežući po dornski.

Sem potraži novčić. „Ti si početnik?”

„Posvećenik. Aleras, ali me neki zovu Sfinga.“

Sem se trže na to ime. „Sfinga je zagonetka, a ne zagonetač“, izlete mu. „Znaš li šta to znači?”

„Ne. Je li to neka pitalica?”

„Kada bih samo znao! Ja sam Semvel Tarli. Sem.“

„Drago mi je. A kojim poslom Semvel Tarli traži arhimeštra Teobalda?”

„Zar je on domostrojitelj?”, upita zbunjeno Sem. „Meštar Emon je rekao da se zove Noren.“

„Nije već dve godine. Svake godine imamo novog. Bira se žrebom između arhimeštara, a većina njih to smatra za nezahvalan zadatak koji ih odvlači od njihovog pravog rada. Ove godine je crni kamen izvukao arhimeštar Volgrejv, ali Volgrejvove misli umeju da odlutaju, pa se Teobald javio i rekao da će on odslužiti njegov mandat. On je grub ali dobar čovek. Rekao si meštar *Emon*?”

„Da.“

„Emon Targarjen?”

„Nekada. Većina ga je zvala samo meštar Emon. Umro je na putu. Kako to da ti znaš za njega?”

„A kako ne bih znao? On je bio mnogo više od najstarijeg živog meštra. Bio je najstariji čovek u Vesterosu, i proživio je više istorije nego što je arhimeštar Perestan ikada naučio. Mogao je mnogo šta da nam ispriča o vladavini svog oca i svog strica. Koliko mu je bilo godina, da li znaš?”

„Stotinu i dve.“

„Šta je u tim godinama tražio na moru?”

Sem se zamisli, pitajući se koliko bi smeo da oda. *Sfinga je zagonetka, ne zagonetač*. Da li je meštar Emon mislio na *ovu* Sfingu? To nije izgledalo preterano verovatno. „Lord zapovednik Snežni ga je poslao na put da bi mu spasao život“, počeo on oklevajući. Nespretno je pričao o kralju Stanisu i Melisandri iz

Ašajja, nameravajući da tu stane, ali je jedno vodilo drugome te je shvatio da priča o Mensu Rajderu i njegovim divljanima, kraljevoj krvi i zmajevima i pre nego što je shvatio da se to dešava, i ostalo je samo pokuljalo; utvare na Pesnici Prvih ljudi, Tuđin na svom mrtvom konju, ubistvo Matorog Medveda u Krasterovom dvoru, Fili i njihov beg, Belodrvo i Mali Pol, Hladnoruki i gavranovi, Džonov izbor za lorda zapovednika, *Kos*, Dareon, Bravos, zmajevi koje je Ksono video u Kartu, *Cimetov vetar* i sve što je meštar Emon šaputao pri kraju. Zadržao je samo tajne koje se zakleo da će čuvati, o Brenu Starku i njegovim saputnicima, i deci koju je Džon Snežni zamenio. „Deneris je jedina nada“, završio je. „Emon je rekao da Citadela mora smesta da joj pošalje meštra, da je dovede kući u Vesteros pre nego što bude prekasno.“

Aleras je pažljivo slušao. S vremena na vreme je treptao, ali se nijednom nije nasmejao niti ga prekinuo. Kada je Sem završio, lagano ga je dodirnuo po podlaktici tankom smeđom rukom i rekao: „Sačuvaj svoj novčić, Seme. Teobald neće poverovati ni u polovinu svega toga, ali ima onih koji hoće. Hoćeš li da podeš sa mnom?“

„Kuda?“

„Da razgovaraš s jednim arhimešтром.“

Moraš im ispričati, Seme, bio je rekao meštar Emon. *Moraš da ispričaš arhimeštrima*. „Dobro.“ Uvek je sutra mogao da se vrati domostrojitelju, s novčićem u ruci. „Koliko daleko moramo da idemo?“

„Ne daleko. Do Ostrva gavranova.“

Nije im bio potreban čamac da stignu do Ostrva gavranova; trošan drveni pokretni most ga je povezivao sa istočnom obalom. „Gavranište je najstarije zdanje u Citadeli“, reče mu Aleras dok su prelazili spore vode Vinomeda. „U Doba junaka je navodno bilo uporište gospodara gusara koji je odatle pljačkao brodove koji su plovili niz reku.“

Zidove su pokrivala mahovina i puzavice, vide Sem, a gavranovi su se šetkali po zidinama umesto strelaca. Niko nije pamtio kada je pokretni most poslednji put dignut.

Unutar zidina zamka bilo je hladno i mračno. Drevno čuvardrvo je ispunjavalo dvorište, kao i kada je to kamenje prvi put dignuto. Izrezbareno lice na njegovom deblu prekrila je ista ljubičasta mahovina koja je teško visila s njegovih belih grana. Činilo se da je pola grana mrtvo, ali je ponegde šušalo još po nekoliko crvenih listova, a tu su gavranovi voleli da se šetkaju. Drvo ih je bilo

puno, a bilo ih je još i na zasvođenim prozorima iznad njihovih glava, i po čitavom dvorištu. Zemlja je bila istačkana njihovim izmetom. Dok su išli dvorištem, jedan zamlatara krilima iznad njih i Sem ču ostale lako kako se međusobno dozivaju graktanjem. „Arhimeštar Volgrevj ima odaje u zapadnoj kuli, ispod kaveza za bele gavranove“, reče mu Aleras. „Beli i crni gavranovi se svadaju kao Dornjani i krajišnici, tako da ih drže odvojeno.“

„Hoće li arhimeštar Volgrevj razumeti šta mu govorim?“, pitao se Sem. „Rekao si da mu misli često lutaju.“

„On ima svoje dobre i loše dane“, reče Aleras, „ali nećeš ići k njemu.“ Otvorio je vrata severne kule i počeo da se penje. Sem ga je pratio. Odozgo su dopirali zvuci lepetanja i komešanja, a povremeno i poneki besan krik, dok su se gavranovi žalili što ih bude.

Na vrhu stepenica je neki bleđi plavokosi mladić, Semov vršnjak, sedeo pred vratima od hrastovine i gvožđa, desnim okom pažljivo zureći u plamen sveće. Levo mu je bilo sakriveno pod pramenom bleđoplave kose. „Šta to gledaš?“, upita ga Aleras. „Svoju sudbinu? Svoju smrt?“

Plavokosi mladić će okrenu od sveće, trećući. „Gole žene“, odgovori on. „Ko je to sada?“

„Sem vel. Novi početnik, došao je da vidi Maga.“

„Citadela nije više ono što je nekada bila“, požali se plavokosi. „Ovih dana primaju sve i svakoga. Tamnolute pse i Dornjane, svinjare, bogalje, maloumnike, a sada i kita obučenog u crno. A ja mislio da su levijatani sivi.“ Kratak ogrtač sa zelenim i zlatnim prugama bio mu je prebačen preko jednog ramena. Bio je veoma naočit, mada su mu oči bile lukave, a usta okrutna.

Sem ga je poznavao. „Leo Tirel.“ Kada je izgovorio to ime, osetio se kao da je ponovo sedmogodišnji dečak koji samo što se nije upišio u gaće. „Ja sam Sem, od Rožnog brega. Sin lorda Rendila Tarlija.“

„Stvarno?“ Leo ga ponovo pogleda. „Izgleda da jesi. Tvoj otac nam je svima rekao da si mrtav. Ili beše da žali što nisi?“ On se naceri. „Još si kukavica?“

„Nisam“, slaga Sem. Džon mu je naredio da tako govori. „Išao sam s one strane Zida i tukao se u bitkama. Zovu me Sem Ubica.“ Nije znao zašto je to rekao. Reči su same izletele.

Leo se nasmija, ali pre nego što stiže da odgovori, vrata se iza njega otvoriše. „Ulazi ovamo, Ubico“, zarezba čovek na vratima. „I ti, Sfingo. Smesta.“

„Seme“, reče Aleras, „ovo je arhimeštar Marvin.“

Marvin je oko bikovskog vrata nosio lanac od mnogih metala. Sem toga, više je ličio na lučkog siledžiju nego na meštra. Glava mu je bila prevelika za telo, a po tome kako ju je isturio iz ramena, zajedno s tom kockastom vilicom, izgledao je kao da će nekome otkinuti glavu. Mada nizak i zdepast, bio je širokih grudi i plećat, sa okruglim, kao kamen tvrdim pivskim stomakom koji je napinjao vezice kožnog gunja koji je na sebi nosio umesto odore. Iz ušiju i nozdruva su mu nicala čekinjaste sede vlasi. Imao je čupave obrve, nos mu je bio slomljen više nego jednom, a kiselisće mu je obojilo zube u šareno crvenilo. Imao je najkrupnije šake koje je Sem u životu video.

Kada je Sem zastao, jedna šaka ga zgrabi za ruku i cimnu kroz vrata. Soba iza njih bila je prostrana i okrugla. Knjige i svici su ležali na sve strane, razbacani po stolovima i naslagani na podu u četiri stope visokim gomilama. Kamene zidove prekrivale su izbledele tapiserije i otrcane mape. Vatra je gorela u ognjištu, ispod bakarnog čajnika. Šta god da je u njemu bilo, činilo se da je zagorelo. Sem ognjišta, jedino svetlo je dopiralo s visoke crne sveće u središtu sobe.

Sveća je neprijatno svetlo gorela. Bilo je nečega čudnog u njoj. Plamen nije treperio, čak ni kada je arhimeštar Marvin tako snažno zalupio vratima da su se hartije razletele sa obližnjeg stola. Svetlo je takođe činilo i nešto neobično s bojama. Sve belo je bilo svetlo kao sneg celac, žuto je sijalo kao zlato, crveno se pretvaralo u boju plamena, ali su senke bile tako crne da su izgledale kao rupe u tkanju sveta. Sem shvati da zuri. Sama sveća je bila tri stope visoka i vitka kao mač, izbrazdana i izvijana, svetlucaju crna. „Da li je to...?“

„...opsidijan“, reče drugi čovek u sobi, nezdravo bled mesnati mladić pogrbljenih ramena, mekih ruku, zbijenih očiju, s mrljama od hrane po odeći.

„Zovu ga zmajstaklo.“ Arhimeštar Marvin se na tren zagleda u sveću. „Gori ali ne sagoreva.“

„Šta hrani plamen?“, upita Sem.

„Šta hrani zmajsku vatru?“ Marvin sede na tronožac. „Sva valirijjska mađija imala je koren u krvi ili vatri. Čarobnjaci drevne Slobodne zemlje su mogli da vide preko planina, mora i pustinja uz pomoć jedne ovakve staklene sveće. Mogli su da uđu u čovekove snove i podare mu prikazanja, i razgovaraju jedan s drugim preko pola sveta, sedeći ispred svojih sveća. Misliš li da bi to bilo korisno, Ubico?“

„Više nam ne bi trebali gavranovi.“

„Samo posle bitaka.“ Arhimeštar služi kiselist sa smotuljka, gurnu ga u usta i poče da žvaće. „Reci mi sve što si rekao našoj dornskoj sfinji. Znam o tome

mного, ali mi je možda neka sitna pojedinost promakla.“

On nije bio čovek kome se može reći ne. Sem je oklevao na tren, a onda ponovo ispričao svoju priču dok su Marvin, Aleras i drugi početnik slušali.

„Meštar Emon je verovao da je Deneris Targarjen ispunjenje proročanstva... ona, a ne Stanis, niti princ Regar, niti kraljević kome su glavu smrskali o zid.“

„Rođena sred soli i dima, pod krvavom zvezdom. Znam proročanstvo.“ Marvin se okrenu i izbací crveni ispljuvak na pod. „Mada mu ja ne verujem. Gorgan iz Starog Gisa je jednom napisao da je proročanstvo poput varljive žene. Uzme ti ga u usta i ti ječiš od zadovoljstva i misliš kao je to lepo, kako fino, kako dobro... a onda joj zubi zagrizu i tvoje stenjanje se pretvori u vrisak. Takva je priroda proročanstva, rekao je Gorgan. Proročanstva će ti uvek odgristi kitu.“ Neko vreme je žvakao. „A ipak...“

Aleras zakorači pored Sema. „Emon bi joj otišao da je imao snage. Želeo je da joj pošaljemo meštra, da je savetuje i štiti i dovede kući.“

„Stvarno?“ Arhimeštar Marvin slegnu ramenima. „Možda je dobro što je umro pre nego što je stigao u Starigrad. Inače bi možda sive ovce morale da ga ubiju, a zbog toga bi siroti dobri starci mnogo kršili svoje izborne ruke.“

„Da ga ubiju?“ reče Sem, preneražen. „Zašto?“

„Ako ti kažem, možda će morati da ubiju i tebe.“ Marvin se jezivo osmehnu; sok kiselišća mu je crven tekao između zuba. „Šta misliš, ko je prošli put pobio sve zmajeve? Neustrašive zmajoubice naoružane mačevima?“ On pljunu. „U svetu koji Citadela stvara nema mesta za čarobnjaštvo, proročanstva i staklene sveće, a pogotovo ne za zmajeve. Upitaj se zašto je Emonu Targarjenu dozvoljeno da protrači svoj život na Zidu, kada je po svemu trebalo da bude izabran za arhimeštra. Zbog njegove *krvi*, eto zašto. Nisu mogli da mu veruju. Baš kao ni meni.“

„Šta ćeš da uradiš?“ upita Aleras, Sfinga.

„Otići ću u zaliv trgovaca robovima umesto Emona. Labudi brod koji je prevezao Ubicu sasvim će mi dobro poslužiti. Sive ovce će, ne sumnjam, poslati svog čoveka na galiji. Uz povoljan vetar prvi ću stići do nje.“ Marvin ponovo pogleda Sema, pa se namršti. „Ti... ti bi trebalo da ostaneš i iskuješ svoj lanac. Da sam na tvom mestu, uradio bih to brzo. Doći će vreme kada ćeš biti potreban na Zidu.“ Okrenuo se bledom početniku. „Nadi Ubici suvu čeliju. Spavaće ovde i pomagaće ti oko gavranova.“

„A-a-ali“, zamuca Sem, „drugi arhimeštri... Domostrojitelj... šta njima da

kažem?“

„Reci im kako su mudri i dobri. Reci im kako ti je Emon naredio da im se staviš na raspolaganje. Reci im kako si oduvek sanjao da ti jednog dana bude dozvoljeno da nosiš lanac i služiš opštem dobru, da je služba najveća čast, da je poslušnost najveća vrlina. Ali ne govori ništa o proročanstvima i zmajevima, osim ako ne želiš otrov u ovsenoj kaši.“ Marvin uzme prljav kožni plašt s kuke kraj vrata i čvrsto ga priveza. „Sfingo, čuvaj mi ovoga.“

„Hoću“, odgovori Aleras, ali arhimeštar već beše nestao. Čuli su bat njegovih čizama na stepeništu.

„Kuda je otišao?“ upita Sem zapanjeno.

„U luku. Mag nije čovek koji voli da gubi vreme.“ Aleras se osmehnu. „Moram nešto da ti priznam. Mi se nismo slučajno sreli, Seme. Mag me je poslao da te zgrabim pre nego što stigneš da razgovaraš s Teobaldom. Znao je da dolaziš.“

„Kako?“

Aleras klimnu glavom ka staklenoj sveći.

Sem je na tren zurio u čudan bleđi plamen, a onda zatrepao i skrenuo pogled. Napolju je padao mrak

„Ispod moje čelije u zapadnoj kuli se nalazi jedna prazna, sa stepenicama koje vode pravo u Volgrejvove odaje“, reče bleđi mladić. „Ako ti ne smeta graktanje gavranova, imaćeš dobar pogled na Vinomed. Slažeš se?“

„Valjda.“ Morao je negde da spava.

„Doneću ti vunene pokrivače. Kameni zidovi umeju noću da budu hladni, čak i ovde.“

„Hvala ti.“ U tom bledom, mekanom mladiću bilo je nečega što mu se nije dopadalo, ali nije želeo da deluje neljubazno, pa je dodao: „Ja se zapravo ne zovem Ubica. Ja sam Sem, Sem vel Tarli.“

„Ja sam Pejti“, odgovori momak, „kao onaj svinjar iz priča.“

A U MEĐUVREMENU, TAMO NA ZIDU...

„Hej, čekaj malo!“ , možda sada govore neki od vas. „Čekaj malo, čekaj malo! Gde su Deni i Zmajevi? Gde je Tirion? Jedva da smo videli Džona Snežnog. Nije moguće da je ovo sve.

Pa i nije. Stiže još. Još jedna knjiga, debela kao ova.

Nisam zaboravio da pišem o drugim likovima. Daleko od toga. Mnogo sam pisao o njima. Silne strane. Poglavlja i poglavlja. Još sam pisao kada mi je svanulo da je knjiga postala predebela da bi se objavila u jednom tomu... a da ja nisam ni blizu kraja. Da bih ispričao priču koju sam želeo da ispričam, morao sam da podelim knjigu na dva dela.

Najjednostavniji način da to uradim bio bi da uzmem ono što sam imao, presečem negde na pola i završim sa: „Nastaviće se.“ Što sam više o tome razmišljao, međutim, to sam više osećao da će čitaocima više pružiti knjiga koja priča čitavu priču polovine likova nego knjiga koja priča polovinu priče svih likova. Zato sam se odlučio za taj put.

Tirion, Džon, Deni, Stanis i Melisandra, Davos Sivort i svi ostali likovi koje volite ili od srca mrzite stići će dogodine (iskreno se nadam) u *Plesu sa Zmajevima*, koji će se najviše baviti događajima na Zidu i preko mora, kao što se ova knjiga najviše bavila Kraljevom lukom.

Džordž R. R. Martin.

Jun 2005.

obrađa : **Lena**

<http://www.balkandownload.org>

APENDIKS KRALJEVI I NJIHOVI DVOROVI

KRALJICA NAMESNICA

SERSEI LANISTER, prva svog imena, udovica kralja Roberta I Barateona, kraljica majka, zaštitnica čitavog kraljevstva, gospa od Livačke stene i kraljica namesnica,

deca kraljice Sersei:

KRALJ DŽOFRI I BARATEON, otrovan na sopstvenoj svadbi kao dvanaestogodišnji dečak,

PRINCEZA MIRSELA BARATEON, devetogodišnja devojčica, štićenica princa Dorana Martela u Sunčevom koplju,

KRALJ TOMEN I BARATEON, kralj-dečak od osam leta,
njegovi mačići, SER SKAKUTALO, GOSPA BRKA, ČARAPICA,
braća kraljice Sersei:

SER DŽEJMI LANISTER, njen blizanac, zvani KRALJEUBICA, lordzapovednik Kraljeve garde,

TIRION LANISTER, zvani BAUK, kepec, optužen i osuđen za kraljeubistvo i rodoubistvo,

PODRIK PEJN, Tirionov štitonoša, desetogodišnji dečak,

stričevi, tetke i drugi srodnici kraljice Sersei:

SER KEVAN LANISTER, njen stric,

SER LANSEL, ser Kevanov sin, bivši štitonoša kralja Roberta i bivši Sersein ljubavnik, nedavno proglašen za gospodara Derija,

VILEM, ser Kevanov sin, ubijen u Brzorečju,

MARTIN, Vilemov blizanac, štitonoša, dužnost,

DŽENEI, ser Kevanova kći, trogodišnja devojčica.

LEDI DŽENA LANISTER, Serseina tetka, udata za ser Emona Freja,
SER KLIOS FREJ, Dženin sin, ubili ga razbojnici,
SER TIVIN FREJ, zvani TI, Kliosov sin,
VILEM FREJ, Kliosov sin, štitonoša,
SER LIONEL FREJ, drugi sin ledi Džene,
TION FREJ, Dženin sin, ubijen u Brzorečju,
VALDER FREJ, zvani CRVENI VALDER, najmlađi sin ledi Džene, paž u
Livačkoj steni,
TIREK LANISTER, sin Serseinog pokojnog strica Tigeta,
LEDI ERMESANDA HEJFORD, Tirekova devojčica-supruga,
DŽOJ BRDSKA, nezakonita kći Serseinog nestalog strica Džeriona,
jedanaestogodišnja devojčica,
SERENA LANISTER, kći Serseinog pokojnog ujaka Staforda,
MIRIJELA LANISTER, Serenina sestra, Stafordova kći,
SER DAVEN LANISTER, Stafordov sin,
SER DAMION LANISTER, dalji rođak, oženjen Sijerom Krejkhol,
SER LUSION LANISTER, njihov sin,
LANA, njihova kći, udata za lorda Antarija Džasta,
LEDI MARGO, daleka rođaka, udata za lorda Titusa Pika,
Malo veće kralja Tomena:
LORD TIVIN LANISTER, kraljeva desna ruka,
SER DŽEJMI LANISTER, lord zapovednik Kraljeve garde,
SER KEVAN LANISTER, gospodar zakona,
VARIS, evnuh, gospodar šaptalica,
VELEMEŠTAR PISELI, savetnik i vidar,
LORD MEJS TIREL, LORD MATIS ROUEN, LORD PAKSTER REDVIN,
savetnici,
Tomenova Kraljevska garda:
SER DŽEJMI LANISTER, lord zapovednik,
SER MERIN TRENT,
SER BOROS BLUNT, smenjen pa vraćen na dužnost,
SER BELON SVON,
SER OZMUND KETLBLEK,
SER LORAS TIREL, Vitez od Cveća,
SER ARIS OUKHART, s princezom Mirselom u Dorni,

Serseino domačinstvo u Kraljevoj luci:

LEDI DŽOSELIN SVIFT, njena pratilja,

SENELA i DORKAS, njene sluškinje i sobarice,

LAM, CRVENI LESTER, HOUK zvani KOPITO, KRATKOUHI i PAKENS,
gardisti,

KRALJICA MARGERI od kuće Tirela, devica od šesnaest leta, udovica kralja
Džofrija I Barateona i udovica lorda Renlija Barateona pre njega,

Margerin dvor u Kraljevoj luci:

MEJS TIREL, gospodar Visokog Sada, njen otac,

LEDI ALERIJA od kuće Hajtauera, njena majka,

LEDI OLENA TIREL, njena baka, stara udovica zvana KRALJICA OD
TRNJA,

ARIK I ERIK, gardisti ledi Olene, blizanci sedam stopa visoki, zvani LEVII
DESNI,

SER GARLAN TIREL zvani SMELI, Margerin brat,

njegova žena LEDI LEONETA od kuće Fosoveja,

SER LORAS TIREL, njen mladi brat, Vitez od Cveća, zakleti brat Kraljeve
garde,

Margerine pratilje:

njene rođake MEGA, ALA i ELINOR TIREL,

Elinorin verenik, ALIN EMBROUZ, štitonoša,

LEDI ALISANA BALVER, osmogodišnja devojčica,

MEREDIT KREJN, zvana VESELA,

LEDI TENA MERIVEDER,

LEDI ALISA GREJSFORD,

OBREDNICA NISTERIKA, sestra Vere,

PAKSTER REDVIN, gospodar Senice,

njegovi blizanci, SER HORAS i SER HOBER,

MEŠTAR BALABAR, njegov vidar i savetnik,

MATIS ROUEN, gospodar Zlatogaja,

SER VILAM VITERS, Margerin kapetan garde,

HJU KLIFTON, naočiti mladi gardista,

SER PORTIFER VUDRAJT i njegov brat SER LUKANTIN

Sersein dvor u Kraljevoj luci:

SER OZFRID KETLBLEK i SER OZNI KETLBLEK, mlada braća ser

Ozmunda Ketbleka,

SER GREGOR KLEGANI zvani PLANINA KOJA JAŠE, umire u mukama od otrovne rane,

SER ADAM MARBREND, zapovednik Gradske straže Kraljeve luke („Zlatnih plastova“),

DŽALABAR KSO, princ od Doline crvenog cveta, izgnanik sa Letnjih ostrva,

DŽAJLZ ROZBI, gospodar Rozbija, muči ga kašalj,

ORTON MERIVEDER, gospodar Dugog stola,

TENA, njegova žena, Miranka,

LEDI TANDA STOUKVORT,

LEDI FALISA, njena starija kći i naslednica,

SER BALMAN BIRČ, muž ledi Falise,

LEDI LOLISA, njena mlađa kći, povelikog stomaka ali male pameti,

SER BRON OD CRNOBUJICE, muž ledi Lolise, bivši najamnik,

ŠAI, pratilja logora koja je služila kao Lolisina sobarica, zadavljena u postelji lorda Tivina,

MEŠTAR FRENKEN, u službi ledi Tande,

SER ILIN PEJN, kraljeva pravda, glavoseča,

RENIFER DUGOVODNI, glavni podtamničar u tamnicama Crvene utvrde,

RUGEN, podtamničar za crne ćelije,

LORD HALIN PIROMANSER, mudrac iz gilde alhemičara,

NOHO DIMITIS, izaslanik Gvozdene banke iz Bravosa,

KIBURN, nekromanser, bivši meštar iz Citadele, donedavno Hrabri drugar,

MESEČEV DEČAK, kraljevska luda,

PEJT, osmogodišnji dečkić koji dobija šibe namesto kralja Tomena,

ORMOND OD STARIGRADA, kraljevski harfista i bard,

SER MARK MALENDOR, koji je u Bici na Crnobujici izgubio majmuna i pola ruke,

ORAN VODENI, Kopile od Plavikraja,

LORD ALESANDER STEDMON, zvani SREBROLJUBAC,

SER RONET KONINGTON, zvani CRVENI RONET, vitez od Grifonovog gnezda,

SER LAMBERT TERNBERI, SER DERMOT OD KIŠEGORE, SER TALAD zvani VISOKI, SER BEJARD NORKROS, SER BONIFER

HASTI zvani BONIFER DOBRI, SER HUGO VENS, vitezovi zakleti

Gvozdenom prestolu,

SER LAJL KREJKHOL zvani DELIVEPAR, SER ALIN STEKSPIR, SER DŽON BENTLI, zvani ČOSAVI DŽON, SER STEFON SVIFT, SER HAMFRI SVIFT, vitezovi zakleti Livačkoj steni,

DŽOSMIN PEKLDON, štitonoša i junak Crnobujice,

GARET PEDŽ i LU PAJPER, štitonoše i taoci,

narod Kraljeve luke:

PRVOOBREDNIK, otac vernih, zemaljski glas Sedmoro, star i slab čovek,

OBREDNIK TORBERT, OBREDNIK REJNARD, OBREDNIK LUSEON, OBREDNIK OLIDOR, od najpobožnijih, služe Sedmoro u Velikom obredištu Belorovom,

OBREDNICA MOELA, OBREDNICA EGLANTINA, OBREDNICA HELISENTA, OBREDNICA UNELA, od najpobožnijih, služe Sedmoro u Velikom obredištu Belorovom,

„vrapci“, najskromniji ljudi, žestoko pobožni,

ČATAJA, vlasnica skupog bordela,

ALAJAJA, njena kći,

DENSI, MAREI, dve Čatajine devojke,

BRELA, služavka, donedavno u službi ledi Sanse Stark,

TOBO MOT, majstor oružar,

HARFISTA HAMIŠ, ostareli pevač,

ALARIK OD EJSENA, pevač, nadaleko putovao,

VOT, pevač, prozvao se PLAVI BARD,

SER TEODAN VELS, pobožan vitez, kasnije prozvan SER TEODAN ODANI

Barjak kralja Tomena prikazuje krunisanog jelena Barateona, crnog na zlatnom, i lanisterskog lava, zlatnog na grimiznom, propete jedan naspram drugoga.

KRALJ NA ZIDU

STANIS BARATEON, prvi svoga imena, drugi sin lorda Stefona Barateona i ledi Kasane od kuće Estermonta, gospodar Zmajkama, samozvani kralj Vesterosa,

KRALJICA SELISA od kuće Florenta, njegova žena, trenutno u Istočnoj Morobdiji,

PRINCEZA ŠIRIN, njihova kći, jedanaestogodišnja devojčica,

ZAKRPA, Širinina maloumna luda,

EDRIK OLUJNI, nezakoniti sin njegovog brata kralja Roberta s ledi Delenom Florent, dvanaestogodišnjak, putuje Uskim morem na *Ludom Prendosu*,

SER ENDRU ESTERMONT, rođak kralja Stanisa, zapovednik Edrikove pratnje,

SER DŽERALD GOUER, **LUIS** zvani **PILJARICA**, **SER TRISTON OD Rabošbrega**, **OMER BLEKBERI**, kraljevi ljudi, Edrikovi čuvari i zaštitnici,

Stanisov dvor u Crnom zamku:

LEDI MELISANDRA OD AŠAIJA, zvana **CRVENA ŽENA**, sveštenica R'lori, Gospodara svetlosti,

MENS RAJDER, kralj s one strane Zida, na smrt osuđeni sužanj,

Rajderov sin s njegovom ženom **DALOM**, još neimenovano novorođenče, „divljanski princ“,

FILI, dečakova dojilja, divljanka,

njen sin, još jedno neimenovano novorođenče, otac mu je bio njen otac **KRASTER**,

SER RIČARD HORP, **SER DŽASTIN MASI**, **SER KLEJTON SAGS**, **SER**

GODRI FARING zvani DŽINOUBICA, LORD HARVUD FEL, SER KORLIS PENI, kraljičini ljudi i vitezovi,

DEVAN SIVORT i BRIJEN FARING, kraljevski štitonoše,
Stanisov dvor u Istočnoj morobdiji:

SER DAVOS SIVORT, zvani VITEZ OD PRAZILUKA, gospodar Kišegore, admiral Uskog mora i kraljeva desna ruka,

SER AKSEL FLORENT, stric kraljice Selise, prvi među kraljičnim ljudima, SALADOR SAN iz Lisa, pirat i plaćenik, gospodar *Valirjanina* i flote galija, *Stanisova posada na Zmajkameni:*

SER ROLAND OLUJNI, zvani KOPILE OD NOĆNE PESME, kraljev čovek, zapovednik odbrane Zmajkama,

MEŠTAR PILOS, vidar, učitelj, savetnik,
„KAŠA“ i „JEGULJA“, dva tamničara,
lordovi zakleti Zmajkameni:

MONTERIS VELARION, gospodar Plima i despot od Plavikraja, šestogodišnji dečak,

DURAM BAR EMON, gospodar Oštrog rta, petnaestogodišnji momak, Stanisova posada u Krajoluju:

SER DŽILBERT FARING, zapovednik odbrane,
LORD ELVUD MEDOUZ, zamenik ser Džilbertov,
MEŠTAR DŽURNI, ser Džilbertov savetnik i lekar,
lordovi zakleti Krajoluju:

ELDON ESTERMONT, gospodar Zelenkama, ujak kralja Stanisa, deda-
stric kralja Tomena, oprezan prijatelj obojici,

SER EMON, sin i naslednik lorda Eldona, s kraljem Tomenom u Kraljevoj luci,

SER ALIN, sin ser Emonov, takođe kod kralja Tomena u Kraljevoj luci,
SER LOMAS, brat ser Eldonov, ujak i pristalica kralja Stanisa, u Krajoluju,

SER ENDRU, ser Lomasov sin, štiti Edrika Olujnog na Uskom moru,
LESTER MORIGEN, gospodar Vraninog gnezda,
LORD LAKOS ČITERING, zvani MALI LAKOS, šesnaestogodišnji mladić,

DAVOS SIVORT, gospodar Kišegore,
MARJA, njegova žena, drvodeljina kći,

DEJL, ALARD, MATOS, MARIK, njegova četiri najstarija sina, nestali u Bici na Crnobujici,

DEVAN, štitonoša kralja Stanisa u Crnom zamku,
STANIS, desetogodišnjak, s leđi Marjom na Besnom rtu,
STEFON, šestogodišnjak, s leđi Marjom na Besnom rtu.

Stanis je za svoj barjak uzeo vatreno srce Gospodara svetlosti; crveno srce okruženo narandžastim plamenovima na žutom polju. U srcu je krunisani jelen kuće Barateona, crn.

KRALJ OSTRVA I SEVERA

Grejdžoji od Hridi tvrde za sebe da su neposredni potomci Sivog Kralja iz Doba junaka. Legende kažu da je Sivi Kralj vladao samim morem i uzeo sirenu za ženu. Egon Zmaj je okončao lozu poslednjeg kralja Gvozenih ostrva, ali je dozvolio gvozdenrođenima da ožive svoj drevni običaj i odluče koga će odabrati za prvog među sobom. Odabrali su lorda Vikona Grejdžoja od Hridi. Grb Grejdžoja je zlatna džinovska sipa na crnom polju. Njihove reči su *Mi ne sejemo*.

Prvu bunu Belona Grejdžoja protiv Gvozenog prestola ugušili su kralj Robert I Barateon i lord Edard Stark od Zimovrela, ali se u metežu nastalom posle Robertove smrti lord Belon ponovo proglasio za kralja i poslao svoje brodove da napadnu Sever.

BELON GREJDŽOJ, deveti svog imena od Sivog Kralja, kralj Gvozenih ostrva i Severa, kralj soli i stene, sin morskog vetra i gospodar kosac od hridi, poginuo pri padu,

udovica kralja Belona **KRALJICA ALANIS**, od kuće Harloua,
njihova deca:

RODRIK, poginuo u prvoj Belonovoj buni,

MERON, poginuo u prvoj Belonovoj buni,

AŠA, njihova kći, kapetan *Crnog vetra* i osvajačica Čardaka šumskog,

TEON, samozvani princ od Zimovrela, severnjaci ga zovu **TEON VEROLOMNIK**,

braća i polubraća kralja Belona:

HARLON, umro mlad od sivih ljuspi,

KVENTON, umro u kolevcu,
DONEL, umro u kolevcu,
JURON, zvani VRANOOKI, kapetan *Tišine*,
VIKTARION, lord kapetan gvozdene flote, gospodar *Gvozdene pobe*
ARIGON, umro od zagađene rane,
ERON zvani MOKKOKOSI, sveštenik Utopljenog boga,
RAS i NORDŽEN, dva njegova iskušeni

ROBIN, umro u kolevcu,
domaćinstvo kralja Belona na Hridi:
MEŠTAR VENDAMIR, vidar i savetnik,
HELIJA, domaćica zamka,

ratnici i zakleti mačevi kralja Belona:
DAGMER zvani BRAZDIBRADA, kapetan *Penopije*, zapovednik
gvozdenođenih u Torenovom trgu,

PLAVOZUBI, kapetan dugačkog broda,
ALER, SKAJT, veslači i ratnici,

*PRETENDENTI NA STOLICU MORSKOG KAMENA NA ZAKRALJENJU NA
STAROM VIKU*

DŽILBERT FARVIND, gospodar Usamljenog svetla,

Džilbertovi pobornici: njegovi sinovi DŽAJLZ, IGON, JON,

ERIK GVOZDOKOVAC, zvani ERIK STENOLOMAC i ERIK PRAVEDNI,
starac, nekada čuven kapetan i pljačkaš,

Erikovi pobornici: njegovi unuci AREK, TORMOR, DAGON,

DANSTAN DRAM, STARI DRAM, KOŠTANA RUKA, gospodar Starog
Vika,

Danstanovi pobornici: njegovi sinovi DENIS i DONEL kao i ANDRIK
NEOSMEHNUTI, div od čoveka,

AŠA GREJDŽOJ, jedina kći Belona Grejdžoja, kapetan *Crnog vetra*,

Ašini pobornici: KARL DEVICA, TRISTIFER BOTLI i SER HARAOŠ
HARLOU

Ašini kapetani i pristalice: LORD RODRIK HARLOU, LORD BELOR
BLEKTAJD, LORD MELDRED MERLIN, HARMUND ŠARP

VIKTARION GREJDŽOJ, brat Belona Grejdžoja, zapovednik *Gvozdene
pobe* i lord kapetan Gvozdene flote,

Viktarijoni pobornici: CRVENI RALF STOUNHAUS, RALF ČOPAVI i

NUT BRICA,

Vikarionovi kapetani i pristalice: HOTO HARLOU, ALVIN ŠARP, FRALEG SNAŽNI, ROMNIVIVER, VIL HAMBL, MALI LENVUD TONI, RALF KENING, MERON VOLMARK, GOROLD GUDBRADER,

JURON GREJDŽOJ, zvani VRANOOKI, brat Belona Grejdžoja i kapetan *Tišine*,

Juronovi pobornici: DŽERMUND BOTLI, LORD ORKVUD OD ORKMONTA, DONOR SOLTCLIF

Juronovi kapetani i pristalice: TORVOLD TRULOZUBI, KISELI DŽON MAJR, RODRIK SLOBODNI, CRVENI VESLAČ, LEVORUKI LUKAS KOD, KVELON HAMBL, HAREN PROSEDI, KEMET HRIDNI KOPILE, KARL UZNIK, KAMENORUKI, RALF PASTIR, RALF OD GOSPODLUKE

Juronovi mornari: KREGORN

Belonovi vazali, gospodari Gvozdarih ostrva:

NA HRIDI

SAVANI BOTLI, gospodar Gospodluke, udavio ga Juron Vranooki,

HAREN, njegov najstariji sin, poginuo kod Kejlinovog šanca,

TRISTIFER, njegov drugi sin i zakonski naslednik, baštinu mu preteo stric,

SIMOND, HARLON, VIKON LBENARION, njegovi mlađi sinovi, jednako razbaštinjeni,

DŽERMUND, njegov brat, proizveden u gospodara Gospodluke,

Džermundovi sinovi BELON i KVELON,

SARGON i LUSIMOR, Savanijeva polubraća,

VEKS, nemi dvanaestogodišnjak, Sargonovo kopile, štitonoša Teona Grejdžoja,

VALDON VINČ, gospodar Gvozdene jazbine,

NA HARLOU

RODRIK HARLOU, zvani ČITAČ, gospodar Harloua, gospodar Deset kula, Harlou od Harloua,

LEDI GVINESA, njegova starija sestra,

LEDI ALANIS, njegova mlađa sestra, udovica kralja Belona Grejdžoja,

SIGFRID HARLOU, zvani SIGFRID SREBROKOSI, njegov dedaštric, gospodar Dvora Harloua,

HOTO HARLOU, zvani GRBAVI HOTO, od Treperave kule, rođak,

SER HARAŠ HARLOU, zvani VITEZ, Vitez od Sivog vrta, rođak,

BOREMUND HARLOU, zvani PLAVI BOREMUND, gospodar Veštičjeg
brda, rođak

vazali i zakleti mačevi lorda Rodrika:

MARON VOLMARK, lord od Volmarka,

MAJR, STOUNTRI i KENING,

domaćinstvo lorda Rodrika:

TROZUBA, njegova kućupraviteljica, starica,

NA CRNOPLIMI

BELOR BLEKTAJD, gospodar Crnoplime, kapetan *Noćnog letača*,

SLEPI BEN BLEKTAJD, sveštenik Utopljenog boga,

NA STAROM VIKU

DANSTAN DRAM, STARI DRAM, kapetan *Gromovnika*,

NORN GUDBRADER, od Krš-kamena,

STOUNHAUS

TARL, zvani TARL TRIPUT UTOPLJENI, sveštenik Utopljenog boga,

NA VELIKOM VIKU

GOROLD GUDBRADER, gospodar Cepiroga,

njegovi sinovi GREJDON, GREN i GORMOND, trojke,

njegove kćeri GIZELA i GVIN,

MEŠTAR MURENMURE, učitelj, lekar i savetnik,

TRISTON FARVIND, gospodar Rta fokinih koža,

SPAR,

njegov sin i naslednik STEFARION,

MELDRED MERLIN, gospodar Oblutnika

NA ORKMONTU

ORKVUD OD ORKMONTA,

LORD TONI,

NA SLANOSTENI

LORD DONOR SOLTKLIF,

LORD SANDERLI

NA MANJIM OSTRVIMAI HRIDIMA

DŽILBERT FARVIND, gospodar Usamljenog svetla,

STARI SIVI GALEB, sveštenik Utopljenog boga.

DRUGE KUĆE VELIKE I MALE

KUĆA ERINA

Erini su potomci kralja planina i dola. Njihov grb su beli soko i polumesec na nebeskoplavom polju. Kuća Erina se nije umešala u Rat pet kraljeva. Reči Erina su *Visoko kao čast*.

ROBERT ERIN, gospodar Gnezda sokolovog, branilac Dola, majka ga proglasila za Istinskog zaštitnika Istoka, bolešljiv osmogodišnjak, ponekad zvan i VRAPČIĆ,

njegova majka LEDI LIZA od kuće Tulija, udovica lorda Džona Erina, gurnuta u smrt kroz Mesečeva vrata,

njegov očuh PETIR BELIŠ, zvani MALOPRSTIĆ, gospodar Harendvora, vrhovni gospodar Trozupca i zaštitnik Dola,

ALEJNA KAMENA, vanbračna kći lorda Petira, devica od tri i deset leta, zapravo Sansa Stark,

SER LOTOR BRUN, najamnik u službi lorda Petira, kapetan garde Gnezda sokolovog,

OZVEL, sedokosi pešadinac u službi lorda Petira, ponekad zvani i KETLBLEK,

domaćinstvo lorda Roberta u Gnezdu sokolovom:

MARILION, naočiti mladi pevač, veliki miljenik ledi Lize, optužen za njeno ubistvo,

MEŠTAR KOLEMON, savetnik, lekar i učitelj,

MORD, surovi tamničar zlatnih zuba,

GREČEL, MEDI i MELA, služavke,

vazali lorda Roberta, gospodari Dola:

LORD NESTOR ROJS, visoki kućeupravitelj Dola i zapovednik odbrane
Mesečeve kapije,

SER ALBAR, sin i naslednik lorda Nestora,

MIRANDA, zvana RANDA, kći lorda Nestora, udovica, ali skoro kao nova,
domaćinstvo lorda Nestora:

SER MARVIN BELMOR, kapetan garde,

MIA KAMENA, vodič i gonič mazgi, vanbračna kći kralja Roberta I
Barateona,

OSI I MRKVA, goniči mazgi,

LIONEL KORBREJ, gospodar Srcedoma,

SER LIONEL KORBREJ, njegov brat i naslednik, koji drži čuveni mač
Neutešna gospa,

SER LUKAS KORBREJ, njegov mlađi brat,

DŽON LINDERLI, gospodar Zmijске šume,

TERANS, njegov sin i naslednik, mlađi štitonoša,

EDMUND VAKSLI, Vitez od Vikendena,

DZEROLD GRAFTON, gospodar Galebova,

DŽAJLZ, njegov najmlađi sin, štitonoša,

TRISTON SANDERLEND, gospodar Tri sestre,

GODRIK BOREL, gospodar Mile sestre,

ROLAND LONGTORP, gospodar Duge sestre,

ALESANDOR TORENT, gospodar Male sestre,

*gospodari Objavnici, vazali kuće Erina udruženi u odbrani mladog lorda
Roberta:*

JON ROJS, zvani BRONZANI JON, gospodar Kamena runa, iz starijeg
ogranka kuće Rojsa,

SER ANDAR, jedini preživeli sin Bronzanog Jona, naslednik Kamena runa,
domaćinstvo Bronzanog Jona:

MEŠTAR HELIVEG, učitelj, lekar, savetnik,

OBREDNIK LUKOS,

SER SEMVEL KAMENI, zvani SNAŽNI SEM KAMENI, kaštelan,

vazali i zakleti mačevi Bronzanog Jona:

ROJS KOLDVOTER, gospodar Studenpotoka,

SER DEMON ŠET, Vitez od Galebove kule,

ATOR TOLET, gospodar Sive doline,
ANJA VEJNVUD, gospa od zamka Gvozdenhrast,
SER MORTON, njen najstariji sin i naslednik,
SER DONEL, njen srednji sin, Vitez od Dveri,
VOLAS, njen najmlađi sin,
HAROLD HARDING, njen štićenik, štitonoša često zvan i NASLEDNIK

HARI,

BENEDAR BELMOR, gospodar Silnopoja,
SER SIMOND TEMPLTON, vitez od Devet zvezda,
ION HANTER, gospodar Strelčevog dvora, nedavno preminuo,
SER GILVUD, najstariji sin i naslednik lorda Iona, sada zvan MLADI LORD

HANTER,

SER JUSTAS, srednji sin lorda Iona,
SER HARLAN, najmlađi sin lorda Iona,
domaćinstvo mladog lorda Hantera:
MEŠTAR VILAMEN, savetnik, vidar, učitelj,
HORTON REDFORT, gospodar Crvenkule, triput ženjen,
SER DŽASPER, SER KREJTON, SER DŽON, njegovi sinovi,
SER MIČEL, njegov najmlađi sin, novoproduzvedeni vitez, oženjen Isilom Rojs

od Kamena runa,

poglavice klanova iz Mesečevih planina:

ŠAGA SIN DOLFOV, OD KAMENIH VRANA, trenutno predvodi družinu u

Kraljevoj šumi,

TIMET SIN TIMETOV, OD OPEČENIH,
ČELA KĆI ČEJKOVA, OD CRNIH UŠIJU,
KRON SIN KALOROV, OD MESEČEVE BRAČE.

KUĆA FLORENTA

Florenti od Bistrovodne utvrde su vazali Visokog Sada. Na početku Rata pet kraljeva, lord Alester Florent je kao sizeren stao na stranu kralja Renlija, dok je njegov brat ser Aksel odabrao Stanisa, muža svoje sinovice Selise. Posle Renlijeve smrti, i lord Alester je prešao Stanisu, sa svom snagom Bistrovodne utvrde. Stanis je proglasio lorda Alestera za svoju desnicu, i dao zapovedništvo nad svojom flotom ser Imriju Florentu, svom šuraku. I flota i ser Imri su nestali u Bici na Crnobujici, a nastojanja lorda Alestera da posle poraza sklopi mir kralj Stanis je protumačio kao veleizdaju. Predat je crvenoj sveštenici Melisandri, koja ga je spalila kao žrtvu R'loru.

Gvozdeni presto je takođe proglasio Florente za veleizdajnike zbog njihovog stajanja uz Stanisa i njegovu bunu. Sve titule i posedi su im oduzeti, a Bistrovodna utvrda je data ser Garlanu Tirelu.

Grb kuće Florenta prikazuje lisičju glavu u cvetnom vencu.

ALESTER FLORENT, gospodar Bistrovodne utvrde, spaljen kao veleizdajnik,

njegova žena **LEDI MELARA**, od kuće Krejna,
njihova deca:

ALEKIN, oduzeta mu titula gospodara Bistrovodne utvrde, pobeo u Starigrad da potraži utočište u Visokoj kuli,

LEDI MELESA, udata za lorda Rendila Tarlija,

LEDI REA, udata za lorda Lejtona Hajtauera,

njegova braća i sestre:

SER AKSEL, kraljičin čovek, u službi svoje sinovice kraljice Selise u Istočnoj

morobdiji,

SER RAJAM, pao s konja i poginuo,

SELISA, njegova kćerka, žena i kraljica Stanisa I Barateona,

ŠIRIN BARATEON, njeno jedino dete,

SER IMRI, njegov najstariji sin, poginuo u Bici na Crnobujici,

SER EREN, njegov drugi sin, sužanj u Visokom Sadu,

SER KOLIN, zapovednik odbrane Svetlovodne utvrde,

DELENA, njegova kći, udata za SER OSMANA NORKROSA,

njen vanbračni sin EDRIK OLUJNI, otac mu je kralj Robert I Barateon,

ALESTER NORKROS, njen najstariji zakoniti sin, devetogodišnji dečak,

RENLI NORKROS, njen drugi zakoniti sin, trogodišnji dečak,

MEŠTAR OMER, ser Kolinov stariji sin, služi u Starom hrastu,

MEREL, ser Kolinov mlađi sin, štitonoša na Senici,

RILENA, sestra lorda Alestera, udata za ser Ričarda Krejna.

KUĆA FREJA

Freji su vazali kuće Tulija, ali nisu uvek bili savesni u vršenju svojih dužnosti. Po izbijanju Rata pet kraljeva, Rob Stark je pridobio lorda Freja, obavezavši se na brak s jednom od njegovih kćeri ili unuka. Kada se umesto toga oženio leđi Džejn Vesterling, Freji su se urotili s Ružom Boltonom i ubili Mladog Vuka i njegove pratioce. Taj događaj je postao poznat kao Crvena svadba.

VALDER FREJ, gospodar Prelaza,

od prve žene **LEDI PERE** od kuće Rojsa:

SER STEVRON, umro nakon Bitke kod Vologaza,
njegove tri žene:

Korena Svon, umrla od sušice,

Stevronov najstariji sin, **SER RIMEN**, naslednik Blizanaca,

Rimenov sin **EDVIN**, oženjen Dženis Hanter,

Edvinova kći **VALDA**, devetogodišnjakinja,

Rimenov sin **VALDER**, zvani **CRNI VALDER**,

Rimenov sin **PETIR**, zvani **PETIR BUBULJICA**, obešen u Starikamu, oženjen Milendom Keron,

Petirova kći **PERA**, petogodišnja devojčica,

Džejn Liden, pala s konja i poginula,

Stevronov sin **EGON**, maloumnik zvani **ZVONCE**, ubila ga Kejtlin Stark na Crvenoj svadbi,

Stevronova kći **MEGELA**, umrla na porođaju, udata za ser Dafina Vensa,
Megelina kći **MARIJANA**, devica,

Megelin sin VALDER VENS, štitonoša,
Megelin sin PATREK VENS,
Marsela Vejnvd, umrla na porođaju,
Stevronov sin VOLTON, oženjen Dijanom Harding,
Voltonov sin STEFON, zvani SLATKI,
Voltonova kći VALDA, zvana LEPA VALDA,
Voltonov sin BRIJEN, štitonoša,
SER EMON, drugi sin lorda Valdera, oženjen Dženom Lanister,
Emonov sin SER KLIOS, ubili ga razbojnici blizu Devojačkog jezera, oženjen
Džejn Deri,
Kliosov sin TIVIN, dvanaestogodišnji štitonoša,
Kliosov sin VILEM, paž u Jasenkraju, deset godina,
Emonov sin SER LIONEL, oženjen Melesom Krejkhof,
Emonov sin TION, ubio ga Rikard Karstark u Brzorečju,
Emonov sin VALDER, zvani CRVENI VALDER, četrnaestogodišnjak,
štitonoša u Livačkoj steni,
SER ENIS, treći sin lorda Valdera, oženjen Tijanom Vild, umrla na porođaju,
Enisov sin EGON KRVOROĐENI, odmetnik,
Enisov sin REGAR, oženjen Džejn Bizberi,
Regarov sin ROBERT, trinaestogodišnji dečak,
Regarova kći VALDA, jedanaestogodišnjakinja, zvana BELA VALDA,
Regarov sin DŽONOS, dečak od osam godina,
PERIJANA, kći lorda Valdera, udata za ser Leslina Haja,
Perijanin sin SER HARIS HAJ,
Harisov sin VALDER HAJ, petogodišnji dečak,
Perijanin sin SER DONEL HAJ,
Perijanin sin ALIN HAJ, štitonoša,
od druge žene LEDI SIRENE od kuće Svona:
SER DŽARED, četvrti sin lorda Valdera, oženjen Alisom Frej
Džaredov sin SER TITOS, posekao ga Sendor Klegani za vreme Crvene
svadbe, oženjen Zoi Blejntri,
Titosova kći ZIJA, devica od četrnaest leta,
Titosov sin ZAKERI, dvanaestogodišnji dečak zaket veri, iskušnik u
starigradskom obređištu,
Džaredova kći KIRA, udata za ser Garsa Gudbruka, poginuo na Crvenoj

svadbi,

Kirin sin VALDER GUDBRUK, devet godina,
Kirina kći DŽEJN GUDBRUK, šest,
OBREDNIK LUSEON, u službi u Velikom obređištu Belorovom,
od treće žene, LEDI AMAREI od kuće Krejkhola:

SER HOSTIN, oženjen Belenom Hovik,
Hostinov sin SER ARVUD, oženjen Rijelom Rojs,
Arvudova kći RIJELA, devojčica od pet godina,
Arvudovi blizanci ANDROU i ALIN, četiri godine,
Arvudova kći HOSTELA, novorođenče,
LITENA, udata za lorda Lucijasa Viprena,
Litenina kći ELIJANA, udata za ser Džona Vilda,
Elijanin sin RIKARD VILD, četiri godine,

Litenin sin SER DEJMON VIPREN,
SIMOND, oženjen Betarios od Bravosa,
Simondov sin ALESANDER, pevač,
Simondova kći ALIKS, devica od sedamnaest leta,

Simondov sin BRADAMAR, desetogodišnji dečak, podiže ga na Bravosu Oro Tendiris, tamošnji trgovac,

SER DANVEL, osmi sin lorda Valdera, oženjen Vinafreji Vent,
mnoštvo mrtvorodenčadi i pobačaja,

MERET, obešen u Starikamu, oženjen Marijom Deri,

Meretova kći AMEREJI, zvana AMI, udata za ser Pejta od Plavog kraka, ubio ga ser Gregor Klegani,

Meretova kći VALDA, zvana DEBELA VALDA, udata za lorda Ruza Boltona,
Meretova kći MARISA, devica od trinaest godina,

Meretov sin VALDER, zvani MALI VALDER, osmogodišnjak, štitonoša u službi Remzija Boltona,

SER DŽEREMI, utopio se, oženjen Karoleji Vejnvd,

Džeremijev sin SENDOR, dvanaestogodišnjak, štitonoša,

Džeremijeva kći SINTEA, devojčica od devet godina, štićenica ledi Anje

Vejnvud,

SER REJMUND, oženjen Beoni Bizberi,

Rejmundov sin ROBERT, učenik u Citadeli,

Rejmundov sin MELVIN, petnaestogodišnjak, šegrt kod jednog alhemičara u

Lisu,

Rejmundove bliznakinje SERA i SARA,
Rejmundova kći SERSEI, šest godina, zvana PČELICA,
od četvrte žene LEDI ALISE od kuće Blekvuda:

LOTAR, dvanaesti sin lorda Valdera, zvani HROMI LOTAR, oženjen
Leonelom Leford,

Lotarova kći TISANA, sedmogodišnja devojčica,
Lotarova kći VALDA, petogodišnja devojčica,
Lotarova kći EMBERLEI, trogodišnja devojčica,
SER DŽEMOS, trinaesti sin lorda Valdera, oženjen Saleji Pedž,
Džemosov sin VALDER, zvani VELIKI VALDER, osmogodišnji dečak,
štitonoša u službi Remzija Boltona,

Džemosovi blizanci DIKON i MATOS, pet godina,
SER VALEN, četrnaesti sin lorda Valdera, oženjen Silvom Pedž,
Valenov sin HOSTER, dvanaest godina, štitonoša ser Dejmona Pedža,
Valenova kći MERIJANA, zvana VESELA, jedanaestogodišnjakinja,
MORJA, kći lorda Valdera, udata za ser Flementa Breksa,
Morjin sin ROBERT BREKS, devet godina, paž u Livačkoj steni,
Morjin sin VALDER BREKS, šestogodišnjak,
Morjin sin DŽON BREKS, trogodišnji dečaćić,
TITA, kći lorda Valdera, zvana DEVICA TITA,
od pete žene LEDI SARJE od kuće Venta:

bez potomstva,

od šeste žene LEDI BETANI od kuće Rozbija:

SER PERVIN, petnaesti sin lorda Valdera,

SER BENFRI, šesnaesti sin lorda Valdera, umro od rane zadobijene na
Crvenoj svadbi, oženjen Džijanom Frej, rođakom,

Benfrijeva kći DELA, zvana GLUVA DELA, trogodišnjakinja,

Benfrijev sin OZMUND, dvogodišnji dečak

MEŠTAR VILAMEN, sedamnaesti sin lorda Valdera, u službi u Strelčevom
dvoru,

OLIVAR, osamnaesti sin lorda Valdera, bivši štitonoša Roba Starka,

ROZLIN, šesnaest leta, udata za lorda Edmura Tulija na Crvenoj svadbi,

od sedme žene LEDI ANARE od kuće Faringa

ARVINA, kći lorda Valdera, četrnaestogodišnja devica,

VENDEL, devetnaesti sin lorda Valdera, trinaestogodišnjak, paž u Vodogledu,
KOLMAR, dvadeseti sin lorda Valdera, obećan Veri, jedanaestogodišnjak,
VALTIR, zvani TIR, dvadeset prvi sin lorda Valdera, desetogodišnji dečak,
ELMAR, najmlađi sin lorda Valdera, devetogodišnji dečak, nakratko bio veren
s Arjom Stark,
ŠIREI, najmlađe dete lorda Valdera, devojčica od sedam godina,
njegova osma žena LEDI DŽOJAS od kuće Erenforda,
trenutno u blagoslovenom stanju,
vanbračna deca lorda Freja, od mnogih majki:
VALDER REČNI, zvani KOPILE VALDER,
sin Valdera Kopileta SER EMON REČNI,
kći Valdera Kopileta VALDA REČNA,
MEŠTAR MELVIS, u službi u Rozbiju,
DZEJN REČNA, MARTIN REČNI, RIGER REČNI, RONEL REČNI,
MELARA REČNA, i drugi.

KUĆA HAJTAUERA

Hajtaueri od Starigrada spadaju među najstarije i najponosnije velike kuće Vesterosa i vode svoje proeklo još od Prvih ljudi. Nekada kraljevi, vladali su Starigradom i okolinom još od Doba praskozorja. Andalima se nisu odupirali, već su ih prihvatili, a kasnije su klekli pred kraljevima Hvata i odrekli se krune ali zadržali sve svoje drevne privilegije. Mada moćni i basnoslovno bogati, gospodari Visoke kule tradicionalno više vole trgovinu od bitaka, i retko su igrali veliku ulogu u vesteroskim ratovima. Hajtaueri su bili od presudne važnosti u osnivanju Citadele, te je i dan-danas štite. Prepredeni i prefinjeni, uvek su bili veliki pokrovitelji učenja i Vere, a govorka se da su se i neki od njih bavili alhemijom, nekromansijom i drugim čarobnjačkim veštinama.

Grb kuće Hajtauera prikazuje stepenastu belu kulu s vatrom na vrhu, na polju boje dima. Njihove reči su *Mi osvetljavamo put*.

LEJTON HAJTAUER, glas Starigrada, gospodar luke, gospodar Visoke kule, branilac Citadele, svetionik juga, zvani STARIGRADSKI STARAC,

LEDI REA od kuće Hajtauera, njegova četvrta žena,
najstariji sin i naslednik lorda Lejtona SER BELOR, zvani BELOR OZARENI,
oženjen Rondon Rouen,

kći lorda Lejtona MALORA, zvana LUDA DEVICA,
kći lorda Lejtona ALERIJA, udata za lorda Mejsa Tirela,
sin lorda Lejtona SER GART, zvani SIVI ČELIK,
kći lorda Lejtona DENISA, udata za ser Dezmonda Redvina,
njen sin DENIS, štitonoša,
kći lorda Lejtona LEJLA, udata za ser Džona Kapsa,
kći lorda Lejtona ALISANA, udata za lorda Artura Embrouza,
kći lorda Lejtona LINESA, udata za lorda Džoru Mormonta, trenutno glavna
konkubina Tregara Ormolena iz Lisa,
sin lorda Lejtona SER GUNTOR, oženjen Džejn Fosovej, od Fosoveja zelenih
jabuka,

najmlađi sin lorda Lejtona SER HAMFRI,

vazali lorda Lejtona:

TOMEN KOSTEJN, gospodar Tri kule,
ALISANA BALVER, gospa od Crne krune, osmogodišnja devojčica,
MARTIN MALENDOR, gospodar Gorja,
VARIN BIZBERI, gospodar Medenluga,
BRENTON KAJ, gospodar Suncokretovog dvora,

narod u Starigradu:

EMA, sluškinja u *Peru i vrču*, gde su žene rade, a jabukovo pivo strahotno
snažno,

ROUZI, njena kći, devojka od deset i pet leta, za čije će devičanstvo cena biti
zlatan zmaj,

arhimeštri Citadele:

ARHIMEŠTAR NOREN, domostrojitelj za godinu na isteku, čiji su prsten, štap
i maska elektrum,

ARHIMEŠTAR TEOBALD, domostrojitelj za nastupajuću godinu, čiji su
prsten, štap i maska olovo,

ARHIMEŠTAR EBROUZ, vidar, čiji su prsten, štap i maska srebro,

ARHIMEŠTAR MARVIN, zvani MARVIN MAG, čiji su prsten, štap i maska
valirijski čelik,

ARHIMEŠTAR PERESTAN, istoričar, čiji su prsten, štap i maska bakar,

ARHIMEŠTAR VELIN, zvani NAMĆOR VELIN, zvezdočatac, čiji su prsten,
štap i maska bronza,

ARHIMEŠTAR RAJAM, čiji su prsten, štap i maska žuto zlato,

ARHIMEŠTAR VOLGREJV, starac posustalog uma, čiji su prsten, štap i maska crno gvožđe,

GALARD, KASTOS, ZARABELO, BENEDIKT, GARIZON, NIMOS, SETERES, VILIFER, MOLOS, HARODON, GAJN, AGRIVANI, OKLI, sve arhimeštri,

meštri, posvećenici i početnici u Citadeli:

MEŠTAR GORMON, koji često služi umesto Volgrejva,

ARMEN, posvećenik od četiri karike, zvani POSVEĆENIK,

ALERAS zvani SFINGA, posvećenik od tri karike, posvećen vežbi s lukom i strelom

ROBERT FREJ, šesnaest godina, posvećenik od dve karike,

LORKAS, posvećenik od devet karika, u domostrojiteljevoj službi,

LEO TIREL, zvani LENJI LEO, visokorođeni učenik,

MOLANDER, učenik, rođen s krivom nogom,

PEJT, pazi na gavrane arhimeštra Volgrejva, učenik koji malo obećava,

RUN, mlad učenik

KUĆA LANISTERA

Lanisteri od Livačke stene su glavni zaštitnici prava kralja Tomena na Gvozdeni presto. Hvale se poreklom od Lana Pametnog, legendarnog varalice iz Doba junaka. Zlato Livačke stene i Zlatnog zuba načinilo je od njih najbogatiju od Velikih kuća. Simbol Lanistera je zlatni lav na grimiznom polju. Reči Lanistera su *Čuj moju riku!*

TIVIN LANISTER, gospodar Livačke stene, štit Lanisgrada, zaštitnik Zapada, kraljeva desna ruka, ubio ga u nužniku rođeni sin kepec,

deca lorda Tivina:

SERSEI, Džejmijeva blizakinja, sada gospa od Livačke stene,

SER DŽEJMI, Sersein blizanac, zvani KRALJEUBICA,

TIRION, zvani BAUK, kepec i rodoubica,

braća i sestre lorda Tivina i njihovo potomstvo:

SER KEVAN LANISTER, oženjen Dornom od kuće Svifta,

LEDI DŽENA, udata za ser Emona Freja, sada gospodara Brzorečja,

Dženin najstariji sin SER KLIOS FREJ, oženjen Džejn od kuće Derija, ubili ga odmetnici,

Kliosov stariji sin SER TIVIN FREJ, zvani TI, sada naslednik Brzorečja,

Kliosov drugi sin VILEM FREJ, štitonoša,

drugi ledi Dženin sin SER LIONEL FREJ,

treći ledi Dženin sin TION FREJ, mučki ubijen kao sužanj u Brzorečju,

najmlađi ledi Dženin sin VALDER FREJ, zvani CRVENI VALDER, paž u Livačkoj steni,

BELOZUBI VOT, pevač u ledi Dženinoj službi,
SER TIGET LANISTER, umro od kuge,
TIREK, Tigetov sin, nestao, strahuje se da je mrtav,
LEDI ERMESANDA HEJFORD, Tirekova devojčica-supruga,
DŽERION LANISTER, nestao na moru,
DŽOJ BRDSKA, Džerionova nezakonita kći, jedanaestogodišnja devojka,
ostali bliski srodnici lorda Tivina:

SER STAFORD LANISTER, njegov rođak i brat njegove žene, poginuo u bici
na Vologazu,

SERENA i MIRIJELA, Stafordove kćeri,
SER DAVEN LANISTER, Stafordov sin,
SER DAMION LANISTER, rođak, oženjen ledi Šijerom Krejkhol,
njihov sin SER LUSION,
njihova kći LANA, udata za lorda Antarija Džasta,
LEDI MARGO, rođaka, udata za lorda Titusa Pika.
domaćinstvo u Livačkoj steni:

MEŠTAR KREJLEN, lekar, učitelj i savetnik,
VILAR, kapetan garde,

SER BENEDIKT BRUM, kaštelan,
BELOZUBI VOT, pevač,
vazali i zakleti mačevi, gospodari Zapada:

DEMON MARBREND, gospodar Jasenkraja,

SER ADAM MARBREND, njegov sin i naslednik, zapovednik Gradske straže
Kraljeve luke,

ROLAND KREJKHOL, gospodar Krejkhola,
Rolandov brat SER BERTON, ubili ga odmetnici,
Rolandov sin i naslednik SER TIBOLT,
Rolandov sin SER LAJL, zvani DELIVEPAR,
Rolandov najmlađi sin SER MERLON,
SEBASTON FARMAN, gospodar Lepog ostrva,
DŽEJN, njegova sestra, udata za SER GARETA KLIFTONA,
TITOS BREKS, gospodar Rogodola,
SER FLEMENT BREKS, njegov brat i naslednik,
KVENTEN BEJNFORT, gospodar Propasnika,
SER HARIS SVIFT, tast ser Kevana Lanistera,

ser Harisov sin SER STEFON SVIFT,
ser Stefonova kći DŽOANA,
ser Harisova kći ŠIERLI, udata za ser Melvina Sarsfilda,
REDŽENAR ESTREN, gospodar Vihorišta,
GAVEN VESTERLING, gospodar Litice,
njegova žena LEDI SIBELA, od kuće Spajsera,
njen brat SER ROLF SPAJSER, novoproglašeni gospodar Kastamira,
njen rođak SER SEMVEL SPAJSER,
njihova deca:
SER REJNALD VESTERLING,
DŽEJN, udovica Roba Starka,
ELEJNA, dvanaestogodišnjakinja,
ROLAM, devetogodišnji dečak,
LORD SELMOND STEKSPIR,
njegov sin SER STEFON STEKSPIR,
njegov mladi sin SER ALIN STEKSPIR,
TERENS KENING, gospodar Kejsa,
SER KENOS OD KEJSA, vitez u njegovoj službi,
LORD ANTARIO DŽAST,
LORD ROBIN MORLAND,
LEDI ALISANA LEFORD,
LUIS LIDEN, gospodar Bezdanice,
LORD FILIP PLAM,
njegovi sinovi, SER DENIS PLAM, SER PITER PLAM i SER HARIN PLAM
zvani KREMEN,
LORD GARISON PRESTER,
SER FORLI PRESTER, njegov rođak,
SER GREGOR KLEGANI, zvani PLANINA KOJA JAŠE,
SENDOR KLEGANI, njegov brat,
SER LORENT LORČ, vitez s posedom,
SER GART GRINFILD, vitez s posedom,
SER LIMOND VIKARI, vitez s posedom,
SER REJNARD RUTIGER, vitez s posedom,
SER MENFRID JU, vitez s posedom,
SERT TIBOLT HEDERSPUN, vitez s posedom,

MELARA HEDERSPUN, njegova kći, utopila se u bunaru dok je bila štićenica u Livačkoj steni.

KUĆA MARTELA

Dorna se poslednja od Sedam kraljevstava zaklela na vernost Gvozdenom prestolu. Dornjani se po krvi, običajima i istoriji razlikuju od žitelja drugih kraljevstava. Po izbijanju Rata pet kraljeva, Dorna se nije mešala, ali nakon veridbe Mirsele Barateon s princom Tristanom, Sunčevo koplje je objavilo da podržava kralja Džofrija. Barjak Martela je crveno sunce probodeno zlatnim kopljem. Njihove reči su *Nesagnuti, nepokoreni, neslomljeni*.

DORAN NIMEROS MARTEL, gospodar Sunčevog koplja, princ od Dorne,

njegova žena MELARIJA, iz Slobodnog grada Norvosa,

njihova deca:

PRINCEZA ARIJANA, naslednica Sunčevog koplja,

GARIN, Arijanin brat po mleku i pratilac, od siročića sa Zelenkrvi,

PRINC KVENTIN, novoproduzveni vitez, dugo štitićenik lorda Ironvuda of Gvozdenulega,

PRINC TRISTAN, veren s Mirselom Barateon,

braća i sestre princa Dorana:

PRINCEZA ELIJA, silovana i ubijena nakon pada Kraljeve luke,

RENIS TARGARJEN, njena mala kći, ubijena nakon pada Kraljeve luke,

EGON TARGARJEN, odojče, ubijen nakon pada Kraljeve luke,

PRINC OBERIN, zvani CRVENA KOBRA, ubio ga ser Gregor Klegani na suđenju borbom,

ELARIJA PEŠČANA, ljubavnica princa Oberina, vanbračna kći lorda

Harmena Alera,

PEŠČANE ZMIJE, vanbračne kćeri princa Oberina:

OBARA, osam i dvadeset godina, kći jedne starigradske kurve,

NIMERIJA, zvana LEDI NIM, pet i dvadeset, kći jedne plemkinje iz

Volantisa,

TIJENA, tri i dvadeset, kći jedne obrednice,

SARELA, devetnaest, kći trgovkinje, kapetan *Perjanog poljupca*,

ELIJA, četrnaest, kći Elarije Peščane,

OBELA, dvanaest, kći Elarije Peščane,

DOREA, osam, kći Elarije Peščane,

LOREZA, šest, kći Elarije Peščane,

dvor princa Dorana u Vodenim vrtovima:

AREO HOTAH, iz Norvosa, kapetan garde,

MEŠTAR KALEOTI, savetnik, lekar i učitelj

pedesetak dece, što plemenitog što običnog roda, sinovi i kćeri lordova,

vitezova, siročadi, trgovaca, zanatlija i kmetova, njegovi štićenici,

dvor princa Dorana u Sunčevom koplju:

PRINCEZA MIRSELA BARATEON, njegova štićenica, verena s princom

Tristanom,

SER ARIS OUKHART, Mirselin zakleti štit,

ROZAMUNDA LANISTER, Mirselina sobarica i pratilja, daleka rodaka,

OBREDNICA EGLANTINA, Mirselina ispovednica,

MEŠTAR MAJLS, savetnik, lekar i učitelj,

RIKASO, domostrojitelj u Sunčevom koplju, star i slep,

SER MENFRI MARTEL, zapovednik odbrane Sunčevog koplja,

LEDI ALISA LEDIBRAJT, rizničarka,

SER GASKOJN od Zelenkrvi, zakleti štit princa Tristana,

BORS i TIMOT, sluge u Sunčevom koplju,

BELANDRA, SEDRA, sestre MORA i MELEJI, sluškinje u Sunčevom koplju,

vazali princa Dorana, lordovi Dorne:

ANDERS IRONVUD, gospodar Gvozdenluga, zaštitnik Kamenog puta, Krv

kraljeva,

SER KLITAS, njegov sin, poznat po ćoravom oku,

MEŠTAR KEDRI, lekar, učitelj i savetnik,

HARMEN ALER, gospodar Pakengaja,

ELARIJA PEŠČANA, njegova vanbračna kći,
SER ALVIK ALER, njegov brat,
DELONA ALIRION, gospa od božje milosti,
SER RION, njen sin i naslednik,
SER DEMON PEŠČANI, Rionov vanbračni sin, Kopile od božje milosti,
DAGOS MENVUDI, gospodar Kraljevog groba,
MORS i DIKON, njegovi sinovi,
SER MAJLS, njegov brat,
LARA BLEKMONT, gospodarica Crnivrha,
DŽINESA, njena kći,
PEROS, njen sin, štitonoša,
NIMELA TOLAND, gospa od Brda duhova,
KVENTIN KORGAJL, gospodar Peščara,
SER GALIJAN, njegov stariji sin i naslednik,
SER ARON, njegov mlađi sin,
SER DEZIJEL DOLT, Vitez od Limunšume,
SER ENDREJ, njegov brat i naslednik, zvani DREJ,
FRENKLIN FAULER, gospodar Nebohvata, zvani STARI SOKO, zaštitnik

Prinčevog prevoja,

DŽEJN i DŽENELIN, njegove bliznakinje,
SER SIMON SANTAGAR, Vitez od Šarenluga,
SILVA, njegova kći i naslednica, zvana ŠARENA SILVA zbog pegica,
EDRIK DEJN, gospodar Zvezdopada, štitonoša,
SER DŽEROLD DEJN, zvani TAMNA ZVEZDA, Vitez od Visokog
isposništva, njegov rodak i vazal,
TREBOR DŽORDEJN, gospodar Čuke,
MIRIJA, njegova kći i naslednica,
TREMOND GARGALEN, gospodar slane obale,
DAREON VAIT, gospodar Crvenih dina.

KUĆA STARKA

Starkovi vode poreklo od Brendona Zidara i Kraljeva zime. Hiljadama godina su vladali iz Zimovrela kao kraljevi na Severu, sve dok Toren Stark, Kralj koji je kleknuo, nije odabrao da se pokori Egonu Zmaju umesto da zapodene bitku. Kada je lorda Edarda Starka od Zimovrela pogubio kralj Džofri, severnjaci su odrekli poslušnost Gvozdenom prestolu i proglasili Roba, sina lorda Edarda, za kralja na Severu. U Ratu pet kraljeva, on je pobedio u svim svojim bitkama, ali su ga izdali i ubili Freji i Boltoni u Blizancima, na svadbi njegovog ujaka.

ROB STARK, kralj na Severu, kralj Trozupca, gospodar Zimovrela, najstariji sin lorda Edarda Starka i leđi Kejtlin od kuće Tulija, šesnaestogodišnji mladić zvani **MLADI VUK**, ubijen na Crvenoj svadbi,

SIVI VETAR, njegov jezovuk, ubijen na Crvenoj svadbi,
njegovi zakoniti braća i sestre:

SANSA, udata za Tiriona od kuće Lanistera,

LEDI, njen jezovuk, ubijen u Derijevom zamku,

ARJA, jedanaestogodišnja devojčica, nestala, smatra se da je mrtva,

NIMERIJA, njen jezovuk, lovi po rečnim zemljama,

BRENDON, zvani **BREN**, devetogodišnji bogalj, naslednik Zimovrela, smatra se da je mrtav,

LETO, njegov jezovuk,

Brenovi družbenici i zaštitnici:

MIRA RID, šesnaestogodišnja devica, kći lorda Haulenda Rida od Sivotočke motrilje,

DŽODŽEN RID, njen brat, trinaest leta,

HODOR, slabouman momak, sedam stopa visok,
RIKON, četvorogodišnjak, veruje se da je mrtav,
ČUPAVKO, njegov jezovuk, crn i divalj,
Rikonova pratilja OŠA, divljanka, nekada sužanj u Zimovrelu,
njegov nezakoniti polubrat DŽON SNEŽNI, iz Noćne straže,
DUH, Džonov jezovuk, beo i tih,

Robovi zakleti mačevi:

DONEL LOK, OVEN NORI, DEJSI MORMONT, SER VENDEL
MENDERLI, ROBIN FLINT, pobijeni na Crvenoj svadbi,

HALIS MOLEN, kapetan garde, prati kosti Edarda Starka natrag u Zimovrel,
DŽEKS, KVENT, ŠAD, gardisti,

Robovi stričevi, ujaci i drugi rođaci:

BENDŽEN STARK, mlađi brat njegovog oca, nestao u izvidnici s one strane
Zida, pretpostavlja se da je mrtav,

LIZA ERIN, sestra njegove majke, gospa od Gnezda sokolovog, udovica lorda
Džona Erina, gurnuta u smrt,

njen sin, ROBERT ERIN, gospodar Gnezda sokolovog i branilac Dola,
bolešljiv dečak,

EDMUR TULI, gospodar Brzorečja, njegov ujak, zarobljen na Crvenoj
svadbi,

LEDI ROZLIN, od kuće Freja, Edmurova nevesta,

SER BRINDEN TULI, zvani CRNA RIBA, stric njegove majke, zapovednik
odbrane Brzorečja,

vazali Mladog Vuka, gospodari Severa:

RUZ BOLTON, gospodar Užasnika, izdajnik,

DOMERIK, njegov zakoniti sin i naslednik, umro od pokvarenog stomaka,

REMZI BOLTON bivši REMZI SNEŽNI, Ruzov vanbračni sin, zvani KOPILE
OD BOLTONA, zapovednik odbrane Užasnika,

VALDER FREJ i VALDER FREJ, zvani VELIKI VALDER i MALI
VALDER, Remzijevi štitonoše,

SMRAD, pešadinac na zlu glasu zbog zaudaranja, ubijen dok je glumio
Remzija,

„ARJA STARK“, sužanj lorda Ruza, podmetnuta devojčica, verena s
Remzijem,

VOLTON, zvani ČELIČNA CEVANICA, Ruzov kapetan,

BET KASEL, KIRA, REPA, PALA, BENDI, ŠIRA, PALA i STARA NEN,
žene iz Zimovrela zatočene u Užasniku,

DŽON AMBER, zvani VELIDŽON, gospodar Poslednjeg ognjišta, sužanj u
Blizancima,

DŽON, zvani MALIDŽON, Velidžonov najstariji sin i naslednik, ubijen na
Crvenoj svadbi,

MORS, zvani VRANOJED, Velidžonov stric, zapovednik Poslednjeg ognjišta,

HOTER, zvani KURVOLOVAC, Velidžonov stric, takođe zapovednik
Poslednjeg ognjišta,

RIKARD KARSTARK, gospodar Kardoma, odsečena mu glava zbog
veleizdaje i ubistva zarobljenika,

EDARD, njegov sin, poginuo u Šaputavoj šumi,

TOREN, njegov sin, poginuo u Šaputavoj šumi,

HARION, njegov sin, sužanj u Devojačkom jezeru.

ALIS, kći lorda Rikarda, devica od petnaest leta,

Rikardov stric ARNOLF, zapovednik odbrane Kardoma,

GALBART GLOVER, gospodar Čardaka šumskog, neoženjen,

ROBET GLOVER, njegov brat i naslednik,

Robetova žena SIBELA od kuće Loka,

njihova deca:

GAVEN, trogodišnji dečak,

ERENA, odojče,

Galbartov štićenik LARENS SNEŽNI, vanbračni sin lorda Halisa Hornvuda,
trinaestogodišnji dečak

HAULEND RID, gospodar Sivotočke motrilje, močvarac,

njegova žena DŽIJANA, od močvaraca,

njihova deca:

MIRA, mlada lovkinja,

DŽODŽEN, dečak blagosloven zelenvidom,

VIMEN MENDERLI, gospodar Belih sidrišta, izuzetno debeo,

SER VILIS MENDERLI, njegov stariji sin i naslednik, veoma debeo, sužanj u

Harendvoru,

Vilisova žena LEONA od kuće Vulfilda,

VINAFRID, njihova kći, devetnaestogodišnja devica,

VILA, njihova kći, petnaestogodišnja devica,

SER VENDEL MENDERLI, njegov mlađi sin, ubijen na Crvenoj svadbi,
SER MERLON MENDERLI, njegov rođak, zapovednik posade Belih sidrišta,
MEŠTAR TEOMOR, savetnik, učitelj, lekar,
MEG MORMONT, gospa od Medvedeg ostrva,
DEJSI, njena najstarija kći i naslednica, ubijena na Crvenoj svadbi,
ALISANA, LIRA, DŽORELA, LIJENA, njene kćeri,
DŽEOR MORMONT, njen brat, lord zapovednik Noćne straže, ubili ga vlastiti ljudi,

SER DŽORA MORMONT, sin lorda Džeora, bivši gospodar Medvedeg ostrva, sada osuđeni i prognani vitez,

SER HELMAN TOLHART, gospodar Torenovog trga, poginuo kod Senodola,
BENFRED, njegov sin i naslednik, ubili ga gvozdenljudi na Kamenjoj obali,
EDARA, njegova kći, sužanj u Torenovom trgu,
LEOBALD, njegov brat, ubijen u Zimovrelu,
Leobaldova žena BERENA od kuće Hornvuda, sužanj u Torenovom trgu,
njihovi sinovi BRENDON i BEREN, takođe sužnji u Torenovom trgu,
RODRİK RIZVEL, gospodar Potočića,

BARBRI DASTIN, njegova kći, gospa od Huma, udovica lorda Vilama Dastina,

HARVUD STAUT, njen vazal, sitni lord u Humu,

BETANI BOLTON, njegova kći, druga žena lorda Ruza Boltona, umrla od groznice,

RODŽER RIZVEL, RİKARD RIZVEL, RUZ RIZVEL, njegovi svadljivi rođaci i vazali,

KLEJ SERVIN, gospodar Zamka Servina, poginuo u Zimovrelu,

DŽONELA, njegova sestra, devica od dva i trideset leta,

LIESA FLINT, gospa od Udovičinog bdenja,

ONDRU LOK, gospodar Starozamka, starac,

HUGO VAL, zvani ČABRINA, poglavica svog klana,

BRENDON NORI, zvani NORI, poglavica svog klana,

TOREN LIDL, zvani LIDL, poglavica svog klana.

Grb Starka prikazuje sivog jezovuka u trku preko ledenobelog polja. Reči Starka su *Zima dolazi*.

KUĆA TULIJA

Lord Edmin Tuli od Brzorečja bio je među prvim rečnim gospodarima koji su se zakleli na vernost Egonu Osvajaču. Kralj Egon ga je nagradio tako što je dao kući Tulija vrhovnu vlast nad svim zemljama Trozupca. Simbol Tulija je pastrmka u skoku, srebrna na polju plavih i crvenih talasa. Reči Tulija su *Porodica, dužnost, čast*.

EDMUR TULI, gospodar Brzorečja, zarobljen na svojoj svadbi, trenutno sužanj Freja,

LEDI ROZLIN, od kuće Freja, Edmurova mlada nevesta,

LEDI KEJTLIN STARK, njegova sestra, udovica lorda Edarda Starka od Zimovrela, ubijena na Crvenoj svadbi,

LEDI LIZA ERIN, njegova sestra, udovica lorda Džona Erina od Dola, gurnuta u smrt u Gnezdu sokolovom,

SER BRINDEN TULI, zvani CRNA RIBA, Edmurov stric, zapovednik odbrane Brzorečja,

domaćinstvo lorda Edmura u Brzorečju:

MEŠTAR VAJMEN, savetnik, lekar i učitelj

SER DEZMOND GREL, kaštelan,

SER ROBIN RIGER, kapetan garde,

DUGI LU, ELVUD, DELP, gardisti,

ATERIDIS VEJN, kućeupravitelj Brzorečja,

Edmurovi vazali, gospodari Trozupca:

TITOS BLEKVUD, gospodar Gavrangrane,

LUKAS, njegov sin, ubijen na Crvenoj svadbi,

DŽONOS BREKEN, gospodar Kamene živice,
DŽEJSON MALISTER, gospodar Vodogleda, zatočenik u sopstvenom zamku,
PATREK, njegov sin, zatočen s ocem,
SER DENIS MALISTER, stric lorda Džejsona, čovek Noćne straže,
KLEMENT PAJPER, gospodar zamka Rumen-devica,
njegov sin i naslednik, SER MARK PAJPER, zarobljen na Crvenoj svadbi,
KARIL VENS, gospodar Namernikovog predaha,
njegova starija kći i naslednica LIJENA,
njegove mlade kćeri RIALTA i EMFIRIJA
NORBERT VENS, slepi gospodar Atrante,
njegov stariji sin i naslednik SER RONALD VENS, zvani LOŠI,
njegovi mlađi sinovi SER HUGO, SER ELERI, SER KIRT i MEŠTAR DZON,
TEOMAR SMOLVUD, gospodar Žirnog dvora,
njegova žena LEDI RAVELA, od kuće Svona,
njihova kći KARELEN,
VILIJAM MUTON, gospodar Devičanskog jezera,
ŠELA VENT, razvlaščena gospa Harendvora,
SER VILIS VOD, vitez u njenoj službi,
SER HALMON PEDŽ,
LORD LIMOND GUDBRUK.

KUĆA TIRELA

Tireli su se dokopali moći kao kućeupravitelji kraljeva Hvata, mada tvrde da potiču od Garta Zelenorukog, kralja baštovana Prvih ljudi, koji je nosio krunu od loze i cveća, i učinio da zemlja procveta. Kada je poslednji kralj iz kuće Gardenera ubijen na Vatrenom polju, njegov kućeupravitelj Harlen Tirel predao je Visoki Sad Egonu Osvajaču. Egon mu je za uzvrat dao zamak i vlast nad Hvatom. Mejs Tirel je obznanio svoju podršku Renliju Barateonu na početku Rata pet kraljeva i dao mu ruku svoje kćeri Margeri. Nakon Renlijeve smrti, Visoki Sad je stupio u savez s kućom Lanistera i Margeri je verena s kraljem Džofrijem.

MEJS TIREL, gospodar Visokog Sada, zaštitnik Juga, branilac Krajina, visoki maršal Hvata,

njegova žena **LEDI ALERIJA**, od kuće Hajtauera iz Starigrada,
njihova deca:

VILAS, najstariji sin, naslednik Visokog Sada,

SER GARLAN, zvani **SMELI**, njihov srednji sin, novoproglašeni gospodar Bistrovodne utvrde,

njegova žena **LEDI LEONETA** od kuće Fosoveja,

SER LORAS, Vitez od Cveća, najmlađi sin, zakleti brat Kraljeve garde,

MARGERI, njihova kći, dvaput udavana, dvostruka udovica,

Margerine pratilje i dvorske dame:

njene rođake **MEGA**, **ALA** i **ELINOR TIREL**,

Elinorin verenik **ALIN EMBROUZ**, štitonoša,

LEDI ALISANA BULVER, **LEDI ALISA GREJSFORD**, **LEDI TENA MERIVEDER**, **MEREDIT KREJN**, *zvana MERI*, **OBREDNICA NISTERIKA**,

njene družbenice,

Mejsova obudovela majka LEDI OLENA, od kuće Redvina, zvana KRALJICA OD TRNJA,

ARIK i ERIK, njeni gardisti, sedam stopa visoki blizanci, zvani LEVI i DESNI,
Mejsove sestre:

LEDI MINA, udata za Pakstera Redvina, gospodara Senice,
njihova deca:

SER HORAS REDVIN, zvani UŽASNI, blizanac Hoberov,

SER HOBER REDVIN, zvani SLINAVI, blizanac Horasov,

DEZMERA REDVIN, devica od šesnaest leta,

LEDI DŽENA, udata za ser Džona Fosoveja, njegovi stričevi:

brat njegovog oca GART, zvani DEBELI, lord domostrojitelj Visokog Sada,
Gartova kopilad GARS i GARET CVETNI,

brat njegovog oca SER MORIN, lord zapovednik Gradske straže Starigrada,

Morinov sin SER LUTOR, oženjen ledi Elin Noridž,

Lutorov sin SER TEODOR, oženjen ledi Lijom Seri,

Teodorova kći ELINOR,

Teodorov sin LUTOR, štitonoša,

Lutorov sin MEŠTAR MEDVIK,

Lutorova kći OLENA, udata za ser Lea Blekbara,

Morinov sin LEO, zvani LENJI LEO, učenik u starigradskoj Citadeli,

brat njegovog oca MEŠTAR GORMON, učenjak u Citadeli,

Mejsov rođak SER KVENTIN, poginuo kod Jasenkraja,

Kventinov sin SER OLIMER, oženjen ledi Lizom Medouz,

Olimerovi sinovi RAJMUND i RIKARD,

Olimerova kći MEGA,

Mejsov rođak MEŠTAR NORMUND, u službi u Crnokruni,

Mejsov rođak SER VIKTOR, ubio ga Osmehnuti Vitez od Bratstva Kraljeve

šume,

Viktorova kći VIKTARIJA, udata za lorda Džona Balvera, umro od letnje

groznice,

njihova kći LEDI ALISANA BALVER, osam godina,

Viktorov sin SER LEO, oženjen ledi Alisom Bizberi,

Leove kćeri ALA i LEONA,

Leovi sinovi LIONEL, LUKAS i LORENT,

Mejsovo domačinstvo u Visokom Sadu:

MEŠTAR LOMIŠ, savetnik, lekar i učitelj,

IGON VIRVEL, kapetan garde,

SER VORTIMER KREJN, kaštelan,

SALČIĆ, luda, izuzetno debeo.

njegovi vazali, gospodari Hvata:

RENDIL TARLI, gospodar Rožnog brega,

PAKSTER REDVIN, gospodar Senice,

SER HORAS i SER HOBER, njegovi blizanci,

lekar lorda Pakstera MEŠTAR BALABAR,

ARVIN OUKHART, gospa od Starog hrasta,

najmlađi sin leđi Arvin SER ARIS, zakleti brat Kraljeve garde,

MATIS ROUEN, gospodar Zlatogaja, oženjen Betani od kuće Redvina,

LEJTON HAJTAUER, glas Starigrada, gospodar luke,

HAMFRI HJUET, gospodar Hrastoštita,

FALIJA CVETNA, njegova nezakonita kći,

OZBERT SERI, gospodar Jugoštita,

SER TOLBERT, njegov sin i naslednik,

GUTOR GRIM, gospodar Sivoštita,

ORTON MERIVEDER, gospodar Dugog stola,

GOSPA TENA, njegova supruga, Miranka,

RASEL, njen sin, osmogodišnji dečak,

LORD ARTUR EMBROU, oženjen leđi Alisanom Hajtauer,

njegovi vitezovi i zakleti mačevi:

SER DŽON FOSOVEJ, od Fosoveja Zelenih jabuka,

SER TENTON FOSOVEJ, od Fosoveja Crvenih jabuka,

Grb Tirela je zlatna ruža na polju zelenom kao trava. Njihove reči su: *Rastemo snažni.*

**ODMETNICI I RAZBOJNICI
KMETOVI I ZAKLETA BRAĆA**

SITNA GOSPODA, LUTALICE, PROST SVET

SER KREJTON LONGBOU i SER ILIFER GOLJA, vitezovi lutalice, drugovi,
HIBOLD, trgovac strašljiv i škrt,

SER ŠADRIK OD SENOVITE VRTAČE, zvani LUDI MIŠ, vitez lutalica u
Hibaldovoj službi,

BRIJENA, DEVICA OD OPORJA, još zvana i LEPOTICA BRIJENA, devica
na svetom poslanju,

LORD SELVIN OD VEČERNJE ZVEZDE, gospodar Oporja, njen otac,

VELIKI BEN BUŠI, SER HAJL HANT, SER MARK MALENDOR, SER
EDMUND EMBROUZ, SER RIČARD FEROU, VIL RODA, SER HJU BIZBERI,
SER REJMOND NEJLAND, HARI SOJER, SER OVEN INČFILD, ROBIN
POTER, njeni bivši udvarači,

RENFRED RIKER, gospodar Senodola,

SER RUFUS LIK, jednonogi vitez u njegovoj službi, zapovednik Mrke kule u
Senodolu,

VILIJEM MUTON, gospodar Devojačkog jezera,

ELINORA, njegova najstarija kći i naslednica, trinaest godina,

RENDIL TARLI, gospodar Rožnog brega, zapovednik snaga kralja Tomena na
Trozupcu,

DIKON, njegov sin i naslednik, mladi štitonoša,

SER HAJL HANT, zaklet na službu kući Tarlija,

SER ALIN HANT, ser Hajlov rođak, takođe u službi lorda Rendila,

DIK KRAB, zvani SPRETNI DIK, Krab sa Rta slomljenih klešta,

DŽASTIS BRUN, gospodar Jezigrotla,

BENARD BRUN, Vitez od Mrkopukline, njegov rođak,

SER RODŽER HOG, Vitez od Krmačinog roga,

OBREDNIK MERIBOLD, bosonogi obrednik,

njegovo kuće KUĆE,

STARIJI BRAT, sa Tihog ostrva,

BRAT NARBERT, BRAT GILAM, BRAT RONI, braća pokajnici sa Tihog

ostrva,

SER KVINSI KOKS, Vitez od Solane, podetinjiio starac,
u staroj krčmi na raskršću:

DŽEJN HEDL, zvana DUGA DŽEJN, krčmarica, visoka mlada cura od osamnaest leta,

VRBA, njena sestra, stroga s varjačom,

VRBENA, PEJT, DŽON GROŠ, BEN, siročići u krčmi,

DŽENDRI, kovački šegrt i kopile kralja Roberta I Barateona, ne zna za svoje poreklo,

u Harendvoru,

RAFORD, zvani SRCULENCE RAF, GOVNOUSTI, DANSEN, vojnici iz posade,

BEN CRNOPALAC, kovač i oružar,

PIJA, služavka, bivša lepotica,

MEŠTAR GALIJAN, lekar, učitelj i savetnik,

u Deriju,

LEDI AMEREJI FREJ, zvana KAPIJA EJMI, zaljubljiva mlada udovica, verena s lordom Lanselom Lanisterom,

majka ledi Amereji LEDI MARIJA od kuće Derija, udovica Mereta Freja,

sestra ledi Amereji MARISA, trinaestogodišnja devica,

SER HARVIN PLAM, zvani KREMEN, zapovednik posade,

MEŠTAR OTOMOR, lekar, učitelj i savetnik,

u Krčmi kod klečeceg čoveka:

ŠARNA, krčmarica, kuvarica i babica,

njen muž zvani MUŽ,

DEČKO, ratno siroče,

PITULJICA, pekarov šegrt, sada siroče.

RAZBOJNICI I ODMETNICI

BERIK DONDERION, bivši gospodar Crnobrana, šest puta ubijan,
EDRIK DEJN, gospodar Zvezdopada, dvanaestogodišnji dečak, štitonoša lorda Berika,
LUDI LOVAC, od Kamenog obredišta, njegov povremeni saveznik,
ZELENOBRADI, tiroški najamnik, njegov nepouzdan prijatelj,
ANGISTRELAC, majstor luka i strele iz Dornskih krajina,
MERIT OD MESECGRADA, MLINAR VATI, MOČVARNA MEG, DŽON
IZ LEŠNIKOVA, odmetnici u njegovoj družini,
GOSPA KAMENOG SRCA, žena s kukuljicom, ponekad zvana MAJKA
NEMILOSTIVA, TIHA SESTRA i OMČA,
LIM, zvani LIM LIMUNPLAŠT, bivši vojnik,
TOROS OD MIRA, crveni sveštenik,
HARVIN sin Halenov, severnjak, nekada u službi lorda Edarda Starka od Zimovrela,
TALIČNI DŽEK, ucenjena glava, nedostaje mu oko,
TOM OD SEDAMPOTOČJA, pevač sumnjivog ugleda, zvani TOM
SEDAMŽICA i TOM SEMDICA,
LEPI LUK, RECKA, MADŽ, ČOSAVI DIK, razbojnici,
SENDOR KLEGANI, zvani PSETO, bivši zakleti štit kralja Džofrija, kasnije zakleti brat Kraljeve garde, poslednji put viđen grozničav i na samrti pored Trozupca,
VARGO HOUT iz slobodnog grada Kohora, zvani JARAC, najamnički kapetan frfljavog govora, ubio ga u Harendvoru ser Gregor Klegani, njegovi Hrabri drugari, takođe zvani i Krvavi lakrdijaši:
ARZVIK, zvani VERNI, njegov zamenik,
OBREDNIK AT, obesio ga lord Berik Donderion,
TIMEON OD DORNE, DEBELI ZOLO, RORDŽ, GRIZAČ, PIG, ŠEGVEL
LUDA, TOG DŽOT sa Ibena, TROPSTI, raštrkani i u bekstvu,
u *Breskvici*, bordelu u Kamenom obredištu:
VRBENA, ridokosa vlasnica,
ALISA, KAS, LANA, DŽIZENA, HELI, ZVONČIĆA, neke od njenih

breskvica,

u Žirnom dvoru, sedištu kuće Smolvud:

LEDI RAVELA, nekada od kuće Svona, žena lorda Teomara Smolvuda,
tu i tamo i svugde:

LORD LIMOND LIČESTER, starac odlutalih misli, jednom zadržao ser
Mejnarda na mostu,

njegov mladi staratelj MEŠTAR RUN,

duh Visokog srca,

Gospa od lišća,

obrednik u Isplesištu.

ZAKLETA BRAĆA NOĆNE STRAŽE

DŽON SNEŽNI, kopile od Zimovrela, devet stotina devedeset osmi lord
zapovednik Noćne straže,

DUH, njegov beli jezovuk,

njegov kućeupravitelj EDISON TOLET, zvani ŽALOBNI ED,

ljudi Crnog Zamka:

BENDŽEN STARK, prvi izvidnik, odavno nestao, pretpostavlja se da je mrtav,
SER VINTON STAUT, ostareli izlapeli izvidnik,

BELOOKIKEDŽ, BEDVIK zvani DŽIN, MATAR, DIVEN, GART
SIVOPERO, ALMER OD KRALJEVE ŠUME, ELRON, PIPAR zvani PIP,
GREN zvani DIVLJI BIVO, BERNAR zvani CRNI BERNAR, GOUDI, TIM
KAMENI, CRNI DŽEK BALVER, DŽOF zvani VEVERICA, BRADATI BEN,
izvidnici,

BOUEN MARŠ, lord kućeupravitelj,

TROPSTI HOB, kućeupravitelj i glavni kavar,

DONAL NOJI, jednoruki oružar i kovač, ubio ga na kapiji Moćni Mag,

OVEN zvani VOLINA, TIM ČVORJEZIK, MALEJ, KUGEN,

DONEL BRDSKI zvani SLATKI DONEL, LEVORUKI LU, DŽEREN, VIK
DELJKALO, kućeupravitelji,

OTEL JARVIK, prvi graditelj,

ČIZMA VIŠKA, HALDER, ALBET, BAČVA, graditelji,

KONVI, GEREN, lutajućí regruteri,

OBREDNIK SELADOR, pijani duhovnik,

SER ALISER TORN, bivši kaštelan,

LORD DŽENOS SLINT, bivši zapovednik Gradske straže Kraljeve luke,
nakratko gospodar Harendvora,

MEŠTAR EMON (TARGARJEN), lekar i savetnik, slep, stotinu i dve godine
star,

Emonov kućeupravitelj KLIDAS,

Emonov kućeupravitelj SEMVEL TARLI, debeli knj iški moljac,

GVOZDENI EMET, donedavno u Istočnoj morobdiji, kaštelan,

HARET zvani KONJ, blizanci ERON i EMRIK, SATEN, SKOČIROBIN,
regruti na obuci,

Ljudi iz Kule Senki:

SER DENIS MALISTER, zapovednik, Kula senki,

njegov kućupravitelj i štitonoša VOLAS MEJSI,

MEŠTAR MALIN, lekar i savetnik,

KORIN POLUŠAKA, glavni izvidnik, ubio ga Džon Snežni s one strane Zida,

braća iz Kule senki:

ŠTITONOŠA DOLBRDIŽ, EGEN, izvidnici, poginuli u Prevoju urlika,

KAMENZMIJA, izvidnik, nestao peške u Prevoju urlika,

Ljudi iz Istočne Morobdije:

KOTER HRIDNI, zapovednik,

MEŠTAR HARMUNI, lekar i savetnik,

KAPETAN SARAGA, zapovednik *Kosa*,

SER GLENDON HJUET, kaštelan,

braća iz Morobdije:

DAREON, kućupravitelj i pevač,

u Krasterovoj utvrdi (izdajnici)

KAMA, koji je ubio Krastera, svog domaćina

JEDNORUKI OLO, koji je ubio svog lorda zapovednika Džeora Mormonta,

GART OD ZELENPUTA, MONI, GRABS, ALAN OD ROZBIJA, bivši

izvidnici,

ĆOPAVI KARL, SIROČE OS, MRMLJAVI BIL, bivši kućupravitelji.

DIVLJANI ili SLOBODNI NAROD

MENSRAJDER, kralj s one strane Zida, sužanj u Crnom zamku,

njegova žena DALA, umrla na porođaju,

njihov sin, rođen u bici, još bez imena,

VAL, Dalina mlada sestra, „divljanska princeza“, sužanj u Crnom zamku,

divljanske poglavice i kapetani:

HARMA, zvana PSOGLAVA, poginula pred Zidom,

HALEK, njen brat,

GOSPODAR KOSTIJU, posprdnno zvan ČEGRTAVA KOŠULJA, pljačkaš i vođa ratne družine, sužanj u Crnom zamku,

IGRIT, mlada kopljanica, ljubavnica Džona Snežnog, ubijena u napadu na Crni zamak,

RIK, zvani DUGOKOPLJE, iz njegove družine,

REGVIL, LENIL, iz njegove družine,

STIR, magnar od Tena, ubijen u napadu na Crni zamak,

SIGORN, Stirov sin, novi magnar od Tena,

TORMUND, medni kralj od Rumenih dvora, zvani DŽINOUBICA, BAJKOTVORAC, ROGODUVAČ i LEDOKRŠILAC, takođe i GROMPESNICA, MUŽ MEDVEDICA, GOVORNIK S BOGOVIMA i OTAC VOJSKI,

Tormundovi sinovi, TOREG VISOKI, TORVIRD PITOMI, DORMUND i DRIN, njegova kći MUNDA,

PLAČLJIVAC, pljačkaš i vođa ratničke družine,

ALFIN VRANOUBICA, pljačkaš, ubio ga Korin Polušaka iz Noćne straže,

OREL, zvani OREL ORAO, zverobraz, ubio ga Džon Snežni u Prevoju urlika,

MAG MAR TUN DOH VEG, zvani MOČNI MAG, džin, ubio ga Donal Noji na kapiji Crnog zamka,

VARAMIR, zvani ŠEST KOŽA, gospodar tri vuka, crnog risa i belog medveda,

JARL, mladi pljačkaš, Valin ljubavnik, poginuo u padu sa Zida,

JARAC GRIG, EROK, BODŽER, DEL, VELIKI ČIR, KONOPLJANI DEN, HENK KACIGA, LEN, ŠAKONOZI, divljani i pljačkaši,

KRASTER, gospodar Krasterove utvrde, ubio ga Kama iz Noćne straže, gost

pod njegovim krovom,

FILI, njegova kći i žena

Filin novorođeni sin, još bez imena,

DIJA, FERNI, NELA, tri od Krasterovih devetnaest žena.

PREKO USKOG MORA

KRALJICA PREKO MORA

DENERIS TARGARJEN, prva svog imena, kraljica Mirina, kraljica Andala i Rojnara i Prvih ljudi, gospodarica Sedam kraljevstava, zaštitnica čitavog kraljevstva, *kalisi* Velikog travnatog mora, zvana DENERIS OLUJROĐENA, NEIZGORELA, MAJKA ZMAJEVA,

njeni zmajevi DROGON, VISERION, REGAL,
njen brat REGAR, princ od Zmajkama, ubio ga Robert Barateon na Trozupcu,

Regarova kći RENIS, ubijena tokom pada Kraljeve luke,
Regarov sin EGON, odojče, ubijen tokom pada Kraljeve luke,
njen brat VISERIS, treći svog imena, zvani KRALJ PROSIAK, krunisan istopljenim zlatom,

njen gospodar muž DROGO, *kal* Dotraka, umro od zagađene rane,
njen mrtvorodeni sin REGO, ubila ga u utrobi *megi* Miri Maz Dur,
njena Kraljičina garda:

SER BARISTAN SELMI, zvani BARISTAN HRABRI, bivši zapovednik Kraljeve garde kralja Roberta,

JOGO, *ko* i krvorodnik, bič,

AGO, *ko* i krvorodnik, luk,

RAKARO, *ko* i krvorodnik, *arak*,

SNAŽNI BELVAS, evnuh i bivši rob iz mirinskih arena,

njeni kapetani i zapovednici:

DARIO NAHARIS, živopisni tiroški najamnik, zapovednik čete Olujne vrane,

BEN PLAM, zvani SMEĐI BEN, mešanac i najamnik, zapovednik čete Mladi

sinovi,

SIVI CRV, evnuh, zapovednik Neokaljanih, čete evnuha pešadinaca,
GROLEO iz Pentosa, bivši kapetan velike koge *Saduleon*, sada admiral bez
flote,

njene sluškinje:

IRI i JIKI, dve Dotrakinje, šesnaestogodišnjakinje,

MISANDEI, pisar i tumač iz Nata,

njeni poznati i verovatni neprijatelji:

GRAZDAN MO ERAZ, plemić iz Junkajja,

KAL ONO, bivši *ko kala Droga*,

KAL JAKO, bivši *ko kala Droga*,

MAGO, njegov krvorodnik,

NEUMIRUĆI IZ KARTA, volšebničko bratstvo,

PJAT PRI, karćanski volšebnik,

ŽALOSNI LJUDI, esnaf karćanskih plaćenih ubica,

SER DŽORA MORMONT, bivši gospodar Medvedeg ostrva,

MIRI MAZ DUR, božja žena i *megi*, sluškinja Velikog pastira Lazara,

njeni sumnjivi saveznici, bivši i sadašnji:

KSARO KSOAN DAKSOS, trgovački princ iz Karta,

KAITI, maskirana senkovezilja iz Ašajja,

ILIRIO MOPATIS, magister iz slobodnog grada Pentosa, ugovorio njen brak s

kalom Drogom,

KLION VELIKI, kralj kasapin od Astapora,

KAL MORO, bivši saveznik kala Droga,

ROGORO, njegov sin i *kalaka*,

KAL DŽOMO, bivši saveznik kala Droga,

Targarjeni su krv znaja, potomci visokih lordova drevne slobodne zemlje Valirije, što se ogleda u očima ljubičaste, purpurne i indigo boje i srebrnozlatnoj kosi. Da bi očuvali čistotu svoje krvi, Targarjeni su često venčavali brata i sestru, bliske rođake, stričeve i bratanice. Osnivač dinastije, Egon Osvajač, uzeo je za žene obe svoje sestre i sa obema imao sinove. Barjak Targarjena je troglavi zmaj, crven na crnom. Tri glave predstavljaju Egona i njegove sestre. Reči Targarjena su *Vatra i krv*.

U BRAVOSU

FEREGO ANTARION, morski gospodar Bravosa,
KARO VOLENTIN, prvi mač Bravosa, njegov zaštitnik,
BELEGERA OTERIS, zvana CRNA PERLA, kurtizana, potomak istoimene
gusarske kraljice,

GOSPA S VELOM, KRALJICA SIRENA, MESEČEVA SENKA, KĆI
SUTONA, NOĆNA LASTA, PESNIKINJA, čuvene kurtizane,

TERNESIO TERIS, trgovac i kapetan *Titanove kćeri*,

JORKO i DENIO, dvojica od njegovih sinova,

MORED PRESTEJN, trgovac i kapetan *Lisice*,

LOTO LORNEL, trgovac starim knjigama i svcima,

EZELINO, crveni sveštenik često pijan,

OBREDNIK JUSTAS, osramoćen i raščinjen,

TERO i ORBELO, dvojica bravoskih kicoša i kavgadžija,

SLEPI BEKO, prodavač ribe,

BRUSKO, prodavač ribe,

njegove kćeri TALEA i BREA,

MERALIN, zvana MERI, vlasnica *Vesele luke*, bordela u Krparevoj luci,

MORNAREVA ŽENA, kurva u *Veseloj luci*,

LANA, njena kći, mlada kurva,

STIDLJIVA BETANI, JEDNOOKA INA, ASADORA SA IBENA, kurve u
Veseloj luci,

CRVENI ROGO, GILORO DOTARI, GILENO DOTARI, piskaralo zvano
PERO, KOSOMO OPSENER, gosti *Vesele luke*,

TAGANARO, lučki secikesa i lopov,

KASO, KRALJ FOKA, njegova dresirana foka,

MALI NARBO, njegov bivši ortak,

MIRMELO, MRAČNI DŽOS, KVENS, ALAKVO, SLOI, lakrdijaši, svake
večeri izvode predstavu na Brodu,

S'VRON, lučka kurva ubilačkih sklonosti,

PIJANA ČERKA, kurva prgave naravi,

ŽVALAVA DŽEJN, kurva neodređenog pola,

DOBRI ČOVEK i DEVOJČE, sluge Mnogolikog boga u Kući crnog i belog,
UMA, kuvarica u hramu,
LEPI, DEBELI, GOSPODIČIĆ, STROGI, ŽMIRKAVI i IZGLADNELI, tajne
sluge Onoga sa Mnogo Lica.

ARJA od kuće Starka, devojčica s gvozenim novčićem, takode znana i kao
ARI, NEN, LASICA, VEVERICA, SLANA i KET,

KUHURU MO, iz Grada visokih stabala na Letnjim ostrvima, kapetan
trgovačke lađe *Cimetov vetar*,

KODŽA MO, njegova kći, crveni strelac,

KSONDO DORU, oficir na *Cimetovom vetru*.

[\[1\]](#) Engl. *hog* - krmak, vepar. (Prim. prev.)

[\[2\]](#) Igra reči: prezime je Kettleblek, dok na engleskom *kettle* znači „lonac“.
(Prim. prev.)

[\[3\]](#) Engl. *merry* - vesela. (Prim. prev.)